

Chiều Cao Tính Cái Gì, Đầy Ngã Vạn Tuế

Contents

Chiều Cao Tính Cái Gì, Đầy Ngã Vạn Tuế	2
1. Văn Án:	2
2. Chương 1	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	7
5. Chương 4	9
6. Chương 5	11
7. Chương 6	13
8. Chương 7	16
9. Chương 8	18
10. Chương 9	21
11. Chương 10	24
12. Chương 11	26
13. Chương 12	28
14. Chương 13	31
15. Chương 14	34
16. Chương 15	37
17. Chương 16	40
18. Chương 17	42
19. Chương 18	45
20. Tạm Ngừng	48
21. Chương 19	49
22. Chương 20	52
23. Chương 21	56
24. Chương 22	59
25. Chương 23	63
26. Chương 24	66
27. Chương 25	69
28. Chương 26	73
29. Chương 27	76
30. Chương 28	80
31. Chương 29	84
32. Chương 30	87
33. Chương 31	90
34. Chương 32	93
35. Chương 33	96
36. Chương 34	100
37. Chương 35	103
38. Chương 36	106
39. Chương 37	109
40. Chương 38	113
41. Chương 39	116

42. Chương 40	119
43. Chương 41	122
44. Chương 42	125
45. Chương 43	128
46. Chương 44	131
47. Chương 45	134
48. Chương 46	137
49. Chương 47	140
50. Chương 48	143
51. Chương 49	147
52. Chương 50	150
53. Chương 51	153
54. Chương 52	156
55. Chương 53	159
56. Chương 54	163
57. Chương 55	166
58. Chương 56	169
59. Chương 57	172
60. Chương 58	175

Chiều Cao Tính Cái Gì, Đầy Ngã Vạn Tuổi

Giới thiệu

, (GL) Endless Bách hợp tiểu thuyết Tác phẩm: Chiều Cao Tính Cái Gì, Đầy Ngã Vạn Tuổi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chieu-cao-tinh-cai-gi-day-nga-van-tue>

1. Văn Án:

Văn Án:

Một cô gái chiều cao khiêm tốn, đáng vẻ đáng yêu, cuộc sống bình thản, bình dân bé nhỏ không có dã tâm. Một mỹ nữ xinh đẹp vừa có tiền, vừa có địa vị, dã tâm bừng bừng, không tin vào tình yêu giữa cuộc sống thực. Hai người tính cách trái ngược hoàn toàn, chẳng lẽ thật sự có tơ hồng Nguyệt lão. Mục tiêu đã định trước sao?

Ký giả: Nguyên Hòa, cô cảm thấy quan hệ giữa cô và Tử Kỳ, thách thức lớn nhất là gì?

Nguyên Hòa: Chiều cao a, cô không biết đâu, lúc chị ấy tức giận, tôi muốn an ủi chị ấy, nhưng vì lùn quá, không thể làm gì khác ngoài lấy ghế đứng lên đẩy hôn chị ấy, thật ủy khuất a.

Ký giả: Từ Tử Kỳ, cô cảm thấy quan hệ giữa cô và Nguyên Hòa, cái gì khiến cô không chịu nổi?

Từ Tử Kỳ: Chiều cao của em ấy, quá lùn (haha), lần nào tôi cũng phải khom người cúi đầu mới hôn được.

Nguyên Hòa: Từ Tử Kỳ, chị ghét bỏ em sao?

Từ Tử Kỳ: Không có, chị có nói ghét bỏ em sao?

Nguyên Hòa: Có, chị chê em lùn.

Từ Tử Kỳ: Em vốn lùn a!!

...

...

Ký giả chuồn nhanh.

=====

Đôi lời muốn nói: Mấy bạn nào muốn chờ nhiều chương hoặc Hoàn mới đọc thì cũng vote cho mình để mình có động lực edit tiếp nha. Cảm ơn các bạn :D <>

2. Chương 1

Nguyên Hòa, một đứa nhóc con hư mới từ đại học bước ra xã hội. Đối với tên mang phong cách riêng mà Nguyên ba đặt, Nguyên Hòa cảm thấy khá bất đắc dĩ. Bất đắc dĩ nhất là chiều cao lùn tịt của mình, vĩnh viễn ngưng lại ở con số 152 so với mặt nước biển, không tăng thêm được một chút nào. Lúc Nguyên Hòa còn học đại học, kêu gào khóc lóc muốn tăng chiều cao, những thứ trợ giúp tăng chiều cao đều dốc vào miệng, nhưng vẫn không có một chút hiệu quả nào. Cuối cùng chỉ có thể ủ rũ cúi đầu từ bỏ...

Lúc trước luôn bị bạn học cười nhạo nói muốn đi hồ bơi phải mang theo phao cấp cứu, Nguyên Hòa tức giận đến nỗi thề không bao giờ đi đến nơi đầy kì thị như hồ bơi nữa. (tội nghiệp =))

Nguyên Hòa khi sắp tốt nghiệp đại học, mỗi ngày phải chạy đến hội chợ nghề nghiệp Đứng ra chỉ cần để bố già nâng sắp xếp thì sẽ có được một công việc không tệ, nhưng Nguyên Hòa người ta nói là tất cả phải dựa vào chính mình, không muốn dựa vào quan hệ. Thế là chạy tới hội chợ nghề nghiệp, cơ mà chỉ được một ngày thì từ bỏ hào ngôn chí khí của mình, âm ức trở về nhà.

“Chị, sao vậy, tìm được việc không?” Nguyên Hải cười sáng lạng hỏi. Đương nhiên hậu quả là chịu độc thủ của Nguyên Hòa

“Oa, chị... chị buông ra, đau... đau...” Nguyên Hải giãy giụa muốn khuôn mặt tuần mã của mình thoát khỏi bàn tay độc ác.

“Em còn biết đau à, ai kêu nói vớ vẩn.” Nguyên Hòa đã buồn bực, về nhà còn bị thằng em trêu tức, đương nhiên phải chịu đại cực hình

“Chị, rốt cuộc thì sao?” Nguyên Hải xoa mặt nói, chị già này xuống tay không phải ác vừa đâu...

“Không được cũng tốt. Không tìm nữa. Người ta ghét bỏ chị mà thôi. Nói chị bằng cấp không đủ, lý lịch cá nhân không đủ, kinh nghiệm không đủ. Thiếu chút nữa bức chị già mà cuồng lên quát cho tên khốn đó một trận.” Mặt Nguyên Hòa hiện một tia độc ác nói, hôm nay nâng đến hội chợ nghề nghiệp chen lấn tìm việc, mồ hôi, mùi thối gì chịu cũng đủ rồi, còn bị người ta nói không đáng một đồng, khó trách về nhà liên bạo phát.

Nguyên Hải nhìn chị già của mình, hiện tại muốn chuồn đi, chị già đang tức giận, bị tóm lại không tốt tí nào. “Chị, em còn bài tập, về phòng làm bài đây.”

Nguyên Hòa ừ một tiếng rồi chán chường ngồi xuống sofa.

Nguyên ba Nguyên mẹ trở về liền thấy vẻ mặt con gái bảo bối đại ra ngồi trên sô pha, hai mắt nhắm nghiền, đoán rằng bảo bối của mình hôm nay ăn không ít thua thiệt thì đứng một bên cười trộm.

Nguyên Họa vừa mở mắt thấy ngay vẻ mặt cười vui vẻ của Nguyên ba, liền im lặng.

Bản thân mình lúc trước còn khoa khoang khoác lác, giờ lại về tìm bố già giúp, đúng là mặt mũi mất hết.

“Ba, con muốn nhờ ba tìm giúp ba một công việc” Nguyên Họa mặt dày nói với Nguyên ba.

“Ừ, được.” Nguyên ba một câu liền đồng ý. Nguyên Họa chớp chớp mắt, sợ mình nghe lầm.

“Ba, con nói thật.” Nguyên Họa lại mở miệng hỏi, bộ dạng giống hệt đứa ngốc.

“Ừ, thật.” Nguyên ba buồn cười nhìn con gái bảo bối của mình.

Nguyên Họa đắc ý cười cười rồi chạy như bay vào tắm. Cả ngày chen lấn ở hội chợ nghề nghiệp, bây giờ cả người toàn mùi lạ, khỏi nói ghê tởm cỡ nào. Nguyên ba nhìn con gái bảo bối của mình chạy đi, nở nụ cười gian xảo, con gái à, ở thì công ty ba sắp xếp cho con cũng không phải công ty bình thường như vậy, để xem con chịu nổi hay không đây.

“La la la la la.” Cũng không biết Nguyên Họa ngân nga nhằm nhí cái gì, dù sao không ai nghe ra Nguyên Họa hát bài gì. Nếu mấy người đi hỏi nàng, nàng khẳng định sẽ nói đây là bài ca tắm rửa tự mình soạn, nghe hay không?

Tắm xong, Nguyên Họa cầm di động gọi cho mấy người bạn của mình.

“Tiểu Kiều, há há, đi ra tụ họp đi.” Từ Kiều, bạn thân kiêm luôn bạn cùng bàn của Nguyên Họa, hai người quen biết hồi n năm trước tận lúc còn chung vườn trẻ.

“Có chuyện gì vui à?” Từ Kiều nghe khẩu khí của Nguyên Họa liền biết nàng đang rất đắc ý, nhất định là có chuyện tốt.

“Khoan nói, giúp tao gọi cho Minh Minh nói, đến Bắc Môn sắp xếp tụ họp”. Nói xong cũng không chờ đối phương trả lời liền cúp điện thoại, hai người rất ăn ý, nên cũng không vì vậy mà xấu hổ.

“Anh Hà, đi chơi không?” Lại tiếp tục một cuộc gọi...

“Ôi, đại tiểu thư của chúng ta gọi có thể không đi sao?” Hà Gia Tuấn trêu đùa nói.

“Được rồi, gặp ở Bắc Môn.”

“Ừ.”

Cúp điện thoại, nhìn xem đã hẹn đủ chưa, liền đeo ba lô chuẩn bị ra ngoài.

“Con bé hư đồn kia, giờ cơm tối, con còn đi đâu a?” Nguyên mẹ hô to.

“Mẹ, con có hẹn với bạn bè rồi, cơm tối không ăn ở nhà, ba mẹ ăn trước đi.” Nguyên Họa chạy ra khỏi cửa, quay đầu hét lên.

Nguyên mẹ bất đắc dĩ lắc đầu, lại quay về phòng bếp bận rộn.

Đuổi kịp xe buýt, Nguyên Họa lấy điện thoại di động ra bắt đầu chơi trò chơi, đây là biện pháp giết thời gian thường dùng của nàng khi ngồi xe buýt.

Qua gần nửa giờ rồi cuộc cũng đến Bắc Môn, đi đến quán đã đặt trước, thấy mọi người đều ngồi trên bàn, đồ ăn cũng kêu xong. Liền không khách khí đặt mông ngồi xuống.

“Nguyên Họa, chuyện gì vậy, gọi mấy người bạn tao ra, vì chuyện gì a?” Từ Kiều vừa nhìn thấy Nguyên Họa liền mở miệng hỏi.

“Há há, bố già tao tìm công việc giúp tao, tao nói cho mọi người biết nha, đời này đánh chết tao cũng không đi cái hội chợ nghề nghiệp gì gì lần hai, thiếu chút nữa ép tao thành bánh hồng rồi.” Về mặt Nguyên Họa bị phần nói, nơi đó thật sự là ác mộng của nàng.

“Ha ha, tao còn tưởng chuyện gì lớn, thì ra chỉ là một công việc a?” Về mặt Từ Kiều khinh thường nói, muốn có bao nhiêu khinh thì có bấy nhiêu.

“Không được à, công việc của tao rất tốt, là công ty Từ thị, mọi người biết chưa, Từ thị nha!” Nói xong liền đưa ra vẻ mặt mê gái, người nhìn thấy đều chịu không nổi.

“Đừng bày ra vẻ mặt ghê tởm đó, ghê tởm chết.” Minh Minh nói xong đưa tay nhéo nhéo mặt Nguyên Họa.

“Ôi ôi, nhẹ tay một chút a, người ta còn dựa vào khuôn mặt này ăn cơm.” Nói xong mấy lời này, ba người còn lại đều làm dáng nôn mửa.

Bốn người bắt đầu ngồi trò chuyện, một lúc giải quyết hết đồ ăn trên bàn.

Hà Gia Tuấn đề nghị đi bar, ba người kia đều nhất trí giơ tay biểu quyết đồng ý. Vì thế bốn người liền vui vẻ hướng quán bar đi.

3. Chương 2

Chương 2:

Đến quán bar thì đã gần hơn 11 giờ đêm, bốn người tìm được một cái bàn ở đại sảnh.

Gọi một ít rượu mà bắt đầu tán gẫu câu được câu không, Hà Gia Tuấn là lớn nhất trong bọn họ, là một cảnh sát phục vụ nhân dân, ba người còn lại là bạn học cùng khóa.

Nhà Minh Minh có kinh doanh nhỏ, lại là con một, tất nhiên không cần ra ngoài tìm việc, làm ở công ty nhà mình là tốt nhất, thật ra thì cũng muốn giúp Nguyên Họa sắp xếp công việc, nhưng bị Nguyên Họa cự tuyệt.

Từ Kiều làm việc trong cơ quan nhà nước, là một viên chức nho nhỏ, dựa vào quan hệ cũng sắp xếp được một chức vụ tốt ở thành phố A.

Cha mẹ Nguyên Họa cũng là quan viên tỉnh, nhưng Nguyên Họa không muốn làm trong cơ quan nhà nước, vì thế Nguyên ba Nguyên mẹ tùy ý nàng.

Vì chiều cao của Nguyên Họa nên nhiều công việc không có phần của nàng, hơn nữa lại cố tình mang khuôn mặt như con nít, nên người khác đều phải dựa vào chứng minh nhân dân của nàng mới xác nhận là nàng đã thành niên hay chưa.

Nguyên Họa cầm ly bia uống, người không biết còn nghĩ nàng tâm tình không tốt mới đi uống bia, cơ mà hiện tại tâm tình của nàng rất tốt mới từng ngụm từng ngụm uống bia.

Tửu lượng của Nguyên Họa không thể nói là thấp, nhưng cũng không xem là cao. Uống bốn năm chai Hoa Tuyết xong đã bắt đầu có chút choáng váng.

* Hoa Tuyết: một hãng bia ở Trung Quốc, thành lập năm 1994, trụ sở tại Bắc Kinh.

Vừa muốn đứng lên đi WC liền đụng vào một người, vội vàng cúi đầu áy náy: “Thực xin lỗi a.” Nói xong vừa muốn đi tiếp, lão đảo một cái liền đụng vào người ban này.

Từ Tử Kỳ vừa ra khỏi cửa gian phòng đã bị người đụng vào, nhìn vóc dáng nho nhỏ còn tưởng rằng Nguyên Họa là trẻ vị thành niên. Lại thấy người này vội vàng xin lỗi với mình, một chút tức giận trước đó đều tan thành mây khói.

Nhưng đến lúc vừa muốn nhắc chân bỏ chạy lấy người thì cô bạn nhỏ này liền gục lên người mình.

Nguyên Họa nghe mùi nước hoa nhàn nhạt trên cơ thể người này này, có chút si mê.

Lại bởi vì tác dụng của cồn nên không phát hiện đầu mình đang nằm trên ngực người ta.

Từ Tử Kỳ đỏ mặt nâng Nguyên Họa dậy, càng nhìn càng thấy giống trẻ vị thành niên.

Nguyên Họa lúc này mới mơ hồ nhìn thoáng qua người bị mình đụng, là một mỹ nữ, xã hội này rất nhiều mỹ nữ, nhưng trước mắt tuyệt đối là mỹ nữ xinh đẹp, khí chất nhất nàng từng gặp.

“Xin lỗi, tôi không cố ý. Uống bia hơi nhiều chút.” Sau một lúc Nguyên Họa mới hoảng hốt hoàn hồn một chút.

“Ừ, không sao. Em còn vị thành niên nhỉ, sau này bớt đến những nơi như thế này.” Nói xong liền xoay người đi mất, lần đầu tiên Từ Tử Kỳ nói chuyện dạy bảo như vậy với một người xa lạ, nàng cảm thấy việc này không giống mình.

Nguyên Họa ngơ ngác nhìn bóng người đi xa, thật buồn bực nha, rất muốn giải thích, kỳ thật người ta đã thành niên rồi, chứng minh nhân dân cũng có thể cho chị xem.

Nhưng là người ta không cho nàng cơ hội giải thích, cứ như vậy lộng lẫy xoay người đi mất.

Nguyên Họa đi WC xong, liền ngồi trên ghế ngẩn người trên ghế như khúc gỗ, còn nhớ đến mùi nước hoa trên người chị gái kia, thật sự thơm ngát, khoe miệng liền cong lên.

Ba người còn lại dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Nguyên Họa, từ khi đứa nhỏ này đi WC về thì trở nên không bình thường, đây là làm sao, gần đây cũng không bị đả kích gì a. Lớn nhất là vừa tìm được công việc nhưng lúc trước không điên giờ lại điên, thật không hiểu nổi.

Từ Kiều chịu không nổi bộ dáng cười ngây ngô của Nguyên Họa, đầu tiên đặt câu hỏi “Nguyên Họa, mà gặp chuyện gì, sao lại cười khúc khích một mình a?”

“A, không có, tao có cười sao?” Nguyên Họa bừng tỉnh, vẻ mặt buồn bực nhìn ba người, không ngờ ba người đều gật đầu trả lời nàng.

“Ách, có thể mặt bị rút gân.”

Lời này nói ra làm ba người họ thật muốn đem Nguyên Họa đi bệnh viện tâm thần kiểm tra một phen, nếu đứa nhỏ này có xảy ra chuyện gì thì làm sao giao về cho ba mẹ nàng a, nếu thực sự mẹ nàng bắt bọn họ khai nguyên nhân thì sao đây? Nguyên ba Nguyên mà biết mẹ chắc cũng sẽ rất buồn rầu.

Bốn người uống thêm chút bia đều tự giác về nhà, lúc Nguyên Họa về đến nhà cũng là hơn 3 giờ sáng, lén lút chạy vào trong, đi giống như ăn trộm về phòng mình.

Nếu để mẹ già nhà mình phát hiện trẻ như vậy mới về nhà, bị lột da rút gân là cái chắc.

Ngay lúc Nguyên Họa đang âm thầm đắc ý vì đại kế thành công, Nguyên mẹ đột nhiên từ trên giường Nguyên Họa nhảy lên nhéo lỗ tai Nguyên Họa hét lớn: “Con gái hư đồn, mẹ còn nghĩ con không về chứ? Con xem bây giờ mấy giờ, con nhìn con xem nào có điểm giống con gái không, lúc trước còn đi học, mẹ đây không xen vào việc của con, bây giờ còn không biết tiết chế, đến khuya hôm khuya khoắc mới về. Không đánh con, con thấy ngứa phải không?” Lỗ tai Nguyên Họa bị Nguyên mẹ nắm đến độ sắp đứt, đau muốn chết, nước mắt tràn ra hốc mắt, liều mạng kêu to “Mẹ, con tự biết mình là con gái a, a!! Lỗ tai của con, nhẹ một chút được không, con là do mẹ sinh mẹ dưỡng, mạnh nữa sẽ đứt mất.” Ngay lúc Nguyên Họa sùi khóc quỳ rú kêu la thảm thiết, Nguyên mẹ rút cuộc cũng buông tay khỏi lỗ tai bé nhỏ của nàng.

“Ôi ôi, đau chết con đau chết con. Mẹ, con là con ruột của mẹ sao? Mẹ thành thật nói cho con biết, có phải là mẹ nhặt được con ở ven đường không?” Nguyên Họa vừa xoa lỗ tai mới từ độc thủ cứu tử về của mình vừa oán giận.

“Con nói tiếp xem. Hả?” Nguyên mẹ bày ra bộ dáng nếu như con lại nói lời vớ vẩn, mẹ sẽ vặn cho ra trò cái lỗ tai của con.

Nguyên Họa sợ tới mức rút cổ, mẹ già thật là không thể đắc tội.

“Thành thật khai báo, trẻ như vậy, có phải đi cùng bạn trai không?” Nguyên mẹ bắt đầu nghiêm trang gặng hỏi nghi phạm.

“Mẹ yêu dấu, xem con gái bảo bối của mẹ bộ dạng trang nghiêm, không có ai coi trọng, không có bạn trai.” Nguyên Hòa trưng ra khuôn mặt như phàn nàn trả lời, mặt như vậy giờ còn bị mẹ bàn chuyện yêu đương, ai chịu nổi?

“Mẹ, mẹ cũng đừng rảnh rỗi lại hỏi con có bạn trai hay không, con có lập tức mang về cho người xem được không? Con hôm nay ăn cơm cùng bọn Từ Kiều, rồi đi uống một chút! Mẹ đừng hỏi nữa, sáng sớm mai người không phải có cuộc họp sao, con cũng mệt như vậy, người đừng tiếp tục ép con nữa, cho con ngủ được không?” Nguyên Hòa cầu xin mãi, nếu không đem hành tung nói rõ cho mẹ già biết, đêm nay cũng đừng hòng ngủ được.

“Con, đùa hử đồn, quên đi quên đi, chuyện của con mẹ cũng không quản. Mẹ về phòng.” Về mặt Nguyên mẹ bắt đắc dĩ đi ra khỏi phòng Nguyên Hòa sau đó trở về phòng mình.

“Cung tiễn Tây thái hậu.” Nguyên Hòa dí dỏm nhìn bóng dáng Nguyên mẹ nói.

Nguyên mẹ xoay người hung hăng trừng mắt với đứa con gái không nên thân của mình một cái, Nguyên Hòa vội vàng đóng cửa phòng, ngã lên giường thì ngủ mất.

4. Chương 3

Truyện được đăng tại forum: bachgiatrang.com Mời các bạn ghé chơi :D

Chương 3:

Buổi chiều hôm sau, Nguyên Hòa rời giường, nhìn nhà trống rỗng, trong lòng thực buồn rầu.

Ba mẹ đều là đại nhân vật, này có thể hiểu, nhưng ngay cả thằng em chết tiết cũng mất tích a, Nguyên Hòa rầu rĩ nghĩ.

Đột nhiên chuông di động vang lên, Nguyên Hòa cầm di động nhìn thấy tên em trai mình.

Tiếp theo liền rống lớn nói “Nguyên Hải, chị cho em trong vòng nửa tiếng mua thức ăn KFC về nhà cho chị, nếu không em cứ chờ xem!”

Nghe Nguyên Hòa rống to, Nguyên Hải đưa điện thoại ra xa, chờ Nguyên Hòa rống xong rồi mới để bên tai nói một câu: “Chị, đêm nay em không về nhà, vấn đề cơm chị tự mình giải quyết đi. Sau đó thì trực tiếp đến trường. Cứ vậy đi, em cúp.” Không đợi Nguyên Hòa trả lời, liền vội vàng cúp máy. Hắn cũng không muốn điện thoại bị bà chị mình rống công phá một lần nữa.

Nguyên Hòa vừa định mắng to, chợt nghe điện thoại vang lên âm thanh đô đô...

Nổi giận vứt điện thoại trên sofa, đi đến phòng tắm tùy tiện tắm một chút, cầm áo T-shirt trên giường thay ra liền hướng cửa đi ra ngoài, đi đến nửa đường chợt nhớ quay lại cầm chìa khóa nằm trên bàn máy tính trong phòng khần cấp chạy ra khỏi nhà. Vì sao phải gấp như vậy a? Chủ yếu là Nguyên Hòa người ta đã đói bụng đến sắp không chịu nổi. Chạy nhanh xuống quán mì dưới lầu kêu một chén sườn lợn sau đó lang thôn hổ yết (ăn như hổ đói), làm cho mọi người bên cạnh tò mò trợn to hai mắt. Nguyên Hòa rút cuộc ngượng ngùng lau miệng, buông đũa. Giải quyết xong, tính tiền liền bỏ chạy, lúc này những người trong tiệm mì còn chưa có phục hồi tinh thần, người người đều choáng váng.

Nguyên Hòa ăn no trở về nhà, mở máy tính lên QQ, nhìn tin nhắn, nhìn trạng thái, liền bắt đầu ngẩn người.

Một hồi lâu sau, mới bắt đầu trả lời tin nhắn của Vương Phong.

Vương Phong là ai?? Hắn chính là nam nhân Nguyên Hòa của chúng ta thăm mền suốt 4 năm, Vương Phong, bạn cao trung cùng lớp với Nguyên Hòa, đội trưởng đội bóng rổ trong trường, trên sân bóng chạy băng băng, lại đẹp trai, từng được bao nhiêu cô thăm mền, Nguyên Hòa cũng thế. Lúc đầu Nguyên Hòa biết mình thích Vương Phong, nghĩ mình chỉ là thưởng thức hắn thôi. Tốt nghiệp Trung học, trong một buổi họp mặt không thể tránh, Vương Phong dẫn bạn gái đến giới thiệu cho Nguyên Hòa, Nguyên Hòa mới phát hiện trong lòng mình chưa xót muốn chết, cũng chính khi đó Nguyên Hòa phát hiện mình thích Vương Phong, đồng học tuần láng vừ là anh em tốt, trong bốn năm nay, hai người đều vẫn duy trì liên hệ, trong

lòng Nguyên Họa đau xót, Vương Phong lại liên tục kể tình sử ngọt ngào của mình, Nguyên Họa vừa nghe vừa khó chịu muốn khóc (này là Bách hợp không phải Ngôn Tình =)) Vương Phong gì gì lẩn xa chút :v)

Nhưng nhiều năm như vậy Nguyên Họa cũng chưa vì Vương Phong mà khóc qua, có khó chịu hơn cũng không khóc được. Nguyên Họa vẫn cho rằng mình thật sự quá mức kiên cường, thật ra chẳng qua đây không phải người Nguyên Họa thật sự yêu, yêu còn chưa đủ sâu đậm, tương lai Nguyên Họa sẽ không cho rằng mình kiên cường nữa, tình yêu thật sự sẽ làm con người ta rơi lệ.

Trả lời xong, Nguyên Họa lại mở một bộ phim nước ngoài xem.

Sau Đại học, loại phim yếu thích của Nguyên Họa thay đổi, nàng từng nghĩ xem những thứ phim Âu Mỹ so với giết nàg còn khó hơn, nay lại tương đối yếu thích phim Âu Mỹ.

Nguyên Họa đang xem mê mẩn, đột nhiên màn ảnh thay đổi, chỉ thấy trong phòng khách sạn, hai mỹ nữ tóc vàng quần quít cũng một chỗ, toàn thân trên dưới trần trụi, khuôn mặt Nguyên Họa đều đỏ, muốn tắt lại không thể xuống tay, như thuốc phiện hấp dẫn Nguyên Họa tiếp tục nghiên cứu.

Một bộ phim 150 phút cuối cùng cũng xem xong, lúc xem xong cảnh hai nữ tử triền miên, đoạn sau chiếu cái gì Nguyên Họa đều không để ý. Nguyên Họa cảm thấy tim mình vẫn bang bang đập mạnh, so với bình thường nhanh hơn rất nhiều, giống như sắp nhảy khỏi lồng ngực. Nguyên Họa cảm thấy thân thể giống như bị lửa đốt, thật nóng, cầm lấy áo ngủ tiến đến phòng tắm, bắt đầu dùng nước lạnh một lần lại một lần tẩy rửa thân thể mình. Tắm xong, Nguyên Họa kéo thân thể mệt mỏi nằm sấp ngã vào giường suy nghĩ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì cái gì thấy hai nữ tử thân thiết lại toàn thân lửa nóng. Nghĩ chính mình bị kích thích, dù sao trước kia cũng chưa thấy qua trường hợp hai nữ tử triền miên, đương nhiên nam nữ Nguyên Họa người ta cũng chưa thấy qua (chắc chết =||). Tự an ủi chính mình như vậy, Nguyên Họa liền cảm thấy thư thái rất nhiều, nhưng thấy hai nữ tử trong lúc đó làm chuyện không đúng luân lý, Nguyên Họa thế nhưng không có cảm thấy không chấp nhận được.

Nguyên Họa ở trên giường lăn lộn vài vòng, rốt cuộc trong tình huống rối rắm không rõ lại cùng chu công chơi cờ (ngủ mất).

Chờ Nguyên Họa tỉnh lại đã là ban đêm.

Sờ cái bụng đói, Nguyên Họa sờ soạng đến phòng bếp, trong phòng bếp tìm nửa ngày cũng không có gì ăn, nhưng Nguyên Họa người ta căn bản mười ngón không dính nước, xuống bếp nấu cơm căn bản là không có khả năng, mở tủ lạnh lấy ra một gói mì, nấu chút nước sôi bỏ vào nồi cuối cùng đem bữa khuya làm ra, lúc giải quyết mì mới phát hiện trong nhà một người cũng không có. Lại nhìn điện thoại chỉ thấy Nguyên ba có gọi một lần, Nguyên ba Nguyên mẹ chắc đang đều ở tỉnh khác hợp. Liền lấy điện thoại gọi Nguyên ba “Uy, ba”

“Ôi, con gái bảo bối của ba, ở nhà tốt không, ăn cơm tối chưa?” Nguyên ba bộ dáng lẩn nử khí đều giống cha hiền.

“Dạ, vừa ăn xong. Lúc nãy gọi điện có chuyện gì, con đang ngủ nên không nghe được.” Nguyên Họa nghe mãi thành quen trả lời.

“Nga, chính là chuyện công tác của con. Ba ba lúc trước không phải đã cùng con nói sao, là công tác ở Từ thị. Phan thúc thúc của con đã sắp xếp xong. Sáng mai 8 giờ kém con phải đến tổng công ty Từ thị báo danh đấy nhớ chưa? Nhớ đừng đến muộn, con cái đứa nhỏ không yên, đã lớn như vậy rồi, cũng đừng để khuôn mặt già nua này mất mặt.” Nguyên ba thật sự không yên lòng con gái bảo bối phiền phức của hắn a, nếu không phải bận hợp tỉnh khác, thế nào cũng phải tự mình dẫn đi mới yên tâm.

“Dạ, ba. Con biết rồi, ba đừng có giống như Đường Tăng vậy, niệm không ngừng. Được rồi được rồi, không có việc gì con cúp đây.” Nguyên Họa nghe điện thoại không ngừng truyền đến nhắc nhở của Nguyên ba, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Nguyên ba nghe điện thoại truyền đến âm thanh ngắt máy, vẻ mặt đáng thương nhìn Nguyên mẹ nói “Bà xã, em xem con gái bảo bối em sinh, nói anh lải nhải. Anh còn chưa nói xong liền dám cúp điện thoại, thế giới này có mấy người dám cúp điện thoại của Nguyên Khang Khải a, đứa nhỏ hư này, vô tâm vô phách, trở về nhất định phải dạy dỗ nàng một chút.”

Nguyên mẹ nhìn vẻ mặt kinh ngạc của chồng thật sự là không còn gì để nói, không phải chính ông gọi điện để cho bảo bối cúp máy sao, hơn nữa, ông nhần tâm độc ác dạy dỗ bảo bối của ông sao?

Thấy Nguyên mẹ không để ý mình, Nguyên ba lại ủy khuất, bỏ nhào lên giường, đến gần Nguyên mẹ nói “Bà xã, em sao không giúp anh, số anh sao khổ như vậy, con gái như thế, vợ cũng không để ý anh, anh sống như thế nào a?”

Nguyên mẹ nghe xong sắc mặt bắt đầu co quắp, lúc trắng lúc đen. Lắc đầu. Dịu dàng an ủi nói “Khang Khải, con gái của anh không phải anh không biết. Trở về em giúp anh dạy dỗ tên vô tích sự kia.”

Nguyên ba vừa nghe lời này của Nguyên mẹ, vội dắc ý ” Há há, đúng là nên đánh. Đánh nhẹ chút, đừng làm bảo bối sợ.”

“Ừ, vậy thôi không cần đánh, mắc công đánh chết bảo bối của anh, anh lại cãi nhau với em” Nói xong liền đắp chăn nhắm mắt ngủ không để ý đến Nguyên ba.

Nguyên ba thấy vợ mình không để ý mình, chui vào chăn cọ cọ bị Nguyên mẹ một cước đá xuống giường, cuối cùng còn hung tợn nói một câu “Làm ồn nữa đừng ngủ trên giường.” Nguyên ba đáng thương hể hể nhìn bà xã đại nhân nằm ngủ thoải mái trên giường, ngoan ngoãn lên giường ngủ, không dám lộn xộn nữa.

5. Chương 4

Chương 4:

bachgiatrang.com

beta: Tá Đăng Yến Tử

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Họa bị âm thanh bự chảng của đồng hồ báo thức đánh thức, trong trạng thái buồn ngủ đi đến tổng công ty Từ thị, dựa theo chỉ thị của Nguyên ba trực tiếp đi tìm Phan Khúc, Phan Khúc là bạn cũ của Nguyên ba, lần này Nguyên Họa có thể đi vào Từ thị làm việc cũng nhờ người bạn thân này của Nguyên ba đã sắp xếp cho con gái bảo bối của ông.

“Tiểu thư, tôi muốn tìm Giám đốc Phan Khúc, hôm nay tôi có hẹn với ông ấy.” Về mặt Nguyên Họa ôn hòa nói với tiểu thư tiếp tân, hôm nay nàng phải dậy thật sớm, hiện tại có thể dùng ngữ khí tốt như vậy để nói chuyện với người khác, thật là chuyện khó tin.

“Được, phiền cô chờ một chút, tôi gọi điện xác nhận.”

Nhìn xem tiểu thư người ta thật là lễ phép nha, lại vừa xinh đẹp, khó trách có thể ở đại sảnh công ty tiếp khách. Trong lòng Nguyên Họa một trận tán thưởng.

“Xin hỏi quý danh tiểu thư là?” Tiểu thư tiếp tân vừa nghe điện thoại vừa ngẩng đầu hỏi Nguyên Họa.

“Tôi họ Nguyên, tên Họa.” Nguyên Họa buồn phiền nhìn bộ dạng ghen cừu của tiếp tân sau khi nghe tên của nàng. Biết trước sẽ như vậy mà, thành tích Nguyên Họa bởi vì tên mà bị người khác cười đã có thể tham gia kỉ lục Guinness thế giới rồi.

“Được rồi, tôi dẫn cô lên.” Tiếp tân buông ống nghe cung kính nói với Nguyên Họa, nói xong thì đi trước dẫn đường.

Nguyên Họa đứng trong thang máy, có chút choáng váng, nàng cái gì cũng không choáng, không say xe, không say máy bay, không ngất máu, lại cố tình choáng thang máy, điều này làm cho Nguyên Họa hồn nhiên, ngây thơ, lương thiện của chúng ta buồn phiền thật lâu.

Đến phòng của Phan Khúc, không gặp được Phan Khúc, nghe nói đang họp bộ phận.

Nguyên Họa cũng không vội, mình cũng không phải mệnh khổ, không cần ép thần kinh mình căng thẳng.

Nguyên Họa ngồi trên sofa trong văn phòng, bưng ly cà phê thư ký vừa pha, tinh tế nhấp nháp. Hương vị cũng không tệ, ngon hơn so với ở nhà.

Qua một lúc, Nguyên Họa mới gặp được chú Phan của nàng, Nguyên Họa đối với người chú này có chút ấn tượng, Phan Khúc có đến nhà Nguyên Họa ăn cơm vài lần, Nguyên Họa cũng có đến nhà chú Phan, so với nhà mình, nhà chú Phan lớn hơn rất nhiều.

Nguyên Họa từng vì thế mà hâm mộ một lúc.

“Tiểu Họa a, sớm vậy đã tới rồi sao? Ha ha.” Về mặt Phan Khúc vui vẻ nhìn Nguyên Họa, tuổi của Nguyên Họa và con Phan Khúc không chênh lệch bao nhiêu, ngày thường vừa lạnh lợi, lại khéo léo, trong lòng Phan Khúc lại tăng thêm một phần hảo cảm, cũng thật thương yêu con bé này.

Rất nhiều người bị vẻ ngoài của Nguyên Họa mê hoặc, Phan Khúc cũng là một trong số đó (mặt học sinh lừa tình =))

Nguyên Họa là một người rất ồn ào, đến giờ cũng không thể kiềm chế được tính tình chơi đùa của mình.

“Chú Phan, con đến phỏng vấn, không phải đến ăn cơm. Chú xem chú nói vậy, con giống như một đứa lười biếng.” Đúng, Nguyên Họa chính là một đứa lười biếng, còn lừa bịp người khác, là đứa trẻ quỷ quyệt.

“Ha ha, là chú nói sai. Chú sắp xếp cho con một chức vụ, rất thích hợp, con đừng phụ lòng tốt của chú nga. Phì thủy bất lưu ngoại nhân điền*.”

* Nước phù sa không để ruộng người: giữ cái tốt cho người nhà.

“Chú, chức vụ gì a. Nghe thúc nói vậy, chức vụ này cũng không nhỏ.” Nguyên Họa tin tưởng người chú này nhất định không sắp xếp nàng vào vị trí có cũng được mà không có cũng không sao. Dựa vào địa vị của chú Phan ở Từ thị khẳng định sẽ sắp xếp cho nàng một chỗ tốt.

Nguyên Họa mừng đến nỗi thiếu chút nữa nhảy lên, đương nhiên, đợi Nguyên Họa bắt đầu ngày đi làm đầu tiên, về sau liền khóc muốn xin Phan Khúc thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

“Ha ha, tiểu Họa, chú sắp xếp đương nhiên là tốt. Làm Thư ký Tổng Giám đốc được không?” Phan Khúc chớp mi nói. Đây là công việc béo bở, nếu không phải Thư ký Tổng giám đương nhiệm trong nhà có việc, chuyện tốt này khi nào đến phiên Nguyên Họa nha.

“Chú thật tốt.” Nguyên Họa nhảy nhót cọt trên người Phan Khúc.

Phan Khúc cũng cưng chiều sờ đầu con gái bảo bối của bạn tốt, thông thả nói tiếp: “Vậy ngày mai con đến làm đi, chú gọi thư ký A Hoài để con làm quen trên dưới công ty, chú có việc, không nói với con nữa.”

“Dạ, chú cứ làm việc của chú, con ra ngoài trước.” Nguyên Họa cùng với thư ký A Hoài lúc này pha cà phê cho nàng rồi khỏi phòng cùng nhau đi dạo công ty.

Đừng nói Từ thị rộng lớn, ở nơi thành phố phồn vinh thế này, toàn bộ văn phòng đều là của Từ thị, làm Nguyên Họa cảm thán một hồi lâu, hiểu sơ qua các ngành chủ yếu, mới nhớ đến chỗ làm việc của mình, lại nhờ A Hoài dẫn đến phòng Tổng giám đốc.

Nguyên Họa đứng ở cửa, tim đập thật nhanh, dù sao cũng là lần đầu tiên chính thức ra ngoài xã hội, bên trong lại là cấp trên của mình, hơi có chút lo lắng. Xoay người nhìn thoáng qua A Hoài đang cố động tĩnh thân mình, mới cố lấy dũng khí gõ cửa.

“Mời vào.” Một âm thanh dễ nghe sau cửa truyền đến, lúc này có nghe A Hoài nói Tổng giám đốc là một đại mỹ nữ, nhưng có chút lạnh lùng. Nhưng là người tốt, đối xử rất tốt với người trên dưới công ty. Là người tương lai thừa kế hợp pháp duy nhất của Từ thị.

Nguyên Họa sửa sang lại quần áo của mình, hôm nay đi ra ngoài ăn mặc có chút tùy ý, bởi vì chỉ nghĩ đến đi gặp chú Phan thúc là được, bây giờ còn phải đi gặp sếp lớn đại mỹ nữ, trong lòng Nguyên Họa có một chút trách người đã có lòng tốt sắp xếp công việc cho mình, chậm rãi đẩy cửa vào phòng.

Thấy sếp mỹ nữ còn đang cúi đầu xử lý văn kiện, Nguyên Họa ổn định hơi thở, không dám lên tiếng.

“Ừ, có việc gì sao?” Từ Tử Kỳ vẫn cúi đầu hỏi, thấy đối phương không trả lời, nhíu mày, ngẩng đầu lên thấy một bộ mặt giống như con nít, liền cảm thấy quen mắt, suy nghĩ một hồi liền nhớ đến người này lúc trước gặp ở quán bar, còn không hiểu tại sao mình lại thuyết giáo đối phương một chút.

“Tổng Giám đốc, đây là Thư ký mới Bộ phận nhân sự mới tuyển, Nguyên Hòa.” A Hoài nhìn vẻ mặt ngu ngốc của Nguyên Hòa, đành phải giới thiệu trước.

Nguyên Hòa chỉ cảm thấy ngượng trước mặt có chút quen mắt, nhưng không nhớ mình gặp ở đâu.

“À, ừ, biết rồi. Nguyên Hòa phải không?” Từ Tử Kỳ có hứng thú nhìn người nhỏ con trước mắt, lúc trước điểu lăm người ta thành trẻ vị thành niên. Không ngờ tới nàng lại trở thành thư ký mới của mình.

“Vâng, đúng vậy.” Nguyên Hòa thật sự không biết nên nói gì, chỉ có thể ngơ ngác trả lời. (bị hớp hồn cmnr :v)

Thế nhưng Từ Tử Kỳ chưa từng nghĩ tới lại có người nhìn cô bằng bộ dạng ngơ ngác như vậy, càng cảm thấy hứng thú với Nguyên Hòa.

“Ừ, vậy buổi chiều đi làm đi.” Thản nhiên nói xong, giống như xem người trước mắt căn bản không phải là thư ký của mình.

“Cái gì a?” Nguyên Hòa giật mình kêu to, không phải chú Phan nói ngày mai mới đi làm sao, lúc này còn muốn hẹn Từ Kiều đi chơi bùng nổ một bữa.

“Có vấn đề gì sao?”

“Không có.” Mặt nhăn thành cái bánh bao thịt còn phải trái lương tâm nói không có, thật ra trong lòng đã sớm ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông người ta.

Từ Tử Kỳ nhìn thoáng qua bộ mặt nhăn nhó của Nguyên Hòa mới thản nhiên mở miệng nói: “Nếu cô thật có việc, ngày mai đến làm đi.”

Nguyên Hòa kinh ngạc trừng lớn mắt nhìn Từ Tử Kỳ, thiếu chút nữa bay lên cần vị tổng giám đốc đại nhân làm người ta vừa hận vừa yêu này.

“Cảm ơn, cảm ơn! Hi hi.”

Từ Tử Kỳ nhìn người một mực cười ngốc này, cúi đầu xử lý văn kiện, khoe miệng bắt đầu cong lên, nhưng mà hai người trước mặt không có phát hiện.

A Hoài nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của Nguyên Hòa, nhin xuống xúc động muốn trợn trắng mắt trước mặt Tổng giám đốc, kéo người còn ngơ ngẩn ra khỏi văn phòng. Rốt cuộc mới thở ra một hơi, mình thật sự là không có việc gì lại đi kiếm chuyện, không nên hầu hạ một tên mất mặt như này, ở trước mặt Tổng Giám đốc mĩ nữ người ta cười giống như vợ bé. (=.!=!)

6. Chương 5

Chương 5:

Bachgiatrang.com

Beta: Tá Đăng Yến Tử

Trong lúc Nguyên Hòa ngẩn ngơ đã thấy mình đứng ngoài cửa, buồn bực nhìn qua A Hoài đang trợn mắt nhìn mình.

Nhớ tới bộ dạng ngốc nghếch lúc này của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên. Lập tức bỏ chạy lấy người: “Chị A Hoài, em có việc đi trước, em đi nha.”

A Hoài vừa định dặn dò công việc chỉ kịp thấy người ta như một làn khói chuẩn mất, lắc đầu quay về văn phòng mình.

Nguyên Hòa bước vào thang máy, cảm thấy rối rắm, nếu không phải tầng này rất cao, nàng chắc chắn tình nguyện đi thang bộ cũng không muốn bước vào thang máy.

Trong trạng thái choáng váng mơ hồ đi ra khỏi cao ốc công ty Từ thị, cầm điện thoại gọi cho Từ Kiều, hẹn người ta ra ngoài.

“A Kiều a!” Vừa nhìn thấy Từ Kiều liền cọ lên người người ta.

“Mày có thấy tởm không a? Tránh ra tránh ra.” Vẻ mặt Từ Kiều ghét bỏ đẩy đứa đang dính trên người mình ra.

“A Kiều, sao mày đối xử với tao như thế, tao yêu mày như vậy.” Nguyên Họa vừa nói vừa lên nôn mửa vì lời nói của mình.

Từ Kiều lại biểu hiện đây không sợ nói: “Tao không yêu mày, làm sao bây giờ?”

Nguyên Họa trừng mắt liếc Từ Kiều đang cười ha hả, hận không thể tát hai cái vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của nàng, thật sự là vẻ mặt khinh người. Đương nhiên ý nghĩ thô bạo này chỉ có thể suy nghĩ trong lòng.

Vì vận mệnh bi thảm của mình mặc niệm ba giây, từ nhỏ đến lớn toàn bị Từ Kiều ức hiếp.

“Từ Kiều, mày chờ đó, tao sẽ làm cho mày một lòng một dạ yêu tao. Đến lúc đó mày cầu xin tao, tao sẽ vứt bỏ mày.” Người ta Nguyên Họa hù dọa nói.

“Ai nha nha nha, tao sợ quá a, đến lúc đó mày đừng bỏ tao, mày bỏ tao thì tao và con chúng ta nên làm sao bây giờ?”

“A Kiều, mày thật dễ tiện. Hai nữ nhân làm sao sinh được đứa nhỏ, mày đừng nghĩ cho tao mang nón xanh*.”

* mang nón xanh: chiều cao tăng vài cm =>) -> bị cấm sùng.

“Mày nhìn lại mày đi, ôi chao... nón xanh của tao mày xứng đáng đội sao?” Lời này làm Nguyên Họa tức giận đến đau thắt lưng.

Nguyên Họa cùng Từ Kiều cãi nhau như vậy từ nhỏ đến lớn, nhưng hai người chưa bao giờ trở mặt nhau, đúng là kỳ tích. Đồng thời càng cãi tình cảm càng tốt.

Nguyên Họa và Từ Kiều hai oan gia cãi cuối cùng cũng mệt mỏi, kéo tay nhau đi đến quán đã đặt trước bắt đầu đại nghiệp của mình.

Hai người này đúng là khi ăn không cần hình tượng a, tuy rằng bản thân chính là lưu manh, một chút hình tượng thực nữ đều không có.

Nguyên Họa cầm lấy bia uống thật vui vẻ, Nguyên Họa thích nhất là quán ăn thế này, nguyên nhân thứ nhất vừa nói qua, là ăn không cần quan tâm hình tượng, thứ hai, bia rượu có thể uống thỏa thích, quan trọng nhất là nguyên nhân thứ ba, đồ ăn ngon lại tiện lợi!

Nguyên Họa uống đã đời bắt đầu choáng váng, cô nhóc này hoàn toàn quên mất sự kiện mình ngày mai phải đi làm.

Hiện tại đang vui vẻ nên cứ uống, cái gì đi làm a, đã quên đến chín tầng mây. Từ Kiều cùng Nguyên Họa thỏa thích uống rượu, uống đến hai người sắp chịu không nổi nữa mới bắt xe về nhà Nguyên Họa, đứa con hư đốn Nguyên Họa này nghĩ mẹ không có ở nhà liền không biết kiêng nể gì. Ở bên ngoài uống nhiều như vậy thì thôi, dưới lầu lại mua thêm một ít rượu và thức ăn cùng Từ Kiều uống không say không về.

Cuối cùng hai người đều say, nằm trên ghế sofa ngủ, hậu quả chính là đến giữa trưa hôm sau mới mơ màng tỉnh lại, hơn nữa hoàn toàn quên mất chuyện hôm nay mình phải đi làm.

Bên kia A Hoài lo lắng, gọi điện thoại mấy lần đều tắt máy, điện thoại trong nhà gọi cũng không được.

Về phần điện thoại ở nhà Nguyên Họa vì sao không gọi được, cái này là do công lao của bạn học Từ Kiều của chúng ta, lúc sáng Từ Kiều bị tiếng chuông đánh thức, dưới cơn thịnh nộ rút dây điện thoại ra. Làm cho A Hoài đến giữa trưa cũng không liên hệ được Nguyên Họa.

Nguyên Họa vào phòng tắm vệ sinh một lần mới thanh tỉnh hẳn, đi vào phòng ngủ sạc pin điện thoại, khởi động máy, vừa khởi động máy liền nhận được vài tin nhắn, chủ yếu là một vài người bạn gửi lời hỏi thăm.

Mở ra một cái tin nhắn lạ, nội dung chính là “Nguyên Hòa, em không muốn đi làm a, mấy giờ rồi còn chưa xuất hiện?” Nguyên Hòa nhìn chăm chăm điện thoại di động nửa ngày mới hoàn hồn, đen mặt chạy ra khỏi nhà, làm Từ Kiều người ta sợ đến mất hồn, còn nghĩ Nguyên Hòa bị trúng tà.

Thời điểm Nguyên Hòa bắt xe đến công ty, A Hoài nghe xong Nguyên Hòa kể lại thiếu chút nữa bị Nguyên Hòa làm tức chết.

Thì ra Nguyên Hòa uống say quên chuyện mình phải đi làm, thế giới này tại sao lại có người ngốc như Nguyên Hòa? A Hoài thật sự không thể tưởng tượng nổi.

“Em còn biết đến, lát nữa nếu bị đuổi việc, em ngồi đó khóc đi.” A Hoài khinh bỉ nói với Nguyên Hòa, nàng quả thật không muốn can thiệp a, tại sao phải xen vào chuyện của một tên ngu ngốc không biết sống chết a.

“Chị A Hoài, em biết sai rồi.” Lúc này ăn nói khép nép thừa nhận mình sai mới là việc quan trọng.

A Hoài bắt đầu nhìn Nguyên Hòa, người ta cục phiên Giám đốc Phan giao cho mình.

Không có cách nào đành phải kiên trì chịu đựng, kéo Nguyên Hòa hướng phòng Tổng Giám đốc đi, cái dáng đi kia giống như Hồng quân công nông Trung Quốc làm nhiệm vụ bất khả thi. Hiên ngang lâm liệt a, kỳ thật trong lòng thấp thỏm bất an.

A Hoài tượng trưng gõ hai cái “cốc cốc” lên cửa phòng Tổng Giám đốc, lúc này, nàng không biết có bao nhiêu khao khát Tổng Giám đốc không có trong phòng.

Đương nhiên Nguyên Hòa sau lưng nàng cũng nghĩ vậy, nhưng đời không như là mơ, phải không?

“Mời vào.” Cùng là âm thanh dễ nghe giống lần trước, nhưng hai người lúc này không có tâm trạng nghe âm thanh này rồi cuộc có bao nhiêu êm tai, ngược lại nghe như tiếng ma quỷ.

Hai người đều lo sợ bước chân vào văn phòng Từ Tử Kỳ. Từ Tử Kỳ ngẩng đầu nhìn một chút, lại cúi đầu. Cô không có ý muốn nói chút nào, làm ghen chết hai người đang đứng. Cuối cùng vẫn là A Hoài nói trước: “Tổng Giám đốc, ừ thì, Nguyên Hòa. Tôi mang cô ấy đến rồi, cô xem....”

“Ừ, để người lại, cô ra ngoài trước đi.”

A Hoài đồng cảm nhìn qua Nguyên Hòa, lập tức bỏ chạy để lại người.

Nguyên Hòa nhìn A Hoài đi ra, quay đầu lại thấy sếp lớn đại mỹ nữ nhìn mình chăm chăm.

Điều này khiến trái tim nhỏ bé của Nguyên Hòa mất sạch dũng khí. Nuốt nuốt nước miếng, không dám lên tiếng, ngốc nghếch đứng một chỗ, khí chất của sếp mỹ nữ này thật không phải lớn bình thường.

Trong lòng bất ổn đứng một chỗ không dám động, tay nắm góc áo, xem điệu bộ giống như sắp khóc.

Từ Tử Kỳ cũng không sót ruột cứ nhìn chăm chăm Nguyên Hòa đang bị dọa vỡ mặt, nhìn xem nàng có thể ghen đến khi nào.

Sự thật chứng minh, Từ đại mỹ nữ kiên nhẫn hơn Nguyên Hòa nhiều, cuối cùng người thỏa hiệp vẫn chính là Nguyên Hòa của chúng ta.

Nguyên Hòa nhăn mặt nhỏ giọng nói: “Tổng Giám đốc, chuyện đó, ách... hôm nay tôi không cố ý đi muộn.”

7. Chương 6

Bachgiatrang.com

Beta: Tá Đàng Yến Tử

Chương 6:

“Ừ hửm?” Ngữ khí ý bảo Nguyên Họa tiếp tục nói.

“Vì hôm qua tôi tìm được công việc đầu tiên trong đời, ách, quá vui vẻ, nên hẹn bạn bè ăn cơm, uống quá chén. Hôm nay giữa trưa mới tỉnh lại, cho nên...” Cho nên cô có thể hay không coi như tôi lần đầu vi phạm, đừng đuổi việc tôi a? Nửa câu sau đương nhiên bí lại trong miệng không dám nói ra.

“Vậy cô có biết, có ai ngày đầu tiên đi làm liền đi muộn nửa ngày, lại là Thư ký Tổng Giám đốc?” Những lời này trực tiếp quăng Nguyên Họa của chúng ta vào hầm băng.

“Tôi... tôi.” Nàng lúng túng...

“Ừ hửm? Còn có vấn đề gì sao?” Xem cô nói như thế nào, ngày đầu tiên đi làm đã bỏ việc, làm thư ký của Từ Tử Kỳ ta đây rất khỏe?

“Cô đừng đuổi tôi a, được không? Đây là công việc đầu tiên của tôi, tôi cam đoan về sau không xảy ra tình trạng như vậy nữa.” Nguyên Họa thật không khí phách mà cầu xin, chỉ thiếu đi lên ôm đùi sếp mỹ nữ người ta ăn vạ.

Từ Tử Kỳ đầu đầy hắc tuyến*, tại sao lúc trước không phát hiện người này xỏ lá như vậy? “Tôi không nói muốn đuổi cô.”

* hắc tuyến: mấy vạch đen đen trên đầu nhân vật trong hoạt hình hay manga biểu thị nhân vật tức giận.

“Không đuổi tôi, cô nói sớm đi, làm tôi sợ muốn chết.” Nguyên Họa lật lọng cực nhanh, làm Từ Tử Kỳ thật lâu mới thích ứng, thật trầm trọng nghi ngờ người này chắc chắn có học môn lật lọng.

“Ngày đầu tiên đi làm cô đã đi muộn, nếu không phạt, cấp dưới nhất định sẽ dị nghị. Cô nói tôi nên làm gì bây giờ?” Cạm bẫy, tuyệt đối là cạm bẫy, đợi tiểu dê béo tự mình đi vào nấp mạng.

“Ách... tôi... cô... Cô muốn phạt như thế nào thì phạt như thế đi.” Tiểu dê béo ngu ngốc bắt hạnh sa vào cạm bẫy.

Khóe miệng Từ Tử Kỳ chậm rãi cong lên, Nguyên Họa thấy sếp mỹ nữ như vậy liền có dự cảm không tốt, cảm thấy mình giống như sắp bị bán, rơi vào cạm bẫy rồi.

Giờ mới hiểu ra, có vẻ muộn rồi. Aiz...

“Cô muốn tôi làm gì... thương thiên hại lý, trái với luân lý lẽ, giết người phóng hỏa, vi phạm pháp luật tôi không làm, cô đừng hòng ép tôi. Hừ.” Từ lúc nhìn thấy Từ Tử Kỳ cười nham hiểm, Nguyên Họa vội vàng đưa ra nguyên tắc làm người của mình. Thật sự là một đứa bé tốt.

“Ừ hừ, tôi suy nghĩ cô có thể làm gì?”

“Tôi... biết làm rất nhiều thứ.” Giọng nói rất chột dạ, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Từ Tử Kỳ nhìn Nguyên Họa cúi đầu, thả văn kiện trong tay xuống, cầm lấy túi xách liền đi ra cửa, bỏ lại một câu: “Đi theo tôi.”

Nguyên Họa liền lẳng xăng chạy theo sau chân của sếp mỹ nữ, gắt gao theo sát, giống sợ mình lạc mất.

“Sững sờ ở đó làm gì, lên xe a!” Từ Tử Kỳ tương đối bất đắc dĩ nói với Nguyên Họa.

“Ồ.” Nguyên Họa xấu hổ lúng túng leo lên xe, ngồi trên Ferrari của sếp mỹ nữ, về phần vì sao lúc này lại sững sờ, bởi vì xe thể thao màu đỏ này quá mức chói lọi, làm cho Nguyên Họa người ta đau mắt.

Nhớ đến chiếc xe ở nhà xa hoa nhất chỉ hơn 50 vạn, đột nhiên phát hiện so với cái này kém xa, nhà tư bản gian ác. Ở trong lòng một trận than thở.

Từ Tử Kỳ lại không cho là đúng, cô là một người tương đối yêu xe, xe trong nhà nhiều đến nỗi có thể đem đi tham gia hội chờ triển lãm.

Từ Tử Kỳ lái xe đến một nhà hàng mới ngừng lại. “Xuống xe.” Ngữ khí vẫn không có một chút ấm áp.

“Ồ.” Nguyên Họa ngoan ngoãn xuống xe đi theo Từ Tử Kỳ chậm rãi đi vào nhà hàng, trong lòng thật nhiều nghi vấn, tại sao muốn dẫn nàng đến nhà hàng? Chẳng lẽ biết nàng chưa ăn điểm tâm và cơm trưa, mời nàng ăn cơm sao?

Từ Tử Kỳ là một cô gái vừa xinh đẹp vừa gợi cảm, đi đến cũng được người khác chú ý, đương nhiên đa số là nam.

Nguyên Họa cảm giác được rất nhiều ánh mắt chiếu đến, có chút không thích ứng, đặc biệt thấy người khác mê mẩn ngắm sếp mỹ nữ của mình nàng càng cảm thấy khó chịu. Giống như đồ của mình bị người khác nhìn xem. Đầu có chút ý nghĩ muốn bảo hộ trước mặt Từ Tử Kỳ, đương nhiên bởi vì vấn đề chiều cao, che không hết, người ta vẫn có thể nhìn tiếp.

Việc này chọc tức Nguyên Họa, răng cắn chặt, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, biểu tình như muốn nói rằng mấy người nhìn mỹ nữ bên cạnh tôi, tôi rất khó chịu.

Từ Tử Kỳ nhìn bộ dáng này của Nguyên Họa ghen cười, nhướn mày. Đạp giày cao gót 10 phân đi qua người Nguyên Họa. Tư thế thật hiên ngang oai hùng a, làm Nguyên Họa nhìn đến nghiêng răng ngứa ngứa, hận không thể bay lên lột da yêu tinh này.

Từ Tử Kỳ tìm được một chỗ gần cửa sổ, Nguyên Họa cũng ngoan ngoãn ngồi xuống, kỳ thực bản thân nàng một chút cũng không muốn ngồi ở vị trí này, trước mặt là sếp mình, ngồi đây có bao nhiêu câu nệ? Câu nệ chưa tính, còn phải chịu khiêu khích khinh người như có như không của mỹ nữ này, Nguyên Họa nhịn xuống ý nghĩ muốn đi qua đập bẹp yêu tinh này, khoe miệng co quắp, chủ yếu là muốn cùng sếp mỹ nữ người ta nói chuyện, nhưng không tìm được đề tài, khoe miệng chỉ có thể giật giật.

“Tôi đói bụng, tôi muốn ăn gì đó.”

Nguyên Họa nghe Từ Tử Kỳ nói thiếu chút nữa đau sốc hông, cô đói bụng thì kêu gì ăn đi, ăn thua gì đến tôi, nói với tôi làm gì a. Lại nhìn đến khoe miệng sếp mỹ nữ càng đậm vui vẻ, Nguyên Họa thầm kêu không ổn, đang muốn lấy cớ bỏ trốn, mỹ nữ người ta lại lên tiếng: “Nguyên Họa, hôm nay cô đi làm muộn, muốn tôi không đuổi cô cũng được, bữa cơm này cô mời đi.”

Nguyên Họa trong lòng đã sớm mắng Từ Tử Kỳ từ trên xuống dưới, trên mặt vẫn duy trì vui vẻ trong trẻo nói với sếp mỹ nữ: “Phải, phải a. Cô xem cô muốn ăn gì, tùy ý gọi.”

Sau khi Nguyên Họa nói xong câu đó, ở trong lòng mặc niệm ví tiền của mình ba giây.

Từ Tử Kỳ hào hứng cầm thực đơn, gọi hai phần món ăn hợp khẩu vị với cô. Lại kêu thêm hai tách cà phê, Nguyên Họa trong lòng đau xót, đây chính là hơn nửa tháng lương của nàng a, một bữa cơm, một bữa cơm này như ngàn đao kẻ cổ a.

Về mặt Nguyên Họa đưa đám giải quyết sạch sẽ đồ ăn, không chừng cái đĩa sạch đến nỗi có thể trực tiếp đem ra dùng, sáng ngồi ngồi, cần bản không cần đem rửa.

Từ Tử Kỳ nhìn bộ dáng Nguyên Họa ăn như sói đói, tưởng nàng còn ăn chưa no, vì thế gọi phục vụ đem thêm một phần cho Nguyên Họa.

Nguyên Họa dần dần nhìn Từ Tử Kỳ, ánh mắt kia có bao nhiêu oán hận thì có bấy nhiêu oán hận, đứa nhỏ này chịu không ít đả kích, nguyên nhân là bởi vì phần ăn này quá mắc, trong lòng bất bình đành phải ăn sạch sẽ mới coi như không lỗ tiền, thật tốt, nàng vừa ép buộc bản thân ăn xong, mỹ nữ người ta lại kêu thêm một phần cho nàng. Nàng kiếp trước tạo bao nhiêu nghiệt a, tội nghiệt nào không thể tha a?

Từ Tử Kỳ hảo tâm nhưng nhìn đến vẻ mặt oán hận nhìn mình của Nguyên Họa, muốn xoa đầu đứa nhỏ này. Nhịn lại xúc động muốn vươn tay ra, nhìn Nguyên Họa trước mắt cầm lên phần ăn mới, bộ dáng anh dũng hi sinh giải quyết nó. Xem bộ dáng ủy khuất của Nguyên Họa, thật sự sắp ghen chết Từ Tử Kỳ, nếu không phải đang trước bàn dân thiên hạ, không chừng Từ Tử Kỳ người ta nhìn bộ dáng này của Nguyên Họa đã sớm bỏ lăn ra đất cười.

Nguyên Họa đã không phụ kỳ vọng, giải quyết xong phần ăn của mình, làm Từ Tử Kỳ muốn trợn mắt há mồm, người nhỏ con như vậy, có thể ăn hết hai phần ăn, đây là chuyện cỡ nào thần kỳ a.

Nguyên Họa tính tiền xong, cũng không để ý Từ Tử Kỳ còn đang ngẩn người ở bên cạnh, ưỡn bụng, chủ yếu là vì ăn quá no, chống đỡ, nhẹ nhàng bước đi đến cửa. Đi xa được một đoạn, Từ Tử Kỳ mới hoàn hồn, thấy người ta đã sớm đi khỏi nhà hàng, lại hấp tấp đạp giày cao gót 10 phân cộp cộp đi ra ngoài, làm cho một đám lang sói mất lớp lãnh.

Từ Tử Kỳ đuổi theo bước chân Nguyên Họa, vỗ vai Nguyên Họa, dả kích nàng: “Cô nói xem sao cô có thể ăn nhiều như vậy, thế mà không lớn nổi.”

Nói đến chỗ đau của Nguyên Họa người ta, Nguyên Họa thật sự có thể ăn rất nhiều, đáng tiếc cái thân thể này nhiều năm trôi qua vẫn dừng ở độ cao 152 so với mặt nước biển, một chút cũng không cao lên tí nào, Nguyên Họa trừng Từ Tử Kỳ một cái, ngữ khí có chút không tốt nói: “Ai cần cô lo a.”

Từ Tử Kỳ cũng không giận, muốn nàng một đại tiểu thư cãi nhau với một tiểu lưu manh như Nguyên Họa trên đường cái, thật sự là thương tổn hình tượng.

“Về thôi, buổi chiều còn đi làm.” Từ Tử Kỳ lấy chiều cao hơn Nguyên Họa cả hơn chục cm từ trên cao nhìn xuống nói với Nguyên Họa. (.....)

Nguyên Họa ngửa cổ thật đúng là mỗi, không có việc gì tự dừng lại đi theo sếp cao như vậy, Nguyên Họa trong lòng mặc niệm bản thân bốn giây. (thêm 1 giây r :3).

Ngày hôm nay phát hiện thời gian mình mặc niệm ngày càng nhiều.

8. Chương 7

Chương 7:

Bachgiatrang.com

Beta: Tá Đẳng Yến Tử

Từ Tử Kỳ đã ngồi trên ngựa của mình, tên là Ferrari.

* Biểu tượng của Ferrari là hình con ngựa.

Thắt dây an toàn, nhìn lại Nguyên Họa tay chân vụng về, nửa ngày cũng chưa thắt được dây an toàn, thật sự là lãng phí thời gian.

Thả dây an toàn của mình ra, vươn người qua giúp Nguyên Họa cài dây an toàn.

Trong lúc nghiêng người qua, mùi thơm trên người Từ Tử Kỳ lại bay tới.

Nguyên Họa nhìn khuôn mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, tim đập bang bang, trong lòng thầm mắng yêu tinh này.

Từ Tử Kỳ không phát hiện Nguyên Họa khác thường, vừa lòng nhìn đai an toàn mình vừa cài, lại cài dây an toàn cho mình. Vù ~một tiếng xe liền chạy ra ngoài, dọa Nguyên Họa thiếu chút nữa gọi má ơi. (người thật là ko khí phách =.=!)

Quay qua trừng mắt mỹ nữ một cái, Từ Tử Kỳ còn đang bận lái xe không phát hiện Nguyên Họa đang nhìn nàng bằng vẻ mặt khó chịu, xe chạy nhanh như đi ăn cướp. Nguyên Họa ngồi suy nghĩ, thời buổi này cảnh sát giao thông đi đâu hết rồi, sao còn chưa thu phục yêu tinh này.

Thời điểm đến công ty, Nguyên Họa bị Từ Tử Kỳ sắp xếp văn kiện, một chết Nguyên Họa, ghét nhất là phải chỉnh lý lại văn kiện cũ kỹ, còn phải thẩm tra đối chiếu, không bị điên cũng bị số liệu này làm cho điên mất.

Đến năm giờ rưỡi, Nguyên Họa khỏi nói có bao nhiêu vui vẻ, vội vàng cầm túi xách nhỏ của mình chạy ra cửa công ty, tốc độ này Lưu Tường* đều phải cuối đầu chịu thua.

* Lưu Tường: là VĐV đi vào lịch sử điền kinh thế giới, khi trở thành người châu Á đầu tiên đoạt HCV Olympic cự ly 110m rào nam tại Athens 2004.

Từ Tử Kỳ bận rộn công việc của mình, cũng không có thời gian quản thư ký mới kia của mình.

Nhìn đồng hồ đã sắp đến giờ, chỉnh sửa lại văn kiện trên bàn, liền cầm túi xách đi ra cửa, ánh mắt tùy ý lia nhanh đúng nghĩa. Cố ý lia đến trên bàn công tác của Nguyên Họa, nhìn trên bàn khối nói có bao nhiêu loạn.

Là một đồng rác, Từ Tử Kỳ xem không vừa mắt, đi đến bàn của Nguyên Họa, đem tài liệu phân loại sắp xếp hoàn tất, mới vừa lòng đi xuống lầu. Từ Tử Kỳ nghĩ muốn về nhà tắm rửa ăn cơm rồi đi ngủ, nhưng người ta là mỹ nữ a, lại là đại mỹ nữ phẩm chất cao quý, đương nhiên là người hẹn không ngừng nghỉ.

Này là thiếu gia Lý thị, Lý Đông Hải ôm cây đợi thỏ* chờ Từ Tử Kỳ trước cửa công ty, Từ Tử Kỳ vốn là tiếp nhận giáo dục phương Tây, đối với quan hệ nam nữ rất cởi mở, cũng không cự tuyệt, ngồi lên chiếc Mercedes của Lý Đông Hải. Lúc cài dây an toàn đột nhiên nhớ đến bộ dáng ngốc nghếch của Nguyên Họa, khóe miệng tươi cười. Nụ cười này làm Lý Đông Hải hồn bay mất, đẹp, quá đẹp. Nếu để Nguyên Họa thấy, chắc chắn sẽ nói Từ Tử Kỳ là yêu tinh.

* ôm cây đợi thỏ: Thành ngữ được dùng để ám chỉ những kẻ ngốc nghếch không chịu làm việc mà “há miệng chờ sung”, hay ung dung đứng đó mà làm lợi trên lưng người khác.

Từ Tử Kỳ thấy Lý Đông Hải nhìn mình chằm chằm, trong lòng liền mất hứng, càng khinh thường. Mấy tên công tử này toàn là nhắm trúng dung mạo của mình, nhú nhú mày. Thanh âm có chút lạnh nhạt nói: “Lý Đông Hải, có thể lái xe.”

Lý Đông Hải nghe thế mới xấu hổ đáp lại, lúng túng gãi đầu.

Nghe Từ Tử Kỳ kêu tên mình đầy đủ có chút không được tự nhiên, đương nhiên không được tự nhiên chỉ có hân, Từ Tử Kỳ người ta tất nhiên biết không được tự nhiên.

Chở Từ Tử Kỳ đến một quán bar, chính là quán bar lần đầu chạm mặt Nguyên Họa, Từ Tử Kỳ cũng không chán ghét không khí quán bar này, rất nhanh liền dung nhập vào bầu không khí xa hoa trụy lạc.

Về đến nhà, Nguyên Họa đơn giản tắm rửa một chút, cầm di động đầu tiên là gọi cho Từ Kiều.

“Kiều nhi của ta a, nàng rảnh không, tối nay đi bar không?”

Nguyên mẹ không ở nhà, Nguyên Họa liền muốn trải qua thời gian tươi đẹp trong những ngày này, hôm nay lại bị sếp mỹ nữ chọc giận không ít, quán bar là nơi thả lỏng thể xác lẫn tinh thần tốt nhất, nhưng bình thường Nguyên Họa cũng không thích đi những nơi như vậy, nàng không thích không khí xa hoa trụy lạc ở đó, cái này hoàn toàn tương phản với Từ Tử Kỳ.

Từ Kiều nghe được lời nói ghê tởm muốn chết giống như tú bà chuyên dùng để dụ dỗ con gái nhà lành của Nguyên Họa, chấn động đến nổi da gà đều rơi đầy đất, hét vào điện thoại: “Nguyên Họa, mày có mẹ sinh không có mẹ dưỡng, muốn bị chém phải không? Đem âm thanh biến thái của mày khôi phục bình thường, bằng không tao sẽ là người đầu tiên đại diện cho mặt trăng tiêu diệt mày.”

Nguyên Họa sớm có chuẩn bị đem di động để ra xa, đợi Từ Kiều rống xong mới đặt lại bên tai: “Kiều Kiều, nàng sao có thể tiêu diệt ta chứ, không có ta buổi tối nàng sẽ rất cô đơn, chúng ta gặp mặt ở quán bar. Cúp.”

Nguyên Họa không đợi Từ Kiều phát huy sư tử hồng*, cúp máy, thật là hành động sáng suốt a.

*Sư tử hồng: gồm 1 tiếng làm chấn động khắp trời, 1 trong 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm. Google để biết thêm chi tiết

Đối với sư tử hồng của Từ Kiều, ngay cả Nguyên Họa đều cảm thấy mặc cảm, quý báu, thành kính quý lại.

Từ Kiều trừng mắt nhìn di động, hung hăng ném đi, tức giận thay đồ, liền hướng quán bar đi.

Từ Kiều chính là mặc kệ Nguyên Họa chọc giận nàng cỡ nào, cũng không từ chối Nguyên Họa hẹn mình, Nguyên Họa từng cho rằng Từ Kiều yêu mình.

Sau khi bị Từ Kiều tẩy quất vài lần, ý tưởng trên có thể cho qua.

Thời điểm Nguyên Họa bắt xe đến quán bar, Từ Kiều còn chưa đến, vì thế đứng ở cửa chờ Từ Kiều.

Người có thể làm cho Nguyên Họa chờ thật sự là ít đến đáng thương, chủ yếu trên cơ bản là người ta toàn phải chờ Nguyên Họa, Nguyên Họa rất có năng lực mười lần hẹn, chín lần muộn.

“A Kiều, nè nè.” Nguyên Họa kiễng chân, chủ yếu là muốn cao một chút, tiện cho Từ Kiều nhìn thấy mình, nhưng vẫn bị người tới lui che mất thân hình nhỏ nhỏ. (đáng iu =)))

Nguyên Họa lửa giận ngút trời chạy đến bên cạnh Từ Kiều, kỳ thật lúc Nguyên Họa kêu Từ Kiều, Từ Kiều đã sớm thấy đứa nhỏ màu vàng kim này.

Từ Kiều thật sự muốn bỏ lại nàng, đầu ra một tên không để ý hình tượng kêu loạn vấy loạn ở chỗ đông người, Từ Kiều chưa từng có ý nghĩ giống như vừa rồi, hi vọng mình không quen biết Nguyên Họa, thậm chí cực kỳ hi vọng mình tàng hình.

“A Kiều, tao gọi mày như vậy, sao mày không nghe a?” Nguyên Họa nắm tay Từ Kiều bắt đầu oán giận vừa rồi mình bị ngó lơ.

“Không nhìn thấy, mày nhỏ như vậy, tao làm sao thấy được a?” Từ Kiều nghiêm túc nói, một cái cố hoàn mỹ làm tổn thương tâm hồn nhỏ bé của Nguyên Họa, nhưng cũng là nói thật.

“Nhưng hôm nay tao còn đặc biệt mặc áo vàng, để mày có thể đầu tiên nhìn thấy tao.” Nguyên Họa ủy khuất giống như con dâu bị mẹ chồng ngược đãi làm cho Từ Kiều người ta tim gan đều run rẩy.

“Ách... kêu gì uống đi.” Từ Kiều chuyển đề tài, nàng thật sự không muốn nói tiếp tục đề tài vô nghĩa này với một tên ngu ngốc.

Nguyên Họa vui vẻ cầm mấy chai bia đến bàn Từ Kiều ngồi xuống, Từ Kiều cũng là một mỹ nữ, nhưng không phải là một hình tượng mỹ nữ khoa trương quyến rũ như Từ Tử Kỳ.

Từ Kiều có vẻ hướng nội, hình tượng thanh thiết. Lúc còn đi học, không biết nắm giữ bao nhiêu trái tim của nam sinh a? Những vẫn không nhìn trúng một ai, nói đến chuyện yêu đương của Từ Kiều, ngay cả bạn bè như Nguyên Họa đây cũng cảm thấy đáng tiếc.

Lúc trước không ít nam sinh điều kiện tốt theo đuổi Từ Kiều, Từ Kiều người ta đều không nhìn lấy một cái.

Nguyên Họa vừa ngồi xuống, liền có không ít người đến bắt chuyện với Từ Kiều, Từ Kiều lại lạnh lùng lắm lì, giống như con người không đếm xỉa con ruồi. Cho nên nhiều người đến bắt chuyện đều bị ‘đóng cửa đuổi khách’, Nguyên Họa ngồi một bên nín cười, Từ Kiều là dạng người gì mình còn không biết sao, những người này cũng không tốt hơn so với những nam sinh theo đuổi Từ Kiều lúc ở trường, Từ Kiều làm sao có thể để mắt đến a.

Nguyên Họa cũng muốn làm sứ giả bảo vệ đóa hoa, nhưng thân hình nhỏ bé như vậy, hay là thôi đi, để Từ Kiều người ta tự giải quyết đi.

Nguyên Họa uống hai chai bia cảm thấy bụng hơi căng, vì thế bỏ lại một mình Từ Kiều chạy đi WC.

Giải quyết xong, đi đến đại sảnh, lúc đi ngang gia phòng, Nguyên Họa nghe được âm thanh quen thuộc, do lòng hiếu kỳ, Nguyên Họa đi đến tựa vào nhìn vào khe cửa bên trong.

Này không xem thì thôi, xem xong liền dọa Nguyên Họa sợ hết hồn, bên trong không phải sắp mỹ nữ chết tiệt Từ Tử Kỳ thì là ai? Nhìn xem một đám nam nhân vây quanh cô, mắt mù cũng thấy đây là một đám háo sắc, huống chi Nguyên Họa không bị mù.

Nguyên Họa thấy Từ Tử Kỳ có chút say, còn tên nam nhân cợt cợt người Từ Tử Kỳ đang say, tay khoát lên hông cô, tay khác sắp sờ lên ngực Từ Tử Kỳ.

9. Chương 8

Chương 8:

Nguyên Hòa bị cảnh tượng trước mắt kích thích đến nỗi muốn chảy máu não, lại nhìn đến bộ dáng của Từ Tử Kỳ, rõ ràng là vẻ mặt đầy hưởng thụ, Nguyên Hòa tức giận đến nỗi không có chỗ phát tiết.

Sếp mỹ nữ này đầu óc thiếu một sợi dây thần kinh sao, phóng đảng, ánh mắt thật là phóng đảng.

Tuy rằng Nguyên Hòa không phải là một sinh viên tốt, nhưng là một cô gái Trung Quốc rất truyền thống. Nhìn thấy bộ dạng của Từ Tử Kỳ tức giận đến bực phát.

Không suy nghĩ liền đẩy cửa đi vào phòng, đi đến bên ghế mang người đi, đương nhiên người trong phòng bị một người xông vào làm hoảng sợ, trong lúc chưa ai kịp phản ứng, Nguyên Hòa đã chạy đến trước mặt Từ Tử Kỳ, ôm vai Từ Tử Kỳ đi ra ngoài.

Từ Tử Kỳ thật sự say mềm, bị Nguyên Hòa ôm đi, cả người đều dựa vào Nguyên Hòa.

Hiện tại Nguyên Hòa khỏi nói có bao nhiêu hối hận, tay chân nhỏ bé, một thân thấp bé, ôm cả một mỹ nữ cao như vậy, khỏi nói có bao nhiêu mệt.

Vất vả bước đi, Lý Đông Hải tiến lên chặn đường Nguyên Hòa, hắn cảm thấy thật mất hứng, Từ Tử Kỳ này làm hắn tốn thời gian nửa năm, đêm nay đã sắp rơi vào tay, thật vất vả mới chuốc say được Từ Tử Kỳ, còn đang suy nghĩ đặt một phòng khách sạn vui vẻ một đêm. Làm sao có thể để cho một đứa nhóc xấu xa này phá đám, đúng, trong mắt người khác, hình tượng Nguyên Hòa chính là một đứa nhóc. Cho nên lần đầu tiên Từ Tử Kỳ gặp Nguyên Hòa còn nghĩ Nguyên Hòa còn là trẻ vị thành niên.

“Em là ai a? Bạn nhỏ.” Lý Đông Hải rất lễ phép hỏi Nguyên Hòa, nghĩ đến việc đêm nay của mình, không muốn gây sự phiền toái. Ngực khí thật tốt, lại không nghĩ một câu bạn nhỏ của hắn đã chọc tức Nguyên Hòa, Nguyên Hòa người ta ghét nhất là bị kêu là bạn nhỏ.

“Nguyên Hòa.” Âm thanh vừa lạnh vừa soái*

*soái: đẹp trai @.@

“Tại sao em xông vào phòng, còn mang đi nữ nhân của tôi a?” Lý Đông Hải rất lễ phép hỏi.

“Nàng là cấp trên của tôi, nàng kêu tôi đến đón nàng.” Nguyên Hòa đành phải tìm đại một lý do, thực tế thì người ta cũng không có nhờ nàng. Đúng là rãnh rỗi tìm việc làm.

Lý Đông Hải kinh ngạc nhìn Nguyên Hòa, ánh mắt đầy nghi hoặc. Nguyên Hòa không quan tâm hắn như thế nào, mình ôm một mỹ nữ như vậy thật sự là mệt. Thăm nghĩ nhanh rời khỏi đây.

Hiện tại đang hối hận mình rãnh rỗi lại đi gây sự, ảo não thầm mắng mình một trận.

“Đây là một vạn. Cấp trên của cô đêm nay không về. Để nàng ở đây là được.” Lý Đông Hải lấy ra một sấp tiền màu đỏ in hình Mao chủ tịch, không động tâm là gạt người, Nguyên Hòa thật muốn bỏ nữ nhân chết tiệt này lại cầm một vạn kia, hắt tóc rời đi.

“Nàng sẽ đuổi việc tôi, không cần tiền, công việc quan trọng.” Nguyên Hòa nhấn tâm từ chối, nàng nghi ngờ hôm nay đầu của nàng có phải bị lừa đá hay không (bị ngu :v), sao lại từ chối một sấp tiền đỏ chói giá trị kia mà cứu nữ nhân phóng đảng này, hận a, trong lòng thật hận.

“Nếu nàng đuổi việc cô, cô đến công ty tôi làm, tôi giao việc cho cô, như vậy được không?” Lý Đông Hải bắt đầu không có kiên nhẫn cùng một “bạn nhỏ” nói chuyện nữa.

Nguyên Hòa suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn nói “Không thể.”

Lý Đông Hải phát cáu, âm thanh lạnh lùng nói “Tôi khuyên cô không nên rượu mời không uống lại uống rượu phạt.*”

*: nói nhẹ không chịu lại thích bị đòn @.@

Nguyên Hòa trở người liếc mắt, tiếp tục nói dối.

“Không phải tôi không muốn, ngại cho tiền tôi sao lại không cần, tôi cũng không ngốc, nhưng mà Từ chủ tịch đang chờ bên ngoài, tôi trước tiên vào tìm người, người không về tôi lấy gì giao phó, một chút bọn họ

không chờ được đi vào, tôi đưa Từ tổng cho ngài đem đi, còn tôi làm sao đây?” Nguyên Họa trong lòng yên lặng mắng mình ngu ngốc.

Lý Đông Hải hoài nghi nhìn Nguyên Họa, Nguyên Họa cũng biết hẳn đang nghĩ gì. Vợ vàng nói “Ngài không tin, tôi gọi Từ chủ tịch từ mình đến đón Từ tổng là được, tôi ôm này giờ cũng mệt chết.” Nói xong giả vờ lấy điện thoại ra gọi. Lý Đông Hải vội dè tay Nguyên Họa lại, cười làm lành “A, không cần không cần.” Nguyên Họa nhẹ nhàng thở ra một hơi, vì cứu một mỹ nữ không biết giữ mình, thật là mệt chết.

“Tôi có thể đem Từ tổng đi được chưa?” Nguyên Họa giả vờ ngây thơ hỏi.

Lý Đông Hải tuy bực bội nhưng không thể phát tác. Dù sao sau này còn có nhiều cơ hội (mơ đi em trai), nghĩ vậy trong lòng cũng dễ chịu một chút, tối nay tùy tiện kiếm một cô bù lại là được rồi. Nhịn xuống trong lòng không vui “Ừ, vậy cô tự nhiên. Có cần tôi giúp không?”

“Không cần, Từ chủ tịch và bạn của Từ tổng đều chờ ở ngoài.” Nguyên Họa cũng không muốn thật vất vả mới đem người đi lại bị bắt trở về. Nói xong liền ôm Từ Tử Kỳ đi ra cửa. Thật vất vả đem đến chỗ Từ Kiều, kêu Từ Kiều lại giúp đỡ “A Kiều, lại giúp tao.”

“A, Nguyên Họa, mỹ nữ này ở đâu ra a?” Nguyên Họa đi WC về liền nhặt được một mỹ nữ làm cho Từ Kiều giật mình.

“Đừng nhắm nhĩ, mau giúp tao đỡ nàng, đem nàng về nhà, nàng chính là Từ Tử Kỳ ác độc kia a.” Nguyên Họa hung tợn nói.

“Nga.” Từ Kiều nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của Nguyên Họa trả lời.

Hai người cuối cùng cũng đem Từ Tử Kỳ lên taxi, Nguyên Họa mệt đến một thân mồ hôi. Trong lòng nguyên rửa Từ Tử Kỳ, nếu hiện giờ Từ Tử Kỳ tỉnh dậy nhất định sẽ phản bác nói “Ai mượn cô xen vào chuyện của tôi.”

“Uy, Từ tổng, nhà cô ở đâu?” Nguyên Họa không chút khách khí vỗ mặt Từ Tử Kỳ.

Từ Tử Kỳ uống say, mặt bị đánh có chút đau, nhú nhú mày. Hừ lạnh một tiếng, tiếp tục ngủ không để ý Nguyên Họa.

Nguyên Họa còn muốn sử dụng biện pháp mạnh hơn nhưng Từ Kiều ngăn cản.

Nguyên Họa không ra tay được, hỏi nửa ngày không có kết quả, cuối cùng đành đem người về nhà Nguyên Họa trước, hơn nữa, gần đây nhà Nguyên Họa cũng không có ai, đem một nữ nhân về cũng không sao.

Từ Kiều giúp Nguyên Họa đem Từ Tử Kỳ về nhà xong, ngày mai nàng có ca sớm, không thể ở lại giúp Nguyên Họa.

Nguyên Họa đem Từ Tử Kỳ quăng lên sofa, sau đó đi tắm, tắm xong ra phòng khách vẫn thấy Từ Tử Kỳ nằm trên sofa, nhú mày. Nguyên Họa có chút áy náy, vất vả đem người lên giường, vì Từ Tử Kỳ say rượu nên có chút khó chịu, trở mình không muốn đi, thân thể nhỏ bé của Nguyên Họa vốn muốn ôm một người cao như thế thật không dễ, Từ Tử Kỳ trở mình làm mất đi trọng tâm, cả người Nguyên Họa cùng Từ Tử Kỳ té vào trên giường.

Chết người chính là lúc Nguyên Họa hoàn hồn, môi của mình vừa vặn chạm vào môi của Từ Tử Kỳ, không cố ý a, Nguyên Họa nàng dám lấy mười tám đời tổ tông nàng thề không phải cố ý.

Từ Tử Kỳ có dùng son môi, lại có vị ô mai mà Nguyên Họa thích ăn nhất, vì thế liều mạng tỉnh tề thưởng thức. (==! Háo sắc)

Từ Tử Kỳ trong lúc không có ý thức hôn đáp lại, điều này làm hân phách Nguyên Họa toàn bộ bay trở về.

Nguyên Họa vụt một phát liền đứng dậy, sợ đến nỗi chạy ra khỏi phòng mình, đến WC rửa mặt mấy lần mới ngừng tay.

Nguyên Họa nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, lại bắt đầu suy nghĩ, nghĩ đến môi của sếp mỹ mĩ mùi vị không tệ, nghĩ vậy lại muốn đi nếm thử một chút.

Nguyên Họa bị ý tưởng của mình khiến trong lòng như bốc hỏa. Cả buổi tối ngủ trên sô pha không dám về phòng.

Sáng sớm Từ Tử Kỳ tỉnh lại phát hiện mình không ở nhà cũng không phải ở khách sạn mà là trong một căn phòng ngủ, nhìn quần áo trên dưới vẫn như ngày hôm qua, không có bị người đụng đến, điều này làm nàng không hiểu nổi.

Ngày hôm qua rõ ràng cùng Lý Đông Hải uống rượu, còn uống say.

Lý Đông Hải theo đuổi mình nửa năm, theo lý mà nói hẳn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy a. Nhưng trên người đúng là không bị người khác chạm qua, hoảng hốt nhớ lại hình như có người mang mình đi, chuyện sau đó Từ Tử Kỳ không có ấn tượng.

Từ Tử Kỳ mang giày cao gót 10 li đi đến phòng khách thì thấy Nguyên Họa ngủ trên ghế sô pha phòng khách. Liền đi qua đánh thức Nguyên Họa.

10. Chương 9

Chương 9:

Bachgiatrang.com

Nguyên Họa bận rộn suốt cả buổi tối, mắt không ít khí lực.

Đang ngủ say lại bị người khác làm ồn nên có chút bực bội, tưởng thằng em trai của mình về, mắt cũng không thèm mở, nổi nóng đem người phá giấc mơ đẹp của nàng đá cho một cước. (thật là thô bạo)

Từ Tử Kỳ bị đá một cước ăn đau, nổi trận lôi đình.

“Nguyên Họa, cô thức dậy ngay cho bản tiểu thư.” Vừa nói vừa bay qua nắm lỗ tai của Nguyên Họa.

Nguyên Họa bị tiếng hét cùng với cảm giác đau ở lỗ tai truyền đến, bất đắc dĩ mở mắt, vừa vặn thấy khuôn mặt phóng đại của sếp mỹ nữ.

Hoảng sợ suy nghĩ một chút mới nhớ lại hôm qua mình đã đem chuyện phiền phức về nhà.

Hiện giờ nhớ lại hồi hận đến nỗi muốn đi nhảy xuống sông Hoàng Hà.

“Cô dậy rồi a!!” Ngờ khí không tốt, tuyệt đối không tốt. Bị người ta đập một cái thì ai còn có thể nói chuyện nhỏ nhẹ với đối phương a?

Nguyên Họa khó chịu nhìn Từ Tử Kỳ, người này sáng sớm kêu mình dậy còn bày ra sắc mặt như này, làm mình tưởng như mình thiếu nàng tám trăm vạn a. Giọng điệu tuyệt đối khó chịu trả lời: “Ừ, nhờ công lao của đại nhân cô gọi tôi dậy.” Nhìn đi, nhìn đi, đây là châm chọc một cách trắng trợn.

Từ Tử Kỳ không thèm để ý sự châm chọc của Nguyên Họa. Trực tiếp hỏi: “Vì sao tôi ở nhà của cô a, tôi nhớ hôm qua tôi ở quán bar uống rượu, còn uống say?”

Nguyên Họa trừng đôi mắt không thể nào lớn hơn của mình, có ý nghĩ kỳ lạ là muốn đem sếp mỹ nữ trừng đến trên người thủng vài lỗ.

Sao có thể nói mình uống say một cách hời hợt như vậy nha? Lại là cùng với đàn ông, không sợ mình chịu thiệt sao? Trong đầu nữ nhân này rốt cuộc chứa cái gì nha? Nguyên Họa đương nhiên là không thể hiểu được Từ Tử Kỳ hơn phân nửa thời gian sống và tiếp thu văn hóa ở nước ngoài.

“Cô nói đi, cô cũng không biết uống ít một chút sao, lỡ như xảy ra chuyện gì thì sao, cô không thấy tên đàn ông hôm qua cố ý chuốc say cô a, còn có một tên trong lúc cô say còn...” Nguyên Họa không nói nữa, nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua liền nổi trận lôi đình, trên mặt cũng nóng lên.

Cảnh tượng kia có chút... (—), dù sao cũng là tận mắt thấy, bạn nhỏ Nguyên Họa người ta tạm thời không tiêu hóa được.

Từ Tử Kỳ đương nhiên biết Lý Đông Hải có mưu đồ với mình, cũng biết những tên kia là hôm qua hấn nhờ tới chuốc say mình. Nhưng gặp Nguyên Họa trách cứ, trong lòng thật không thoải mái.

Từ nhỏ đến lớn không ai dám trách cứ mình như vậy a, Nguyên Họa này là người đầu tiên.

“Tôi muốn uống bao nhiêu là chuyện của tôi, không cần cô quan tâm, Nguyên tiểu thư.”

“Cô, sao cô có thể nói như vậy. Sao lại có loại nữ nhân này, biết rõ người khác có ý đồ bất chính với mình mà còn uống nhiều như vậy, có phải cô cảm thấy quá trống vắng hay không a?”

Nguyên Họa tức giận lớn tiếng nói, nàng thật giận dữ, không biết tại sao mình lại tức giận, vì Từ Tử Kỳ tùy tiện buông thả bản thân nên tức giận sao? Mình không thích nhìn bộ dạng phóng đảng của sếp mỹ nữ sao? Nhưng mà nàng làm vậy thì liên quan gì mình? Liên tiếp tự hỏi xong, đầu gối Nguyên Họa vẫn chưa thể nghĩ thông suốt.

“Đúng, đúng là tôi cảm thấy trống vắng đó, thì sao??” Từ Tử Kỳ nghe Nguyên Họa nói vậy, tức giận kinh khủng.

“Cô, cô, không có thuốc chữa.” Nguyên Họa nghiêng đầu qua chỗ khác, dùng nguyên tắc mắt không nhìn, tinh tâm, không thèm nhìn mỹ nữ.

Từ Tử Kỳ dậm chân chạy như bay ra cửa, vừa bước xuống bậc thang, sơ ý đập vào khoảng không liền bị sái chân*.

*trật chân

Ngồi trên thang lầu, bắt đầu giận dữ nguyên rửa Nguyên Họa. Nếu Nguyên Họa biết nàng như vậy chắc chắn sẽ nói đáng đời cô.

Nguyên Họa nghe bước chân xa dần liền đi vào WC tắm rửa, mặc một bộ đồ đơn giản, trên áo T-shirt, dưới mặc quần jean, bảy tám phút sau liền cầm ví tiền cùng chìa khóa đi ra ngoài.

Tuy vừa cãi nhau với sếp mỹ nữ, nhưng vẫn phải đi làm. Nếu đi trễ, chắc chắn sẽ bị đuổi.

Nguyên Họa vừa hát vừa đi xuống lầu. Vừa xuống dưới lầu đã thấy một dáng vẻ quen thuộc ngồi ở cầu thang, Nguyên Họa lắc đầu trực tiếp đi qua, không để ý đến mỹ nữ vừa làm mình tức đến khàn giọng.

Từ Tử Kỳ nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu lên liền thấy Nguyên Họa, đang vui vẻ thì thấy Nguyên Họa trực tiếp đi ngang qua người, không quan tâm mình. Tỉu thân, nước mắt liền lộp bộp rơi xuống.

Nguyên Họa vừa quay đầu nhìn thấy Từ Tử Kỳ hai mắt ầm ầm lệ, mỹ nữ khóc càng làm cho người ta đau lòng. Nguyên Họa cuối cùng không thể tàn nhẫn, lui trở về, ngồi xổm xuống nói “Cô tại sao còn chưa đi a, không đi làm sao?” Đương nhiên ngữ khí vẫn còn khá lạnh nhạt.

Từ Tử Kỳ không để ý Nguyên Họa, tiếp tục ngồi khóc. Nguyên Họa chưa từng gặp qua một mỹ nữ khóc không ngừng như vậy a. Âm thanh nhỏ nhẹ “Đại tiểu thư, cô làm sao vậy, nếu không đi làm sẽ muộn.” Ngữ khí còn kèm theo một chút trách cứ.

Thật ra Từ Tử Kỳ không muốn khóc, nàng vốn là người ít cảm xúc, đừng nói khóc, cười trước mặt người khác cũng rất ít.

Nàng vừa bị sái chân, rất đau. Thật vất vả nhìn thấy Nguyên Họa, nhưng người ta không quan tâm nàng, này thật là ủy khuất, nước mắt liền lộp bộp rơi ra.

“Không cần cô lo, cô không phải không muốn nhìn thấy tôi sao, cô đi đi a!” ầm ầm nóng nảy đáp trả.

Nguyên Họa nhìn Từ Tử Kỳ cáu kỉnh với mình nghĩ thầm thật đúng là đại tiểu thư. Nhưng lại không biết bộ dạng này của Từ Tử Kỳ người khác chưa bao giờ nhìn thấy được.

Không còn cách nào, Nguyên Hòa chắc chắn không thể bỏ nàng ở đây một mình, đành phải phát huy bản lĩnh mặt dày của mình. “Đại tiểu thư, sắp muộn rồi, cùng nhau đi thôi, đừng ngồi đó nữa.” Vừa nói vừa đứng dậy chuẩn bị chạy đi.

Quay đầu lại vẫn thấy Từ Tử Kỳ ngồi ở cầu thang, thật không biết nói gì. “Đại tiểu thư, sao còn chưa đứng lên, mau đứng lên a, trễ thật rồi.”

“Chân tôi bị trật rồi.” Từ Tử Kỳ cúi đầu nhỏ giọng nói.

Nguyên Hòa nhìn Từ Tử Kỳ sắp đem đầu vùi vào giữa hai chân, trật chân cũng không phải chuyện mất mặt gì, có cần phản ứng như vậy không? Ngồi xuống nắm chân Từ Tử Kỳ kiểm tra một chút, phát hiện sưng rất to, xem ra trật không nhẹ.

“Nhìn dáng vẻ của cô, chân không thể đi được, đi bệnh viện trước đi. Hôm nay lại đi muộn rồi, cô không được đuổi tôi, đây là tại cô.” Người nào đó còn không quên vì mình tranh thủ lợi ích.

Từ Tử Kỳ trắng mắt liếc Nguyên Hòa một cái, lúc này còn có tâm trạng so đo loại chuyện này, không biết trong đầu đang giả bộ cái gì.

“Tôi công cô, lên đi,” Nguyên Hòa đưa lưng về phía Từ Tử Kỳ nói, thật ra nàng không muốn có thêm phiền toái này trên lưng, nặng không nói, còn cao như vậy, không biết lưng mình có gặp vấn đề gì không đây?

Từ Tử Kỳ cũng dùng vẻ mặt đầy nghi ngờ nhìn Nguyên Hòa, làm Nguyên Hòa có chút chột dạ, nhưng không thể mất mặt trước mặt mỹ nữ người ta a, hạ quyết tâm, đè nặng thanh âm nói một lần nữa “Lên đi, tôi công cô.”

Từ Tử Kỳ biết chân mình không thể đi được, đành phải đi lên để Nguyên Hòa công.

Nguyên Hòa cảm giác được hai khóa mềm mại của Từ Tử Kỳ dán lên lưng mình, bỗng chốc cảm thấy tim muốn nhũn ra.

Thầm mắng một câu yêu tinh, ổn định tinh thần, đừng để bị yêu tinh này quyến rũ.

Nhất cổ tác khí*, liền công Từ Tử Kỳ đi xuống lầu.

* NHẤT CỔ TÁC KHÍ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với người lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Này đến ba tầng lầu, nói không một thì là gặt người.

Trên mặt Nguyên Hòa đã toát hết mồ hôi, trong lòng Từ Tử Kỳ có chút cảm động, nâng tay lên nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt Nguyên Hòa.

Nguyên Hòa sững sờ một chút, lại tiếp tục đi xuống lầu, đem Từ Tử Kỳ công ra ngoài tiểu khu mới thả xuống.

Đưa tay vẫy một chiếc xe, đưa vị đại mỹ nữ này đi bệnh viện.

Đến cổng bệnh viện, Nguyên Hòa không tiếp tục công Từ Tử Kỳ, mà dìu nàng đi vào bệnh viện.

Nàng chống gậy rời khỏi bệnh viện, xương cốt không bị tổn thương nghiêm trọng chỉ bị băng bó lại.

Nguyên Hòa nhìn lại cảm giác muốn cười, nhìn Từ Tử Kỳ bị bó đến giống như giò heo còn mang giày cao gót 10 li, như vậy thật là buồn cười muốn chết, giải thưởng tên hề ưu tú nhất chắc chắn là phải trao cho vị sếp mỹ nữ này.

Từ Tử Kỳ nhìn vẻ mặt nín cười của Nguyên Hòa, hận không thể đi đến tát vào mặt nàng hai cái, người ta bị như vậy, nàng còn có tâm trạng cười nhạo. Quả thật là người không biết đồng cảm.

11. Chương 10

Chương 10:

Bachgiatrang.com

Nguyên Họa nhìn Từ Tử Kỳ đi từng bước nhỏ, nhìn lại giày cao gót trên chân nàng. Đỡ Từ Tử Kỳ đi tới bồn hoa bên cạnh, để lại một đại mỹ nữ khí chất người ta ngồi kế bồn hoa, bản thân thì chạy đi. “Cô ở đây chờ tôi, chờ chút tôi quay lại, đừng đi loạn.” Vừa chạy vừa không quên dặn Từ Tử Kỳ. (làm như con nít =.=!)

Từ Tử Kỳ tức giận trừng mắt Nguyên Họa đang chạy đằng xa, ngày hè nóng bức như thế này lại đem nàng ngồi chờ ở chỗ đông người qua lại như vậy, vậy mà cũng nghĩ được. Từ Tử Kỳ nghĩ đến chờ tên hỗn đản kia trở về, nhất định phải giáo huấn nàng một trận, đem một đại mỹ nữ như mình ném ở ven đường cũng sẽ không lo lắng sao, dù gì mình lớn lên mang khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành a. Đúng như Từ Tử Kỳ nghĩ, chỉ chốc lát liền có rất nhiều dừng chân ngắm mỹ nữ, thậm chí có tên lưu manh có gan tiến đến. “Ồi, mỹ nữ, nóng như vậy em ngồi ở đây làm gì, cùng anh vào khách sạn ta cùng nhau mát mẻ.”

Từ Tử Kỳ đen mặt, cường đại khí tràng trên người liền bộc phát, nhất thời làm cho nhiệt độ không khí quanh mình nhanh chóng giảm xuống vài phần. Trong nháy mắt đuổi hết mấy tên lưu manh muốn đến gần, đương nhiên có mấy tên không sợ chết, một đám lưu manh khác hăng hái tiến lên bắt chuyện “Mỹ nữ, mặt lạnh cũng đẹp như vậy, đi chơi với mấy anh một chút được không?” Nói xong lại đem tay khoát lên vai Từ Tử Kỳ.

Nhiệt độ xung quanh đại mỹ nữ càng ngày càng thấp, thực hiện một thế ném vai*, liền đem tên lưu manh vừa khoát vai mình ném ngã xuống đất. Mấy tên lưu manh khác đứng một bên vừa xem vừa hít một ngụm khí lạnh, người này là nữ nhân sao?

*: chém gió :)) không biết trong võ nào, chắc chụp tay thẳng kia rồi vật nó từ sau lưng ném ra đằng trước :)) thật bá đạo :v

Nguyên Họa cầm theo giày vải trở lại, thấy sếp mỹ nữ của mình giải quyết một tên lưu manh, giật mình, hộp giày trong tay hoa lệ rất xuống. Ông trời vừa đánh trúng mình sao, có hoa mắt hay không a. Dụi dụi mắt, nhìn lại. Ôi chao, tên lưu manh vẫn còn nằm dưới đất. Ách, để mình xử một chút.

Tên lưu manh bò dậy, dùng vẻ mặt khủng hoảng quay lại nhìn Từ Tử Kỳ, nhưng nhiều người xung quanh như vậy, không thể động thủ với một mỹ nữ như này. Nhưng thật ra căn bản là sợ mình không đánh lại nữ nhân này, tranh thủ lúc này chuồn đi là tốt nhất. “Đàn bà thôi, có khí phách. Bố mày không ra tay đánh nữ nhân. Hừ.” Lầm bầm mà đi mất, những người khác hiển nhiên còn chưa có hoàn hồn. Nhiều người ù ù cạc cạc giống như bị sét đánh. Đợi đến lúc mọi người hoàn hồn, bị mỹ nữ lạnh lùng đảo mắt qua, mặt trời lúc này rất nóng, tại sao lại lạnh như thế này? Đầu lén lút tản đi.

Nguyên Họa đang trong trạng thái hóa đá, ngây ngốc sững sờ, Từ Tử Kỳ quay người lại liền thấy Nguyên Họa đứng ở cách đó không xa, ngực thở mạnh một cái, đều tại tên chết tiệt này, nếu không tại sao mình có thể ở quảng trường lớn như vậy đánh mất hết hình tượng thực nữ?

“Còn đứng ở đó làm gì, làm tượng đá a?” Tức giận liếc Nguyên Họa còn đang trong trạng thái hóa đá.

“Ách. . .” Nguyên Họa trong đầu kêu một tiếng, tôi đúng là làm tượng đá a, bị cô làm cho hóa đá, hơn nữa còn là tượng đá bị cháy sém bên ngoài a.

“Rốt cuộc cô có qua hay không?” Tức giận liếc mắt với mười phần xem thường.

“Ách. . . cho cô.” Nguyên Họa quay về trạng thái bình thường, nhặt hộp giày trên đất đưa cho Từ Tử Kỳ, vì an toàn của bản thân, để trên mặt đất rất xa Từ Tử Kỳ.

Từ Tử Kỳ hung hăng trừng mắt Nguyên Họa đang trốn ở đằng xa, nhưng cũng đủ làm cho trái tim nhỏ bé của Nguyên Họa sắp rớt ra ngoài, nữ nhân này nhất định là địa ngục Tu La, một ánh mắt đều có thể hù người như vậy.

“Nguyên Họa, cô còn đứng ở đó làm gì? Lại đây cho tôi.” Từ Tử Kỳ mang giày Nguyên Họa mua riêng cho nàng, trong bụng có chút hài lòng. Thế nhưng một chút tâm tình tốt đều bị ánh mắt của Nguyên Họa làm mất hết, ánh mắt kia của nàng là sao, mình là ma quỷ sao? Tức chết mất.

Này thay đổi giày đế bằng còn cao hơn Nguyên Họa một cái đầu, Nguyên Họa ai oán mà nhìn Từ Tử Kỳ trước mắt, không cam lòng, cực kỳ không cam lòng. Vì sao mình cũng chỉ có bấy nhiêu độ cao so với mặt biển? Run sợ hỏi “Ách. . . Tôi có cần đi qua không?”

“Cô nói đi?” Một ánh mắt sắc bén quét trên người Nguyên Họa.

Nguyên Họa run lên mất cái, thật muốn nói có thể không qua không, nhưng mà bị ánh mắt kia của Từ Tử Kỳ nhìn nàng lại không dám. Từng bước từng bước đi qua, Nguyên Họa chưa từng sợ một mỹ nữ đến như vậy, lúc này còn công mỹ nữ người ta, lúc này lại muốn chạy trốn a, trời đất ơi a! !

“Nhanh lên một chút!” Mỹ nữ kêu lên.

Nguyên Họa khóc không ra nước mắt, nhanh chóng đi tới. Chết thì chết.

Từ Tử Kỳ ý cười dịu dàng mà nhìn Nguyên Họa, sao lại đáng yêu như vậy nha. Nguyên Họa nếu như biết suy nghĩ hiện giờ của Từ Tử Kỳ, chắc máu cũng phải ối ra.

“Đỡ tôi, đi thôi.”

Nguyên Họa lần này là thực sự muốn khóc, kiếp trước mình nhất định là tạo tội ác tày trời gì rồi, kiếp này lại gặp được một ma nữ như này. Trong lòng bất bình, thật muốn bỏ nữ nhân này lại tự mình rời đi. Cuối cùng vẫn đưa tay ra đỡ sắp mỹ nữ. Kêu một chiếc xe đưa người này về, suy nghĩ rốt cục cũng có thể dĩ rút lui. Trong lòng thật kích động, nhưng mà vui quá hóa buồn. Từ Tử Kỳ ung dung mở miệng nói “Nguyên Họa, lên xe. Đưa tôi về nhà.” Sao nói cứ như chuyện đương nhiên vậy?

“Không được.” Nguyên Họa vội vàng mở miệng cự tuyệt, nếu không phải ngày hôm qua mình thích xen vào chuyện của người khác, thế nào lại gặp nữ nhân như này, khỏi nói có bao nhiêu hối hận. Suy nghĩ về nhà sẽ nghĩ việc, nàng không hầu hạ nổi một yêu tinh như thế. Nên tìm Pháp Hải* thu phục nàng đi.

*Pháp Hải đại sư trong Thanh xà bạch xà, chuyên trị yêu tinh :))

“Nhanh lên một chút! Lên xe!” Từ Tử Kỳ lên giọng, khí tràng trên người đều huy phát ra ngoài. Nguyên Họa và tài xế sợ đến lạnh sống lưng.

Nguyên Họa còn muốn đấu tranh, thế nhưng bị ánh mắt sắc bén của mỹ nam làm cho nàng ngoan ngoãn lên xe.

Dọc theo đường đi ai cũng không nói chuyện, Nguyên Họa lấy ra điện thoại di động của mình bắt đầu lên QQ trò chuyện giết thời gian, Từ Tử Kỳ nhìn Nguyên Họa cầm điện thoại di động chơi hăng say cũng không để ý tới mình, tức muốn chết, nhưng không thể hạ mặt mũi nói chuyện. Hung hăng trừng Nguyên Họa vài cái, thế nhưng Nguyên Họa không cảm giác được, nếu như cảm thấy, nhất định là sẽ lập tức hầu hạ tốt vị đại tiểu thư này.

Lúc xuống xe, Từ Tử Kỳ để Nguyên Họa trả tiền, ai bảo nàng ở trên xe không để ý tới mình. Nguyên Họa về mặt ai oán mà nhìn ông anh tài xế và Từ Tử Kỳ, gương mặt ông anh tài xế rõ ràng mang biểu tình ta chỉ nhìn tiền, khiến cho Nguyên Họa thiếu chút nữa bạo phát.

Đỡ Từ Tử Kỳ đi vào một tòa nhà lớn, vào thang máy, Nguyên Họa bắt đầu choáng váng. Muốn dựa vào Từ Tử Kỳ nhưng lại thấy xấu hổ, buộc lòng phải dựa vào bức tường bên cạnh. Từ Tử Kỳ cũng phát hiện sắc mặt Nguyên Họa có điểm bất thường, lên tiếng hỏi “Cô không sao chứ?”

“Không có việc gì, nhà cô ở tầng mấy a?” Nhìn số đếm tầng đang nhanh chóng tăng lên, Nguyên Họa thần nhiên hỏi.

“25.”

“Nga.” Nguyên Họa choáng váng đến không muốn nói, hèn là không phải bảy tám chục tầng, nếu không đúng là muốn cái mạng già của Nguyên Họa.

Ra thang máy, Nguyên Hòa mới có một chút tinh thần, Từ Tử Kỳ cũng thu hồi ánh mắt lo lắng của mình, mở cửa. Thật là hù chết Nguyên Hòa, căn phòng này cũng quá lớn đi, so với nhà nàng ở bốn người còn lớn hơn, hơn nữa còn đặc biệt sạch sẽ. Kể có tiền cho dù có nhiều tiền thì cũng thật là lãng phí, Nguyên Hòa đúng là ghen tị. Nếu như nàng có tiền, nàng sẽ không lãng phí như thế này, nàng sẽ ở hẳn biệt thự =))))).

“Vào đi.” Từ Tử Kỳ quay đầu về phía Nguyên Hòa còn đang ngẩn người nói.

12. Chương 11

Chương 11:

Bachgiatrang.com

Editor: Mình có sửa lại vài chỗ của mấy chương trước, có gì mấy bạn loại bỏ truyện khỏi thư viện rồi add lại nha. Sao mình update mà phải làm v nó mới đổi =.=!

Nguyên Hòa đi đến phòng khách ngồi ở trên ghế sofa, ngay cả sofa cũng thoải mái như vậy, Nguyên Hòa kiểm chế xúc động muốn nằm lên nó, ngẩng ngốc nhìn Từ Tử Kỳ chỉ lo đi vào phòng ngủ mà quên nàng ở phòng khách.

Cửa không có đóng lại, nguyên Hòa cứ như vậy nhìn, cảnh tượng bên trong làm cho máu mũi của Nguyên Hòa thiếu chút phun ra ngoài, Từ Tử Kỳ ở trong phòng ngủ bắt đầu cởi quần áo, làn da kia khỏi nói có bao nhiêu tốt, nhìn lưng và vai của Từ Tử Kỳ, thật trơn nhẵn không tí vết a.

Nguyên Hòa rất muốn đem mắt dời đi chỗ khác, thế nhưng mắt thật không nghe lời, thật sự không thể dời đi, thật là một bức tranh ướt át a, nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Từ Tử Kỳ cởi quần áo, Nguyên Hòa ở trong lòng thầm mắng mình là một đại sắc lang, người ta cởi quần mà vẫn còn nhìn chăm chăm, thế nhưng mắt vẫn không dời đi được, nhất định vẫn trực tiếp nhìn chăm chăm.

Nguyên Hòa còn ở trong lòng nói, trách thì trách mắt không chịu dời, không phải lỗi của nàng.

Nhìn thấy đôi chân trắng nõn, thon dài của Từ Tử Kỳ, Nguyên Hòa hít một hơi lạnh khí, vóc người này cũng quá hoàn mỹ đi.

Nguyên Hòa thật ra còn muốn nhìn người ta tiếp tục cởi tiếp, thế nhưng người ta vẫn còn mặc nội y hướng về phòng tắm. Đáy lòng Nguyên Hòa còn có chút cảm giác mất mát.

Nghe trong phòng ngủ truyền tới tiếng nước, Nguyên Hòa bắt đầu suy tưởng hết thứ này đến thứ khác, trông mắt cũng sắp rớt ra ngoài. Một hồi lâu mới bình tĩnh, vội vã ngăn lại sức tưởng tượng xấu xa của mình.

Từ Tử Kỳ cũng không biết ý nghĩ của Nguyên Hòa, nếu biết chắc chắn sẽ trước tiên tát cho Nguyên Hòa một cái sau đó cho Nguyên Hòa biết thế nào là đãi ngộ đặc thù. Đánh xong sau đó mỉm cười, nói “Dáng người ta đẹp lắm sao!” Để lại Nguyên Hòa ở đó chảy máu mũi như điên.

Nguyên Hòa bắt đầu đánh giá gian phòng, lớn thì đúng là có lớn một chút, nhưng mà trang trí rất âm áp, thật đúng là không giống phong cách của sếp mỹ nữ, nhìn xem nàng ấy lạnh lùng, lại có một đồng thú nhồi bông, cũng may phòng được sơn màu xanh lam, có chút cảm giác lạnh.

Phòng cũng thật nhiều, phòng bếp được tắm kính dày phân cách, trong phòng khách có thể thấy được người trong phòng bếp đang làm gì, bất quá xem người kia được nuông chiều từ bé chắc chắn sẽ không biết nấu cơm, chắc chỉ để trang trí.

Người ta không như Nguyên Hòa người, ở phòng bếp thì ngu ngốc. Người ta nấu cơm nấu đồ ăn không biết có bao nhiêu tốt! Ăn một bữa liền muốn ăn bữa thứ hai.

Nguyên Hòa còn đang quan sát cả phòng, Từ Tử Kỳ người ta đã tắm xong, khoác một cái khăn tắm đi ra.

Nguyên Họa nhìn thấy thiếu chút nữa lại chảy máu mũi, rất táo bạo, rất ướm át. Yêu tinh, tuyệt đối là yêu tinh. Định lực định lực, lúc này đừng để chảy máu mũi, chảy nước miếng, hoặc là trực tiếp làm cho ta xỉu đi.

Từng đợt hương thơm truyền đến mũi Nguyên Họa, Nguyên Họa tận lực khống chế đầu óc mình suy nghĩ lung tung, thế nhưng một vài hình ảnh xinh đẹp vẫn trong đầu nàng hiện lên, biểu tình Nguyên Họa càng ngày càng..., thỉnh thoảng còn phát ra tiếng thở dốc nhỏ, trong căn phòng lớn phát sinh như vậy thật là quỷ dị. Làm cho Từ Tử Kỳ ở một bên nổi cả da gà, cuối cùng không thể nhịn được nữa.

“Nguyên Họa, cô im lặng một chút cho tôi.”

“A, nga. . .” lúc Nguyên Họa phản ứng kịp thì liền muốn đi chết, lúc này thật là mất mặt, thể diện đều ném đi hết rồi, đối với nữ nhân như thế làm sao có thể không suy nghĩ lung tung. Chúa ơi, A-men.

Từ Tử Kỳ có chút bất đắc dĩ nhìn Nguyên Họa, nghĩ đến hai người còn chưa ăn cái gì, bỏ lại một câu liền đi đến phòng bếp “Cô ngồi ở đây chờ tôi.”

Nguyên Họa nhìn bóng lưng Từ Tử Kỳ, cũng ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sofa chờ. Thỉnh thoảng mắt lại nhìn thân ảnh bận rộn ở phòng bếp.

Được một lúc sau Từ Tử Kỳ bưng ra hai chén mì sợi, một chén đưa cho Nguyên Họa còn đang trợn mắt há mồm. “Cầm lấy, ngó ra làm gì?”

Nguyên Họa lúc này mới bừng tỉnh, nhìn mặt Từ Tử Kỳ, tay cầm chén còn bận suy nghĩ xem có phải mình đang nằm mơ không.

Từ Tử Kỳ nhìn Nguyên Họa đầu óc còn đang dần dần, cười nói “Bổn tiểu thư tay nghề rất tốt, cô yên tâm.”

Nguyên Họa ở trong lòng oán thầm, tôi đúng là lo lắng.

Thế nhưng cũng không dám nói ra miệng, nhìn bề ngoài chén mì cũng không tệ, có một cái trứng chần nước sôi* còn có một ít rau xanh.

*trứng trần nước sôi: trứng đập vào nước sôi nấu chín bên ngoài. Google ảnh để biết

Nguyên Họa nhìn thế thì có chút thêm ăn, tiếp tục xem, hương vị mười phần a. Nguyên Họa cũng không quản ăn vào có chết hay không, liền gắp một đũa lớn đưa vào miệng. Ném đũa đầu tiên, thực sự là ngon a! Nguyên Họa trợn to hai mắt nhìn Từ Tử Kỳ, hoàn toàn là bộ dáng bất khả tư nghị, nếu không phải do miệng nhét đầy mì thì đã sớm khen ngợi người ta rồi. Hoàn toàn quên lúc này mình còn nghĩ xấu người ta.

Từ Tử Kỳ nhàn nhạt cười, nàng đã sớm biết Nguyên Họa đem nàng suy nghĩ thành dạng người gì.

Nguyên Họa cũng không quan tâm mình đang ăn trước mặt mỹ nữ, ăn đến có thể nói hoàn toàn không còn hình tượng gì, sau khi ăn xong còn xoa bụng, hai chân bắt chéo, một bộ dáng thỏa mãn. Làm cho Từ Tử Kỳ đang ngồi một bên thật sự là không thể nhịn được nữa, phốc một tiếng bật cười.

Nguyên Họa lười biếng mở mắt ra, thấy mỹ nữ đây là đang cười mình mới thả chân xuống ngồi ngay thẳng. Cái này lại làm cho mỹ nữ lại cười ra tiếng.

Nguyên Họa buồn bực nhìn mỹ nữ đang cười đến run rẩy, thở dài một hơi. Xem ra hình tượng của mình không thể nào duy trì tốt được.

Từ Tử Kỳ thu thập xong chén đĩa mới đi ra ngoài, Nguyên Họa đã sớm nằm ngủ trên ghế sofa.

Bộ dáng giống như cục cưng ngoan ngoãn, làm mẫu tính của Từ Tử Kỳ bộc phát, đi vào phòng ngủ lấy một cái chăn ra đắp cho Nguyên Họa.

Dáng ngủ của Nguyên Họa còn làm Từ Kiều liên tục khen đáng yêu a. Tuy rằng Nguyên Họa ghét nhất ai dùng từ đáng yêu với nàng, nhưng khi nhìn đến tấm hình Từ Kiều chụp lại bộ dáng lúc nàng ngủ cũng thấy mình thật sự đáng yêu. Cho nên ngay cả băng sơn mỹ nữ của chúng ta cũng không thể kháng lại bộ dáng lúc ngủ của Nguyên Họa.

Từ Tử Kỳ thu dọn, chuẩn bị xong, liền đi đến công ty.

Đến chiều lại thấy Từ Tử Kỳ từ bước khập khiễng đi vào công ty, ai thấy cũng đều hít một hơi lạnh khí, mỹ nữ tổng tài bị thương chân khi nào nha.

Có nam đồng nghiệp muốn bước đến thể hiện sự ân cần của mình, được rồi, bị ánh mắt lạnh lẽo của Từ đại mỹ nữ đảo qua, chỉ có thể nhìn mỹ nữ người ta từng bước từng bước đi đến văn phòng Tổng giám đốc.

Về phần A Hoài thì sao, tức giận đến muốn bốc khói. Lúc đầu nghĩ là Nguyên Họa và tổng giám đốc đi cùng nhau, dù sao sáng sớm hai người cũng không ở công ty.

Thì ra Nguyên Họa người ta nghỉ cả một ngày, xem ra sắp bị đuổi rồi.

Lấy điện thoại ra gọi cho Nguyên Họa, một hồi lâu mới có người nghe máy. Buồn ngủ mười phần alo một tiếng gần như không có âm thanh.

A Hoài thật hận, mình tại sao mắc phải một kẻ dở hơi nha? Nghe thanh âm chắc chắn đến bây giờ còn đang ngủ. Nàng đúng là nghi oan cho Nguyên Họa, đúng là lúc đầu Nguyên Họa người ta hòa thuận ở cùng mỹ nữ tổng tài, một ngày một nhọc đến bây giờ mới có thời gian ngủ.

“Nguyên Họa, em mau dậy cho lão nương. Đến công ty ngay!” A Hoài cầm điện thoại di động gào thét, hên đây là di động của nàng, nếu như của người khác thì nhất định phải lo lắng xem điện thoại có bị nàng rổng hư hay không.

Nguyên Họa trên ghế sofa từ từ ngồi dậy: “Nga, tới ngay.” Nhìn trong phòng đã không còn ai, xác định mỹ nữ người ta bỏ lại một mình nàng ở nhà.

Nguyên Họa đón xe đến dưới cao ốc Từ thị, trong lòng còn đang mắng.

A Hoài xuống lầu dưới đón Nguyên Họa, nhìn bộ dáng nhu nhược của Nguyên Họa khi đi thang máy, trong lòng cảm thấy hỏa khí bùng phát.

“Nguyên Họa, em...em...làm chị tức chết!”

Nguyên Họa cúi đầu, bộ dáng như trẻ nhỏ dễ dạy, đến lúc A Hoài còn muốn tiếp tục giáo huấn nàng một trận thì nàng ngẩng đầu đáng thương nhìn A Hoài.

Cuối cùng A Hoài vẫn không thể nào tiếp tục dạy dỗ, nên biết là nếu như Nguyên Họa giả bộ vô tội, ngay cả cọp cũng không nở ăn a. (editor: @_@)

Huống chi đây là một A Hoài bình thường? A Hoài thực sự là hận chết bộ dáng con nít của Nguyên Họa, làm cho mẫu tính của mình bộc phát không nở mắng tiếp.

Dẫn Nguyên Họa đi tới phòng làm việc của Từ Tử Kỳ, gõ cửa một cái.

=====

Editor: về quê ôn thi môn Tư Tưởng HCM, chắc sẽ up không thường xuyên, mấy bạn thông cảm =)) mình còn 5/7 câu chưa học :))

13. Chương 12

Chương 12:

Dẫn Nguyên Họa đi tới phòng làm việc của Từ Tử Kỳ, gõ cửa một cái.

“Vào đi.”

Nguyên Họa nghe được thanh âm của Từ Tử Kỳ thì tức muốn chết, nếu không phải tại nàng thì mình có thể bị chị A Hoài bắt đến dạy dỗ một trận sao?

Đi làm cũng không kêu mình theo, sớm biết như vậy thì sẽ không thương cảm nàng, lúc sáng sớm tự mình đi làm.

Lại nghĩ tới chân của Từ Tử Kỳ, thậm chí mắng một câu “Thực sự là nữ nhân liều mạng, chân đau cũng không chịu ở nhà nghỉ ngơi nhiều một chút.” Nguyên Họa ngược lại cũng một phát hiện mình đối với Từ Tử Kỳ quan tâm có hơi quá.

Từ Tử Kỳ nhìn A Hoài dẫn Nguyên Họa thì liền sửng sốt, không phải người này còn đang nhà nàng ngủ sao, thế nào nhanh như vậy đã tới rồi.

Xem ra mặt mũi rõ ràng là đang tức giận, hơn nữa cơn giận rõ ràng hướng về phía mình.

A Hoài thấp thỏm bất an nhìn Từ Tử Kỳ nói “Tổng giám đốc, Nguyên Họa nàng tới.”

“Ừ, tôi đã biết. Cô đi ra ngoài đi.” Từ Tử Kỳ nghe A Hoài nói, ánh mắt lại nhìn Nguyên Họa.

“Tổng giám đốc, Nguyên Họa nàng không phải cố ý đi muộn.” A Hoài nhìn Từ Tử Kỳ còn đang lo nhìn chằm chằm Nguyên Họa, cho rằng Từ Tử Kỳ muốn đuổi Nguyên Họa đi, vội vàng giải thích.

Nàng tuy rằng bị Nguyên Họa chọc giận muốn chết, hai ngày đi làm, nàng liền muộn hai ngày. Thế nhưng cũng không muốn Nguyên Họa bị đuổi, Nguyên Họa ở trong mắt nàng giống như tiểu muội muội ở nhà, phải bảo vệ thật tốt.

“Ừ, tôi biết.” Từ Tử Kỳ nhàn nhạt nói, nàng có thể không biết sao, nàng và Nguyên Họa ở chung cả một ngày. Nàng ấy vì sao muộn trong lòng nàng biết rõ nhất.

“Vâng. Tôi ra ngoài trước.” A Hoài xoay người nhìn thoáng qua Nguyên Họa, biểu tình giống như đang nói, em tự cầu phúc nha, chị không giúp được.

“Cô tại sao không gọi tôi?” Nguyên Họa nhìn A Hoài đã đi ra mới mở miệng hỏi, trong giọng nói tất cả đều là giận dữ bất mãn.

“Tôi thấy cô đang ngủ, nên không gọi cô.” Từ Tử Kỳ cũng tốt bụng giải thích.

“Cô, cô không được đuổi tôi nha.” Nguyên Họa lúc này chỉ quan tâm người ta có đuổi nàng hay không.

“Sẽ không. Cô yên tâm đi, nếu tới rồi thì giúp một tôi xử lý văn kiện đi, bàn làm việc ngoài cửa là của cô.” Từ Tử Kỳ lại bắt đầu cúi đầu xử lý văn kiện.

“Nga.” Nguyên Họa nhìn thoáng qua Từ Tử Kỳ đang cúi đầu, cảm thấy không thú vị liền đi ra ngoài.

Đi tới bàn làm việc của mình, sắp xếp lại một chút, đem văn kiện trên bàn phân loại, mới nghiêm túc bắt đầu xử lý công việc, kỳ thực Nguyên Họa cũng rất có thiên phú kinh doanh, nàng nhìn một chút phương án hợp tác cùng Lý thị phương án hợp tác, phát hiện có rất nhiều chỗ có vấn đề, lại đi vào phòng làm việc Từ Tử Kỳ.

Gõ cửa liền đi vào, Từ Tử Kỳ rất hứng thú nhìn Nguyên Họa, Nguyên Họa đem những vấn đề mình vừa nghiên cứu phát hiện đều nói cho Từ Tử Kỳ. Vấn đề lớn nhất là tài chính lưu động, Từ thị có năng lực chi trả một khoản tiền khổng lồ như thế, nhưng mà như vậy thì những nghiệp vụ khác phải đình chỉ một thời gian, đây là được một mất mười.

Mặc dù bây giờ kinh doanh bất động sản tuyệt đối sẽ không lỗ vốn, thế nhưng hiện nay bất động sản trong nước đều được nhà nước kiểm soát, nếu như trong thời gian ngắn không thu hồi vốn thì những sản nghiệp khác nhất định sẽ phải đình trệ. Nói cách khác nếu như công trình lần này xảy ra vấn đề, Từ thị sẽ đối mặt vấn đề rất lớn, đây là không đáng.

Từ Tử Kỳ nhìn thoáng qua Nguyên Họa, cũng hiểu được nàng phân tích rất có lý, ngược lại mình cũng không nghĩ tới mặt lợi mất hại này, hôm nay được Nguyên Họa phân tích mới phát hiện ra quan hệ lợi-hại trong đó. Nghĩ sâu xa một chút, mới quyết định tạm dừng phương án hợp tác này.

“Ừ, vậy trước tiên cô đem phương án hợp tác này tạm dừng lại.” Từ Tử Kỳ nhìn Nguyên Họa nói, nàng phát hiện Nguyên Họa thực sự là càng nhìn càng đáng yêu, trước đây hiểu lầm nàng chưa thành niên thật đúng là không sai, hôm nay xem thế nào cũng thấy không giống như một người trưởng thành a, mặt con nít, vóc

dáng nho nhỏ. Thật là đáng yêu, nếu không phải Từ đại tiểu người ta thư định lực tốt, chỉ sợ đã sớm nhào tới xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Họa người ta.

Nguyên Họa cũng không phải mỹ nữ tổng giám của nàng hiện tại suy nghĩ cái gì, rời khỏi phòng lại bắt đầu làm việc.

Thật vất vả chờ đến giờ tan tầm, sắp xếp lại văn kiện. Cầm lấy túi vừa định rời đi, điện thoại của Từ Tử Kỳ liền gọi tới, Nguyên Họa bất đắc dĩ nhấc điện thoại công ty nói “Tổng giám đốc cô còn có cái gì phân phó sao?”

“Cô vào phòng làm việc của tôi.” Từ Tử Kỳ nhàn nhạt nói, nói xong cúp điện thoại.

“Thế nhưng sắp tan sở. . . Đồ đồ. . .” Nguyên Họa còn muốn nói gì, đầu điện thoại bên kia đã truyền đến âm thanh máy bận.

Nguyên Họa không thể làm gì khác hơn là ủ rũ cúi đầu hướng phòng làm việc của Từ Tử Kỳ mà đi.

“Từ tổng, cô tìm tôi có chuyện gì?” Nguyên Họa gương mặt đau khổ đi tới trước bàn Từ Tử Kỳ hỏi.

Từ Tử Kỳ nhìn thoáng qua Nguyên Họa, nhìn lại đồng hồ. Vừa vặn tan tầm. Đứng dậy nói “Đưa tôi về nhà.”

“A, cái gì? Đưa cô về nhà, dựa vào cái gì nha? Tôi không làm!” Nguyên Họa lập tức cự tuyệt nói, nàng không bao giờ ... nữa muốn tìm cho mình một cái phiền phức cho mình. Ngẫm lại từ lúc mình liên quan đến Từ Tử Kỳ đều không trải qua một ngày cuộc sống yên ổn.

“Dựa vào tôi là cấp trên của cô a, chân tôi bị thương, Cô làm cấp dưới không nên đưa tôi về nhà sao?” Từ Tử Kỳ cũng không nghĩ có thể đưa ra một lý do hợp lý đến vậy.

Nguyên Họa há to miệng, muốn nói gì đó, nhưng cái gì cũng nói không nên lời.

Thật sự là đối với nàng, lời nói của sếp mỹ nữ thật là bội phục sát đất a! Đức mẹ Maria cũng không vĩ đại như vậy.

“Bây giờ là lúc tan tầm, cô không phải cấp trên của tôi. Tôi vì cái gì phải đưa cô về nhà a, hơn nữa sao cô không kêu người khác đưa cho cô a. Tôi không làm, đánh chết cũng không làm!” Nguyên Họa thà chết chứ không chịu khuất phục mà kêu lên.

Đương nhiên cuối cùng vẫn là sếp mỹ nữ ra tay mới đành chịu anh dũng hy sinh.

Lúc Nguyên Họa đi ra khỏi cao ốc Từ thị, khuôn mặt nhỏ nhắn a, mặt đều đặn thành bánh bao thịt, một đám mây đen lơ lửng ở trên đầu.

Vấy một chiếc xe, một mực cung kính đem Từ Tử Kỳ mời lên, vừa muốn rút người rời đi. Mỹ nữ lên tiếng “Lên xe.”

Nguyên Họa ai oán, hết sức đau khổ mà lên xe, cùng Từ Tử Kỳ về tới chỗ ở xa hoa của nàng. Xuống xe đỡ mỹ nữ đi vào thang máy, lại bắt đầu choáng váng.

Từ Tử Kỳ cẩn thận tỉ mỉ phát hiện, chỉ cần Nguyên Họa vừa bước vào thang máy cả người sẽ trở nên khó chịu, sắc mặt đều tái nhợt.

Ra khỏi thang máy, Từ Tử Kỳ mới hỏi “Cô choáng thang máy?”

“Ừ.” Nguyên Họa bực bội trả lời. Tuy rằng gần đây số lần đi thang máy không ít, cũng thích ứng được một chút, nhưng mà vẫn còn choáng váng.

Từ Tử Kỳ cũng không nói nữa, từ trong túi xách lấy ra chìa khóa mở cửa.

14. Chương 13

Chương 13:

Nguyên Họa bản thân trước lạ sau quen, đi vào không cần Từ Tử Kỳ phân phó, bản thân liền nhảy lên trên ghế sofa ngồi, còn ôm thêm cái gối cọ cọ.

Từ Tử Kỳ nhìn tính tình trẻ con của Nguyên Họa, cười nhẹ, từng bước mà đi trở về phòng ngủ của mình.

Thay đồ mặc ở nhà.

Lần này có nhớ đóng cửa, Nguyên Họa không có điểm phúc thấy một màn như lúc sáng.

Thế nhưng đợi Từ Tử Kỳ từ trong phòng ngủ đi ra, Nguyên Họa vẫn bị kinh diễm một chút.

Bản thân Từ Tử Kỳ cao 167cm, bỏ đi giày cao gót còn cao hơn Nguyên Họa nửa cái đầu, dáng người còn là tỉ lệ hoàng kim, thậm chí so với người mẫu còn chuẩn hơn.

Hiện tại Từ Tử Kỳ mặc chính là một cái váy ngủ đen rộng rãi, đường cong của vóc người như ẩn như hiện, chân thon dài gợi cảm, da thịt nhẵn nhụi như trân châu. Nguyên Họa nhìn thấy nước miếng cũng chảy ra.

“Lau nước miếng của cô đi.” Câu nói đầu tiên của Từ Tử Kỳ khi thấy ánh mắt lỗ mãng của Nguyên Họa, nàng đương nhiên là vô cùng tự tin với dáng người của mình.

“A!” Nguyên Họa phản ứng lại lập tức rút ra khăn tay lau nước miếng trên miệng, đỏ mặt cũng không dám ... lại nhìn trên người của Từ Tử Kỳ.

Mẹ ơi, trái tim nhỏ bé của con không chịu nổi cảnh tượng tươi đẹp như vậy a.

Từ Tử Kỳ vui vẻ từng bước đi vào phòng bếp, bỗng nhiên quay đầu từ phòng bếp ra nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đỏ vẫn còn đang cúi đầu của Nguyên Họa, tay còn đang vò vò góc áo nói “Cô muốn ăn gì?”

Nguyên Họa ngẩng đầu nhìn đôi mắt đầy vui vẻ của Từ Tử Kỳ nói “A. Nga, tôi sao cũng được. Có ăn là được.”

Từ Tử Kỳ quay đầu vào bếp, suy nghĩ một hồi bắt đầu nấu đồ ăn, Nguyên Họa nghe âm thanh bận rộn trong phòng bếp, nghĩ có nên vào phụ giúp hay không, nhưng mà mình không biết làm gì cả, đành phải ngồi trên sofa chờ.

TV cũng không mở, chỉ là ngồi trên ghế sofa ngẩn người. Cũng không biết qua bao lâu, Từ Tử Kỳ mang đồ ăn dọn ra bàn, nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của Nguyên Họa, che miệng cười ra tiếng. Lúc này mới gọi hồn của Nguyên đại tiểu thư không biết bay đến nơi nào trở về.

“Ách. . .” Nguyên Họa lúng túng gãi đầu một cái.

“Có thể ăn được rồi, cô đi rửa tay rồi lại đây!” Từ Tử Kỳ khó có được một lần không làm khó Nguyên Họa.

“Nga.” Nguyên Họa trả lời liền đi vào toilet, rửa tay một chút, lại tát tát nước lên mặt.

Nhìn trong gương tự nói “Nguyên Họa, trấn định, không được để mỹ nữ bắt hồn, biết chưa? Mỹ nữ đều là mây bay.” (Editor: há há há :)))

Từ Tử Kỳ ngồi trên bàn ăn, đợi một hồi lâu mới nhìn thấy Nguyên Họa đi ra.

“Ngồi xuống ăn đi.”

“Nga.”

Nguyên Họa ngoan ngoãn ngồi trên bàn ăn, cùng Từ Tử Kỳ hai người mặt đối mặt.

Nguyên Họa gấp lên đồ ăn Từ Tử Kỳ nấu, nhìn màu sắc cũng không tệ lắm, tuy rằng thưởng thức qua tài nấu ăn của Từ Tử Kỳ một lần, nhưng là vẫn có chút do dự có nên ăn hay không. Mãi cho đến khi Từ Tử Kỳ thật tự nhiên bắt đầu ăn mới yên tâm ăn một miếng. Vừa ăn thử liền không ngừng được, ăn quá ngon, còn ngon hơn mẹ nấu.

Nguyên Họa kinh ngạc ngẩng đầu lên tán thưởng mà nhìn Từ Tử Kỳ, lại lập tức cúi đầu liếc mắt bới cơm cùng thức ăn.

Từ Tử Kỳ nhìn bộ dạng của Nguyên Họa, không nói gì, chỉ cười nhẹ, bắt đầu tào nhả ăn cơm.

Nguyên Họa ăn no thỏa mãn, không có hình tượng mà vuốt ve cái bụng ăn no tròn trịa của mình trước mặt Từ Tử Kỳ, hài lòng ợ một cái. Nói đến hình tượng nữ lưu manh thì Nguyên Họa biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Từ Tử Kỳ đứng dậy thu thập bàn ăn, Nguyên Họa chớp chớp mắt.

Đột nhiên có một chút xấu hổ, mình ăn không, cái gì cũng không làm. Da mặt có dày đi nữa, hiện tại cũng không thể không biết xấu hổ mà tiếp tục ngồi bất động. Nhìn thân ảnh bận rộn của Từ Tử Kỳ, Nguyên Họa di chuyển thân hình nhỏ nhỏ của mình chen vào phòng bếp.

“Cái kia, Từ tổng, tôi rửa chén cho.” Nói xong thì ngượng ngùng cúi đầu.

Chuyện kể về một lần rửa chén của Nguyên Họa, Nguyên mẹ từ đó về sau liền cấm Nguyên Họa đụng đến chén đĩa trong nhà, lúc đó mới giúp cho đồng chén đĩa trong nhà thoát khỏi ma trảo của Nguyên Họa.

Từ Tử Kỳ nhìn Nguyên Họa một cái, suy nghĩ một chút vẫn là nói “VẬY CÔ RỬA ĐI.” Nói xong thì đi ra khỏi phòng bếp.

Nguyên Họa cong cái miệng nhỏ nhắn, lòng có chút không tình nguyện. Cứ như vậy bỏ lại mình đi mất, tôi chỉ nói thôi mà, còn tưởng thật. Không có cách nào đành nhắm mắt mà làm.

Từ Tử Kỳ vừa mới lấy ra máy tính định xem văn kiện thì nghe âm thanh khủng khiếp ở phòng bếp hù dọa. Bất người bỏ xuống máy vi tính, chạy đến phòng bếp..

Một mảnh hỗn độn, vô cùng thê thảm.

Trên đầu Từ Tử Kỳ trong nháy mắt xuất hiện mấy vạch đen thật to, nhìn chén đĩa vỡ nát trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy quyết định để lại một tên tai họa trong phòng bếp của Từ Tử Kỳ nàng là quyết định không sáng suốt nhất trong đời.

Nguyên Họa ngơ ngác nhìn kiệt tác chính mình làm ra, nhìn lại bộ dáng im lặng của đại mỹ nữ.

Tâm hồn nhỏ nhỏ xưa nay chưa từng bị đả kích, chu cái miệng nhỏ nhắn ngồi xổm xuống thu dọn tàn cuộc.

“ẬY. . .” Sơ ý một chút lại bị mảnh chén vỡ nhỏ rạch đứt ngón tay.

Nguyên Họa nhin đau, không đoái hoài tới ngón tay vẫn còn chảy máu, tiếp tục dọn dẹp. Lúc này cũng không thể để mỹ nữ tổng tài coi thường nữa.

Từ Tử Kỳ nghe được Nguyên Họa hít một hơi, đi đến nhìn trên tay của Nguyên Họa.

Nhìn thấy ngón tay nhỏ bé của Nguyên Họa đang chảy máu, sưng sốt. Thấy = Nguyên Họa vẫn còn ngồi xổm đó dọn dẹp, bỗng nhiên không biết tức giận ở đâu ra, tiến lên kéo Nguyên Họa, trực tiếp đem Nguyên Họa kéo ra khỏi phòng bếp.

Nguyên Họa trợn to hai mắt nhìn vẻ mặt tức giận của Từ Tử Kỳ, theo bản năng liền rụt cổ lại.

Nét mặt bây giờ của Từ Tử Kỳ giống như muốn ăn tươi nuốt sống Nguyên Họa, thật là đáng sợ.

Từ Tử Kỳ nhưng thật ra không phát hiện vẻ mặt mình bây giờ như thế nào, chẳng qua là cảm thấy rất tức giận, tức giận tên ngốc này tay đã bị đứt mà sao còn ngồi dọn dẹp?

Nhẹ nhàng cẩn thận giúp Nguyên Họa xử lý vết thương, dán băng y tế xong mới hài lòng ngẩng đầu lên nhìn vẻ mặt còn trong trạng thái kinh ngạc

của Nguyên Họa.

Nguyên Họa thực sự là bị Từ Tử Kỳ hù dọa, lúc này còn vẻ mặt tức giận mà lôi kéo nàng ra khỏi phòng bếp, hiện tại thì vẻ mặt dịu dàng giúp nàng xử lý vết thương. Có lá gan cũng không đủ cho Từ đại mỹ nữ hành hạ như thế nha!

Từ Tử Kỳ cũng ngây dại, thực sự là không biết mình rốt cuộc tức cái gì, còn tự tay giúp tên ngu ngốc này xử lý vết thương. Đây là lần đầu tiên Từ Tử Kỳ nài giúp người khác xử lý vết thương nha.

Từ Tử Kỳ nhàn nhạt thở dài một hơi, lên tiếng nói “Sợ đến choáng váng a?”

“Hả, ách. Ừm.” Nguyên Họa nghĩ thầm tôi thật sự là bị cô dọa đến choáng váng.

Từ Tử Kỳ có chút bất đắc dĩ nhìn đứa nhỏ này bị nài hù dọa, không nói cái gì nữa.

Đi vào phòng bếp thu dọn tàn cuộc người nào đó tạo thành.

Ánh mắt của Nguyên Họa từ đầu tới giờ đều chưa rời khỏi Từ Tử Kỳ, nhìn vẻ mặt kinh ngạc, thật muốn làm cho Từ Tử Kỳ đi tới đánh cho mấy cái tát tai.

Mãi cho đến khi Từ Tử Kỳ đi vào phòng bếp, Nguyên Họa mới thu hồi ánh mắt của mình.

Thở một hơi thật dài. Mẹ a, làm mình sợ muốn chết.

Mỹ nữ tổng giám bị sao vậy, đầu óc bị sét đánh sao? Nguyên Họa nhớ lại bộ dáng dịu dàng cần thân của Từ Tử Kỳ vì mình xử lý vết thương, rét run lên một chút, chấn động đến một thân nổi da gà. Quá khủng bố.

Nguyên Họa co lại thân thể nhỏ nhỏ, muốn mau một chút chạy về nhà. Trái tim nhỏ bé của ta không chịu nổi kích thích của Từ đại mỹ nữ a.

Rối rắm, rối rắm. Nguyên Họa nhìn bóng lưng Từ Tử Kỳ ngồi xổm ở phòng bếp dọn dẹp, nhìn lại bằng y tế trên tay, lại nhìn đến trần nhà. Lại một lần nữa thở dài một tiếng, chúa ơi, con bình thường cũng có cầu nguyện với ngài a, lúc này ngài đừng bỏ con.

Từ Tử Kỳ thu thập xong phòng bếp, lúc đi ra thấy Nguyên Họa ngồi ở trên sofa cau mày rối rắm.

Từ Tử Kỳ cũng theo đó nhíu mày, Nguyên Họa ngẩng đầu nhìn thấy Từ Tử Kỳ đang nhìn mình mà nhíu mày, khỏi phải nói, mỹ nữ nhíu mày cũng thật xinh đẹp.

Nguyên Họa si ngốc một hồi, đáng vẻ ngờ ngác càng làm cho đôi mi thanh tú của Từ Tử Kỳ càng nhấn chặt.

“Tôi muốn về nhà.” Nguyên Họa bình tĩnh, câu nói đầu tiên là nài phải về nhà, vội vàng muốn đi về nhà.

“Nga.” Từ Tử Kỳ nhàn nhạt ứng tiếng.

“Ách, tôi đi đây.” Nguyên Họa có điểm không phản ứng kịp, mỹ nữ tổng tài này thay đổi cũng quá nhanh đi, hiện tại lại lãnh đạm như vậy.

Nguyên Họa đổi lại giày, cầm túi nhỏ đi ra phòng. Một loạt động tác, Từ Tử Kỳ cũng không có mở miệng nói thêm câu nào.

” Hẹn gặp lại.” Nguyên Họa dĩ thường có lễ phép nhìn Từ Tử Kỳ vẫy tay nhỏ bé. (>////< cutoe=“” wá=“”))>

” Hẹn gặp lại.” Từ Tử Kỳ đầu cũng không ngẩng, vẫn nhàn nhạt trả lời một tiếng.

Nguyên Họa chu cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng có chút khó chịu.

Cố ý lảng tránh cảm giác mất mát, nhanh chóng đóng cửa lại, bước vào thang máy.

Từ Tử Kỳ như có điều suy nghĩ nhìn cửa phòng, thở dài một hơi, phát hiện mình đối với Nguyên Họa này mới quen không bao lâu có chút khác biệt, quá mức đặc biệt.

Nhất định phải khống chế lại, tiếp tục như thế cũng không phải là chuyện gì tốt.

=====

Hôm nay up thêm chương 14 nhé mấy bạn? :))

15. Chương 14

Chương 14:

Lúc Nguyên Họa về đến nhà, Nguyên ba Nguyên mẹ đã ở nhà.

“Bảo bối, công việc thế nào?” Nguyên ba buông tờ báo trong tay hỏi.

“Tốt.” Nguyên Họa trả lời một câu liền trở về phòng ngủ của mình.

Nhào lên giường, đối với sự lãnh đạm bất thành linh của Từ Tử Kỳ vẫn còn canh cánh trong lòng.

Nguyên ba cái này chịu đả kích, mình mới đi công tác trở về, nhìn thấy bộ dáng vô tình của con gái bảo bối, không thêm quan tâm mình, cảm thấy bị tổn thương, cũng bắt đầu chu ra cái miệng nhỏ nhắn.

Bây giờ rốt cuộc biết vì sao Nguyên Họa thích chu cái miệng nhỏ nhắn như thế, chắc chắn là di truyền của ba nàng a!

Nguyên mẹ ở trong phòng bếp thấy vẻ mặt đáng khinh của Nguyên ba, che miệng lại lui về phòng bếp cười, nhất định là bị con gái bảo bối của ông đả kích mới biến thành bộ dạng như vậy.

Đầu nhỏ của Nguyên Họa vẫn nghĩ đến Từ Tử Kỳ vì sao đột nhiên lại lãnh đạm như vậy, mình lại không đắc tội Từ đại mỹ nữ?

Chỉ là ngay cả chính nàng từ nhỏ đến lớn cũng chưa vì ai mà rối rắm như vậy, cho dù là lúc Vương Phong cùng Nguyên Họa giới thiệu bạn gái của hần, Nguyên Họa cũng chưa từng rối rắm như vậy, càng miễn bàn về nhà vẫn còn suy nghĩ về việc này.

Tất cả những người hiểu biết về Nguyên Họa cũng biết nàng là một đứa nhỏ “vô tâm vô phế”, ngay cả Từ Kiều cũng cảm thấy nội tâm nàng sớm đã bị chó ăn sạch, trông cậy vào nàng có chút “thương tâm, quan tâm” còn không bằng kỳ vọng tiểu Nhật Bản dập đầu* mấy cái trước mình. Người Trung Quốc và người Nhật Bản có mối thâm thù đại hận từ hồi thế chiến thứ 2, đến nay vẫn còn rất nhiều bộ phim nói về thời chống Nhật của TQ đả kích bạn. Nếu bạn có xem, bạn sẽ thấy thời đó người Trung Quốc khi thấy người Nhật Bản phải cúi gập người để bày tỏ lòng tôn trọng + chứng tỏ quyền lực của Nhật Bản.

Cho nên chỗ này có thể hiểu là nếu chờ mong có được sự quan tâm, chăm sóc của Nguyên Họa thì còn khó hơn chuyện người Nhật Bản dập đầu với người Trung Quốc.

*Người Trung Quốc và người Nhật Bản có mối thâm thù đại hận từ hồi thế chiến thứ 2, Trong những phim về TQ chống Nhật, bạn sẽ thấy thời đó người Trung Quốc khi thấy người Nhật Bản phải cúi gập người để bày tỏ lòng tôn trọng + chứng tỏ quyền lực của Nhật Bản. Cho nên chỗ này có thể hiểu là nếu chờ mong có được sự quan tâm, chăm sóc của Nguyên Họa thì còn khó hơn chuyện người Nhật Bản dập đầu với người Trung Quốc. (cảm ơn bạn gin.zombie69(pi xà) bên bachgiatrang.com)

Nguyên Họa đứng lên mở máy vi tính, nhưng không biết phải làm gì, online QQ thấy Vương Phong gửi tin nhắn, cũng không có tâm trạng trả lời.

Lúc Nguyên mẹ tới gọi Nguyên Họa ăn cơm, đã nhìn thấy một cảnh tượng thật quỷ dị, con gái của mình ngơ ngác nhìn máy vi tính, đèn phòng không mở, giống như nữ nhân vật chính đóng phim ma vừa mới bò ra ngoài. Nếu như sắc mặt trắng bệch thêm một chút thì tuyệt đối giống.

Nguyên mẹ tốt bụng kêu vài tiếng, thế nhưng Nguyên Họa đứng là không có nửa điểm phản ứng. Nguyên mẹ cũng cảm thấy con gái mình có chút không bình thường, có phải trúng tà hay không, đi tới bên cạnh Nguyên Họa đẩy Nguyên Họa một cái.

“A! !” Nguyên Họa bị Nguyên mẹ đẩy, sợ đến hồn cũng bay mất.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy?” Vừa có chút tức giận vừa không kiên nhẫn nói.

Nguyên mẹ nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút, xác định Nguyên Họa không phải bị trúng tà, chống hông nói “Đứa con lì lợm, lão nương kêu con nhiều tiếng như vậy, sao con không trả lời tiếng nào a? Không ăn cơm à?”

Nguyên Hòa nhìn Nguyên mẹ một hồi lâu mới lên tiếng “Con ăn rồi, không ăn.” Nằm sấp trước bàn máy vi tính giả dạng xác chết.

Nguyên mẹ nhìn bộ dáng ỉu xiu của Nguyên Hòa, không khỏi có chút lo lắng. Lên tiếng hỏi “Nguyên Hòa nha, con có chỗ nào khó chịu không a?”

Nguyên Hòa lắc đầu, trong lòng có chút khó chịu, chỉ là không nói ra miệng.

Nguyên mẹ tiến lên sờ sờ đầu Nguyên Hòa, không nóng, cũng liền yên tâm đi ra ngoài.

Nguyên Hòa thở dài lần thứ một trăm lẻ một, đi đến bên giường nằm xuống.

Trong lòng không thông suốt, suy nghĩ một chút, dù sao cũng không nghĩ ra, không nghĩ nữa.

Nguyên ba nhìn Nguyên mẹ một mình đi ra, vội vàng hỏi “Bà xã, con gái đâu?”

Nguyên mẹ nhìn Nguyên ba một lòng chỉ có Nguyên Hòa có chút bất đắc dĩ nói “Ở trong phòng, nói ăn rồi, không ăn nữa.”

Cái này làm Nguyên ba choáng váng, Nguyên Hòa là ai nha? Chỉ cần có ăn, dù ăn no cỡ nào cũng nhanh chóng lao ra ăn, huống còn là đồ ăn Nguyên mẹ tự mình nấu nữa chứ? Lẽ nào con gái đổi tính, không thể nào, con gái của ông trừ ăn ra, còn lại hết thấy đều có thể cự tuyệt, làm sao có thể đổi tính được đây?

Nguyên mẹ ngồi xuống nói “Có trong công ty bị ai chọc giận không? Em thấy con gái là lạ?”

Nghe Nguyên mẹ vừa nói như vậy, Nguyên ba cũng có chút không an tâm.

Thế nhưng trong công ty có bạn tốt Phan Khúc của ông a, hẳn nhất định sẽ giúp ông chiếu cố tốt Nguyên Hòa.

Nguyên ba suy nghĩ một chút liền không còn tâm trạng, chỉ có thể cùng Nguyên mẹ hai người đàn độn vô vị ăn cho xong cơm tối.

Mấy ngày sau đó, Từ Tử Kỳ đều tận lực mà giữ khoảng cách cùng Nguyên Hòa, Nguyên Hòa dù ngu ngốc cũng cảm thấy được. Cũng chỉ bủn môi, không nói gì, chỉ lo làm chuyện của mình.

Vốn chính là quan hệ cấp trên cấp dưới, nên phân biệt rõ ràng thì tốt hơn. Nguyên Hòa đã rất thông suốt. Nhưng thật ra bên phía Từ Tử Kỳ lại uất ức, mấy ngày nay đều tận lực giữ khoảng cách cùng Nguyên Hòa, nhưng nhìn đến bộ dạng cá lơ phát phờ của Nguyên Hòa, thần sắc có vẻ không sao cả, liền cảm thấy tức giận. Rõ ràng là chính nàng muốn cùng Nguyên Hòa giữ khoảng cách, bây giờ lại trách Nguyên Hòa.

A Hoài ở trong công ty cũng giúp đỡ chiếu cố Nguyên Hòa, Nguyên Hòa đặc biệt giống con nít, người cũng dễ hòa đồng, công ty trên dưới đều thích tiểu Nguyên Hòa hoạt bát hiểu động, hơn nữa người ta cũng thật đáng yêu a, người đến xoa nắn gương mặt của Nguyên Hòa thật sự là không ít, Nguyên Hòa thông thường đều phải đem gương mặt nhỏ nhắn sưng đỏ bước ra khỏi cao ốc Từ thị.

Một ngày, Từ Tử Kỳ phải ra đi họp, ra khỏi cửa phòng làm việc liền nhìn thấy một đám âm ỉ vây quanh vị trí của Nguyên Hòa, nhìn lại mấy bàn tay đang giầy vò gương mặt của Nguyên Hòa, cơn giận liền ập đến, đen mặt đi tới bên cạnh đám nhân viên giả bộ ho khan một tiếng. Cái này hù dọa tất cả mọi người, lập tức lui về ngồi nghiêm chỉnh trên vị trí công tác của mình.

Người bị hại Nguyên Hòa hai mắt đỏ đỏ liếc mắt nhìn Từ Tử Kỳ, dùng tay nhỏ bé xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, đau a, bị bà tám kia ngắt nhéo thật đau a, ra tay rõ ràng là mười phần độc ác.

Từ Tử Kỳ nhìn thấy, cũng có chút đau lòng, nhìn lại khuôn mặt hồng hồng của Nguyên Hòa, trước cũng thấy mặt của Nguyên Hòa có điểm bất thường, chỉ là không chú ý, hôm nay mới biết thì ra là bị như vậy tạo thành.

Tức giận trừng mắt một đám người mới vừa chơi đùa ở đây.

Mọi người lập tức rút cổ lại, không còn ai dám nhìn đến Nguyên Hòa, toàn bộ cúi đầu làm việc.

“Nguyên Hòa, đợi tôi họp xong, cô đến phòng làm việc của tôi.” Nói xong liền đạp giày cao gót đi tới phòng họp.

Mọi người lúc này mới thở ra một hơi, khí tràng, đây là Từ tổng khí tràng. Ép tới người khác không thở nổi.

Nguyên Họa cuộc sống cũng rất thoải mái, Từ Tử Kỳ có hai thư ký, một trợ lý, giao việc cho Nguyên Họa đặc biệt ít, Từ Tử Kỳ cũng là vì giữ khoảng cách cùng Nguyên Họa mới sắp xếp công việc cho Nguyên Họa ít một chút, nhưng ở trong mắt người khác, đều cho rằng Nguyên Họa và Từ tổng quan hệ tương đối tốt, nếu không thì làm sao lại ưu đãi bạn nhỏ Nguyên Họa như vậy chứ?

Nguyên Họa cũng không thêm để ý người khác nói nàng và Từ Tử Kỳ như thế nào, không có việc gì làm, có thể nghỉ ngơi không tốt sao? Kẻ ngu si mới tìm cho mình chuyện làm, ở điểm này Nguyên Họa ngược lại rất cảm kích Từ Tử Kỳ, mặc kệ nàng xuất phát từ ý nghĩ gì.

Nguyên Họa nằm sấp ở trên bàn làm việc gần hai giờ, Từ tổng cuối cùng cũng họp xong.

Nguyên Họa theo Từ Tử Kỳ vào phòng làm việc của tổng giám đốc, từ lúc Từ Tử Kỳ bắt đầu tránh né Nguyên Họa, số lần Nguyên Họa vào phòng làm việc của tổng giám đốc rất ít.

“Từ tổng tìm ta có việc sao?” Nguyên Họa tự nhiên ngồi xuống một bên trên ghế sofa, sofa chất lượng không tệ, còn là nhãn hiệu của Đức.

Đây là lần đầu tiên Nguyên Họa ngồi trên giá ghế sofa này tổng kết ra.

Từ Tử Kỳ đối với hành vi của Nguyên Họa cũng cảm thấy không trách được, nếu như nàng cung kính đứng ở đó đợi mình, vậy mới kỳ quái.

“Mặt của cô còn đau không?” Từ Tử Kỳ cũng không biết tại sao mình lại hỏi một câu như vậy, trong lúc họp, chỉ nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ của Nguyên Họa, đôi mắt có chút nước mắt, thất thần đến mấy lần.

Lời nói của Từ Tử Kỳ làm Nguyên Họa không hiểu được, gọi nàng vào phòng làm việc chỉ vì muốn hỏi nàng mặt còn đau hay không à? Chẳng lẽ Từ đại mỹ nữ rảnh rỗi không có gì làm, chỉ là trong lòng Nguyên Họa vẫn cảm thấy có chút ngọt ngào.

“Ừ, cũng không còn đau lắm.”

“Tại sao cô để cho họ ngất nhéo như vậy à?” Vừa nói đến chuyện lúc nãy, Từ Tử Kỳ hơi có chút tức giận.

Chỉ là Nguyên Họa của chúng ta lại không cảm nhận được. Còn gốc hễ hễ mà nói “Các nàng nói tôi đáng yêu, nhất định muốn nựng tôi một chút, hơn nữa dù sao cũng là đồng nghiệp chung công ty, nên tôi cũng không cự tuyệt.”

Từ Tử Kỳ sắc mặt lạnh lẽo, vì nguyên nhân như vậy mà để người khác đem nàng nắn thành dạng này, thật không biết nói gì với tên ngu ngốc này.

Nguyên Họa nhìn gương mặt dần dần lạnh lẽo kia, lưng bắt đầu có chút lạnh, nàng phi thường hiểu được, nếu chọc cho Từ đại mỹ nữ tức giận thì sẽ không có kết quả tốt.

“Sau này không cho phép để bọn họ nhéo nghe chưa?” Từ Tử Kỳ lạnh lùng nói, nàng cảm thấy mình sắp bị tên ngu ngốc trước mắt này làm tức chết rồi.

“Ách. . . Nga!” Nguyên Họa vội vàng gạt đầu như giả vờ, nàng không muốn trở thành bia đỡ đạn rồi xa mỗi lửa là tốt nhất.

“Được rồi, đi ra ngoài đi.” Từ Tử Kỳ ngồi trên ghế làm việc nói.

Nguyên Họa ngoan ngoãn đi ra ngoài đóng cửa lại, nghĩ thầm, Từ đại mỹ nữ có phải uống lộn thuốc hay không, càng nghĩ càng khẳng định điều vừa nói.

Sắp vào thời kỳ mãn kinh có chút khó nói, theo như tin tức báo đài thì Từ Tử Kỳ cũng mới 27 tuổi, không thể nào gia nhập hàng ngũ tuổi mãn kinh sớm như vậy. (Editor: bó tay =)))

=====

Vote đi mấy bạn :(

16. Chương 15

Chương 15:

Từ Tử Kỳ ở trong phòng làm việc xoa huyết thái dương của mình, mỗi lần gặp chuyện gì có liên quan đến Nguyên Họa, đều làm cho nàng cảm thấy khó giải quyết.

Nguyên Họa vui rạo rức quay về bàn làm việc của mình, nhìn văn kiện trên bàn đều xử lý xong hết rồi, giờ tan sở cũng đến rồi, cầm túi nhỏ của mình liền đi ra khỏi cao ốc Từ thị, bắt xe, vội đi đến nhà Từ Kiều, cũng đã hơn nửa tháng không cùng Từ Kiều gặp mặt.

Ở trên xe gọi một cú điện thoại cho Từ Kiều, nói tối nay đến ăn ké nhà nàng.

Từ Kiều không có vấn đề gì, dù gì hiện tại nàng cũng ở một mình, Nguyên Họa muốn tới thì để nàng tới đi, cũng náo nhiệt một chút.

Lúc Nguyên Họa đến nhà trọ độc thân của Từ Kiều, liền chặc chặc tán thưởng.

Nguyên Họa cũng muốn ở bên ngoài một mình, có một nhà trọ nho nhỏ như thế. Chỉ là Nguyên ba Nguyên mẹ chết sống không chịu, đặc biệt là Nguyên ba, dám đem cả thẩm án nữ sinh độc thân ở bên ngoài xảy ra năm năm trước ra nói. Nói xong Nguyên Họa đúng là đem ý nghĩ này bỏ đi, còn bị Từ Kiều cười nhạo một phen.

Nguyên Họa cũng là bất đắc dĩ, trong năm năm chỉ phát sinh một lần bất trắc đó, Nguyên ba liền lấy cái đó làm tài liệu giáo dục Nguyên Họa.

Nhìn thấy cuộc sống độc thân của Từ Kiều thật thoải mái, trong lòng thật bi ai a. Nghĩ lại thế nào cũng muốn dọn ra ngoài ở, không được khuất phục dưới sự lạm dụng uy quyền của Nguyên ba Nguyên mẹ một lần nữa.

“A kiều, gần đây mày bận gì sao?” Nguyên Họa vào cửa liền hỏi.

“Không có việc gì làm, làm nhân viên chính phủ thật nhàm chán.” Từ Kiều cảm thấy công việc này của mình rất nhàm chán, ổn định thì ổn định thật, chỉ là thiếu khuyết ý chí tiến thủ.

Tuổi tác của nàng thật đúng là không thích hợp đi làm công việc nhàm chán như thế, Từ Kiều đột nhiên có chút hối hận, sớm biết rằng trước đây nên giống như Nguyên Họa làm việc như bây giờ thì đúng là lựa chọn chính xác nhất đời nàng.

Nguyên Họa cười gian xảo, nàng đã sớm biết sẽ như vậy. Cho nên lúc đầu sống chết không chịu để Nguyên ba Nguyên mẹ sắp xếp làm việc trong chính phủ.

Từ Kiều liếc mắt Nguyên Họa đang trong trạng thái tiểu nhân đắc chí, rất muốn đi đến ném nàng ra ngoài cửa sổ. Bỏ mặc nàng, đi vào phòng bếp bắt đầu nấu cơm.

Nguyên Họa theo sau đi vào phòng bếp, thấy Từ Kiều một tay dè thịt heo, một tay cầm dao, xuống tay rất mạnh a, tức giận đều trút lên thịt heo. Nguyên Họa nuốt nuốt nước miếng, rút cổ, xám xịt rút về trên ghế sofa xem kịch truyền hình.

Phòng bếp còn thỉnh thoảng truyền đến âm thanh lạch cạch, Nguyên Họa nhớ tới ánh mắt độc ác kia của Từ Kiều, sợ đến đem cái gối ôm thật chặt. Ai u, A Kiều a, Tao yêu mày, mày đừng kích động a! Ở trong lòng vì mình yên lặng cầu nguyện.

Từ Kiều nấu xong cơm nước mới mời Nguyên tiểu thư đến dùng cơm, chỉ là xem ánh mắt của Nguyên đại tiểu thư, giống như Nguyên Họa là tiểu thư kiều ngạo khi dễ tiểu nha đầu, ánh mắt ai oán kia a, sợ đến nỗi Nguyên Họa chỉ biết cúi đầu liềm mạng bới cơm.

Không dám ngẩng đầu nhìn tiểu nha hoàn Từ Kiều còn đang nổi giận cùng ghen tị.

Nguyễn Hòa hoảng hốt ăn cơm xong, cầm lấy túi, hô ~ một tiếng, để lại một câu, “A kiêu, tao về nha, há há.” Như một làn khói bỏ chạy.

Chạy xuống lầu, mới thở dài một hơi, vuốt vuốt ngực mình nói “Ai, làm mình sợ muốn chết.”

Nguyễn Hòa chen lên xe buýt, ngồi về nhà, trong nhà không có ai, cầm lấy áo ngủ tới toilet tắm rửa một cái mới trở lại trong phòng ngủ nằm xuống, vùi đầu liền trực tiếp ngủ thiếp đi.

Từ Tử Kỳ tan việc, liền trở về nhà, nhìn ngôi nhà trống trải quanh quẽ, không có một chút ấm áp, đột nhiên cũng nhớ tới gương mặt của đứa nhóc Nguyễn Hòa kia, lắc đầu một cái, đem hình ảnh của Nguyễn Hòa vứt ra khỏi đầu. Một lúc lâu mới khẽ thở dài một hơi.

Đứng ở trên ban công, nhìn cảnh đêm đô thị, hóng gió, ôm chặt thân thể của mình.

Ngày thứ hai Nguyễn Hòa dậy thật sớm, đến công ty.

Đây chính là lần đầu tiên nàng sớm như vậy đã đi đến công ty, có chút hơi đặc ý, đang suy nghĩ xem nên làm việc gì chợt nghe trong phòng làm việc của Từ Tử Kỳ có động tĩnh, tưởng là ăn trộm, liền lén lút đi tới cạnh cửa phòng làm việc, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn vào bên trong thăm dò, thấy Từ Tử Kỳ đang ngồi ở bàn làm việc cúi đầu mím môi công tác.

Nguyễn Hòa nhìn đồng hồ trên tay, mới hơn bảy giờ hơn, lúc mình đến cũng mới bảy giờ, nói cách khác Từ Tử Kỳ trước bảy giờ đã ở trong công ty rồi. Nguyễn Hòa đột nhiên cảm thấy kính nể Từ Tử Kỳ, không nghĩ phụ nữ này* đại làm việc bán mạng như vậy.

* chỉ người giàu có.

Nhìn một hồi, Nguyễn Hòa muốn đóng cửa lại, lui ra ngoài. Từ Tử Kỳ nghe được động tĩnh ở cửa, nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn thấy Nguyễn Hòa đang rút đầu về, lên tiếng nói “Nguyễn Hòa à? Vào đi.”

Nguyễn Hòa bủ môi, tiến vào. Nàng nghĩ động tác của mình thực sự rất nhẹ, sao còn quấy rầy đến Từ tổng giám đốc đây?

Từ Tử Kỳ thấy Nguyễn Hòa thì liền cảm thấy vui vẻ, tối hôm qua nàng một đêm đều ngủ không ngon, cho nên trời còn chưa sáng đã đến công ty, không ngờ tới sớm như vậy đã gặp được Nguyễn Hòa, ở trong mắt nàng Nguyễn Hòa không phải là một nhân viên tốt, sớm như vậy đã đi làm, thật đúng là dọa nàng giật mình.

Nguyễn Hòa có cảm giác như là trộm bị bắt được, cười nhạo đi tới trước mặt của Từ Tử Kỳ, nhìn Từ Tử Kỳ, im lặng không nói.

Từ Tử Kỳ nhìn Nguyễn Hòa, suy nghĩ một chút, mới lên tiếng “Cô tại sao sớm như vậy đã đi làm rồi a?”

Nguyễn Hòa chẳng biết nói như thế nào, đúng là sớm như vậy đến công ty, kỳ thực mình cũng thật kinh ngạc. Nên lựa chọn im lặng không trả lời.

Từ Tử Kỳ cũng không để ý Nguyễn Hòa chưa trả lời vấn đề của nàng, mà là đứng lên đi tới Nguyễn Hòa trước mặt, cúi người nói “Tôi đói bụng, chúng ta đi ăn sáng đi.” (cúi người xuống nói đó mấy bạn -___- giống nói chuyện với bạn nhỏ quá :v)

Nguyễn Hòa nghe những lời này xong, trợn to mắt nhìn Từ Tử Kỳ, đúng là không nghĩ ra, Từ Tử Kỳ cô sao lại có ý tốt như vậy, cô đói bụng thì đi ăn đi, vì sao phải kêu một nhân viên nhỏ như tôi theo làm nên a. Suy nghĩ lại một chút mỗi lần mình bị Từ Tử Kỳ làm phiền thì không ngừng gặp vận rủi, nghĩ đến liền bắt đầu thấy rét run. Vội vàng nói “Tôi ăn rồi, không đi đâu. Hi hi . .” Tội lỗi a!

Từ Tử Kỳ chớp chớp mắt, nàng không nghĩ tới Nguyễn Hòa sẽ cự tuyệt nàng, có chút không vui. Thanh âm chợt thấp vài độ nói “Cô không đi, tôi từ đi. Hừ. .”

Lắc mông bỏ đi, để lại Nguyễn Hòa một người ở trong phòng làm việc đổ mồ hôi lạnh. Xoay người chạy đi theo.

“Cô chờ tôi một chút a, này này. . .” Nguyên Hòa hướng thang máy chạy đi, động tác vẫn chậm một bước, nhìn cửa thang máy chậm rãi đóng lại, lòng của Nguyên Hòa liền lạnh. Ai. . . mỹ nữ này thực sự là thật khó hầu hạ, ấn nút thang máy khác, chờ cửa thang máy lại từ từ mở ra, đi vào, ấn nút lầu 1.

Nguyên Hòa xuống dưới lầu, đã nhìn thấy Từ Tử Kỳ cách đó không xa đang tức giận đi về phía trước, thở dài một hơi, đuổi theo.

“Tôi nói cô chờ tôi một chút có được hay không?” Nguyên Hòa kéo tay Từ Tử Kỳ nói.

” Không phải cô nói không đi sao?” Từ Tử Kỳ cười gian xảo.

Đáng thương Nguyên Hòa lại bị hồ ly đùa bỡn, có chút buồn bực, nể mặt người ta là áo cơm phụ mẫu của mình a, cũng chỉ có thể nén giận.

Hơn nữa, sáng sớm thật đúng là chưa ăn cái gì, bây giờ bụng cũng thật đói.

Buông tay bàn tay kéo Từ Tử Kỳ, hướng cửa hàng bán điểm tâm đối diện bên đường đi đến.

Đi đến quán đối diện liền ngồi xuống, Nguyên Hòa kêu một chén mì, còn kêu một chén cho Từ Tử Kỳ.

Nhưng nàng chưa bao giờ biết Từ Tử Kỳ người ta bữa sáng cơ bản đều chỉ ăn sandwich và sữa tươi, thật đúng là chưa ăn qua bữa sáng bên đường như này.

Từ Tử Kỳ có chút thẹn thùng mà nhìn Nguyên Hòa, Nguyên Hòa không biết cho nên cũng không có để ý Từ Tử Kỳ. Đợi mì đem đến liền tự nhiên ăn. Một lúc sau, mới phát hiện Từ Tử Kỳ vẫn chưa bắt đầu ăn, nghi hoặc nhìn Từ Tử Kỳ nói “Sao cô không ăn a, ăn rất ngon a. Cô yên tâm đi.”

Từ Tử Kỳ đỏ mặt nhìn Nguyên Hòa, thật lâu sau mới nhỏ giọng nói “Tôi chưa...chưa bao giờ ăn thứ này.”

Nguyên Hòa thật vất vả nhét một đũa mì thật to vào miệng, còn chưa kịp nuốt xuống, nghe Từ Tử Kỳ nói vậy, mắc nghẹn, gấp đến sắc, nước mắt cũng trào ra.

Từ Tử Kỳ cũng bị bộ dáng của Nguyên Hòa dọa, vội vàng vỗ lưng dùm Nguyên Hòa.

“Khụ khụ, khụ khụ. . . Ai. . . Cô chưa ăn qua. . . Khụ khụ. . .” Nguyên Hòa thật vất vả có thể nói, liền vội hỏi.

Từ Tử Kỳ cúi đầu bủ môi rầm rì một tiếng.

“Vậy bình thường cô ăn cái gì a?” Nguyên Hòa nhìn chằm chằm Từ Tử Kỳ như nhìn quái vật. Làm đầu Từ Tử Kỳ càng cúi càng thấp.

“Sandwich và sữa tươi a, còn có trứng gà.” Từ Tử Kỳ còn thật nghiêm túc trả lời.

Nguyên Hòa hết ý kiến, thì ra người ta ăn sáng kiểu Tây, thực sự là sinh ngoại.

“Cô nhanh ăn đi, ăn rất ngon.” Nguyên Hòa không thích dây dưa vấn đề này nữa, nàng thật sâu cảm thán mình và Từ Tử Kỳ không phải người cùng quốc gia, khó mà liên quan nhau.

“Nhưng mà nhiều người như vậy nhìn thì làm sao ăn a?” Từ Tử Kỳ nhỏ giọng nói, không phải nàng không muốn ăn, mà là nhiều người nhìn nàng ăn a, nàng hoàn toàn không thích ứng được ngồi trên đường ăn mà còn bị nhiều người nhìn như vậy.

Như thế này sợ rằng ngày mai trang đầu mấy tờ báo chính là nàng, người thừa kế Từ thị ở trên đường cái cực khổ mà ăn bữa ăn sáng. Càng nghĩ càng thấy hình ảnh đó thật thê thảm.

=====

Để ý mỗi lần kêu vote thì vote quá trời =)) Hồng dặn là hông ai vote...háhá

40 vote up chương 16 :3

Chương dài quá, có nên tách chương ko nhĩ :(

17. Chương 16

Chương 16:

Nguyên Hòa lúc này mới ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, vừa nhìn thì mày liền nhăn lại, ăn một bữa sáng có cần nhiều người xem như vậy không? Còn có một ông chú đáng khinh bên cạnh kia, hai mắt phát sáng, nước bọt còn đọng ở khóe miệng, mắt cũng không thèm chớp mà nhìn Từ Tử Kỳ.

“Ừ, xem ra không thể ăn được.” Nguyên Hòa rói rầm nói, chỉ biết đi cùng Từ đại mỹ nữ sẽ không gặp may mắn gì, ngay cả ăn một bữa sáng cũng không yên ổn.

Nguyên Hòa đứng dậy tính tiền, liền gói hai phần mì, mới trở lại bên cạnh chỗ ngồi, kéo Từ Tử Kỳ trở về cao ốc Từ thị.

Cái này một người lùn lỏi kéo một người cao, có chút khổ cực.

Nguyên Hòa đi tới phòng làm việc của Từ Tử Kỳ mới buông tay, đưa cho nàng hộp mì, nói “Đây là phần của cô, nhanh ăn đi, chờ lâu sẽ nở.”

Đưa xong đem phần của mình lên sô pha ngồi ăn ngon lành.

Từ Tử Kỳ nhìn Nguyên Hòa đang chiến đấu hăng say với tô mì, nhìn lại mình cánh tay vừa được Nguyên Hòa nắm còn chút độ ấm, vui vẻ bưng phần mì của mình cùng ngồi ăn bên cạnh Nguyên Hòa. (Editor: mê gái ____.)

Nguyên Hòa dùng ánh mắt quái dị nhìn Từ Tử Kỳ, trong lòng còn yên lặng suy nghĩ, Từ đại mỹ nữ đầu óc có vấn đề sao? Ăn mì thôi, cười như cảnh xuân rực rỡ như vậy làm gì, có cần vậy không?

Nguyên Hòa ăn xong mì liền bỏ chạy ra khỏi phòng làm việc của Từ tổng giám đốc, đi làm việc.

Những nhân viên khác cũng đều đã đến rồi, thấy Nguyên Hòa sớm như vậy đã ở công ty, vô cùng kinh ngạc mà há to miệng, còn xoay đầu xem có phải mình còn chưa ngủ tỉnh không đây? Đặc biệt là A Hoài, xoay xong còn đi đến nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Hòa.

“Ai u, Nguyên Hòa, ngày hôm qua thất tình sao, thế nào ngày hôm nay sớm như vậy tới công ty a?”

Nguyên Hòa liếc chị A Hoài nói “Ngài đừng có trù tôi, tôi đây còn chưa yêu ai, ngài mong tôi thất tình là có ý gì?”

A Hoài chế nhạo cười cười nói “Há há, Nguyên Hòa, nói chị nghe một chút, hợp ý anh trai nhà nào, yêu thầm không tốt đâu, cần phải tích cực tranh thủ, biết chưa?”

Nguyên Hòa bắt đắc dĩ nhìn A Hoài, sức tưởng tượng tuyệt đối phong phú hơn bất luận người nào.

“Chị, không có! Chị cũng đừng suy đoán lung tung, em vất vả lắm mới đi làm sớm, chị có cần nghĩ nhiều như vậy không? Aiz. . . Xem ra em không thích hợp làm nhân viên tốt.” Nguyên Hòa giả vờ bắt đắc dĩ thở dài.

A Hoài trở mặt nói “Em thì không phải là nhân viên tốt, nói đi, có phải hay không gây ra chuyện gì nên đi sớm sửa chữa?”

Nguyên Hòa nhìn A Hoài bằng ánh mắt đầy tình cảm, làm A Hoài nổi hết da gà mới lên tiếng “Chị, em không phải người phá hoại như vậy. Hừ. . .”

A Hoài ha hả cười to mà đi trở về bàn làm việc của mình.

Buổi trưa, Nguyên Hòa nhìn thấy Lý Đông Hải đi vào phòng làm việc Từ Tử Kỳ, nhếch nhếch miệng, chu cái miệng nhỏ nhắn cúi đầu gõ bàn phím và bằng hữu hàn huyên, không lâu sau thì nhìn thấy Từ Tử Kỳ và lý Đông Hải sánh vai đi ra, chịu đựng muốn xúc động muốn trợn mắt, tiếp tục cùng Minh Minh trò chuyện.

Từ Tử Kỳ lúc đi ra nhìn thoáng qua vị trí của Nguyên Hòa, thấy nàng chỉ lo nhìn máy vi tính, nhìn cũng không nhìn nàng một cái, có chút tức giận, tay khoát lên tay Lý Đông Hải, giả vờ hạnh phúc mà đi tới trước mặt của Nguyên Hòa.

Lý Đông Hải mù mịt, lần đầu tiên được Từ Tử Kỳ chủ động khoát tay, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu đắc ý và cao hứng, đi đường đều thấy nhẹ bỗng.

Nguyên Họa nhìn bóng lưng hai người ngọt ngào chẳng biết làm gì để không nổi giận, độ mạnh gõ bàn phím càng lúc càng lớn, làm cho đồng nghiệp một bên sợ hãi dùng ánh mắt không giải thích được nhìn Nguyên Họa còn đang nổi điên.

Đứa nhỏ này bị sao vậy, ăn nhầm thuốc nổ sao?

“Minh minh, mày nói xem tại sao có nhiều nữ nhân không biết tự ái như vậy?” Những lời này rõ ràng cho thấy là nói Từ Tử Kỳ, nàng Nguyên Họa đã chứng kiến qua, lúc đó cứu nàng ấy ra khỏi miệng sói, giờ thì lại tự mình nạp mạng. Tức chết nàng.

“Ừ, mày nói ai a?”

“Trong công ty tao có một nữ nhân a, dù biết đối phương không phải người tốt mà vẫn một mực đâm đầu vào.”

“Aiz. . . Loại này nữ nhân này nhiều mà, trong công ty tao cũng không ít đâu. Hồ ly tinh kia sợ mình chưa đủ lăng lợ, nên đi câu dẫn người khác.”

“Ách. . . Không phải, aiz. . . Quên đi, không nói nữa. Đi đâu chơi không a?” Nguyên Họa cũng nghĩ Từ Tử Kỳ là hồ ly tinh nha, nhưng để Minh Minh nói như vậy, trong lòng vẫn muốn bảo vệ Từ Tử Kỳ nên liền đúng lúc chuyển đổi đề tài.

“Tao lúc nào cũng rảnh rỗi, còn mày?”

“Tao cũng vậy, nếu không thì tối nay đi, chờ chút tao gọi cho điện thoại cho A Kiều. Chúng ta đi Tước Sĩ.”

“Ừ, tốt, vậy tan sở đến đó. Trước cứ vậy đi. Bye.”

“Ừ, bye.”

Nguyên Họa nhìn trong nhật ký nói chuyện trong máy vi tính, có chút sững sờ. Mãi đến khi đồng nghiệp gọi nàng cùng ăn cơm trưa mới phản ứng lại, mới cùng đồng nghiệp đi ăn cơm, dù cho ăn cơm cũng nhớ đến Từ Tử Kỳ, lúc ăn cảm thấy nhạt như nước ốc.

Người khác cũng không biết dây thần kinh nào của Nguyên Họa có vấn đề, nhìn vẻ mặt giận dữ của Nguyên Họa đều sợ đến không dám nói chuyện với Nguyên Họa.

Từ Tử Kỳ vừa bước vào thang máy, liền buông cánh tay vừa khoát tay lý Đông Hải xuống. Sắc mặt lập tức lạnh xuống, Từ Tử Kỳ đột nhiên đổi thái độ, làm Lý Đông Hải lúng túng một trận.

“Chúng ta đi đâu đây?” Lý Đông Hải ân cần hỏi, giọng nói dịu dàng đến không thể dịu dàng hơn.

“Tùy ý!” Từ Tử Kỳ có chút không kiên nhẫn nói.

Lý Đông Hải kinh ngạc mà nhìn Từ Tử Kỳ, bà cô à, cô làm sao vậy?

“Vậy đi ăn cơm Tây được không?” Lý Đông Hải có chút tức giận hỏi.

“Ừ.”

Lý Đông Hải mở cửa xe dùm Từ Tử Kỳ, Từ Tử Kỳ lên xe, thắt dây an toàn liền nhắm hai mắt lại. Lý Đông Hải nhìn gò má xinh đẹp của Từ Tử Kỳ, tim đập dồn dập, muốn cúi xuống hôn một cái. Từ Tử Kỳ đột nhiên mở mắt ra lạnh giọng hỏi “Anh muốn làm gì?”

Lý Đông Hải ngượng ngùng xấu hổ cười nói “Không có gì. Ha ha.”

” Lái xe đi.” Nói xong thì nhắm hai mắt lại.

Lý Đông Hải có chút bất đắc dĩ, lần trước thiếu chút nữa được ăn thịt, lần này đến lúc nào mới có thể ăn được đây? Thậm chí bắt đầu hối hận lần trước để đứa nhóc xấu xa kia mang yêu tinh này đi. (Editor: ăn cái đầu người)

Chạy xe đến một nhà hàng bí tết, vui vẻ cùng mỹ nữ vào ăn trưa.

Nguyên Họa quay về đến công ty thì ngồi về chỗ ngồi của mình, thời gian làm việc còn chưa đến, chỉ là muốn nằm ngủ.

Thế nhưng đồng nghiệp bên cạnh truyền tới tiếng nghị luận, làm cho cơn buồn ngủ của Nguyên Họa bay mất, vừa nghe đến chuyện của Từ Tử Kỳ, mới vểnh tai lên nghe.

“Lúc này là đại thiếu gia của công ty Lý thị, cũng là một phú nhị đại, tướng mạo cũng được xem là đẹp trai, nhưng tổng giám đốc của chúng ta vẫn chưa cho người ta ý tứ rõ ràng nữa, xem ra tổng giám đốc chúng ta yêu cầu rất cao a.” Lưu Thanh hằng hái búng búng nói, nàng nổi tiếng là bà tám của Từ thị .

“Đúng đúng, nghe nói, Lý Đông Hải theo đuổi tổng giám đốc chúng ta rất lâu rồi?” Mạc Tiểu Phàm cũng hưng phấn dị thường nói. Đối với tin tức bất quá loại này, tất cả mọi người đều nghe đến vui vẻ.

Tất cả mọi người đều phụ họa theo lời đồn của nàng ấy, chỉ có Nguyên Họa ở trong lòng oán thầm, tướng mạo đẹp trai cái gì, mặt Tây Môn Khánh* thì có, lòng dạ cũng là Võ Đại Lang* xấu xí.

*Tây Môn Khánh: gian phu của Phan Kim Liên.

*Võ Đại Lang: chồng Phan Kim Liên, rất xấu xí (2 nhân vật này google để biết thêm chi tiết)

Dựa vào chút tiền trong nhà, ta kháo*!

*kháo: chắc giống như fuck @.@

Thế nhưng nghe được Từ Tử Kỳ không cùng lý Đông Hải chính thức quen nhau, Nguyên Họa liền cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Đương nhiên nàng cố ý đem loại vui vẻ quy ra việc do nàng không quen nhìn Từ Tử Kỳ mỹ nữ như vậy lại cùng Lý Đông Hải mặt người dạ thú.

Nghe từng đột từng đột nghị luận bên cạnh, Nguyên Họa nghe có chút chán, đang muốn đi ra ngoài dạo một chút, chỉ thấy Từ Tử Kỳ một mình quay về đến công ty.

Nguyên Họa cố ý muốn tránh né Từ Tử Kỳ, đang muốn đi đường vòng.

Đầu sỏ trước mặt kia làm cho Từ Tử Kỳ nàng tâm thần không yên bây giờ lại muốn chạy trốn, cơn giận lập tức bốc lên đầu. Lạnh lùng nói “Nguyên Họa, cô tới phòng làm việc của tôi.”

=====

Hắc hắc....sorry mấy bạn. Bận quá giờ mới edit xong :D

Huhu....ko chơi trò vote up chương nữa TT^TT

18. Chương 17

Chương 17:

Có sai chính tả hay chỗ nào kì cục thì nói dùm mình nhe :3

“Từ tổng, cô tìm tôi có việc sao?” Không có việc gì, tôi đi trước. Đương nhiên câu sau nếu không muốn sống thì cứ nói đi.

“Không có việc gì không thể tìm cô sao?” Từ Tử Kỳ nhướng mày nói.

“Ha ha. . . Ha ha. . . Có thể.” Nguyên Họa nhỏ giọng trả lời.

Từ Tử Kỳ bộ dáng như sợ mình ăn nàng của Nguyên Họa làm cho nổi giận, trừng mắt nhìn Nguyên Họa, nếu như mắt nàng có thể bốc lửa, đã sớm hiện ra.

Nguyên Họa bị Từ Tử Kỳ nhìn, trong lòng run run, ôm trái tim nhỏ bé của mình, an ủi nói “Không sợ, không sợ.”

“Từ tổng không có việc gì, tôi đi ra ngoài trước.” Nguyên Họa không sợ chết mà nói.

“Hửm, cô thử đi ra xem.” Từ Tử Kỳ nhướng mày nói.

“Ha ha. . . Hi hi. . . Ách. . . Từ tổng, tôi. . . kia. . . Cô có việc không?” Nguyên Họa liều mạng hỏi.

“Không có việc gì.”

Không có việc gì, không có việc gì, cô làm tôi sợ làm cái gì, Nguyên Họa bực bội liếc nhìn Từ Tử Kỳ. Đi tới bên cạnh ghế sofa ngồi xuống.

Tầm mắt Từ Tử Kỳ không rời đi Nguyên Họa, Nguyên Họa bị Từ Tử Kỳ nhìn chăm chăm như thế, có chút không được tự nhiên. Cũng không biết Từ đại mỹ nữ bị gì, tại sao nhìn mình giống như nhìn không đủ vậy chứ. Được rồi, thừa nhận, tôi cũng có chút mị lực bắt phàm, nhưng mà ở trước mặt Từ đại mỹ nữ cô liền ảm đạm thất sắc, muốn nhìn người đẹp thì tự nhìn chính mình là được, nhìn chăm chăm một đứa nhóc bỏ túi như tôi làm gì chứ? Phiền muộn.

Nguyên Họa cúi đầu suy nghĩ xem làm sao để có thể nhanh thoát khỏi văn phòng này.

Nghe được tiếng chuông đi làm, Nguyên Họa lần đầu tiên nghĩ tiếng chuông này êm tai giống tiếng chim hoàng yến bay ra khỏi tổ*.

“Từ tổng đến giờ làm việc, tôi đi làm trước.” Nguyên Họa lần đầu tiên vội vã muốn đi làm như vậy, không khí này thật áp lực, nếu áp lực thêm nữa, không chừng nàng phải vào bệnh viện tâm thần cho người ta chăm sóc.

Từ Tử Kỳ không lên tiếng, chỉ yên lặng nhìn Nguyên Họa. Làm Nguyên Họa sờn cả gai ốc.

“Từ tổng. . .” Nguyên Họa yếu ớt lên tiếng.

“Cô đi ra ngoài đi.” Từ Tử Kỳ thật lâu mới bình tĩnh nói.

Nhìn Nguyên Họa bật chạy ra ngoài, trong lòng có chút mất mát, vì sao Nguyên Họa này không thể để ý nàng nhiều một chút chứ? Nhưng mà hai người không quen không biết, nhiều nhất là quan hệ cấp trên cấp dưới, lại là tự mình nghĩ nhiều rồi.

Từ Tử Kỳ ngồi trên ghế làm việc, xoa xoa huyệt thái dương, mình cũng cảm giác mình gần đây rất kì quái, đối với Nguyên Họa quan tâm quá mức.

Từ Tử Kỳ nhìn văn kiện trên bàn, đột nhiên cảm thấy có một chút lực bất tòng tâm.

Lúc Nguyên Họa tông cửa xông ra, sau đó liền ngã ngửa ngồi xuống chỗ ngồi của mình, tất cả mọi người cho rằng Nguyên Họa lại bị Từ Tử Kỳ dạy dỗ mới trở nên hậm hực không phấn chấn như thế, Mạc Tiểu Phàm tốt bụng đi đến an ủi Nguyên Họa “Nguyên Họa, em đừng để ý, Từ tổng không phải cố ý mắng, nhất định là tên phú nhị đại kia chọc Từ tổng của chúng ta mất hứng, mới trút giận lên đầu em, em đừng để ý.”

Nguyên Họa ngẩng đầu lên hỏi một câu “Chị vừa nói gì, nói lại lần nữa.”

Sờ Tiểu Phàm lắc đầu, nghĩ thầm, xem ra Nguyên Họa chịu đả kích không nhỏ a. Nhỏ nhẹ nói “Từ tổng không phải cố ý mắng, em đừng để trong lòng.”

Nguyên Họa nghe xong Mạc Tiểu Phàm nói, dùng vẻ mặt không giải thích được nhìn Mạc Tiểu Phàm nói “Từ tổng không có mắng e a. Ai nói Từ tổng mắng em.”

Mạc Tiểu Phàm nghe xong Nguyên Họa nói, tức giận đến thiếu chút nữa bạo phát. Không ai mắng, em bày ra vẻ mặt như vậy làm gì a, làm hại tôi hao tâm tổn sức đi an ủi em. Hóa ra an ủi nửa ngày, thì ra là tự mình đa tình. Sắc mặt cực kì khó coi mà đi trở về chỗ ngồi của mình.

Nguyên Họa càng không giải thích được, người này tại sao thay đổi bất thường như vậy chứ, không liên quan nàng đâu nhỉ ? Nguyên Họa online QQ cùng Minh Minh bàn bạc chút nữa tan sở đi chơi.

Thật vất vả chờ đến tan tầm, Nguyên Họa dùng tốc độ một trăm mét chạy nước rút lao đến thang máy.

Đón xe đến Tước Sĩ, thấy được Từ Kiều, sự việc lần trước vẫn còn mới mẻ trog ký ức, Nguyên Họa liền chạy đến ngồi bên cạnh Minh Minh, tránh xa Từ Kiều.

Từ Kiều trừng mắt nhìn Nguyên Họa, khó chịu muốn đi qua tát cho Nguyên Họa mấy cái.

Nguyên Họa thân mật cọ trên người Minh Minh người ta, thế nhưng Nguyên Họa không phát hiện mình hiện tại đang bị một cái ánh mắt cực nóng cùng tức giận bắn đến, vẫn còn mặt dày mày dạn hướng trên người Minh Minh ôm ấp?

Cách đó không xa, Từ Tử Kỳ nắm chặt hai tay của mình, nhìn Nguyên Họa nhào ở trên người Minh Minh, nếu không phải bản thân Từ Tử Kỳ tu dưỡng tốt, cũng đã sớm xông lên tát người.

Từ Tử Kỳ thậm chí không biết vì sao thấy Nguyên Họa và người khác thân thiết, trong lòng nàng liền tức giận như vậy. Xoay người cùng Lý Đông Hải đi đến một dãy bàn.

Từ Tử Kỳ đến chỗ ngồi thì cầm ly rượu mãnh liệt uống, Lý Đông Hải bên cạnh vui sướng mà cười toe toét, xem ra hôm nay tuyệt đối có khả năng chuốc say Từ Tử Kỳ, nghĩ đến bộ dáng hậu hạ dưới thân mình của yêu tinh này, trong lòng Lý Đông Hải liền rung động. Vui vẻ dụ dăng đi đến, nói “Tử Kỳ, chúng ta cùng uống một ly.” Liền rót đầy ly rượu của Từ Tử Kỳ.

Từ Tử Kỳ đêm nay thật đúng là ai đến cũng không cự tuyệt, chỉ cần đến mời rượu, nàng đều uống hết tất cả.

Trên mặt cũng bắt đầu ửng đỏ, Lý Đông Hải nhìn thấy trong lòng dâng trào kích động a! Thiếu chút nữa không thể cầm giữ mà xông lên, ôm lấy mỹ nhân về nhà vui vẻ mất hồn cả đêm.

Từ Tử Kỳ cầm lấy túi xách, thân thể loạn xạ đi đến toilet, nàng say rồi.

Người trong quán rượu thấy dáng vẻ một vưu vật uống say như thế, hận không thể lột sạch quần áo trên người nàng xuống, Nguyên Họa nhìn một đám người tụ lại cách đó không xa, trong lòng tò mò, cũng liền đi đến nhìn một chút, không nhìn thì thôi, vừa nhìn lửa giận liền bộc phát.

Kêu Hà Gia Tuấn đến, trước tiên đem người kéo ra rồi tỉnh, dựa vào nàng một thân nho nhỏ muốn vào giữa một đám sói cứu người, cái này không phải người ngu nói chuyện viễn vông sao?

Hà Gia Tuấn thấy đối phương là một mỹ nữ, không nói hai lời, xông pha anh dũng đi cứu mỹ nhân.

Trải qua thiên tân vạn khổ cuối cùng cũng đem được người ra ngoài, Nguyên Họa nhìn bộ dáng của Từ Tử Kỳ, chân mày nhíu chặt, lửa giận ngày càng bốc lên, hận không thể đem Từ Tử Kỳ lần nữa quăng vào hang sói, đương nhiên cái này nàng không nỡ làm a.

Vài người hợp sức đem Từ Tử Kỳ lên xe taxi, lại để tiểu thư ký Nguyên Họa đưa người về nhà.

Nguyên Họa bi ai mà nhìn mấy người bạn tốt, phát tay không giúp mà đi mất.

Nguyên Họa nhìn Từ Tử Kỳ nửa người nằm trên người mình, cái này thật bức nha, ta hận!

Ngày mai mình phải đi từ chức, không chịu được Từ đại mỹ nữ hành hạ như thế nữa.

Dáng người nho nhỏ một lần nữa phải đỡ một người cao gầy như Từ Tử Kỳ, ngay cả ông anh tài xế cũng thể hiện biểu tình nén đau thương cho Nguyên Họa, an ủi trái tim nhỏ bé bị thương nghiêm trọng của Nguyên Họa .

Nguyên Họa hận không thể bỏ lại Từ Tử Kỳ, người đang đè mình , nhưng mà không làm được chuyện độc ác như vậy, đành cần răng đem Từ Tử Kỳ đỡ vào nhà, Từ Tử Kỳ ở khu chung cư cao cấp, đương nhiên bảo an cũng khá đầy đủ.

Lúc Nguyên Họa đỡ một “vật thể” khổng lồ đi về phía trước, không biết ông anh bảo an từ đâu chạy vội ra, tỉ mỉ kiểm tra Nguyên Họa một phen mới thả người, nhìn người mà Nguyên Họa đang khiêng thì ra là Từ đại mỹ nữ a, hai mắt liền phát sáng.

“À, tiểu thư, tôi thấy Từ tiểu thư cao hơn cô rất nhiều, cô khiêng như vậy không mệt sao?” Bảo An cười như ăn trộm nói.

Nguyên Hòa liếc mắt nhìn ông anh bảo an, không vui nói “Không mệt? Không mệt anh đến khiêng đi a?”

Nguyên Hòa có thể cam đoan lúc nàng nói lời này, tuyệt đối không muốn đem Từ Tử Kỳ giao cho bảo an khiêng.

Ông anh bảo an vừa nghe liền vui vẻ, không nói hai lời, ôm Từ Tử Kỳ qua bên mình liền hướng thang máy đi tới, để lại Nguyên Hòa một người trợn mắt há mồm. Cảm thấy bảo an vì Từ đại mỹ nữ mà đến a!

Nguyên Hòa thấy thật bị ai, sớm biết mấy nam nhân này tích cực như vậy, mình cần gì phí sức lực lớn như vậy đem người trở về a!

Nguyên Hòa vẫy vẫy hai tay của mình, chân nhỏ chạy theo.

Nguyên Hòa đứng trong thang máy nhìn bộ dáng ta rất hạnh phúc của ông anh bảo an thì cảm thấy buồn bực, cảm thấy những người này đầu óc đều không bình thường thì phải, nàng khiêng Từ Tử Kỳ hai lần, không có lần nào cảm thấy mình rất hạnh phúc, cảm giác bị ai thì thời thời khắc khắc đều có.

Thật vất vả đem Từ Tử Kỳ vào nhà, bảo an còn tốt bụng hỏi có cần giúp đỡ hay không, chết sống không chịu đi, khiến cho Nguyên Hòa thiếu chút vứt bỏ hình tượng mà cảm chối đuổi người.

Trước mọi cách cự tuyệt của Nguyên Hòa, bảo an đành rầu rĩ đi về.

=====

Hôm nay 1 chương thôi nha =))

19. Chương 18

Chương 18:

Nguyên Hòa nhìn Từ Tử Kỳ đang nằm trên ghế sa lon, đầu bắt đầu đau. Đi đến toilet lấy cho Từ Tử Kỳ một cái khăn lông, giúp Từ Tử Kỳ lau mặt, nhìn Từ Tử Kỳ với khoảng cách gần như vậy, tim của Nguyên Hòa bắt đầu đập bang bang không theo quy tắc.

Gương mặt của Từ Tử Kỳ đương nhiên không cần phải nói, so với rất nhiều mỹ nữ diễn viên còn muốn đẹp hơn vài phần, xinh đẹp đến nỗi như hư ảo, lông mi thật dài, sống mũi cao, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, mặt trái xoan, vừa tinh khiết vừa quyến rũ, không có tạp chất.

Trên mắt Từ Tử Kỳ thiếu đi khí thế bá đạo ngày thường, khuôn mặt toát ra vẻ nhu hòa. Nguyên Hòa nhìn thấy nhất thời hoảng hốt.

Lúc Nguyên Hòa lau mặt Từ Tử Kỳ xong thì vào phòng bếp rót một ly trà cho Từ Tử Kỳ, dùng nước lạnh làm nguội một chút mới đem đến cho Từ Tử Kỳ, giúp Từ Tử Kỳ uống.

Nhìn đồng hồ mới phát hiện đã hơn 1 giờ, Nguyên Hòa ảo não không gì sánh được nhìn Từ Tử Kỳ nằm trên ghế sofa, tức đến đấm ngực giậm chân.

Lại đem Từ Tử Kỳ vào trong phòng ngủ, vừa muốn đỡ Từ Tử Kỳ lên giường, Từ Tử Kỳ liền tỉnh lại, bắt quá vẫn còn say chưa tỉnh hẳn, mắt nhắm mắt mở, thấy được Nguyên Hòa nho nhỏ, trong lòng khỏi nói có bao nhiêu vui vẻ. (Editor: riết r tưởng tượng Nguyên Hòa thành loli ko hà ____.”)

Lại nghĩ tới chuyện ở quán bar, Nguyên Hòa ôm nữ nhân khác, có chút tức giận, nắm chặt quần áo Nguyên Hòa không chịu buông, Nguyên Hòa ôm ngang đem Từ Tử Kỳ ném lên giường, đương nhiên thân mình theo lực mà ngã đè lên người của Từ Tử Kỳ.

Từ Tử Kỳ mắt nhắm mắt mở nhìn Nguyên Hòa, làm Nguyên Hòa thấy có chút khấn trương, đang muốn tránh đi cái ôm của Từ Tử Kỳ, Từ Tử Kỳ liền ngẩng đầu lên hôn đôi môi gần trong gang tấc của Nguyên Hòa.

Đôi mắt Nguyên Họa mở to, ngốc nghếch mà nhìn khuôn mặt phóng đại của Từ Tử Kỳ, tim đập càng lúc càng nhanh. Trong đầu trống rỗng, mặc cho Từ Tử Kỳ hôn mình.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Nguyên Họa phục hồi tinh thần, đẩy Từ Tử Kỳ còn đang hôn nồng nhiệt ra, lảo đảo một chút lui về sau ngã xuống đất, bò dậy, chỉ vào Từ Tử Kỳ, nước mắt đều trào ra, nhưng mà một câu cũng không thể nói. Dem tay run run hạ xuống, chạy ra khỏi chung cư của Từ Tử Kỳ, chạy một mạch, cũng không biết là chạy bao lâu mới dừng lại há miệng thở dốc.

Nguyên Họa cảm thấy mình sắp điên rồi, Từ Tử Kỳ hôn nàng, ai tới nói cho nàng biết chuyện gì xảy ra a? Từ Tử Kỳ say rượu hôn nàng, nàng phải làm sao a? Tuy rằng không tính là nụ hôn đầu tiên của nàng, nụ hôn đầu tiên của nàng đã bị một đứa nhỏ xấu xa cướp đoạt lúc còn ở vườn trẻ (mẫu giáo. Háhá), nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên nàng bị nữ nhân cưỡng hôn a, tuy nhiên không cảm thấy ghê tởm, thậm chí có điểm nho nhỏ vui sướng.

Nguyên Họa cuối cùng vẫn đem chút nho nhỏ vui sướng đó đổ tội cho việc người hôn nàng dù gì cũng là một mỹ nữ, nghĩ lại thì nàng có lợi mới đúng, thật không biết đầu óc đứa nhỏ này phát triển kiểu gì. (Editor: LOL =)))))

Từ Tử Kỳ hôn Nguyên Họa xong thì gục đầu ngủ say, nàng cũng không có sức lực đuổi theo Nguyên Họa, hơn nữa nàng còn rất choáng váng, đầu thật đau, ngủ trước tốt hơn.

Nguyên Họa lâu lắm mới đón được một chiếc xe, về đến nhà tắm xong thì chạy vào phòng ngủ, thật là mệt mỏi, nằm lên giường liền ngủ say.

Ngày thứ hai thức dậy thì rối rắm mình có nên đến công ty hay không, thật ra là hiện tại Nguyên Họa có chút sợ gặp Từ Tử Kỳ.

Nhưng mà nghĩ lại, là Từ Tử Kỳ cưỡng hôn nàng a, nàng cần gì chột dạ chứ? Cũng không phải nàng cưỡng hôn. Càng nghĩ càng thấy mình chịu thiệt, cầm lấy túi nhỏ đi làm.

Lúc Từ Tử Kỳ tỉnh lại cảm thấy đầu đau đến sắp nứt ra, trợn mắt nhìn thì thấy đang ở nhà mình, dọa nàng giật mình.

. Nhớ rõ ràng mình ở quán bar, suy nghĩ hồi lâu, hình như nhớ có thấy qua Nguyên Họa, hình như mình còn hôn Nguyên Họa, bật người chạy đến phòng khách, nhìn một vòng cũng không thấy Nguyên Họa, trong lòng có chút mất mát, đồng thời có chút thấp thỏm bất an. Nếu như thực sự là Nguyên Họa đưa mình trở về, mình còn hôn Nguyên Họa, Nguyên Họa có cảm thấy nàng biến thái hay không, có thể sẽ không để ý nàng hay không?

Từ Tử Kỳ suy nghĩ thật nhiều chuyện, đều là vây quanh Nguyên Họa có giận mình hay không, cầm điện thoại di động lên muốn gọi cho điện thoại cho Nguyên Họa, tìm được số của Nguyên Họa, do dự nửa ngày, vẫn là chán nản để điện thoại di động xuống, nằm ở trên giường nhìn trần nhà ngẩn người ra.

Hiện tại Từ Tử Kỳ có thể chắc chắn mình đối với Nguyên Họa đã hơn hẳn tình cảm bình thường, thậm chí là thích Nguyên Họa.

Đối với việc thích một nữ nhân, thật ra Từ Tử Kỳ không để ý chút nào, nàng qua thời gian dài sống tại nước ngoài, tiếp nhận đều là tri thức cởi mở phóng khoáng

, bên người cũng tiếp xúc qua không ít đồng tính luyến ái, còn cảm thấy tình yêu của các nàng có vẻ khiến người khác ủng hộ.

Nhưng bây giờ vấn đề trọng yếu nhất là Nguyên Họa rốt cuộc có thể tiếp nhận nàng hay không, nếu như không thể tiếp nhận, nàng nên làm cái gì bây giờ? Đây mới là vấn đề quan trọng nhất.

Từ Tử Kỳ ở trên giường suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn lắc đầu rời giường đi làm.

Nguyên Họa đến công ty, liền hướng phòng làm việc của Từ Tử Kỳ lý nhìn vài lần, nghĩ đến cảnh tượng lúng túng lúc gặp mặt, Nguyên Họa liền một trận phiền muộn.

Lên QQ nhìn một chút, Từ Kiều và Minh Minh cũng không online, liền chỉnh invisible*. Nhìn chằm chằm máy vi tính ngẩn người ra.

*chế độ ẩn, không ai thấy mình online.

Từ Tử Kỳ đập giày cao gót, cao quý đi vào phòng làm việc, từ đầu tới cuối cũng không có nhìn đến chỗ ngồi của Nguyên Họa.

Đối với tình huống như vậy, Nguyên Họa cảm thấy có chút mất mát, chỉ là năng lực điều tiết của nàng tương đối tốt, nghĩ có thể là Từ Tử Kỳ uống say không nhớ rõ chuyện này, bất an trong lòng cũng biến mất.

“Mọi người nhìn xem, ngày hôm nay Từ tổng đặc biệt có sức sống, đặc biệt có tinh thần.” Mạc Tiểu Phàm quay qua đồng nghiệp bên cạnh nói, lúc vừa nhìn thấy Từ Tử Kỳ đã cảm thấy hôm nay Từ tổng đặc biệt không giống ngày thường.

“Đúng vậy, đúng vậy. Tối hôm qua có phải hay không. . . Há há. . .” A vĩ, trong đám Nguyên Họa người này là bỉ ổi nhất.

“Há há, tôi cũng thấy vậy. Từ tổng cũng không phải lần đầu tiên, cũng có rất nhiều người đã theo đuổi nàng mà, bộ dáng đó chúng ta chỉ có thể nhìn mà chảy nước miếng.” Trầm Dương cũng chen chân vào nói, hận ba mẹ không cho hắn một gia đình hoàn mỹ cùng với khuôn mặt đẹp trai, mỹ nữ này cả đời hắn cũng không chạm vào được.

“Các người đừng nói bậy, Từ tổng chúng ta tuy rằng cởi mở phóng khoáng, nhưng không đến mức gặp ai cũng lên giường, nàng nhìn người rất có nguyên tắc.” Mạc Tiểu Phàm giúp Từ Tử Kỳ giải thích.

“Xí, cô cũng không phải người của nàng, ai biết được? Cũng không biết đã ngủ với bao nhiêu người. Mọi người nói xem Lý thiếu gia kia đã ngủ qua chưa?” Lưu Thanh đáp trả.

“Há há, tôi nghĩ khẳng định là rồi, tối hôm qua nhất định là cùng Lý thiếu gia mượn phòng, nếu không tại sao sáng nay đi làm trễ như vậy.” A Vĩ hai mắt sáng lên nói, nói giống như hắn có ở hiện trường.

“Ừ. Tôi cũng nghĩ vậy.” Lưu Thanh nói.

“Được rồi được rồi, làm việc đi đừng nói chuyện nữa.” Mạc Tiểu Phàm quay qua nói với hai người còn đang nhiều chuyện.

Hai người họ cùng nhau làm biểu tượng mặt quỷ, quay về làm việc của mình.

Nguyên Họa nghe xong một đoạn nghị luận như vậy, trong lòng nhất thời bùng nổ, vừa đau vừa xót, muốn giúp Từ Tử Kỳ giải thích, nhưng không mở miệng nói được câu nào. Lại nghĩ đến cảnh tượng ngày hôm qua mình bị Từ Tử Kỳ hôn, trong lòng khó chịu muốn chết.

Thì ra đều là tự mình một người tự tìm phiền não, Từ đại mỹ nữ căn bản là thường làm loại chuyện này. Nguyên Họa đột nhiên cảm thấy mình chính là một người ngu ngốc, thậm chí cảm thấy ủy khuất, đè nén xúc động muốn xông vào phòng làm việc của Từ Tử Kỳ để chất vấn, nằm úp sấp ở trên bàn làm xác chết.

Lúc A Hoài đến tìm Nguyên Họa, đã nhìn thấy Nguyên Họa ủ rũ gục trên bàn, đi tới gõ gõ đầu Nguyên Họa nói “Nguyên Họa, em sao thế, thất tình à?”

Nguyên Họa u oán ngẩng đầu liếc mắt nhìn A Hoài nói “Không có!” Liền nằm sấp trở lại.

“Không thì tại sao em có bộ dáng này, Từ tổng làm khó dễ em?” A Hoài lại hỏi.

“Không có!” Nguyên Họa buồn bực nói, cũng không biết là thanh âm có bao nhiêu ủy khuất.

“Em nha! Chúng ta đều làm công cho người ta, bị khi dễ một chút là chuyện bình thường, em cùng đừng cùng Từ tổng so đo, ai kêu người ta là sếp làm chi?” A Hoài còn ở bên cạnh vỗ lưng Nguyên Họa an ủi.

Nguyên Họa bủ môi, ngẩng đầu nhìn A Hoài nói “Chị A Hoài, em không muốn làm nữa.”

A Hoài trừng mắt nhìn Nguyên Họa, bất quá là tức giận một chút, có cần phải nghỉ làm không? Nguyên Họa nói những lời như vậy, có bao nhiêu người muốn chen chân vào Từ thị a , nàng ngược lại bị Từ tổng làm khó một chút liền không làm, thật đúng là tính cách con nít a.

A Hoài dự đoán nói với Nguyên Họa “Không phải là tức giận một chút thôi sao, không nên nóng nảy, làm việc cho tốt. Từ tổng cũng sẽ không tìm người phiền toái.”

Nguyên Họa bủ môi, thực sự rất muốn nói với A Hoài căn bản không phải bởi vì chuyện này, nhưng mà nếu nói nàng bị Từ tổng cưỡng hôn, tâm lý không cân bằng không muốn làm nữa. Còn không bị A Hoài nhìn như quái vật sao? Bủ môi, gật đầu một cái.

A Hoài hài lòng nhìn Nguyên Họa, đứng dậy nói “Chị cũng phải đi làm, tan sở đi với chị.”

“Ừ.” Nguyên Họa đáp ứng một tiếng, đưa mắt nhìn A Hoài.

Sau đó, Nguyên Họa cũng không biết mình đã làm gì, luôn trong trạng thái mất hồn. Đến giờ tan sở mới nhớ phải đi tìm A Hoài, cầm túi nhỏ đi đến khu vực làm việc của A Hoài.

“Chị A Hoài, em tới rồi.” Nguyên Họa ở xa xa kêu A Hoài đang sắp xếp văn kiện.

A Hoài ngẩng đầu lên nhìn Nguyên Họa cười nói “Em chờ một chút, chị xong ngay.”

Nguyên Họa nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút trả lời “Dạ, được.” Liền ngoan ngoãn đợi ở bên cạnh chờ A Hoài.

Đợi một hồi, nhìn thấy thân ảnh của Từ Tử Kỳ sau cánh cửa, lòng Nguyên Họa liền trầm xuống. Cả ngày hôm nay Từ Tử Kỳ không có đi tìm nàng, trong lòng không rõ là cảm giác gì.

Lúc A Hoài sắp xếp xong văn kiện, kéo Nguyên Họa đi đến thang máy, cũng phát hiện Nguyên Họa có chút cảm giác không yên lòng, liền hỏi “Nguyên Họa, làm sao vậy?”

“A? Không có việc gì. Chị A Hoài, chị tìm em làm gì?” Nguyên Họa bừng tỉnh hỏi.

“Ha hã, không có chuyện thì không thể tìm em a” A Hoài chế nhạo nói.

“Ha hã, có thể có thể, đi cùng với chị A Hoài là vinh hạnh của em a, há há, cầu còn không được.” Nguyên Họa bỗng chốc trở về hình tượng đứa nhóc xấu xa.

“Nhóc con, aiz. . . Nói đi, ngày hôm nay rốt cuộc làm sao vậy, Từ tổng làm khó dễ em chuyện gì?” A Hoài lại bắt đầu vạch trần vết sẹo của tiểu Nguyên Họa.

“Ách. . . Ha hã, không có, Từ tổng không có làm khó em, tại tâm trạng em không tốt.” Nguyên Họa miễn cưỡng cười nói.

A Hoài cũng không vạch trần Nguyên Họa, trực tiếp nói “Chúng ta đi KTV* đi.”

*karaoke

Nguyên Họa thở dài một hơi nói “Ừ, tốt.”

“Đi thôi.” Ra khỏi thang máy liền kéo Nguyên Họa đón xe.

=====

Chương này dài quá TT^TT

20. Tạm Ngừng

Sorry mấy bạn vì mình bận chuyện gia đình với 27 này thi nên mình tạm nghỉ từ nay đến 28 nhé.

Mấy bạn thông cảm, bận lum la nên k có hứng thú edit, thi xong xả stress mình up liên tục đền nha :)

Thanks mấy bạn ủng hộ nha ^^

21. Chương 19

Chương 19:

Chưa beta, có sai gì mấy bạn cmt mình sửa nha.

Đến KTV, Nguyên Họa liền phát huy khí thế bá đạo của nàng, A Hoài không biết, thì ra Nguyên Họa biết hát nhiều bài như vậy, từ trong nước hát đến nước ngoài, từ xưa đến nay, từ phổ thông đến thịnh hành, không có bài nào Nguyên Họa không hát được.

Hai người ca, tinh thần và thể lực cho dù tốt cũng chịu không nổi. Đặt ba giờ, hát hơn hai giờ, hai người đều không còn khí lực tiếp tục.

Từ lúc đi ra khỏi KTV, Nguyên Họa nhất thời cảm thấy tâm tình của mình tốt hơn nhiều, ta đây là một đóa hoa của tổ quốc, không thể chỉ vừa ra nụ đã tàn.

A Hoài thấy Nguyên Họa cũng không có chuyện gì, liền mỗi người đi một ngả, đều tự mình đi về nhà.

Nguyên Họa về đến nhà thấy Nguyên Hải đang ngồi một mình trên ghế sofa phòng khách xem phim Hàn Quốc, trên đầu liền xuất hiện đầy hắc tuyến.

Đến bây giờ nàng đều không rõ là mình rốt cuộc có một thằng em trai hay là một đứa em gái, loại phim kéo dài thời gian này này, Nguyên Hải đã là một sinh viên đại học, còn chưa chịu ngừng xem.

Hơn nữa còn là một đại nam nhân, nàng làm chị làm sao chịu nổi chứ? Nguyên Họa từ nhỏ đến lớn đều không thích xem loại phim dài dòng này, hồi còn học đại học thời gian nhàn chán có xem đến “Bà xã quyền rũ”, thiếu chút nữa làm Nguyên Họa xem đến nôn máu. Cuối cùng dốc hết tâm huyết xem hết bộ phim, liền thề từ đây về sau không xem phim Hàn Quốc chết tiệt này nữa.

“Chị già.” Nguyên Hải quay đầu nhìn thấy Nguyên Họa, chào hỏi một tiếng thì quay đầu lại say sưa xem phim Hàn Quốc.

Nguyên Họa đi thẳng vào phòng ngủ, ném túi xách, đi ra đoạt bông ngô trên tay Nguyên Hải ăn. Nhận được ánh mắt xem thường của Nguyên Hải.

“Chị già, đây là em mua, chị không thể tự nhiên như thế có được hay không, chị là người đại diện a, thật là.” Đưa tay muốn cướp trở về, Nguyên Họa liền đánh tay của Nguyên Hải, hùng hồn đầy lý lẽ nói “Há há, em trai, hai chúng ta là máu mủ nha, phân chia cái gì của chị của em a, của em là của chị, của chị cũng là của chị.”

Nguyên Hải lần thứ hai nhìn Nguyên Họa bằng ánh mắt xem thường, phần hận mà quay đầu xem phim Hàn Quốc của mình, hẳn tuyệt đối hiểu rõ nếu cùng bà chị mình nói đạo lý, thà đi chùa vì mình thấp thêm vài nén hương để phù hộ mình không cần lại bị bà chị mình bạo hành còn hơn?

Nguyên Họa lòng rạo rực ôm lấy bông ngô, đặc biệt rướn người nói với Nguyên Hải rằng: “Chị mày đã tiếp nhận tấm lòng của mày, bông ngô thuộc về chị.” Không đợi Nguyên Hải phản bác bỏ đã chạy trở về phòng ngủ của mình.

Còn lại Nguyên Hải một mình ở trong phòng khách nghe răng trợn mắt mà hét lên “Nguyên Họa, chị là tiểu nhân, em không muốn cho chị, chỉ biết khi dễ em trai của mình, chị không phải người. Hừ. . .”

Nguyên Họa ở trong phòng cười trộm, khi dễ em trai mình, mỗi lần đều cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Nguyên Họa vui sướng hài lòng mà bật máy tính, online QQ, nhìn một chút tình hình của bạn tốt.

Lấy một chút thức ăn, liền mở PPS* bắt đầu xem phim, xem một hồi, nghe được tiếng của Nguyên ba Nguyên mẹ, liền vội vàng chạy ra ngoài.

*PPS: phần mềm xem phim trực tuyến.

“Ba, mẹ.” Nguyên Họa đặc biệt cao hứng kêu to, Nguyên mẹ nhàn nhạt trả lời một tiếng liền đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối cho cả nhà.

Ngược lại Nguyên ba vui vẻ cười toe toét “Nguyên Họa, sao hôm nay vui vẻ như thế a.”

Nguyên Hòa không nói nhìn Nguyên ba, đúng là nàng vui vẻ kêu ông thôi, còn ngày hôm nay thì không vui vẻ chút nào.

Quay trở về phòng ngủ của mình, Nguyên ba một mình ngồi ở trong phòng khách, đột nhiên cảm thấy mình thật đáng thương, đứa con gái này tại sao muốn trở mặt liên trở mặt vậy? Nữ nhân thật đúng là giỏi thay đổi, điểm này Nguyên ba cảm thấy Nguyên Hòa và Nguyên mẹ đặc biệt giống nhau, thật đúng là mẹ con.

Nguyên Hòa trở lại trong phòng ngủ lại bắt đầu xem tiếp phim của mình, xem được một nửa, Nguyên mẹ gọi nàng ăn cơm.

Nguyên Hòa nhảy nhót mà chạy đến WC rửa đôi tay nhỏ bé, ngồi trên bàn ăn, thấy đều là món ăn mình thích, chớp chớp mắt, cầm lấy đôi đũa trái phải tấn công.

Nguyên mẹ lắc đầu, đứa con gái này này thế nào cũng không dạy được, nhiều lần bảo nàng lúc trên bàn cơm không nên giống như sói đói, nhưng mà có dạy cũng không dùng được, vừa thấy được ăn, liền đem điều nàng giáo dục quên lên chín tầng mây.

Xem Nguyên Hòa thân thể nhỏ nhỏ, nhưng là ăn thế nào cũng đều không mập, Từ Kiều từng suy nghĩ xem chức năng cơ thể của Nguyên Hòa có phải khác với người bình thường hay không.

Mỗi ngày ăn đồ linh tinh so với nàng còn nhiều hơn, tại sao không thấy béo chút? Thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Nguyên ba nhìn con gái bảo bối của mình hỏi “Con gái, ở công ty thế nào, có quen không?”

“Ba, những lời này ba đã hỏi một trăm tám mươi lần rồi, ba hỏi không thấy phiền nhưng con phiền trả lời a!” Nguyên Hòa buồn bực nhìn Nguyên ba, thật là không hiểu nổi tại sao mỗi lần ba nàng mở miệng đều hỏi những lời này, còn sợ nàng là con gái ở công ty bị cái gì chọc giận sao? Tuy rằng hôm nay bị ức hiếp, nhưng không phải bị trong công ty, là vì thái độ của người kia làm nàng tức giận.

Nguyên ba xấu hổ cười cười với Nguyên Hòa, còn bĩu môi ủy khuất, ông đã bấy nhiêu tuổi mà còn bĩu môi, không biết thành bộ dáng gì nha!

Nguyên Hòa liếc mắt nhìn Nguyên ba, thở dài một hơi, gấp một miếng thịt đặt trong chén của Nguyên ba, Nguyên ba vui vẻ nhe răng quay qua nhìn Nguyên Hòa cười. Nguyên Hòa bắt đắc dĩ, hết chỗ nói rồi. (Editor: cuồng con gái à bác :)))

Chỉ có thể cười cười, cái này cười cũng khá miễn cưỡng, nhưng Nguyên ba không ngại a, nhìn con gái bảo bối của mình cười với mình, Nguyên ba liền giống như tranh công, đặc ý quay qua làm mặt quỷ với Nguyên mẹ.

Bên cạnh Nguyên Hải nhin xuống xúc động muốn cười ra tiếng. Ba hẳn thật là đáng yêu, ở trước mặt người khác thì bộ dáng người lãnh đạo, quan uy mười phần, còn là có bài bản hẳn hoi. Thế nhưng vừa đối mặt với bà chị của hắn thì liền thành bộ dáng này, nói ra ngoài ai mà tin a.

Mùa hè quả thực là ác mộng của Nguyên Hòa, bản thân nàng rất dễ ra mồ hôi, thoáng cái quần áo trên người đã thành bộ dạng ướt đầm.

Cơm nước xong Nguyên Hòa vọt vào tắm, ngày hè nóng, trên người dính mồ hôi thật sự là khó chịu, trở lại trong phòng đem điều hòa chỉnh cao một chút, dù sao cũng vừa tắm rửa xong, trên người cũng không còn nóng như vậy.

Nguyên Hòa đang lên mạng đột nhiên nhớ tới việc mình muốn tìm cách dọn ra ngoài ở. Tâm động không bằng hành động, bật người chạy về phía phòng khách, thấy Nguyên ba Nguyên mẹ đều ngồi ở phòng khách xem tivi.

“Khụ khụ, ba mẹ, con có việc muốn tìm hai người thương lượng.” Nguyên Hòa có chút chột dạ nói.

“Ừ, nói đi.” Nguyên mẹ lên tiếng nói.

“Con muốn dọn ra ngoài ở.” Nguyên Hòa nhỏ giọng nói.

“A, bảo bối, chúng ta đối với con không tốt sao? Con tại sao muốn dọn ra ngoài a?” Nguyên ba cả kinh kêu lên, ông không nỡ để con gái bảo bối dọn ra ngoài a, bình thường thời gian gặp mặt còn thiếu, nếu như Nguyên Họa còn dọn ra ngoài, cơ hội gặp mặt cũng gần như bằng không. Không nỡ không nỡ, tuyệt đối không thể để cho bảo bối dọn ra ngoài. (Editor: trời ơi tui muốn có người ba giống v =)))

“Không phải, ba, con không phải nói hai người không tốt. Là con cảm thấy cơ nên có một cuộc sống độc lập, không phải lúc còn đại học mỗi ngày ba đều chạy đến trường con sao?” Nguyên Họa vừa nghĩ tới lúc đại học liền ảo não không thôi, tại sao nàng lại bám vào người ba này như vậy chứ? Trên cơ bản chỉ cần ông có thời gian liền chạy tới trường học của Nguyên Họa nhìn Nguyên Họa, còn mua một đồng lớn đồ vật này nọ, rất sợ nàng ở trường học chịu ủy khuất, vì thế còn bị Từ Kiều và bạn học cùng ban chế nhạo một thời gian.

Nguyên ba đỏ mặt không nói.

Nguyên mẹ nhìn Nguyên Họa nói “Nếu con thật sự muốn như vậy, liền dọn ra ngoài đi, nhưng mà mẹ muốn lập ước pháp tam chương*, con đồng ý không?”

*ba điều quy ước

Nguyên Họa như gà con mổ thóc mà rất nhanh gặt đầu.

“Bà xã!” Nguyên ba cảm tức kêu Nguyên mẹ một tiếng, thế nhưng Nguyên mẹ nhìn cũng không thèm nhìn Nguyên ba một cái.

“Thứ nhất, con phải thường xuyên về nhà. Thứ hai, không thể qua đêm bên ngoài. Thứ ba, không thể để người khác ngủ trong nhà con, đặc biệt là nam.” Nguyên mẹ quyết đoán mà nói

.

Nguyên Họa vui vẻ bay lên hôn Nguyên mẹ một cái nói “Ok, không thành vấn đề, không thành vấn đề, há há. Cảm ơn mẹ.”

Nguyên mẹ ghét bỏ mà lau nước bọt trên mặt, đứng dậy trở vào phòng ngủ.

Nguyên Họa quay qua cười chế nhạo Nguyên ba còn đang tức giận đến đỏ mắt ở bên cạnh, chạy đến bên cạnh Nguyên ba cũng hôn Nguyên ba một cái, nét mặt Nguyên ba lúc này mới thả lỏng, đổi một mặt dịu dàng, lấy lòng nói “Bảo bối, ta không dọn ra ngoài có được hay không?”

Nguyên Họa chớp chớp mắt, ra vẻ thực sự ở chăm chú suy nghĩ đề nghị của Nguyên ba, Nguyên ba vẻ mặt mong đợi mà nhìn Nguyên Họa.

Nguyên Họa cười há há nói “Không thể.” Liền chạy về phòng ngủ của mình.

Nguyên ba cảm thấy trái tim sắp bị con gái bảo bối của ông làm tổn thương nghiêm trọng, thở dài, cũng tự đi về phòng.

Thấy Nguyên mẹ, liền cúi kính, không để ý tới Nguyên mẹ, tự mình một người quán chần giả bộ ngủ.

Nguyên mẹ nhìn thoáng qua Nguyên ba, cũng không thèm để ý con người lớn tuổi mà còn cúi kính như con nít này.

Nguyên Họa trở về phòng liền lên mạng tìm kiếm tin tức cho thuê phòng, tìm được mấy phòng cũng không tệ lắm, giá và điều kiện đều không có trở ngại. Dù sao ngày mai là chủ nhật, liền muốn kêu Từ Kiều theo nàng đi xem phòng.

Nhắn tin cho Từ Kiều xong. Tắt máy vi tính nằm trên giường ngủ, trước khi ngủ còn nghĩ tới Từ Tử Kỳ, buồn bực lắc đầu, ép buộc mình ngủ.

Tan tầm Lý Đông Hải gọi điện thoại hẹn nàng, quyết đoán mà cự tuyệt. Ra cửa phòng làm việc, nhìn về vị trí của Nguyên Họa, phát hiện người quầy nhiều nàng không yên ổn một ngày đã sớm chạy mất.

Có chút thất vọng, lái Ferrari về nhà, nhìn nhà cửa lạnh lẽo, đột nhiên rất muốn Nguyên Họa có thể ở cùng nàng, ngày mai cũng không có đi làm, bấm điện thoại di động tìm được số của Nguyên Họa, do dự nửa ngày mới ấn gọi.

Nguyên Hòa hung dữ cầm điện thoại di động lên, nằng hậm, hận lúc này vẫn còn có người gọi điện thoại phá giấc mộng đẹp của nàng, cũng không biết là nàng khó khăn lắm mới có thể ép mình ngủ được

Nhìn điện thoại di động hiển thị tên của Từ tổng, trong lòng lạch cạch một chút, nghe trong điện thoại di động truyền đến bài hát “First Love” của Vũ Đa Điền Quang (Hikaru Utada), âm thanh khàn khàn lại có chút u buồn. Do dự hồi lâu vẫn nhấn nút trả lời.

“Alo, Từ tổng, trễ như thế, tìm tôi có chuyện gì không?” Nguyên Hòa giả vờ tỉnh táo nói vào điện thoại, nhưng mà trong lòng khỏi nói có bao nhiêu kích động.

“Ách. . . Cái kia. . . ngày mai, cô có thời gian rảnh không?” Từ Tử Kỳ có chút lo lắng hỏi.

“Ngày mai. . . Ngày mai, tôi không rảnh.” Nguyên Hòa vẫn nhớ ngày mai nàng phải đi coi phòng.

“Nga, không sao. Cô đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon.” Từ Tử Kỳ có chút thất vọng mà nói với Nguyên Hòa.

“Ừ, chào.” Nguyên Hòa nói xong liền cúp máy. Chủ yếu là vì nàng quá khắt trương, chứ không phải là muốn cúp điện thoại của Từ Tử Kỳ.

“Đô đô. . . Đô đô. . .” Trong điện thoại truyền tới âm thanh máy bận làm Từ Tử Kỳ lập tức thấy mất mát, lại bắt đầu nhìn trần nhà suy nghĩ Nguyên Hòa cơ bản có phải không muốn để ý nàng hay không, vì sao chưa từng thấy Nguyên Hòa đối với mình tốt một chút chứ.

Từ Tử Kỳ chạy đến phòng tắm dội nước lạnh vào mình, để cho đầu óc mình thanh tỉnh một chút, không nên suy nghĩ lung tung như thế nữa.

Nguyên Hòa quăng điện thoại di động trong tay, tắt máy ném vào bên cạnh bàn vi tính. Cũng may là chất lượng tốt, nếu không, bị Nguyên Hòa tàn phá như thế, đồ dùng thông thường có lẽ đã sớm đi chầu ông bà.

Nằm ở trên giường, lại bắt đầu sự nghiệp to lớn là đếm cừu.

=====

Sorry đã để mấy bạn chờ lâu. Cảm ơn mấy bạn nhiều nha. Minh thi cũng tốt :v

P/S: Bệnh roài TT^TT. . .

22. Chương 20

Chương 20:

Nguyên Hòa rất sớm đã rời giường, tối hôm qua sau khi bị điện thoại của Từ đại mỹ nữ quấy rầy, nàng ngủ không ngon giấc.

Tùy tiện đi ra bên ngoài mua mấy cái bánh bao ăn, mới gọi điện thoại cho Từ Kiều hẹn gặp ở quảng trường.

Trải qua một ngày, hai người ở phụ cận Từ thị xem mấy căn phòng, trong đó có hai căn, hai người đều hài lòng, xem tiền thuê, sau khi so sánh mới chọn căn ở tiểu khu có hoa viên, không gian 80 mét vuông, điện nước đồ dùng cũng đầy đủ mọi thứ, cũng không cần trang trí, dọn vào liền có thể ở. An ninh của tiểu khu cũng khá hoàn thiện, quan trọng nhất là nơi này cách thành phố khá gần, ra cổng tiểu khu là đường dành riêng cho người đi bộ.

Đóng ba tháng tiền thuê, hai tên đói đến nổi bụng dính lưng mới đi đến một quán ăn phố bên cạnh ăn cơm.

Cơm nước xong, đi dạo phố một chút, nhìn thời gian cũng không còn sớm, hai người mới từ giác đi về nhà.

Nguyên Hòa vừa về tới nhà liền chạy vào WC tắm, cả một ngày, tự mình cũng nghĩ thấy được trên người mình mùi mồ hôi nồng nặc.

Tắm rửa xong đi ra thấy Nguyên ba đang cùng Nguyên Hải hai người ở trong phòng khách chơi cờ, Nguyên mẹ thì ở trong phòng bếp rửa chén đĩa.

“Ba, ba lại ép em trai cùng ba chơi cờ a!” Nguyên Họa nín cười ý trêu ghẹo nói.

Nguyên Hải khinh bỉ liếc mắt nhìn bà chị của mình, đã biết mình bị ép mà còn hỏi cái rắm a!

Nguyên ba ngượng ngùng mà vừa cười vừa nói “Cái gì gọi là ép a, ba đây cùng em trai con luận bàn tài nghệ đánh cờ mà. Con đừng từ không đúng.”

Nguyên Hải nghe Nguyên ba vừa nói như vậy, bĩu môi mang theo ánh mắt khi dễ liếc Nguyên ba. Hóa ra không phải ba lấy tiền tiêu vặt ra ép con cùng ba đánh cờ, là con tự nguyện sao?

Nguyên Hải đột nhiên cảm thấy trong gia đình này mình là người đáng thương nhất, tất cả mọi người đều ức hiếp hắn.

Nguyên mẹ ở trong phòng bếp nghe được tiếng của Nguyên Họa, nhô đầu ra hỏi “Nguyên Họa, con ăn cơm chưa? Có muốn mẹ làm cho con tô mì không a?”

Nguyên Họa ngồi vào trên ghế sofa cầm lấy điều khiển từ xa nói “Không cần, con ăn với A Kiều ở ngoài rồi.”

“Nga, vậy là tốt rồi.” Nguyên mẹ nói xong rút đầu về.

Nguyên Họa xem TV một lát, thấy Nguyên mẹ cũng từ trong phòng bếp đi ra, liền quay qua nói với mọi người “Ngày mai, con sẽ dọn ra ngoài, phòng ở con đã cùng A Kiều xem kỹ, ngay bên cạnh Từ thị.”

Nguyên ba vừa nghe con gái bảo bố của mình ngày mai sẽ dọn ra ngoài ở, cờ cũng không thèm đánh. Bĩu môi nói “Ngày mai? Nhanh như vậy a?”

“Dạ, đúng vậy. Tiền thuê con cũng đã đóng rồi. Mẹ, chờ một chút giúp ta thu thập hành lý có được hay không?” Nguyên Họa lắc lắc làm nũng, đó là một tuyệt chiêu a, vốn mang gương mặt con nít, nên ngay cả Nguyên mẹ đều không thể chống lại tuyệt chiêu làm nũng của con gái bảo bố của nàng.

Liên tục đáp “Được, được, con đừng lắc mẹ, xương khớp già cả đều sắp bị con lắc hỏng hết.”

Nguyên Họa vui vẻ nhảy qua bên Nguyên ba còn đang giận dỗi nói “Ba, con sẽ thường xuyên quay về thăm ba. Ba yên tâm đi. Con cùng ba đánh ván cờ nha.”

Nguyên ba vừa nghe con gái bảo bố của mình nói cùng ông chơi cờ, vui vẻ lập tức đem việc xa con gái quảng ra ngoài, ghét bỏ mà đem Nguyên Hải kéo ra, nhường Nguyên Họa ngồi. Cứ như vậy bị một ván cờ mua chuộc.

Nguyên Hải đáng thương mà nhìn Nguyên ba và Nguyên Họa, một hồi lâu thấy hai người cũng không để ý đến hắn mới ôm tâm hồn bị thương mà tự quay về phòng ngủ.

Nguyên Hải mới vừa đi, Nguyên ba liền thua ván cờ này. Kéo Nguyên Họa đánh cờ lại lần nữa với ông, Nguyên Họa cũng sợ bị Nguyên ba dây dưa, lại bởi Nguyên ba đánh thêm ba ván, kết quả vẫn như nhau, đều là Nguyên Họa toàn thắng. Mặc kệ Nguyên ba cầu thế nào nàng cũng không bởi Nguyên ba đánh tiếp.

Nguyên Họa trở lại trong phòng ngủ, thấy Nguyên mẹ đã đem hành lý thu thập sạch sẽ, vui tươi hơn hớn mà ôm Nguyên mẹ cọ cọ “Mẹ, con yêu mẹ quá!”

Nghe được, Nguyên mẹ nổi da gà mà nhảy ra.

“Con đừng làm phiền, đi qua một bên đứng, mẹ thu thập trước đã.” Nguyên mẹ lấy ra khí thế gia chủ ra lệnh cho Nguyên Họa.

Nguyên Họa bĩu môi ngoan ngoãn thối lui đến hai bên cạnh, nàng cũng không dám trái ý Tây Thái Hậu nhà nàng, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.

Nguyên mẹ thu thập hành lý xong, mới nói với Nguyên Họa đang đứng bên tường “Mẹ chuẩn bị xong rồi, ngày mai mẹ lái xe đưa con đi, qua bên kia dọn dẹp cho con, đưa chìa khóa cho mẹ.” Nói xong vươn tay hướng Nguyên Họa lấy chìa khóa.

Nguyên Hòa nghe xong Nguyên mẹ nó nói, lập tức vui vẻ lấy chìa khóa đưa cho mẹ mình, có Nguyên mẹ ở đây, Nguyên tiểu thư nàng không cần làm gì hết.

Nguyên mẹ liếc mắt nhìn con gái bảo bối của nàng cười đến run rẩy, cầm lấy cái chìa khóa đi trở về phòng của mình.

Nguyên Hòa nhìn theo Nguyên mẹ, nằm dài trên giường, cầm điện thoại di động nhắn tin cho Từ Kiều.

“A kiều, mẹ tao bảo ngày mai giúp tao chỉnh lý phòng ở, đêm mai đến chỗ tao chơi.”

“Ừ, được.”

Nguyên Hòa nhìn một chút tin nhắn trả lời ngắn ngủn của Từ Kiều, thực sự là lời ít mà ý nhiều.

Đắp chăn liền ngủ.

Từ Tử Kỳ ngược lại một ngày một đêm chưa từng vui vẻ qua, trong đầu cả ngày đều nghĩ tới Nguyên Hòa, nàng thậm chí hoài nghi có phải Nguyên Hòa nguyên rửa gì mình hay không, tại sao luôn nhớ đến đứa nhỏ hư hỏng kia chứ?

Cầm ly chân dài, tinh tế thưởng thức một chút hương vị rượu vang. Đi tới ban công, nhìn cảnh đêm đường phố bên dưới, hóng gió một chút, nhấp một ngụm rượu vang, hồi lâu sau mới cảm thấy có chút buồn ngủ, đi tới phòng bếp để ly rượu xuống, trở lại trong phòng ngủ. Nằm xuống quần chăn, mở to mắt nhìn trần nhà, được một lúc sau mới nhỏ nhẹ mà thở dài một hơi, hai mắt nhắm nghiền.

Ngày thứ hai, mỗi người đều thật sớm đi tới công ty, đương nhiên trong đó không bao gồm Nguyên Hòa, Nguyên Hòa vẫn là người cuối cùng đến công ty làm việc.

Chậm rãi đi tới bàn làm việc của mình, vừa buông túi xuống, Mạc Tiểu Phàm liền nói với Nguyên Hòa Từ tổng tìm nàng, nói nàng đến phải vào phòng làm việc của Từ tổng.

Nguyên Hòa bĩu môi, vẫn là đứng dậy đi vào phòng làm việc của Từ Tử Kỳ.

“Từ tổng tìm tôi có việc sao?” Nguyên Hòa thái độ một mực cung kính làm cho Từ Tử Kỳ có chút tức giận.

“Ngày mai tôi và cô cùng đi B thị công tác.” Từ Tử Kỳ không vui nói.

Nguyên Hòa ngây ngẩn cả người, tại sao muốn bổ nhiệm mình theo nàng đi công tác chứ? Nguyên Hòa muốn mở miệng cự tuyệt, Từ Tử Kỳ cũng không có cho nàng cơ hội này.

“Cô ra ngoài chuẩn bị đi, ngày mai ngồi xe của tôi đi.”

Nguyên Hòa giống như đờ đẫn mà đi ra phòng làm việc của Từ Tử Kỳ, hơn nữa còn là trạng thái mất hồn.

Ngày tiếp theo cũng vẫn trong trạng thái mất hồn, mãi đến khi Từ Kiều gọi điện thoại cho nàng hỏi thời gian gấp mới bừng tỉnh, kêu Từ Kiều ở cửa cao ốc Từ thị chờ nàng, sửa sang lại văn kiện trên bàn. Mới chạy đến thang máy, trời không chịu lòng người a, nàng lúc này không muốn nhìn thấy nhất là Từ Tử Kỳ, vậy mà Từ Tử Kỳ cũng đang chờ thang máy, cửa thang máy mở, Từ Tử Kỳ đi vào, Nguyên Hòa chế nhạo một trận, lẳng nhẳng mãi không chịu đi vào, Từ Tử Kỳ chờ đến không nhịn được nữa. Từ Tử Kỳ mở miệng nói “Cô rốt cuộc có vào hay không a?”

Nguyên Hòa liếc mắt nhìn Từ Tử Kỳ, cúi đầu đi vào. Không có mở miệng cùng Từ Tử Kỳ nói câu nào, bầu không khí có chút quỷ dị, hên là một hồi thời gian cửa thang máy liền mở ra. Nguyên Hòa dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét xông ra ngoài.

Từ Tử Kỳ cắn răng ra khỏi thang máy, hung tợn trừng mắt nhìn bóng lưng đang dần đi mất của Nguyên Hòa.

Nguyên Hòa chỉ cảm thấy lưng lạnh leo, nhưng là vẫn không dám quay lại nhìn ánh mắt như muốn ăn thịt người của Từ Tử Kỳ.

Lúc thấy Từ Kiều liền chạy đến ôm chặt nàng một cái. Từ Kiều vẻ mặt rõ ràng ghét bỏ mà đem Nguyên Hòa quần ở trên người mình mạnh mẽ kéo ra.

“Đi thôi.” Nói xong phát tay kêu một chiếc xe, nắm tay Nguyên Hòa lên xe.

Từ Tử Kỳ vừa bước ra đã nhìn thấy một màn này, tức giận đến nghiêng rằng, thảo nào chạy trốn nhanh như vậy, hóa ra là có hẹn với mỹ nữ. Nhìn lại mức độ vô cùng thân thiết của hai người, Từ Tử Kỳ hận không thể đi tới đem Nguyên Họa kéo đến bên cạnh mình tuyên bố quyền sở hữu. Từ đại mỹ nữ thật sự tức giận, hơn nữa còn là rất tức giận. Vừa lên xe liền tăng tốc chạy như bay, không cố kỵ gì mà ở trên đường phóng nhanh chiếc Ferrari. Kết quả cuối cùng vẫn là bị mời đến sở cảnh sát giao thông uống một ly trà. Lúc Từ Tử Kỳ ra khỏi sở cảnh sát giao thông, trên mặt càng thêm lạnh lẽo.

Nguyên Họa không biết mình đã đem cơn tức của Từ đại mỹ nữ bức ra, còn đang cùng một đám bạn ở nhà đùa giỡn. Chắc chắn ngày mai của nàng sẽ không phải ngày tốt lành gì.

Nguyên mẹ đã sớm giúp Nguyên Họa sắp xếp lại căn phòng, còn giành thời gian lau dọn một trận, cho nên lúc đám bạn Nguyên Họa đến, trong ngoài đều đặc biệt sạch sẽ, cũng đặc biệt ấm áp.

Từ Kiều và Minh Minh vừa vào phòng trọ của Nguyên Họa, liền cảm thán không thôi.

Đứa nhỏ xấu xa Nguyên Họa này tại sao có được một người mẹ tốt như thế chứ? Cũng không biết là phúc mấy kiếp trước, có một Nguyên ba cưng chiều thương yêu nàng, mà Nguyên mẹ cũng không kém chút nào, ganh tỵ a. Từ Kiều và Minh Minh nhìn bộ dáng đặc ý của Nguyên Họa liền muốn đi đến tát cho nàng mấy cái bạt tai.

Hà Gia Tuấn tới trễ nhất, còn mang đến một chàng trai trẻ, tên là Dương Bồi Nhiên. Bộ dạng nho nhã, điềm đạm như thư sinh, một chút cũng không giống như là người làm cảnh sát, giống thầy giáo hơn.

Việc xuống bếp liền do Từ Kiều và Minh Minh làm, Nguyên Họa vui đến quên cả trời đất, vui trên ghế sofa, xé một bao đồ ăn thơm nồng mà ăn.

Nhìn Dương Bồi Nhiên thấy người này đặc biệt câu nệ, Nguyên Họa lấy một gói khác đưa qua nói “À, cậu ăn cái này đi.”

Dương Bồi Nhiên cầm lấy nói “Cảm ơn!”

Nguyên Họa cũng không nói cái gì nữa, cùng người như vậy trò chuyện, cơ bản đều là một hỏi một đáp, Nguyên Họa không có hứng thú cùng người khác bắt chuyện, hơn nữa cũng không quen. Vừa phiền vừa mỗi miệng, cần gì chứ?

Dương Bồi Nhiên nhìn Nguyên Họa vài lần, quả thực giống như Hà Gia Tuấn nói, nho nhỏ, đặc biệt đáng yêu, không khỏi có cảm giác làm cho người khác vừa muốn bảo hộ vừa muốn chiếm làm của riêng

Nguyên Họa không biết ý nghĩ lúc này của Dương Bồi Nhiên, nếu không đã một cước đạp người ra khỏi phòng của nàng.

Hà Gia Tuấn xuống lầu bưng lên một kết bia, Từ Kiều và Minh Minh cũng nấu cơm xong. Năm người trên bàn, dồn sức mà ăn.

Nguyên Họa nhìn mọi người một chút mới phát giác được cuộc sống như thế mới tự tại. Nhe răng trợn mắt mà quay qua cười với mọi người, bốn người nhất trí đều phản ứng nắm lấy gương mặt của Nguyên Họa mà ngất nhéo.

Cơm nước xong mọi người ở lại một chút mới đứng dậy ra về, Từ Kiều trước khi đi còn giúp Nguyên Họa thu dọn phòng bếp, làm Nguyên Họa từng đợt cảm động.

Ngoài ý muốn, trước khi đi Dương Bồi Nhiên bỗng nhiên mời Nguyên Họa chủ nhật tuần này đi ra ngoài chơi, đương nhiên bị Nguyên Họa quyết đoán cự tuyệt. Nguyên Họa đối Dương Bồi Nhiên không có cảm giác đặc biệt gì, có lẽ nên nói nàng ghét ở cùng với Dương Bồi Nhiên, người gì giống như người chết.

Tất cả mọi người nhìn ra được Dương Bồi Nhiên có ý với Nguyên Họa, thế nhưng hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình a!

Nguyên Họa nhìn đồng hồ, hơn mười một giờ. Lại nghĩ đến ngày mai còn muốn theo Từ tổng của nàng đi công tác, cũng liền tắm nhanh một phen rồi chạy về phòng mà ngủ.

=====

Sao chương nào cũng dài quá vại TT^TT

23. Chương 21

Chương 20:

Lúc Nguyên Họa thức dậy phát hiện thời gian đã không còn sớm, dùng hai phút tắm xong, liền chạy ra khỏi cửa. Thấy Ferrari màu đỏ của Từ Tử Kỳ đã đỗ ở dưới lầu Từ thị, Nguyên Họa chạy đến, gõ cửa kiếng xe một cái.

Từ Tử Kỳ mở cửa cho Nguyên Họa lên xe.

Từ Tử Kỳ còn ghi hận chuyện ngày hôm qua, dọc theo đường đi không hề bày ra sắc mặt gì tốt đối với Nguyên Họa.

Nguyên Họa có chút bất đắc dĩ, hoàn toàn không biết Từ đại mỹ nữ này rốt cuộc bị cái gì.

Bầu không khí bên trong xe xấu hổ đến quỷ dị, Nguyên Họa có chút lạnh run, nàng không thích bầu không khí như vậy, cực kỳ không thích.

Nhắm mắt quay qua nói với Từ Tử Kỳ, người có vẻ như đang tập trung lái xe nhưng thật ra hồn đã bay đi đâu, nói “Từ tổng, tôi muốn nghe nhạc một chút, được không?” Hối cũng có chút run sợ.

“Tùy ý.” lạnh lùng nói ra hai chữ, nhìn cũng không thèm nhìn Nguyên Họa.

Nguyên Họa bĩu môi, nghĩ thầm, cũng không phải tôi thiếu cô cái gì, cần gì có thái độ như vậy a, thật là. Tiện tay cầm đĩa bỏ vào.

Nghe được tiếng nhạc, Nguyên Họa hai mắt nhắm lại, mắt nhìn tâm tịnh.

Từ Tử Kỳ thấy Nguyên Họa nhắm mắt lại thì có chút chán nản, cứ như vậy không muốn nhìn nàng sao? Muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng mà Từ Tử Kỳ từ trước đến nay tu dưỡng tốt, rốt cuộc vẫn nhịn được xúc động và ủy khuất.

Đến bãi đỗ xe khách sạn, Từ Tử Kỳ đem hành lý ném cho Nguyên Họa, Nguyên Họa bị ai tiếp nhận hành lý, mang theo hành lý đáng thương mà nhìn Từ Tử Kỳ, mong muốn Từ Tử Kỳ lúc này có thể phát huy khía cạnh hạ nhân chói lọi của mình (câu này chắc ý muốn TTK xách phụ @@), thế nhưng Từ Tử Kỳ chỉ lạnh nhạt quăng một cái liếc mắt, đi vào khách sạn.

Nguyên Họa xác định nàng ngày càng không thích Từ Tử Kỳ, hơn nữa còn là vô cùng không thích.

Phòng của Từ Tử Kỳ ở bên cạnh Nguyên Họa, Nguyên Họa vốn là muốn hai người ở chung với nhau. Không nghĩ tới Từ đại mỹ nữ thuê hai phòng, thực sự là lãng phí.

Nguyên Họa nằm trên giường thì nghe được tiếng gõ cửa, không cần nghĩ cũng biết đối phương khẳng định chính là Từ tổng giám đốc của nàng.

Đứng dậy mở cửa, nói “Từ tổng, có chuyện gì sao?” Nguyên Họa ngăn ở cửa, nàng không muốn để cho Từ Tử Kỳ đi vào.

Từ Tử Kỳ cũng không để tâm hành động của Nguyên Họa, chỉ là lạnh nhạt nói “Xuống lầu ăn cơm, ăn xong đi bàn chuyện hợp đồng công trình của Vạn Lý.” (có Tổng giám đốc nào đi gõ cửa phòng thư ký kêu người đi ăn vs đi làm như vậy k? @@ Tiểu Họa đúng là có phúc ko biết hưởng :v Poor Tử Kỳ :v)

Nguyên Họa trực tiếp chạy vào trong phòng nói “Cô chờ một chút, tôi lập tức xong ngay.”

Từ Tử Kỳ không bước vào, chỉ là chờ ở cửa. Một mỹ nữ như vậy đứng ở cửa chờ người thật đúng là một cảnh đẹp nha, người đi ngang đều nhìn Từ Tử Kỳ, thậm chí có người trực tiếp đến gần, Từ Tử Kỳ có chút bực mình.

Nguyên Hòa cũng nghe được tiếng ồn ngoài cửa, vì vậy tăng nhanh động tác trên tay, thay một cái áo T-shirt đơn giản liền đi ra.

Nhìn thấy ngoài cửa có một tên đàn ông trung niên quần lầy Từ Tử Kỳ, Nguyên Hòa có chút tức giận, tiến lên nắm tay Từ Tử Kỳ chạy đến cửa thang máy.

“Này, mỹ nữ, tôi ở 714, có thời gian lên uống ly rượu.” Tên đàn ông trung niên nhìn theo bóng lưng Từ Tử Kỳ lớn tiếng kêu lên.

Nguyên Hòa cực kỳ tức giận, nàng không biết vì sao Từ Tử Kỳ tới chỗ nào đều có thể chộc cho người khác theo đuổi nàng, khắp nơi câu dẫn người chứ. Nàng không thích cảm giác như vậy, không thích Từ Tử Kỳ bị người khác xem và quấy rầy như vậy.

Từ Tử Kỳ hài lòng nhìn Nguyên Hòa tức giận, xem ra Nguyên Hòa cũng không phải một chút cũng không quan tâm mình.

Hai người cơm nước xong phải đi đến tổng công ty Vạn Lý công trình bàn vấn đề hợp đồng, Nguyên Hòa cầm hợp đồng, nhìn Từ Tử Kỳ một chút, lại nhìn tới đối diện phó tổng của Vạn Lý công trình Vạn Hàn. Hai người từng câu từng chữ bàn xong hợp đồng, cũng chỉ gần mười phút liền ký tên.

Nguyên Hòa đột nhiên cảm thấy Từ Tử Kỳ cũng không phải kén chọn lắm, chẳng qua là người ta xưa nay cũng không phải người khó tính.

Cuối cùng, Vạn Hàn mời Từ Tử Kỳ tham gia dạ tiệc tối nay của công ty bọn họ, Nguyên Hòa biết Vạn Hàn cơ bản là muốn mượn cơ hội này để tiếp cận Từ Tử Kỳ, Nguyên Hòa nhìn Từ Tử Kỳ, mong nàng có thể cự tuyệt, thế nhưng Từ Tử Kỳ lại một tiếng đáp ứng.

Nguyên Hòa cảm thấy bản thân mình trách nhiệm nặng nề a, nàng bây giờ có nhiệm vụ bảo vệ động vật bất nhất Từ Tử Kỳ này, không thể để cho nàng rơi vào miệng cọp hoặc miệng sói.

Đến tối, Nguyên Hòa cùng Từ Tử Kỳ đến công ty Vạn Lý công trình, Vạn Hàn thấy Từ Tử Kỳ liền thân thiết đi tới, Nguyên Hòa nhìn con sói này, nhìn vẻ mặt cùng bộ dáng nhiệt tình của Từ Tử Kỳ liền nổi giận.

Đi qua một bên ăn đồ ăn của mình, tay thì cầm điện thoại di động gửi nhắn tin cho Từ Kiều, cũng không thèm trông nom Từ Tử Kỳ nữa, thế nhưng mắt vẫn không tự chủ được mà tìm kiếm chỗ của Từ Tử Kỳ. Thấy Từ Tử Kỳ mới có thể cảm thấy an tâm, Nguyên Hòa nghĩ mình thật kỳ lạ, sắp bị Từ Tử Kỳ dẫn dắt đến điên rồi.

“Nguyên Hòa? Cô là Nguyên Hòa.” Một nữ tử dung mạo xinh đẹp nhìn Nguyên Hòa kêu lên.

Nguyên Hòa khẳng định mình căn bản không quen vị mỹ nữ trước mắt này.

“Cô là?” Nguyên Hòa vẫn lễ phép hỏi.

“Cậu không nhận ra mình sao? Mình là Tiểu Dao a, Tiểu Tiểu Dao.” Tiểu Tiểu Dao kích động nói.

Nguyên Hòa ở trong đầu liệu mạng lục lợi tin tức về người này, rốt cục nghĩ ra, đây là bạn cùng bạn của nàng hồi tiểu học, nhưng mà thay đổi quá lớn nha, khi đó tuy rằng cũng xem là một nữ sinh đáng yêu, thế nhưng bây giờ trở nên thành thực, xinh đẹp trang nhã.

Nguyên Hòa thực sự khó có thể đem hai người gộp thành một, nhưng mà đôi mắt kia thì không có gì thay đổi.

“Ừ, Tiểu Dao, ha ha. Chúng ta rất nhiều năm không gặp ha?” Nhớ lúc đó mới lên tiểu học năm thứ ba, Tiểu Tiểu Dao đã bị người nhà đưa đi nước ngoài, điều này làm cho Nguyên Hòa lúc nhỏ thương tâm một trận. Một người ngồi cùng bàn ba năm không thể nào đi như vậy. Bất quá con nít chỉ thương tâm một chút liền quên ngay, Nguyên Hòa đương nhiên cũng thế, đối đến người khác ngồi cùng bàn, mới qua vài ngày liền đem Tiểu Tiểu Dao người ta quăng ra sau đầu. Chỉ là ở chỗ này gặp được Tiểu Tiểu Dao vẫn cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

“Ừ, cậu còn nhớ rõ mình a, ha ha, sao cậu lại ở đây a?” Tiểu Tiểu Dao hỏi. Nàng gặp lại được bạn học cũ này thì không phải vui vẻ bình thường a, lúc đó xuất ngoại, ảnh hưởng sâu đậm nhất là bạn nhỏ Nguyên

Họa khóc đến đỏ mũi, lau nước mũi cầu nàng đừng đi, không thể để nàng một người ở lại. Vậy mà làm cho bạn nhỏ Tiểu Tiểu Dao cảm thấy âm áp bội phần, cho nên mười hai năm này cũng chỉ nhớ có Nguyên Họa.

“Ha hả, nhớ rõ, đương nhiên nhớ rõ, cậu là tiểu nữ sinh đáng yêu nhất lớp chúng ta mà, lại còn cùng bàn với mình làm sao có thể không nhớ được chứ? Bây giờ gặp cậu mình đều không nhận ra, không ngờ cậu trưởng thành còn là xinh đẹp như vậy.” Nguyên Họa nói lời này là thật lòng, nàng thật sự nghĩ Tiểu Tiểu Dao trưởng thành bộ dáng cũng không kém Từ Tử Kỳ.

Tiểu Tiểu Dao nghe được Nguyên Họa nói như vậy, sắc mặt ửng đỏ. Nàng cảm thấy Nguyên Họa nói mình như vậy đặc biệt hài lòng, lần đầu tiên nàng cảm thấy đặc biệt vui vẻ vì vẻ đẹp của mình.

Nguyên Họa vẫn duy trì dáng tươi cười đối với Tiểu Tiểu Dao, Từ Tử Kỳ ở đằng xa nhìn thấy thì hết sức đỏ mắt.

Nguyên Họa đương nhiên không biết mình lại chọc cho Từ đại mỹ nữ tức giận, còn ngây ngô mà cười với Tiểu Tiểu Dao.

Tiểu Tiểu Dao rót cho Nguyên Họa một ly rượu đỏ, hai người nói chuyện phiếm một hồi.

Nguyên lai Tiểu Tiểu Dao là con gái duy nhất của Tiểu thị, tập đoàn bất động sản lớn nhất trong nước, hôm nay tới Vạn Lý tham gia buổi dạ tiệc này là vì kết giao thêm bạn làm ăn, Nguyên Họa cũng biết gia cảnh Tiểu Tiểu Dao không tệ, nhưng mà không biết gia cảnh Tiểu Tiểu Dao to lớn cường thế như vậy, Tiểu thị a! Nông cạn cỡ nào cũng không có khả năng không biết Tiểu thị, mua nhà, một cái khẳng định có năm cái là tài sản của Tiểu thị. Rất lợi hại.

Nguyên Họa cảm thán cũng không quên cùng Tiểu Tiểu Dao xây dựng quan hệ, sau này muốn mua nhà tuyệt đối nên tìm Tiểu Tiểu Dao. (gian xảo -- lợi dụng con người ta đủ thứ :v)

Thấy thế Từ Tử Kỳ có xúc động muốn đi tới xé xác Nguyên Họa.

Nguyên Họa vẫn cùng Tiểu Tiểu Dao trò chuyện rất vui vẻ, Từ Tử Kỳ nhìn thấy thì nghiêng răng, tay nắm thật chặt, âm thanh răng rắc vang lên.

Dưới tình huống như vậy, Vạn Hàn liền trở thành bia đỡ đạn đáng thương nhất, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, mời Từ Tử Kỳ khiêu vũ, bị người ta lạnh giọng cự tuyệt.

Từ Tử Kỳ thực sự không thể nhịn được nữa, đi tới bên cạnh Nguyên Họa nói “Nguyên Họa, vị tiểu thư này là?” Dùng ánh mắt vô cùng khiêu khích nhìn Tiểu Tiểu Dao.

Nguyên Họa không hiểu nổi ánh mắt của Từ Tử Kỳ, Từ đại mỹ nữ lại nghĩ sai cái gì rồi. Vô duyên vô cớ hỏi Tiểu Dao làm gì chứ, Tiểu thị Tiểu Tiểu Dao. Bạn học tôi.”

Tiểu Tiểu Dao không thêm để ý, tiến lên một bước đứng gần Nguyên Họa một chút, còn kém dính lên thôi, nói “Nguyên Họa, vị này chính là?” Cũng là khiêu khích, hơn nữa còn là trắng trợn mà khiêu khích.

Nâng ly lên uống một ngụm nhỏ: “Tổng giám đốc của mình. Từ Tử Kỳ.” Giọng nói có chút không kiên nhẫn.

Từ Tử Kỳ nghe được thiếu chút nữa không nhịn được mà đem Nguyên Họa kéo ra đánh một trận, Từ Tử Kỳ cắn răng uống một hớp lớn. Nàng không ngờ Nguyên Họa có thể quen được nhân vật có bối cảnh lớn như vậy, hơn nữa hai người có vẻ rất thân nhau. Nhìn lại Tiểu Tiểu Dao bộ dáng cũng không kém gì mình liên tức giận. Từ Tử Kỳ luôn luôn tự tin cảm thấy mình gặp kình địch lớn nhất.

Đương nhiên sự tình Từ Tử Kỳ không biết còn nhiều nữa, ví dụ như đến bây giờ cũng không biết Nguyên Họa vốn còn là một quan nhị đại*, còn là một quan nhị đại cao cấp, cha mẹ đều giữ chức vụ ở tỉnh.

*quan nhị đại: con cháu của quan chức chính phủ

Nguyên Họa có chút lo lắng nhìn Từ Tử Kỳ, nàng biết Từ Tử Kỳ tửu lượng không tệ, thế nhưng tửu lượng có tốt đi nữa, dựa theo Từ Tử Kỳ uống rượu như vậy cũng sẽ say.

Tiểu Tiểu Dao nhìn Nguyên Họa cười nói “Từ tổng của các cậu thật đúng là khí phách, ha hả.”

Nguyên Họa trợn mắt liếc một cái, đúng là có khí phách vô cùng, uống say đến nỗi bị người bắt cóc cũng không biết.

“Tiểu tiểu thư nói đùa, Tiểu tiểu thư ngày hôm nay làm sao lại tới một buổi tiệc nho nhỏ như vậy đây?” Từ Tử Kỳ dùng giọng điệu quan chức hỏi.

Nguyên Họa có chút không thích Từ Tử Kỳ đối xử với bạn học mình như thế, kéo Tiểu Tiểu Dao qua, vừa muốn mở miệng nói. Tiểu Tiểu Dao giành nói trước “A, chẳng qua là đến kết giao đối tác làm ăn thôi, tiệc lớn nhỏ thì có liên quan gì chứ? Từ tổng không phải cũng đến sao?”

Từ Tử Kỳ nhìn chằm chằm tay của Nguyên Họa, hận không thể trừng ra vài cái lỗ trên người nàng, cho cô nắm, tôi cho cô nắm.

Đương nhiên Từ Tử Kỳ ngoài mặt vẫn là duy trì nụ cười nhàn nhạt nói “Ừ, Tiểu tiểu thư nói rất đúng, tôi đối với quý công ty cảm thấy hứng thú vô cùng, mong chúng ta sau này có cơ hội hợp tác!”

Tiểu Tiểu Dao cũng cười lại nói “Ừ, tôi cũng mong như vậy, quý công ty trong tỉnh cũng đứng nhất nhì, tôi tin tưởng tương lai không xa chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác.”

Từ Tử Kỳ mời Tiểu Tiểu Dao một ly rượu lúc mới rời đi.

Nguyên Họa thở phào một hơi, nàng đúng là không thể bình tĩnh đối với Từ đại mỹ nữ, lại đột nhiên cảm giác được mình đang nắm tay của Tiểu Tiểu Dao, vội vàng buông ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên nói “Ngại quá, ha ha.”

Tiểu Tiểu Dao lại cúi người đến bên tai Nguyên Họa nhẹ nhàng nói “Không sao, tay của cậu nắm thật thoải mái.”

Mặt của Nguyên Họa càng ngày càng đỏ, cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn Tiểu Tiểu Dao nữa.

Tiểu Tiểu Dao cười khẽ ra tiếng, Nguyên Họa cũng thật đáng yêu, rất muốn chiếm làm của riêng.

Tiểu Tiểu Dao tiếng cười làm Nguyên Họa càng xấu hổ, chỉ có thể gãi đầu thấp giọng nói “Mình đi rửa tay chút.” Liền chạy trốn.

Tiểu Tiểu Dao nhìn bóng lưng của Nguyên Họa, có chút dăm chiêu suy nghĩ. Người này chiếm cứ lòng mình 8 năm lâu như vậy, như thế nào cũng không thể để nàng từ bên người mình chạy mất.

Cảm ứng của Từ Tử Kỳ đôi khi rất chính xác, có thể nói là giác quan thứ sáu của nữ nhân nha, nàng lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Tiểu Dao đã biết nữ nhân này là trở ngại lớn nhất sau này của mình với Nguyên Họa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương sau Từ Tử Kỳ và Nguyên Họa sẽ có có tiến triển rất lớn.

Đương nhiên sẽ có nhiều cảnh ấm áp.

Đương nhiên trường hợp ấm áp qua đi tự nhiên sẽ xuất hiện tiểu nhân ngăn trở.

=====

Hôm nay hứng thú edit lời tác giả cho mấy bạn khỏi nôn, haha :v

Nghỉ thi mấy ngày, vote tụt quá ko thêm up chương mới :v hehe

24. Chương 22

Chương 22:

Forum: bachgiatrang.com (>///<) = “”>

Nguyên Họa chạy đến toilet tát nước lạnh vào mặt mình, để cho khuôn mặt đang nóng của mình hạ nhiệt một chút. Nhìn gương xem đi xem lại một hồi, thở mấy hơi mới đi ra ngoài.

Tiểu Tiểu Dao nhìn Nguyên Họa, trong mắt ý cười càng đậm, cho dù là ngu ngốc cũng nhìn ra được, nàng bây giờ tâm tình rất tốt, tự nhiên những người đến bắt chuyện cũng nhiều hơn, mỹ nữ tới chỗ nào cũng đều được ngưỡng mộ, trong buổi tiệc này đa số người đều vây quanh nàng và Từ Tử Kỳ, những nữ nhân khác nhìn thấy đều phải ganh tỵ, nhưng mà tim của hai người đều đặt hết trên người tiểu Nguyên Họa rồi.

Nguyên Họa nhìn thấy hai người mình quen biết đều bị nam nhân vây quanh, đi ra khỏi hội trường, đi ra bên ngoài quảng trường hóng gió một chút.

Từ Tử Kỳ thấy Nguyên Họa đi ra ngoài, cũng theo sau ra ngoài. Từ Tử Kỳ đi tới bên cạnh Nguyên Họa cùng Nguyên Họa sóng vai đứng với nhau, bản thân Nguyên Họa không cao, Từ Tử Kỳ hiện tại còn mang giày cao gót, tự nhiên cao hơn Nguyên Họa hơn một cái đầu. Cho nên mỗi lúc Nguyên Họa nhìn Từ Tử Kỳ, đều phải ngửa đầu, có chút thống khổ, đặc biệt là cự ly gần như vậy, chỉ số ngửa cổ lại càng lớn. (hahaha, nhớ tới thằng lớp trưởng cao 1m8 còn đứng trên bục giảng nói chuyện với mình, ngược thấy mẹ :v)

“Từ tổng, sao cô ra đây?” Nguyên Họa ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi.

Từ Tử Kỳ không có nhìn về phía Nguyên Họa, tầm nhìn vẫn nhìn về phía trước, trả lời “Bên trong có chút buồn tẻ, đi ra hóng gió một chút.”

Nguyên Họa nhìn theo ánh mắt của Từ Tử Kỳ, nhìn về phía trước, thấy một đám người ở cách đó không xa đang trượt patin, Nguyên Họa không có chơi trò này, nhưng luôn cảm thấy những người này chơi rất vui vẻ, từ trên mặt dào dạt ý cười có thể nhìn ra được.

Nguyên Họa kéo tay của Từ Tử Kỳ, chạy về phía trước, cũng không để ý tới người ta hiện tại đang mang giày cao gót 10 phân.

Tổng công ty Vạn Lý công trình ngay bờ sông, Nguyên Họa cũng chính là lôi kéo Từ Tử Kỳ chạy đến bờ sông, phong cảnh rất tốt, Nguyên Họa cười nói với Từ Tử Kỳ “Từ tổng, cô chờ tôi một chút, lập tức quay lại, đừng đi đâu.”

Từ Tử Kỳ có chút bất đắc dĩ, Nguyên Họa này tại sao lần nào cũng bỏ lại một mỹ nữ như nàng chứ? Nhưng vẫn là nghe lời gật đầu với Nguyên Họa.

Nguyên Họa nhe răng cười với Từ Tử Kỳ, chạy đến chỗ bán đồ nướng trên quảng trường, mua rất nhiều đồ nướng, lại mua thêm mấy lon bia. Mới ung dung đi đến bên cạnh Từ Tử Kỳ..

“Từ tổng, đến, ăn đi.” Nguyên Họa đem mấy món nướng vừa mua được đưa cho Từ Tử Kỳ nói.

Từ Tử Kỳ cầm lấy nói tiếng cảm ơn thì ăn.

Nguyên Họa cầm đồ nướng, nâng bia lên uống một ngụm lớn, thở mạnh một hơi, mới phát hiện Từ Tử Kỳ đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng. Xấu hổ cười một cái nói “Từ tổng, sinh hoạt có chút thoải mái, cô cũng đừng để ý, tôi chính là người như vậy, ha ha. . .”

Từ Tử Kỳ không có trả lời, học bộ dáng Nguyên Họa cũng uống một ngụm to, sau đó thật dài mà thở ra một hơi thở.

Nguyên Họa cười to lên, chỉ vào Từ Tử Kỳ nói “Từ tổng, cô hình tượng mỹ nữ đừng nên học bộ dáng của tôi thì tốt hơn, thật khó coi.”

Từ Tử Kỳ có chút ngưỡng ngùng mà nhìn Nguyên Họa, sau đó cũng tùy ý mà hướng về Nguyên Họa cười to.

Hai người ở bờ sông chậm rãi mà nói chuyện, nói đến chuyện buồn cười thì cất tiếng cười to. Hai người tiếng cười vui vẻ của hai người cũng quanh quẩn ở bờ sông.

Tiểu Tiểu Dao lúc đi ra không gặp Nguyên Họa, có chút mất mát, lúc này cũng quên hỏi Nguyên Họa phương thức liên lạc, cũng may còn biết Nguyên Họa làm việc ở Từ thị. Khóe miệng hơi có chút giơ lên, Nguyên Họa cậu nhất định sẽ thuộc về Tiểu Tiểu Dao mình. Mới điều khiển xe, nghênh ngang mà đi.

Nguyên Họa và Từ Tử Kỳ hai người ở bờ sông ngồi thật lâu, mới trở lại công ty Vạn Lý công trình, buổi tiệc cũng vừa lúc kết thúc.

Nguyên Họa uống hơi nhiều, cước bộ có chút bất ổn, trên đường trở về đều là do Từ Tử Kỳ đỡ.

Sau khi trở lại khách sạn, Từ Tử Kỳ đỡ Nguyên Họa trở về phòng, giúp Nguyên Họa lau mặt mới vừa định đứng dậy trở về phòng của mình đã bị Nguyên Họa nắm không buông, Nguyên Họa uống đến ngu ngốc căn bản không biết để chiều cổ nàng Từ Tử Kỳ mất bao nhiêu khí lực, còn vô tâm vô phách không chịu buông tay, ép buộc người ta cùng nàng ngủ.

Từ Tử Kỳ thật sự là quá mệt mỏi, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là lên giường nằm ở bên cạnh Nguyên Họa, cũng may giường khách sạn này là giường đôi.

Nguyên Họa cười hì hì ôm lấy thân thể Từ Tử Kỳ mà cọ, lúc này tuyệt đối không quên chiếm tiện nghi*, một tay ôm thân thể mảnh mai của người ta, tay khác thì nắm tay người kia, còn hướng lên cổ Từ Tử Kỳ mà cọ.

*lợi dụng =))

Hơi thở nóng ấm làm toàn thân Từ Tử Kỳ đều trở nên đặc biệt miễn cảm, Nguyên Họa không biết động tác vô ý thức của mình thiếu chút đem dục vọng của Từ đại mỹ nữ người bộc phát.

Từ Tử Kỳ đem Nguyên Họa đẩy ra một chút, điều chỉnh tư thế ngủ của hai người, mới thở dài một hơi, cự ly gần như vậy mà nhìn khuôn mặt non nớt của Nguyên Họa, tay cũng bất tri bất giác mà sờ lên, Nguyên Họa nhủm mảy, vùng tay lên nắm lấy thứ trên mặt làm nàng ngứa ngáy.

Thân thể Từ Tử Kỳ run lên, nhưng không có rút tay của mình ra, tùy Nguyên Họa nắm lấy, tay của Nguyên Họa rất mịn, hơn nữa rất ấm áp, làm Từ Tử Kỳ cảm thấy an lòng bội phần, chăm chú mà nhìn vào dung mạo của Nguyên Họa, nặng nề mà ngủ.

Lúc Nguyên Họa tỉnh lại, nhức đầu chịu không nổi, lúc cảm giác thân thể của mình bị vật gì đè ép, trong lòng cả kinh, sau khi mở mắt ra thấy Từ Tử Kỳ thì hoảng hốt.

Sợ hãi, tuyệt đối là sợ hãi, mẹ ơi a, ai tới nói cho nàng biết vì sao Từ đại mỹ nữ cùng nàng ngủ ở trên một cái giường, hoàn toàn quên tình huống tối hôm qua lúc chính mình say rượu đã nắm người ta không chịu. Lập tức kiểm tra lại áo quần trên người mình, còn là đồ tối hôm qua mới thở dài một hơi.

Cẩn thận lấy tay của Từ Tử Kỳ ra, đang muốn xoay người rời đi, tay của Từ Tử Kỳ liền hướng qua Nguyên Họa, ôm vào trong lòng.

Nguyên Họa muốn khóc, cực kỳ muốn khóc, lập lại vài lần đem tay của Từ đại mỹ nữ dời đi, mỗi lần sắp đi liền bị ôm trở về.

Nguyên Họa ai oán trừng mắt nhìn Từ Tử Kỳ, nàng lúc này cho rằng là Từ Tử Kỳ cố ý.

Thở dài một hơi, bắt đầu chú ý về mặt lúc ngủ của Từ Tử Kỳ. Từ Tử Kỳ ngay cả lúc này cũng làm cho người càng xem càng mê mẩn, khắc sâu mỹ nữ này, Nguyên Họa đúng là nhìn Từ Tử Kỳ thế nào cũng không chán, lúc ngủ thiếu đi khí thế nữ vương hằng ngày, đường cong trên mặt trở nên dịu dàng, còn hơn so với lúc Từ Tử Kỳ tỉnh, lúc này nàng sinh ra một phần điềm tĩnh, dịu dàng.

Nguyên Họa càng thích bộ dạng này của Từ Tử Kỳ, không có một chút giả tạo. Dần dần si mê, nhìn thấy lông mi Từ Tử Kỳ rung động, Nguyên Họa không tình nguyện thu hồi ánh mắt lưu luyến của mình.

Lúc Từ Tử Kỳ mở mắt ra, Nguyên Họa liền nhắm mắt lại giả bộ ngủ, vì bầu không khí lúc này thật sự là có chút xấu hổ, cho nên giả bộ ngủ có vẻ sáng suốt.

Từ Tử Kỳ nhẹ nhàng mà ngồi dậy, cúi người xuống cho Nguyên Họa còn đang giả bộ ngủ một nụ hôn buổi sáng, nhẹ nhàng dừng ở trên trán Nguyên Họa. Rón rén rời giường ra khỏi phòng.

Nguyên Họa cảm giác được đôi môi ấm áp của Từ Tử Kỳ dừng ở trên trán của mình, trong lòng cả kinh, nghi hoặc từ trong lòng hiện lên. Nhưng vẫn thành thật giả bộ ngủ, thẳng đến nghe được tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, mới mở mắt ra, nhìn về phía cửa, trong mắt hiện lên một tia thâm thúy.

Trên đường trở về, Nguyên Họa không cùng Từ Tử Kỳ nói câu nào, bầu không khí trở nên khá quỷ dị. Giống như tối hôm qua hai người vui vẻ cũng không phải hai người bọn họ.

Nguyên Họa tích tụ, luôn luôn muốn quên việc buổi sáng của Từ Tử Kỳ, nàng không rõ tại sao Từ Tử Kỳ muốn hôn nàng, dù cho ở trần cũng có chút kỳ quái, nếu cô nói là chào hỏi, cũng không cần thiết lúc tôi lúc ngủ hôn trộm tôi đi?

Nguyên Họa không nghĩ ra, thật sự là không nghĩ ra, cuối cùng nghĩ đến đầu óc mơ hồ, nhưng cũng không có can đảm đi hỏi Từ Tử Kỳ, chỉ có thể tự mình một người rối rắm.

Từ Tử Kỳ tâm tình cũng không tệ lắm, cho dù dọc theo đường đi, Nguyên Họa chưa từng nói chuyện với nàng, tâm tình của nàng vẫn tương đối tốt. Nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, mặt có chút nóng lên.

Nguyên Họa đương nhiên không biết mỹ nữ một bên có vẻ như chăm chú lái xe lại đang nghĩ đến hành động và lời nói thất lễ lúc say rượu của mình tối hôm qua, nếu không, nhất định phải, lập tức tìm một cái khe mà trốn.

Hai người yên lặng không nói gì mà về tới Từ thị, Từ Tử Kỳ nói trước tiên đưa Nguyên Họa về nhà, thế nhưng Nguyên Họa nhất định không chịu, cho nên không hai người đành cùng nhau đi đến trước công ty.

A Hoài vừa nhìn thấy Nguyên Họa chạy tới thì hỏi hôm qua nàng đi đâu, tại sao một ngày không thấy người.

Nguyên Họa có chút nhần nhó nói mình cùng Từ tổng đi công tác, A Hoài vẻ mặt không thể tin nhìn Nguyên Họa, thật không nghĩ tới đứa nhỏ này còn có thể cùng Từ tổng đi công tác.

Hai người nói chuyện một hồi thì trở về vị trí làm việc.

Nguyên Họa đột nhiên rất hối hận mình khoe khoang khỏe mạnh làm gì? Nếu không, hiện tại có thể ở trong phòng trọ của mình nghỉ ngơi một ngày, cuộc sống có bao nhiêu thoải mái a! Nhất định là khi đó đầu óc mình bị tẩy não rồi.

Cả ngày tâm tình của Từ Tử Kỳ đều đặc biệt tốt, người trong công ty đều cho rằng là bởi vì cùng Vạn Lý công trình ký hợp đồng thành công mới làm cho Từ tổng lạnh lùng cả ngày đều là bộ dạng tươi cười. Nhưng mà ký nhiều hợp đồng trước còn lớn hơn cái này nhiều, tại sao cũng không thấy Từ tổng cười đến hải lòng như hôm nay chứ?

Từ Tử Kỳ không biết đáng vẻ tươi cười của mình hôm nay Nguyên Họa nhìn cũng muốn rung động, huống chi là những người khác chứ?

Nguyên Họa nhìn đồng hồ, cũng sắp tan sở, liền sắp xếp văn kiện rải rác trên bàn, vừa định cầm túi bỏ chạy lấy người, đã bị Từ Tử Kỳ gọi lại.

“Nguyên Họa, cô chờ một chút.” Từ Tử Kỳ bước nhanh đi tới bên cạnh Nguyên Họa vẫn còn đang mang vẻ mặt sững sờ. Vỗ vai Nguyên Họa nói “Ngớ ra làm gì chứ, đi thôi.”

Nguyên Họa bủi môi, có chút buồn bực, nhìn thoáng qua Từ Tử Kỳ, vẫn là đem nghi vấn nhen lại, theo chân của Từ Tử Kỳ đi đến thang máy.

Lúc Từ Tử Kỳ biết Nguyên Họa choáng thang máy, vừa bước vào thang máy thì bước tới gần bên người Nguyên Họa một chút, Nguyên Họa cũng rất tự nhiên nhẹ nhàng dựa vào người Từ Tử Kỳ, như có như không mà chạm vào. Làm cho không khí trong thang máy có chút mờ ám, cũng may trong thang máy cũng không phải chỉ có hai người bọn họ, coi như có thể giảm bớt bầu không khí như vậy.

Nguyên Họa xuống thang máy thì muốn đi trước, dù sao cùng một chỗ với Từ Tử Kỳ làm nàng cảm thấy không khỏi lo lắng và xấu hổ, thậm chí ngay cả tìm đập cũng đều nhanh hơn so với bình thường, cảm giác xa lạ như vậy làm Nguyên Họa cảm thấy sợ sệt.

Nhưng mà trời không chiều lòng người a! Nguyên Họa bị ai, trong lúc nàng muốn chuẩn bị đi, Từ đại mỹ nữ liền mở miệng nói “Nguyên Họa lần này hợp đồng có thể bàn thuận lợi như vậy, cũng có công lao của cô, tôi mời cô ăn cơm.”

Nguyên Họa rất muốn cự tuyệt, nàng thực sự phi thường muốn cự tuyệt. Thế nhưng đối với ánh mắt tràn đầy hi vọng của mỹ nữ thì không có sức chống cự nói “Được.”

Sau khi nói xong thì hối hận muốn tự sát.

Dùng tốc độ rùa bò đi đến bên cạnh Từ Tử Kỳ, nhất thời lệ rơi đầy mặt. Hận mình không có sức miễn dịch đối với mỹ nữ, ở trong lòng hung hăng mắng mình n lần mới tiếp nhận sự thật không thể chối cãi này.

Đến một nhà hàng Tây, Từ Tử Kỳ để Nguyên Họa gọi món, Nguyên Họa nhìn giá cả, mắt cũng muốn rớt ra, má ơi, có tiền cũng không nên lãng phí như vậy a!

Bữa cơm này là tiền lương một tháng làm công vất vả của Nguyên Họa a, nhà tư bản đại gian ác. Nguyên Họa ở trong lòng than thở một chút, nhưng mà vẫn vui vẻ gọi món, đồ ăn mắc như vậy cả đời nàng ăn được mấy lần a! Nhân tiện hiện tại có người mời khách, ăn nhiều một chút, nếu không thì không đáng a! Coi như bồi thường lúc Từ Tử Kỳ xâm phạm nàng nha!

Nguyên Họa da mặt dày, hơn nữa còn không phải dày thường, mỹ nữ hôn nàng nói là xâm phạm nàng, là người thuộc về cái loại được tiện nghi còn khoe mã.

Gọi vài món ngon mới ngừng đầu lên nhìn Từ Tử Kỳ, thấy nụ cười âm áp của Từ Tử Kỳ, cũng cười sáng lạn với Từ Tử.

Từ Tử Kỳ thích bộ dáng cười đến vô tâm như vậy của Nguyên Họa, thích xem má lúm đồng tiền nhàn nhạt của nàng, thích nàng. . . tất cả. Từ Tử Kỳ cảm thấy mình cả đời này đều bị Nguyên Họa ăn gấu gao.

Món ăn đưa lên, Nguyên Họa không thèm để ý hình tượng mà ăn nhiều một chút, ở nhà hàng Tây cao cấp như vậy, không thèm để ý hình tượng của mình chút nào.

Từ Tử Kỳ vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, những người khác thấy cảnh tượng này đều cảm thấy có chút quái dị, một nữ nhân xinh đẹp nâng ly chân dài chậm rãi uống rượu đỏ bên trong, cảnh đẹp cỡ nào a, nhưng mà bạn nhỏ đối diện hoàn toàn phá hủy bức tranh xinh đẹp như thế, trái phải tiến công, miệng nhét đầy thức ăn, còn văng tùm lum, những người xung quanh nhìn thấy khóe miệng không ngừng co giật. Tại sao một mỹ nữ như vậy lại cùng ăn cơm với một tên phá hủy không khí như vậy chứ? Chán !

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tên tiểu thuyết nên sửa lại, Nguyên Họa tuyệt đối phúc hắc, các người không nên bị bộ dáng đáng yêu bên ngoài của nàng lừa gạt.

Chờ xem nàng gạt được Từ đại mỹ nữ vào tay thì tuyệt đối sẽ biến thành một người khác, đây là chuyện xưa kể về chuyện con cừu nhỏ biến thành đại hôi lang..

Rất gian ác, rất gian ác. Ha ha. .

=====

Editor: Vote nhiều mới up tiếp :3

25. Chương 23

Chương 23:

Nguyên Họa ăn đến thỏa thích, ăn xong rồi mới phát hiện Từ Tử Kỳ cơ bản chưa từng động đến, miếng bít tết chỉ cắt một chút xíu. Có chút lo lắng nhìn Từ Tử Kỳ nói “Từ tổng tại sao cô không ăn gì a?”

Từ Tử Kỳ cười nhẹ nói “Tôi ăn no rồi, còn cô? Ăn no chưa, chưa no chúng ta kêu thêm.”

Nguyên Họa không biết nói gì, tôi ăn nhiều gấp mấy lần Từ đại mỹ nữ cô, cơ thể cô như vậy chỉ ăn một chút có chịu nổi không đây?

“Tôi cũng no rồi, ăn không vô nữa.” Nguyên Họa cố ý lấy tay xoa xoa bụng, biểu thị mình bây giờ thực sự rất no.

Từ Tử Kỳ cười kêu phục vụ tính tiền, hai người cùng ra khỏi nhà hàng.

Nguyên Họa muốn đón xe về nhà, thế nhưng Từ Tử Kỳ cố ý muốn đưa nàng, thậm chí lấy ra thân phận cấp trên để ép nàng, đành thỏa hiệp để Từ Tử Kỳ đưa nàng về phòng trọ của mình.

Lúc xuống xe, nghĩ đến hôm nay người ta mời nàng ăn một bữa mắc như vậy, có chút ngượng ngùng, vẫn là nên lễ phép mà mời người lên lầu uống ly trà lại đi.

Từ Tử Kỳ cũng không từ chối, nàng bây giờ mới biết Nguyên Họa đã dọn ra ngoài ở, có cơ hội lên xem tại sao không làm chứ?

Nguyên Họa thuê phòng ở lầu bốn, lên lầu mới phát hiện phòng của Nguyên Họa còn rất chỉnh tề, đúng là ngoài dự đoán của Từ Tử Kỳ, cũng khó trách, Nguyên Họa chỉ mới vừa dọn vào, vừa được Nguyên mẹ dọn dẹp dùm, có thể không chỉnh tề sao? Có thời gian để Nguyên Họa làm cho loạn lên, nhưng đã bị Từ tổng cô gọi ra khỏi nhà.

Nguyên Họa đến mở tủ lạnh lấy ra một bình nước trái cây rót một ly cho Từ Tử Kỳ, nàng cũng có rượu, đương nhiên cũng có bia, nàng cũng không phải như Từ tổng người ta có tiền như vậy, trong nhà còn có một quầy bar nhỏ, còn có nhiều rượu quý như vậy, không phải ai cũng có thể xa xỉ như Từ Tử Kỳ vậy, Nguyên Họa càng ngày càng cảm thấy đây thật sự là nhà tư bản đại gian ác.

Từ Tử Kỳ tiếp nhận nước chanh Nguyên Họa đưa đến, nhấp một ngụm, đôi mi thanh tú nhíu lại hỏi “Đây là nước trái cây gì, sao vị là lạ.”(có mùi nguy hiểm :v)

Nguyên Họa vừa nghe người ta nói nước trái cây có mùi lạ, thì liền cầm cái ly uống một ngụm, ừ, mùi vị đúng là lạ, sao không giống lần trước chứ, rõ ràng là cùng một nhãn hiệu nha! Chẳng lẽ là khẩu vị mới ra, nhưng nước chanh cũng không phải cái mùi này a, Nguyên Họa cũng nhíu mày.

Từ Tử Kỳ vẫn kinh ngạc nhìn Nguyên Họa, nàng không nghĩ tới Nguyên Họa như thế tự nhiên cầm lấy ly nước chanh nàng đã uống uống vào, chưa từng có ai đối với nàng như thế, cho dù là ba mẹ cũng đều tách ra ăn, cùng bạn bè ăn cơm cũng không ăn đồ người ta ăn rồi, thân bao nhiêu mới có thể giống như Nguyên Họa vậy?

Nguyên Họa không biết động tác vô ý thức của mình cũng làm Từ Tử Kỳ cảm động thành như vậy, kỳ thực lúc đó nàng chỉ lo lắng nước ép trái cây có vấn đề ảnh hưởng Từ Tử Kỳ, nàng có thể bị đuổi việc.

Đi tới tủ lạnh lấy ra nước chanh, mới phát hiện nước trái cây đã quá hạn. tiêu rồi.

Đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn đi tới trước mặt của Từ Tử Kỳ, dùng thanh âm rất nhỏ hỏi “Từ tổng, cô có khó chịu ở đâu không a?”

Từ Tử Kỳ biết chắc nước chanh kia xảy ra vấn đề, trong lòng liền muốn đùa dai một phen, cố ý nhíu mày, ôm bụng nói “Tôi đau bụng.”

Giả bộ cũng không ngờ lại giống như vậy, Nguyên Họa thật sự nghĩ nếu Từ Tử Kỳ tham gia điện ảnh thì ảnh hậu gì gì đó đều phải đứng qua một bên.

Nguyên Họa thực sự bị Từ Tử Kỳ hù dọa, vội vàng nói “Từ tổng tôi đưa cô đi bệnh viện, cô nhịn một chút.” Vừa nói vừa đi qua đỡ Từ Tử Kỳ tính đi ra cửa.

Từ Tử Kỳ không chịu đi còn giả vờ nói “Tôi chỉ đau bụng, chờ một chút thì tốt rồi, không muốn đi bệnh viện.”

Nguyên Họa hoảng sợ, chết sống kéo tay Từ Tử Kỳ muốn đi ra cửa “Cái gì không có việc gì, tôi vừa đưa cho cô uống là nước chanh bị quá hạn, mau, ngoan, chúng ta đi bệnh viện trước.”

Từ Tử Kỳ cười nói “Tôi không sao, bụng không có đau, gạt cô thôi!”

Nguyên Họa nghe xong Từ Tử Kỳ nói, liền buông tay Từ Tử Kỳ, đặt mông ngồi vào trên ghế sofa. Đúng, nàng hiện tại rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Thật là, thân phận gì nha, cấp trên của mình cũng đùa bỡn mình sao, không biết cô là cấp trên nếu thật sự xảy ra chuyện gì, tiểu công nhân như tôi còn mạng sao?

Từ Tử Kỳ không biết Nguyên Họa có thể nổi giận tới như vậy, không phải là đùa chút thôi sao, còn xụ mặt cho nàng xem, có thể cùng người khác đùa giỡn không kiêng kỵ gì, cùng Từ Tử Kỳ nàng thì không được sao?

Từ Tử Kỳ cũng tự mình hờn dỗi, cầm lấy túi xách trên ghế mở cửa đi về.

Nguyên Hòa nghe tiếng bước chân đi xa của Từ Tử Kỳ, lửa giận trong lòng nhất thời tan thành mây khói. Thôi bạo vò đầu mình, sao lại nóng nảy như vậy, vì sao không thể nhịn một chút chứ? Hiện tại chộc cho Từ tổng người ta mất hứng tốt lắm sao? Lấy điện thoại di động ra, tìm được số của Từ Tử Kỳ, muốn gọi qua, cuối cùng vẫn là để xuống. Chạy ào vào trong phòng tắm dội nước lạnh.

Từ Tử Kỳ lái xe chạy như bay về nhà, nàng cũng không chịu nổi, Về đến nhà liền lấy ra rượu đỏ uống một mình.

Nguyên Hòa ngày thứ hai đi tới công ty đi làm, ngồi vào ghế làm việc cũng không yên lòng, ánh mắt thường liếc trộm về hướng phòng làm việc của bên kia Từ Tử Kỳ.

Từ Tử Kỳ cả một ngày cũng không tìm Nguyên Hòa, có việc cũng là kêu thư ký Tư Mẫn đến truyền lời.

Nguyên Hòa biết là mình chộc cho Từ Tử Kỳ nổi giận, giờ tan tầm liền ôm cây đợi thỏ chờ ở bàn làm việc của mình, không có đi, đợi được mọi người đều về cũng gần hết, Từ Tử Kỳ mới chậm rãi mở cửa phòng làm việc đi ra.

Nguyên Hòa thấy thân ảnh của Từ Tử Kỳ, trong lòng khỏi nói có bao nhiêu kích động. Tiến lên ngăn cản Từ Tử Kỳ nói “Từ tổng.”

Từ Tử Kỳ một người đột nhiên chạy ra làm cho giật mình, vừa định lớn tiếng kêu lên thì nghe thấy được thanh âm của Nguyên Hòa, bình tĩnh nhíu miêng hỏi chuyện gì sao?”

Nguyên Hòa nhăn nhó một chút mới lên tiếng “Tôi mời cô ăn cơm.”

Từ Tử Kỳ nhất thời tâm hoa nộ phóng*, thế nhưng gương mặt vẫn bình tĩnh, ai kêu Nguyên Hòa luôn chộc nàng tức giận chứ. Lạnh nhạt nói “Tôi còn có việc.”

*vui như mở cờ trong bụng :3

Nguyên Hòa cúi đầu suy nghĩ kỹ một hồi, mất mát nói “Vây thôi đi.” (ngu ngốc =)))

Nói xong liền đi tới bên cạnh thang máy, chờ thang máy.

Từ Tử Kỳ tức giận đến giậm chân, cái đứa ngốc này tại sao không thể nói nhiều một chút chứ, tôi nói bạn cô liền nói quên đi, sống sờ sờ cũng đều bị nàng làm cho tức chết a.

Từ Tử Kỳ nghĩ Nguyên Hòa nhất định là cố ý, cố ý để cho mình toàn tâm toàn ý với nàng. Đi theo Nguyên Hòa cùng nhau vào thang máy, hai người đều không nói chuyện. Mãi đến khi ra khỏi thang máy, hai người vẫn song song đi ra khỏi cao ốc Từ thị.

Thế nhưng lúc này cố ý lại xuất hiện một cái chướng ngại vật, Lý Đông Hải đột nhiên xuất hiện, làm hàn khí trên người Nguyên Hòa hoàn toàn bộc phát ra. Hung tợn trừng Lý Đông Hải vài lần, tăng tốc bước chân chạy đi.

Lý Đông Hải nhận vài lần trừng mắt của Nguyên Hòa, cảm thấy thật khó hiểu, lại bị Từ Tử Kỳ trừng thêm vài lần. Cũng không biết ngày hôm nay mình gặp vận xui gì.

Từ Tử Kỳ biết Nguyên Hòa nhất định là hiểu lầm nàng, nghĩ nàng nói có việc là hẹn với Lý Đông Hải, nàng thậm chí cũng không biết tại sao Lý Đông Hải lại xuất hiện ở cửa Từ thị, thật sự là rất oan uổng.

Nguyên Hòa đúng thật là tức giận nàng cùng Lý Đông Hải, mình mời nàng ăn cơm nàng cự tuyệt, cũng còn chưa tính. Tại sao muốn cùng Lý Đông Hải một tên sắc lang ở ăn cơm chứ, Nguyên Hòa khó chịu, không chỉ là khó chịu một chút, nàng thậm chí nghĩ tới muốn đi hỏi Từ Tử Kỳ, nhưng mà nàng cũng không phải cái gì của Từ Tử Kỳ, làm gì có tư cách đi chất vấn người ta chứ? Huống chi tên kia cùng nàng quan hệ cũng không cận. Mình nhiều lắm cũng chỉ là cấp dưới của Từ đại mỹ nữ. Nghĩ tới đây, trong lòng Nguyên Hòa có chút chán nản, điều chỉnh tâm tình của mình, mua một phần cơm thì trở lại phòng trọ của mình.

Từ Tử Kỳ cự tuyệt lời mời của Lý Đông Hải, một người lái xe mù quáng ở trên đường, bất tri bất giác đã chạy đến dưới lầu của Nguyên Hòa, nhìn cửa sổ lầu bốn. Trong lòng không biết là tư vị gì, ngày hôm nay

rốt cuộc là lần đầu tiên Nguyên Họa chủ động mời nàng, lại cố ý phá hỏng. Hơn nữa nhìn lúc Nguyên Họa đi, sắc mặt không bình thường.

Từ Tử Kỳ lo lắng Nguyên Họa hiểu lầm quan hệ giữa mình và Lý Đông Hải, thế nhưng lại phải giải thích như thế nào đây?

Lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Nguyên Họa, nàng không dám gọi điện thoại, sợ nghe được khẩu khí lạnh lùng của Nguyên Họa, bản thân mình cũng không nói được.

Trên lầu, lúc này Nguyên Họa đang online, đang đánh một trò chơi cần chút kỹ thuật, ví dụ như loại trò chơi phải liên tục nhìn. Nghe được chuông điện thoại di động, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, phát hiện là tin nhắn của Từ Tử Kỳ cũng không muốn mở ra xem, liền để điện thoại di động xuống, tiếp tục trò chơi.

Từ Tử Kỳ cầm điện thoại di động xuất thần, nàng một mực chờ Nguyên Họa trả lời, nhưng mà đã qua một giờ rồi, điện thoại vẫn là không có nhận được Nguyên Họa tin nhắn trả lời của Nguyên Họa, nàng cũng một mực giúp Nguyên Họa giải thích, người ta chắc chưa thấy tin nhắn của nàng, có lẽ hiện tại đang bận, dù gì cũng có chút cảm giác lừa mình dối người. Bất tri bất giác cũng ngủ quên mất.

Nguyên Họa không biết Từ Tử Kỳ đang ở dưới lầu một mực chờ nàng trả lời, chăm chú chơi trò chơi của mình, chơi có chút chán, mới cầm điện thoại di động lên, nghĩ đến có thể Từ Tử Kỳ tìm nàng có việc thì sao? Nếu như cùng sắc lang Lý Đông Hải như vậy cùng một chỗ, như vậy thì chỉ số nguy hiểm của Từ Tử Kỳ là một trăm phần trăm. Cuối cùng vẫn là mở ra tin nhắn điện thoại di động, nhìn thấy liền choáng váng.

“Tôi ở nhà cô dưới lầu chờ cô, cô xuống đây đi.”

Nguyên Họa choáng váng, triệt triệt để để choáng váng. Điện thoại di động từ trên tay hoa lệ lệ mà rơi xuống.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương sau sẽ chậm rãi đem bản tính của Nguyên Họa hiện ra. Há Há...

Các người chờ xem một người đáng yêu lại ngu ngốc như Nguyên Họa phúc hắc là dạng gì nha.

Cho nên nói không nên bị bề ngoài che mắt, Từ đại mỹ nữ rất bị ai, nàng luôn bị Nguyên Họa che mắt.

gJzUqA^ U2

26. Chương 24

Chương 24:

Nguyên Họa cầm điện thoại di động gấp đến độ đi tới đi lui, tại sao mình không xem tin nhắn sớm một chút chứ. Bū môi, tiêu rồi, thực sự tiêu thật rồi.

Thời gian cũng qua hai giờ rồi. Lại nghĩ đến khí thế lúc nổi giận của Từ Tử Kỳ thì run lập cập.

Nguyên Họa cầm lấy cái áo khoác liền phóng xuống lầu, tốc độ này đúng là không thể nghi ngờ, làm cho một cụ bà vừa mới lên lầu bị xẹt ngang muốn hoa mắt, lại càng hoảng sợ, cảm thán nói “Tuổi trẻ bây giờ a!” Dừng thời gian mười mấy giây chạy hết bốn tầng lầu.

Nguyên Họa đi xuống lầu, đập vào mắt chính là chiếc Ferrari màu đỏ của Từ Tử, thật chói mắt, muốn không nhìn cũng không được. Bên trong một tiểu khu như vậy, chiếc xe này nhất định là vật bên ngoài đến. Đã có rất nhiều người dừng chân xem xét.

Nguyên Họa bước nhanh đi tới bên cạnh chiếc Ferrari, trong lòng không ngừng nguyên rửa sao Từ Tử Kỳ này không biết khiêm tốn một chút chứ.

Chúng kiến Từ Tử Kỳ còn mặc đồng phục đi làm ngủ gục trên tay lái, trong lòng Nguyên Họa không biết vì sao vừa cảm động vừa đau lòng, còn không rõ vì sao có một chút yêu thương. Gõ gõ cửa kính xe, Nguyên Họa thật sự là không chịu nổi những ánh mắt của đám người kia nhìn mình, giống như xem tiểu tam*, cực kỳ chán ghét. Nàng và Từ tổng là trong sạch nha, hơn nữa làm tiểu tam cũng không đến phiên nàng a!

*tiểu tam: vợ bé

Từ Tử Kỳ bị một trận âm thanh gõ cửa dồn dập đánh thức, mở mắt nhìn ra ngoài cửa xe, thấy được Nguyên Họa. Trong lòng chỉ cảm thấy xúc động, Từ Tử Kỳ nàng lúc nào thì có bộ dáng chờ người khác như vậy, trong trí nhớ Từ Tử Kỳ nàng cũng chỉ có một lần đợi một người bạn tốt 15 phút, không gặp người thì đi. Ngày hôm nay lại vì Nguyên Họa phá lệ, đợi hơn hai giờ, mình cũng cảm thấy khó tin.

Từ Tử Kỳ mở cửa xe xuống tới, lại là một mỹ nữ sáng chói, người đang đi trong tiểu khu lúc này đều dừng lại nhìn vị mỹ nữ khí chất này. Ngay cả mấy ông cụ dẫn chó đi dạo cách đó không xa cũng dừng lại.

Nguyên Họa không có thói quen bị nhiều người như vậy nhìn chăm chăm, đặc biệt Từ đại mỹ nữ bị người tôi nhìn chăm chăm như vậy càng khó chịu. Nhưng Từ đại mỹ nữ người tôi đã quen như vậy, không có cảm giác gì.

Nguyên Họa bá đạo mà kéo Từ Tử Kỳ bước nhanh đi lên lầu, để lại một mọi người cảm thán.

Từ Tử Kỳ trong lòng cảm thấy ấm áp, cũng tăng thêm lực nắm tay của Nguyên Họa.

Nguyên Họa cảm giác được lực độ trên tay, trong lòng run lên, nhưng mà không suy nghĩ nhiều gì, lôi kéo Từ Tử Kỳ trở lại ổ nhỏ của mình.

“Từ tổng, sao cô lại tới đây, không phải là cùng Lý thiếu kia đi ra ngoài ăn cơm sao?” Người của công ty đều gọi đùa Lý Đông Hải là Lý thiếu, Nguyên Họa tự nhiên cũng xưng hô như vậy.

“Ai nói tôi và hắn cùng đi ăn cơm a? Thật là.” Từ Tử Kỳ có chút căm tức mà nói. Đều do Nguyên Họa cô, nếu không phải tại cô, tôi có thể đến bây giờ còn đói bụng sao?

“Ách. . . Cô nói có việc không phải là có hẹn với hắn sao?” Nguyên Họa sợ hãi mà hỏi. Nếu như không phải vậy, không phải mình trách oan Từ Tử Kỳ sao, về đến nhà còn mắng nàng nửa ngày, izz. . .

“Điều không phải.” Từ Tử Kỳ khẳng định trả lời.

Nguyên Họa buồn rầu, thật đúng là mình trách oan Từ đại mỹ nữ.

Nguyên Họa phát hiện mình đụng đến việc gì có liên quan đến Từ đại mỹ nữ thì đặc biệt trở nên không bình tĩnh, còn đặc biệt dễ kích động mà đi vào ngõ cụt. Đây cũng không phải là hiện tượng tốt gì.

“Không phải cô mời tôi ăn cơm sao?” Từ Tử Kỳ cẩn thận hỏi, chỉ sợ Nguyên Họa nói không mời, nàng thật sự đói bụng.

“Cô còn chưa ăn?” Nguyên Họa có chút kinh ngạc, tin nhắn ban nãy là sau khi nàng về nhà không lâu, nói cách khác Từ đại mỹ nữ tan việc chưa lâu đã sớm chờ dưới lầu nhà nàng. Nguyên Họa dùng ánh mắt như nhìn quái vật mà nhìn chăm chăm Từ Tử Kỳ.

Từ Tử Kỳ bị nhìn có chút mất tự nhiên nói “Ừ, chưa.”

Nguyên Họa nhìn Từ Tử Kỳ một hồi lâu, thở dài, đi tới cửa nói “Đi a, đi ăn cơm, cô còn ngồi ở đó làm gì chứ?” Nguyên Họa buồn rầu, chẳng lẽ còn trông cậy vào mình nấu cơm cho nàng sao?

Từ Tử Kỳ đứng lên bước nhanh theo Nguyên Họa, đi ra cửa.

Lần này là Từ Tử Kỳ chủ động nắm bàn tay nhỏ nhắn của Nguyên Họa, Nguyên Họa trong lòng kinh ngạc một chút, cũng không tránh thoát. Nói thật thì nàng cũng thích cái nắm tay của Từ Tử Kỳ.

Nguyên Họa mang theo Từ Tử Kỳ đi tới một quán nhỏ ven đường, tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống.

Từ Tử Kỳ luôn cảm thấy ở nơi đông người như vậy ngồi ăn có chút là lạ, cả người đều cảm thấy không được tự nhiên. Suy nghĩ một chút đây cũng xem như lần đầu tiên các nàng hẹn hò, trên mặt tươi cười làm cho Nguyên Họa si mê một trận. (chời ơi hai chế mê nhau quá vậy =)))

Nguyên Họa cũng không biết Từ Tử Kỳ không thích hoàn cảnh như vậy, phạm vi cuộc sống của hai người vốn không giống nhau, Nguyên Họa thích quán nhỏ bên đường vì nó tiện nghi, quan trọng hơn là mùi vị so với nhà hàng còn tốt hơn, ăn cơm quan trọng là khẩu vị cũng không khí. Nàng và Từ Kiều, còn có rất nhiều bạn bè bên cạnh đều thích cuộc sống như thế này, cho nên cũng chủ quan cho rằng Từ Tử Kỳ cũng thích.

Từ Tử Kỳ cũng không phải nói không thích, chỉ là không có thói quen. Làm đại tiểu thư Từ thị có khi nào thì ngồi ăn bên đường đâu, chỉ là nàng yêu ai yêu cả đường đi mà thôi.

Nguyên Họa gọi một bàn đồ ăn, lại sợ Từ Tử Kỳ không thích ăn cay, gọi một bàn món ăn thanh đạm. Chính mình cũng không phát giác đã đối xử với Từ Tử Kỳ tốt hơn rất nhiều.

Từ Tử Kỳ vẻ mặt hạnh phúc mà nhìn Nguyên Họa, Nguyên Họa bị nhìn có chút mất tự nhiên quay đầu, lúng túng nói “Từ tổng.”

Vừa nghe đến tiếng xưng hô Từ tổng này, đôi mi thanh tú của Từ Tử Kỳ liền nhú lại, lúc trước không cảm thấy Nguyên Họa kêu như vậy có gì không ổn, bây giờ nghe đến cảm thấy đặc biệt chói tai.

“Sau này cô gọi tôi là Tử Kỳ, không cần gọi Từ tổng.” Từ Tử Kỳ vẻ mặt thành thật nói với Nguyên Họa.

Nguyên Họa cũng không tiện từ chối ý tốt của nàng, cười nhẹ nói “Được, Tử Kỳ.” Lúc kêu ra mới phát hiện mình cũng có thể kêu tự nhiên như vậy.

Bầu không khí giữa hai người hơi trở nên có chút ái muội.

Nhưng mà chủ quán rất không đúng lúc mà đem đồ ăn tới, Nguyên Họa từ trong ống trúc lấy ra hai đôi đũa, đưa cho Từ Tử Kỳ sau đó mới hướng ông chủ đang bận rộn mà kêu: “Ông chủ, cho tôi hai chén cơm trắng.”

Chủ quán cười nói “Tới ngay!”

Trong chốc lát đem đến hai chén cơm trắng, Nguyên Họa cầm lấy đôi đũa thúc giục Từ Tử Kỳ mau ăn.

Từ Tử Kỳ cười gấp lên ăn, gấp một ít đồ ăn bỏ vào miệng, khen nói “Ừ, ăn thật ngon.”

Nguyên Họa nhìn Từ Tử Kỳ vừa cười vừa nói “Tôi giới thiệu có thể ăn không ngon sao, hi hi.” Vừa nói vừa gấp một ít đồ ăn vào chén của Từ Tử Kỳ nói “Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.”

Động tác trên tay Từ Tử Kỳ dừng lại một chút, nhất thời cảm thấy trong lòng bị tiểu Nguyên Họa này lấp đầy, nhất thời cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thiên hạ, không hiểu vì sao lại cảm động. Cảm giác hạnh phúc từ chân lan đến đầu.

Nguyên Họa nhìn ánh mắt của Từ Tử Kỳ càng ngày càng dịu dàng, nhưng mà bản thân nàng cũng không có phát hiện, thỉnh thoảng còn giúp Từ Tử Kỳ gấp đồ ăn, mình ngược lại không có ăn gì, nhưng lại cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Hai người cơm nước xong, đã là hơn mười giờ.

Đi đến trước xe của Từ Tử Kỳ, Nguyên Họa có chút lo lắng trở như vậy mà để một mình Từ Tử Kỳ trở về, nhưng lại ngại ngần không tiện mở miệng kêu người ta ở lại, tích tụ một lúc, thấy Từ Tử Kỳ đã lên xe chuẩn bị đi mới lên tiếng “Tử kỳ, đã trễ thế này, chị cũng đừng về nữa, ở chỗ em ngủ một đêm đi.”

Nói xong thì cẩn thận nhìn Từ Tử Kỳ, rất sợ người ta không đáp ứng, vậy thì nhục lắm.

Từ Tử Kỳ cười rộ rỡ “Ừ.” Liền xuống xe, lôi kéo Nguyên Họa vẫn còn ngu ngốc đứng một bên.

Lúc Nguyên Họa lên lầu mới chính thức ngó ngàng, đây chỉ có một phòng ngủ, làm sao bây giờ đây? Nhìn giường ngủ, Nguyên Họa hồi hận đến xanh ruột. Hạ quyết tâm nói “Chị đi tắm xong ngủ giường của em, em ngủ sofa.”

Từ Tử Kỳ vừa lên lầu liền phát hiện Nguyên Họa đang buồn rầu, trong lòng thấy buồn cười, nhìn lại bộ dáng ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục của Nguyên Họa, thoáng chốc cười đến cười run rẩy hết cả người.

Nguyên Họa chỉ cảm thấy lại mất thể diện trước mặt của Từ đại mỹ nữ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên đi tìm cho Từ Tử Kỳ một cái áo T-shirt cùng với một cái quần thể thao. Đẩy Từ Tử Kỳ đi vào toilet.

Từ Tử Kỳ cười đến chảy nước mắt, từ trong phòng tắm đi ra, thấy một mình Nguyên Họa nằm ỏ trên ghế sofa, đi tới bên người Nguyên Họa nói “Em vào đi, chúng ta cùng nhau ngủ.”

Nguyên Họa đỏ mặt nói “Không cần. Chị ngủ đi, em ngủ sofa là được rồi.”

Từ Tử Kỳ hờn dỗi mà nhìn nàng một cái nói “Chúng ta đều là nữ, em còn sợ chị ăn em a!”

Nguyên Họa há hốc mồm nhưng không nói nên lời, kỳ thực nàng rất là muốn nói, đúng là em sợ chị ăn em a.

Dưới sự yêu cầu hết lần này đến lần khác của Từ Tử Kỳ, Nguyên Họa đành đi vào phòng ngủ, đứng ở trước giường, nhìn Từ Tử Kỳ nằm xuống mới đi qua phía đối diện nằm xuống.

Từ Tử Kỳ vừa buồn cười vừa tức giận mà nhìn Nguyên Họa mờ ám nói “Em không nằm sang bên đây chút sao?”

Nguyên Họa sợ hết hồn mới lên tiếng “A! Không sao không sao. . .”

Từ Tử Kỳ liền trêu đùa “Thật không sao sao? Em xem em sắp té xuống, em không sợ té xuống sao?”

Nguyên Họa lúc này mới phát hiện mình cũng ở cạnh mép giường, nếu xê qua nữa thực sự sẽ té xuống, nhìn lại diện tích lớn ở giữa, đều cảm thấy mặt cũng mất hết rồi. Vội vàng đem thân thể di chuyển qua phía Từ Tử Kỳ, vẫn chưa lại một khoảng trống mới dừng lại.

Từ Tử Kỳ liếc mắt nhìn một cái Nguyên Họa thì nhắm mắt lại, nằm trên nệm có hương vị của Nguyên Họa bình yên đi vào giấc ngủ.

Nguyên Họa bên cạnh ngược lại một đêm đều ngủ không ngon, kinh hồn táng đảm, khi thì mở to mắt nhìn trần nhà, khi thì nhắm mắt lại cũng đều nhìn thấy hình ảnh của Từ Tử Kỳ, nàng chỉ cảm thấy ngày hôm nay mình đúng là điên, đang tốt tại sao phải kêu Từ Tử Kỳ ngủ ở chỗ nàng làm gì?

Bây giờ bị người này phiền não một đêm không thể ngủ, quay đầu nhìn về phía Từ Tử Kỳ, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn lại quay đầu trở về. Liên tục mình một người nằm đó vùng vẫy đến nửa đêm, lúc trời gần sáng mới ngủ mất.

=====

Thấy mấy bạn vote nhiệt tình quá nên up chương này cho tới trộm mền đọc =))

Há há :v

27. Chương 25

Chương 25:

Beta: sai sót gì nhắc mình dùm :D

Sáng sớm lúc tỉnh lại, Nguyên Họa phát hiện mình đều đã dán lên trên người của Từ đại mỹ nữ, hoàn toàn là dáng vẻ của bạch tuộc.

Ở trong lòng vì mình đổ mồ hôi lạnh sau đó mới cẩn thận dời đi thân thể nhỏ nhỏ của mình, động tác rất nhẹ rất nhẹ, nhưng mà vẫn đánh thức Từ đại mỹ nữ.

Từ Tử Kỳ một đêm này ngủ khỏi nói có bao nhiêu an ổn, bị đánh thức, có chút khí giường*, nhưng mà lúc mở mắt ra nhìn thấy Nguyên Họa, tức giận trong lòng đều bị hạnh phúc bao phủ.

*khí giường: tức giận khi đang ngủ mà bị đánh thức

Từ Tử Kỳ rất hưởng thụ cảm giác như thế này, cũng là lần đầu tiên cảm giác được cái loại tình yêu của thiếu nữ đang yêu đương, nhìn Nguyên Họa bằng ánh mắt đầy dịu dàng.

Nguyên Họa một bên không biết đây là cảm thụ gì, trái tim nho nhỏ run lên một cái, giống như sắp suy kiệt, Từ đại mỹ nữ còn dùng ánh mắt dịu dàng chết người không đền mạng mà nhìn nàng, mẹ a!

Nguyên Họa còn cảm thấy da gà của mình toàn bộ hiện ra, tại sao cảm thấy ánh mắt của Từ đại mỹ nữ nguy hiểm như vậy chứ?

Nguyên Họa trái phải dò xét một lần, tìm đường chạy trốn tốt nhất

Từ Tử Kỳ nhìn Nguyên Họa lén lút cũng biết người này đang tính làm cái quỷ gì, người chưa chạy đã vội vàng nói “Nguyên Họa, lúc em ngủ lợi dụng tôi, dán vào trên người tôi.”

Nguyên Họa ớn lạnh, cũng không phải là mình tình nguyện dán lên, để người nào đó tự đắc đến như vậy. Nhưng lúc mình tỉnh lại đích thật là ôm Từ đại mỹ nữ, nói mình không phải cố ý, xem ra cũng không ai tin.

Nguyên Họa cảm thấy mình gặp phải thần xui xẻo gì rồi, kể từ cùng Từ đại mỹ nữ cùng một chỗ, thần xui xẻo này liền đặc biệt chiếu cố nàng.

“Ha ha, tư thế ngủ của em không tốt, cũng không biết lúc nào dán lên người chị nữa, ngượng ngùng, hi!” Nguyên Họa ngượng ngùng cười nói, trong lòng thì không tình nguyện.

“Tư thế ngủ không tốt có thể dán lên người người khác sao? Theo như em nói thì tội phạm cường hiếp nói mình nhịn không được, có thể không cần kết tội sao?” Từ Tử Kỳ giả bộ ủy khuất vô cùng.

Nguyên Họa mồ hôi lạnh chảy ròng, người này rõ ràng không có việc làm đi gây sự, trước kia người ta cũng sờ ngực của chị rồi, hôm sau chị còn chưa đi theo người ta đi, hừ. . . Nghĩ đến chuyện đó, trong lòng Nguyên Họa lại vô cùng tức giận. Mặc kệ mà bỏ đi. (hồi trước em thấy thằng cha Lý thiếu sờ ngực tiểu thụ của em á : ()

Từ Tử Kỳ không biết mình chỗ nào chọc cho Nguyên Họa đột nhiên nổi cơn thịnh nộ, lúc này vẫn là một con mèo con đáng yêu, tại sao một hồi liền biến thành cọp mẹ hung hãn a!

“Nguyên Họa, em đi đâu a? Em còn chưa nói phải làm sao đây?” Từ Tử Kỳ quay ra cửa phòng Nguyên Họa hét lớn.

Trong lòng Nguyên Họa không vui, lại không thể biểu hiện ra ngoài, nàng không biết mình tại sao bởi vì nghĩ đến chuyện như vậy mà không vui, đành phải đi ra.

Thế nhưng bị Từ Tử Kỳ quát như thế, lửa giận trong lòng nhất thời công tâm mà đến, xoay người về phía Từ đại mỹ nữ trên giường, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói “Làm sao bây giờ? Lê nào chị muốn em cưới chị sao? Từ đại mỹ nữ, đã từng dán lên người chị đều phải chịu trách nhiệm có phải hay không?”

Từ Tử Kỳ nghe được lời nói không vui và đầy mỉa mai của Nguyên Họa, tuy rằng không biết Nguyên Họa giận cái gì, nhưng Từ đại mỹ nữ người ta đích xác là bị Nguyên Họa nói đến tức giận.

Buổi sáng tốt đẹp, Nguyên Họa em là cố ý kiếm chuyện với tôi đúng không?

Từ Tử Kỳ tức, tức Nguyên Họa vì sao làm cho bầu không khí đang tốt biến thành như vậy, còn dùng chuyện này châm chọc nàng. Sừng sốt một chút mới quay qua Nguyên Họa nói “Được, vậy em liền cưới tôi để chịu trách nhiệm !” Từ Tử Kỳ tận lực để cho mình tỉnh táo lại, giọng nói ôn hòa nói.

Nguyên Họa chuyện đương nhiên cho rằng đây là thú vui tà ác của Từ Tử Kỳ, đi tới trước mặt của Từ Tử Kỳ, có chút cảm giác trên cao nhìn xuống, đương nhiên đây cũng là lần đầu tiên Nguyên Họa ở trước mặt Từ Tử Kỳ có cảm giác trên cao nhìn xuống. Tay đưa tới nâng cằm Từ Tử Kỳ nói “Thế nhưng em không muốn cưới!” Nói xong thả tay xuống chạy trốn.

Từ Tử Kỳ hiển nhiên không thích ứng được đối với Nguyên Họa cường thế như vậy, thất thần. Một hồi lâu tinh thần hồi phục, quay về hướng cửa hô lớn “Nguyên Họa, em cái tên hỗn đản* này!”

*khốn kiếp

Nguyên Hòa ở trong toilet nghe được tiếng rống giận dữ của Từ Tử Kỳ, trong lòng vô cùng đắc ý, vẻ mặt phấn chấn mà đánh răng của mình. Trời biết lúc nàng nâng cằm Từ đại mỹ nữ người ta, tay có bao nhiêu run rẩy, trái tim nhỏ có bao nhiêu run rẩy, hồn phách chia lìa a!

Nguyên Hòa đánh răng xong, bản thân không thể nào nấu cơm, không nỡ nấu mì chiêu đãi Từ đại mỹ nữ, đành đi đến cửa phòng ngủ nói với Từ Tử Kỳ “Từ tổng.” Kết quả Từ đại mỹ nữ người ta vừa nghe tiếng gọi này liền hung tợn mà trừng Nguyên Hòa.

Nguyên Hòa bị trừng cả người mất tự nhiên sửa lời nói “Từ kỳ. . . Ách. . .” Đạt được ánh mắt hài lòng của Từ đại mỹ nữ mới chậm rãi nói “Chị trước tiên thay quần áo, bàn chải đánh răng và ly mới đều đặt trên bàn dài, chị đi vào có thể thấy được, cái kia là cho chị dùng, em ra ngoài mua một ít thức ăn.”

“Ừ. Em cẩn thận một chút.” Từ Tử Kỳ mất tự nhiên dặn dò, đây là đương nhiên, Từ Tử Kỳ cũng chưa từng quan tâm tới một người như vậy, e rằng Nguyên Hòa chính là người thứ nhất nghe được lời này của Từ Tử Kỳ.

“Ừ. Em đi đây, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Từ Tử Kỳ rời giường mặc vào quần áo ngày hôm qua của mình, ai kêu Nguyên Hòa người ta nhỏ như vậy làm chi, không có khả năng đưa ra mấy bộ quần áo cho nàng mặc, hiện tại đành phải mặc đồng phục đi làm ngày hôm qua của mình. Trở lại công ty không biết sẽ đưa đến lời nói bịa đặt gì. Khẳng định là nói nàng một đêm không về cùng nam nhân chơi bời.

Nguyên Hòa phi nhanh xuống lầu, vốn là một tên chíp bông*, tự nhiên là không có khả năng lặng yên đi đi xuống lầu.

*đưa nhỏ nhanh nhẩu đoán :))

Xuống đường, chạy đến cửa hàng bán thức ăn sáng mua mấy cái bánh tiêu, hai cái bánh bao, hai bình sữa đậu nành, biết Từ Tử Kỳ tầng lớp thượng lưu chắc chắn ăn không quen mấy thứ này, thế nhưng thật sự là không có lựa chọn khác nha! Khu vực nhà nàng tìm đâu ra những thứ tây như sandwich cho Từ đại mỹ nữ ăn chứ? Chịu đựng tùy tiện ăn một chút đi.

Nguyên Hòa trả tiền, bác gái bán bữa sáng lúc trả lại tiền thừa còn thầm nói “Một đứa nhóc nhỏ như vậy, lại mua nhiều như vậy, tại sao có thể ăn nhiều như vậy chứ?”

Nguyên Hòa thật ra rất muốn phản bác, ngẫm lại cũng không cần thiết, được rồi, để bác gái cho rằng tôi là một thùng cơm đi. Cầm tiền lẻ, lại phi nhanh một trận về nhà.

Nguyên Hòa lấy chìa khóa ra mở cửa nhà, đem bữa sáng ném cho Từ Tử Kỳ nói “Nhanh ăn đi.”

Từ Tử Kỳ cầm bữa sáng Nguyên Hòa mua, nhìn hồi lâu, trong lòng vui vẻ. Tràn đầy hạnh phúc từ đáy lòng lan ra, cực kỳ tao nhã ăn, chủ yếu là tại Nguyên Hòa ngồi bên cạnh nàng, cho nên Từ Tử Kỳ ăn còn tao nhã hơn trước nhiều.

Còn Nguyên Hòa cái đứa nhỏ hư hỏng này, cho dù trước mặt là mỹ nữ cũng không chút nào cố kỵ. Trên phương diện ăn uống liền có thể chứng minh được, một cái bánh bao thịt chỉ vài ngụm liền giải quyết sạch sẽ. Ăn xong rút một tờ khăn giấy lau miệng là xong chuyện. Còn đáng về Từ Tử Kỳ là miệng nhỏ ăn từng chút một.

Nguyên Hòa ăn xong cũng chỉ có thể phát ngốc nhìn mỹ nữ ăn, nhìn cái miệng anh đào nhỏ nhắn đóng mở, Nguyên Hòa chỉ cảm thấy cái miệng này so với bánh bao trên miệng còn có sức dụ dỗ hơn nhiều. Một bộ dáng bỉ ổi liền cũng hiện ra trước mặt của Từ đại mỹ nữ. (chỗ này edit nhiều “miệng” quá muốn mất khái niệm luôn =)))

Từ Tử Kỳ ngẩng đầu thấy được ánh mắt trắng trợn của Nguyên Hòa, còn nhìn chằm chằm vào mặt mình. Buồn bực nhìn người nào đó còn đang chìm trong dâm ý. (ahaha :v)

Nguyên Hòa lấy lại tinh thần thì dĩ nhiên nhìn thấy chính là mỹ nữ dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn mình chằm chằm, mặt bá một cái liền đỏ lên..

Không được tự nhiên mà quay đầu đi chỗ khác, thanh âm đặc biệt mất tự nhiên nói “Ăn xong rồi sao?” Nguyên Họa có tật giật mình cũng phát hiện thanh âm của mình trở nên không bình thường, đỏ mồ hôi lạnh, cầu nguyện Từ Tử Kỳ không có nghe thấy gì!

Từ Tử Kỳ cũng không vạch trần Nguyên Họa, chẳng qua là quay qua Nguyên Họa tà tà cười. Đương nhiên nụ cười kia ở trong mắt Nguyên Họa có bao nhiêu u ám thì có bấy nhiêu u ám.

Nguyên Họa chẳng qua là cảm thấy Từ đại mỹ nữ nếu không đi đóng phim ma thì thật đúng là uổng phí nhân tài a! Từ Tử Kỳ đúng là diễn cái gì cũng đảm nhiệm được, hơn nữa ở trong mắt Nguyên Họa diễn xuất của nàng phải nói là kiệt tác.

Ăn điểm tâm xong, hai người đi xuống lầu. Nguyên Họa đi bên cạnh Từ Tử Kỳ giống như một đứa nhỏ, ngay cả bà bà không quen biết đang đi lên lầu cũng hỏi Từ Tử Kỳ “Dẫn cháu gái đi ra ngoài chơi a?”

Từ Tử Kỳ nghen lại ý cười cuồn cuộn nổi lên trong lòng, nỗ lực yên tĩnh trở lại mới trả lời “Dạ, đúng vậy!”

Nguyên Họa nghe một già một trẻ nói chuyện, ý nghĩ muốn chết đều có. Dù gì mình cũng 24 tuổi rồi. Mặc dù nhỏ hơn Từ đại mỹ nữ vài tuổi. Nói thật ra, Nguyên Họa người ta căn bản cũng không biết Từ Tử Kỳ rốt cuộc bao nhiêu tuổi. Dù nói tuổi tác là bí mật của phụ nữ. Thế nhưng ở trong công ty cũng không ít ý kiến bất quái, căn cứ theo nhiều người, năm nay Từ đại mỹ nữ 27 xuân xanh. Cho nên trong tiềm thức Nguyên Họa vẫn cho rằng Từ đại mỹ nữ lớn hơn nàng mấy tuổi. Nhưng mà tính thể nào cũng chỉ có 3 tuổi, cũng không có khác biệt lớn như vậy a, tiếng xưng hô cháu gái này cùng bề ngoài có chút không thích hợp nha. Nguyên Họa nhin xuống xúc động muốn trợn trắng mắt, ý cười dịu dàng mà quay qua Từ Tử Kỳ nói “Từ tổng, chúng ta cần phải đi.”

Từ đại mỹ nữ nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Nguyên Họa, trong lòng khỏi nói vui vẻ biết bao nhiêu, chân đạp giày cao gót đất đất mà đi xuống lầu. Cuối cùng còn quay đầu đối với bà bà còn trên thang lầu bà nói “Lão bà bà, cháu gái tôi sau này nhờ bà bà, nàng ở một mình, còn làm phiền bà bà chiếu cố nàng nhiều hơn.”

Thông thường, yêu cầu của mỹ nữ sẽ không bị người ta cự tuyệt. Cho nên bà bà đương nhiên là mừng rỡ đáp “Ha hã, cô nương cô cứ yên tâm đi, cháu của cô sau này cứ giao cho lão thái bà này, có gì cần đến phòng 203 tìm lão thái bà này là được rồi.”

Từ Tử Kỳ ngược lại rất tự nhiên nói tiếng cảm ơn mới lại tiếp tục đi xuống lầu. Để lại Nguyên Họa một người đứng ở trên thang lầu, liếc mắt xem thường. Nàng nhin thật lâu, thực sự rất lâu rồi.

Lúc Nguyên Họa xuống lầu, Từ Tử Kỳ cũng đã lên xe của mình.

Cũng may buổi sáng người không nhiều lắm, Nguyên Họa dùng tốc độ cực nhanh lên Ferrari của Từ Tử Kỳ, nàng cũng không muốn lại bị mọi người hiểu lầm thành tình nhân người khác, nghĩ đến những ánh mắt khinh bỉ, thân thể nhỏ nhỏ của Nguyên Họa liền rung mình.

Từ Tử Kỳ khởi động xe, tốc độ xe cũng không nhanh lắm. Nguyên Họa có chút buồn bực nhìn Từ Tử Kỳ, khó có được Từ đại mỹ nữ lái xe chậm như vậy nha. Phòng trọ của Nguyên Họa cũng rất gần cao ốc Từ thị, cho dù là tốc độ xe chậm đi nữa, cũng chỉ mất vài phút là đến.

Nguyên Họa xuống xe, nói tiếng cảm ơn liền chạy về phía cao ốc Từ thị. Từ Tử Kỳ nhìn bóng lưng nhỏ nhỏ của Nguyên Họa, càng kiên định ý nghĩ của chính mình. Nàng phải ôm được tiểu Nguyên Họa này về.

Nguyên Họa đi vào cao ốc Từ thị, thân mình bỗng nhiên run một cái.

Trời nóng bức thế này, tại sao còn cảm thấy trên người lạnh như thế a, chẳng lẽ là điều hòa công ty chính quá thấp? Thân thể nhỏ nhỏ của Nguyên Họa rụt lại một cái, chạy nhanh vào trong thang máy, lại bắt đầu cuộc hành trình choáng váng.

=====

Vote nhiều up nhanh chương mới :3

28. Chương 26

Chương 26:

Sai thì nhắc mình sửa :3

Lên lầu, ném túi của mình xuống, lại bắt đầu một ngày làm việc. Chỉnh sửa lại một chút tài liệu và một phần dự án, lười biếng dựa vào trên ghế làm việc, lấy điện thoại di động ra đong đưa nửa ngày, vẫn là nhắn tin nhảm nhí cho Từ Kiều.

“A Kiều yêu dấu của tao a, tao chán quá à!”

Đợi nửa ngày cũng không thấy Từ Kiều trả lời nàng, trong lòng bắt đầu buồn bực. Cho dù Từ Kiều không thích nhắn tin như thế nào đi nữa, chỉ cần là Nguyên Họa nàng nhắn đến, nàng sẽ trả lời Nguyên Họa, tuy rằng nội dung rất là ngắn gọn sâu sắc.

Nguyên Họa chờ tới chờ lui, đến giờ nghỉ trưa cũng không nhận được tin nhắn của Từ Kiều, trong lòng càng nghi ngờ, còn có chút lo lắng nho nhỏ.

Cầm điện thoại di động lên gọi đi, điện thoại bên kia là đang tắt máy.

Mãi đến buổi chiều tan tầm, Nguyên Họa liền vội vàng chạy ra khỏi công ty, chạy đi phòng trọ của Từ Kiều.

Nhấn chuông cửa thật lâu mới thấy Từ Kiều sắc mặt tái nhợt mà vội tới mở cửa cho Nguyên Họa, Nguyên Họa thấy bộ dáng này của Từ Kiều, sợ hãi.

Hai người thân thiết nhiều năm như vậy, nàng chưa thấy qua một mặt yếu ớt như vậy của Từ Kiều a, mỗi lần nhìn thấy Từ Kiều đều là sanh long hoạt hổ*, hơn nữa Từ Kiều cũng rất ít sinh bệnh, mỗi lần sinh bệnh đều là bị người nhà đón về chăm sóc. Lần sau gặp lại Từ Kiều thì nàng lại khôi phục bộ dáng hung dữ thường ngày.

* mạnh như rồng như hổ

Nguyên Họa vào cửa, lại hỏi “A Kiều, tao thấy sắc mặt mày không bình thường a, có phải là bị bệnh hay không a? Uống thuốc chưa?”

Từ Kiều dựa ở trên ghế sofa, cực kỳ đau đầu. Thăm nghĩ phải ngủ tốt một giấc, vậy mà chuông cửa cứ cố ý vang lên liên tục, tức giận muốn đem người hung tợn mắng một trận, vừa mở cửa, thấy là Nguyên Họa, gắng gượng mà đem cơn giận này đè xuống..

Có nghe được lời quan tâm của Nguyên Họa, Từ Kiều có chút cảm động, lắc đầu thanh âm khàn khàn mà nói “Có thể bị sốt, trong nhà không có thuốc.”

Nguyên Họa vừa nghe, nha, ngày cả thuốc cũng chưa uống. Vội vàng kéo Từ Kiều còn dựa ở trên ghế sofa, chạy đến bệnh viện.

Đến cửa tiểu khu, gọi một chiếc taxi, đến bệnh viện lại vội vàng đăng ký, xem bệnh. Xong hết thì cũng sắp 12 giờ đêm. Trên đường trở về, Nguyên Họa lại mua chút đồ ăn, cơm chiều hai người cũng chưa ăn.

Nguyên Họa đưa Từ Kiều về phòng trọ, lại lo lắng Từ Kiều ở nhà một mình lại bị sốt, đành phải ở lại cùng Từ Kiều.

Sáng ngày thứ hai, Nguyên Họa sờ sờ đầu Từ Kiều, sốt cũng hạ nhiều. Mới yên lòng, rời giường rửa mặt một chút mới đi xuống lầu mua bữa sáng thanh đạm cho Từ Kiều.

“A Kiều, mau dậy, tao mua đồ ăn này nè , dậy ăn một chút. Ăn xong uống thuốc nữa.” Nguyên Họa lắc lắc Từ Kiều kêu lên, nhìn đồng hồ trên tay, không đi làm sẽ bị muộn, trong đầu vô cùng cuống cuống.

“Ngô. . . Nguyên Họa. . .” Từ Kiều không tình nguyện mở mắt ra, nhìn Nguyên Họa, còn mơ mơ màng màng. Lại bị Nguyên Họa lắc lắc đến khó chịu.

“A Kiều, mau dậy. Tao còn phải đi làm, nhớ kỹ ăn sáng với uống thuốc, buổi trưa tao quay lại, bộ dạng này của mày không thể xuống bếp, tao mua đồ ăn về cho mày.” Nguyên Họa thấy Từ Kiều đã mở mắt ra, cũng liền thở ra một hơi. Vội vàng thu thập đồ đạc của mình, đi làm.

Đón xe đến công ty, thở ra một hơi, may quá, may mà đến kịp, chưa muộn.

Đến bên cạnh bàn làm việc, ngồi xuống, cơn buồn ngủ liền kéo tới. Nguyên Hòa đến toilet tát nước vào mặt mình, một đêm hôm qua đều lo lắng cho Từ Kiều, làm cho Nguyên Hòa một đêm không ngủ. Cái này thật là khổ không chịu được.

Nhìn gương vỡ mảnh khuôn mặt của mình vài cái, đau đến cơn buồn ngủ bay mất mới trở lại bàn làm việc.

Từ Tử Kỳ ngồi ở trong phòng làm việc, nhìn cửa phát ngốc.

Tư Mẫn vừa vào phòng làm việc tổng giám đốc đã nhìn thấy khuôn mặt này của Từ tổng bọn họ, sợ đến thiếu chút nữa gọi 120*, đưa Từ Tử Kỳ đến bệnh viện xem có phải bị bệnh gì hay không?

*số điện thoại cấp cứu bên Tung của.

“Từ tổng. . .” Tư Mẫn bị ai to gan kêu một tiếng, thế nhưng Từ đại mỹ nữ chỉ lo tự mình phát ngốc, căn bản không nghe được thanh âm của Tư Mẫn.

“Từ tổng!” Tư Mẫn đề cao âm lượng kêu lên, trời biết lúc ấy nàng có bao nhiêu muốn đi ra khỏi phòng làm việc này a!

“A. . . Tư Mẫn a, có chuyện gì?” Từ Tử Kỳ bình tĩnh mờ mịt nhìn trước mắt người.

Nếu như nàng không phải Từ Tử Kỳ, nếu như nàng không phải là sếp của mình, Tư Mẫn hoàn toàn tuyệt đối sẽ dùng ánh mắt đầy kinh ngạc mà nhìn nàng .

“Từ tổng, đây là tư liệu cô cần.” Tư Mẫn nhin xuống xúc động muốn trợn trắng mắt mà cung cung kính kính đưa lên tài liệu trong tay cho Từ Tử Kỳ.

Từ Tử Kỳ nhận lấy văn kiện, đặt ở trên bàn làm việc, phát tay nói “Không có việc gì thì cô đi ra ngoài đi.”

“Vâng, được. Từ tổng.” Tư Mẫn lui người đi tới cửa.

“Tư Mẫn, chờ một chút, gọi Nguyên Hòa tới cho tôi. . .” Đối với Tư Mẫn đang đi ra cửa mà kêu lên.

“Vâng. Được.” Tư Mẫn đi ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, thực sự không cách nào tưởng tượng chính vừa người nhìn thấy thị Từ Tử Kỳ, cho tới bây giờ chưa thấy qua Từ Tử Kỳ đờ ra, tự nhiên là bị sợ hãi.

“Nguyên Hòa, Từ tổng gọi cô đấy? Cô nhanh đi vào phòng làm việc của nàng, còn nữa cô cẩn thận một chút. . .” Tư Mẫn đi tới bên người Nguyên Hòa nói, nhãn thần có chút lo âu nhìn Nguyên Hòa. Nguyên Hòa cô phải cẩn thận, hôm nay Từ tổng rất kỳ quái.

“Nga, tôi đã biết, Tư Mẫn.” Nhìn Tư Mẫn gật đầu cảm kích nói, liền hướng đến phòng làm việc của Từ Tử Kỳ.

“Tử Kỳ, chị tìm em có việc sao?” Nguyên Hòa đẩy cửa đi vào hỏi.

Từ Tử Kỳ nhìn Nguyên Hòa một chút mới lên tiếng “Buổi trưa em có rảnh không? Tôi định nhờ em theo tôi đến chỗ lần trước em mời tôi cơm ăn, đồ nơi đó ăn thật ngon.” Từ Tử Kỳ cảm thấy mình lấy cớ này thật hoàn mỹ.

“A. . . Ách. . . Tử Kỳ, ngại quá, buổi trưa em còn có việc” Nguyên Hòa rối rắm mà nhìn Từ Tử Kỳ, khi nhìn đến biểu tình thất vọng của Từ Tử Kỳ, liền vội vàng nói “Nếu không, lần sau em mời chị đi ăn, ngày hôm nay em thật sự có việc, bạn em nàng ngã bệnh, em còn phải qua chăm sóc nàng”

Từ Tử Kỳ buồn bực, là dạng bạn bè gì mà đáng để Nguyên Hòa tự mình đi chăm sóc đây, lại nghĩ đến một màn trong quán rượu trước kia, là người để cho Nguyên Hòa liều mạng cọ trên người sao? Hay là người lúc chờ nàng trước cửa công ty? Hai người kia bộ đáng đều là thượng thượng đẳng, thực sự là không biết vì sao Nguyên Hòa quen biết đều là mỹ nữ, đáng giận nhất là lúc ở B thị, dám ở trước mặt mình cùng Tiểu Tiểu Dao thân thiết như vậy.

Từ Tử Kỳ tóm lại là càng nghĩ càng giận, Nguyên Hòa này sao lại có số đào hoa như vậy a!

Nguyên Hòa nhìn sắc mặt của Từ Tử Kỳ dần thay đổi, trong lòng vô cùng bất an. Thân người đứng đó cũng run lấy bầy.

“Ừ, vậy được rồi, không sao. Em đi ra ngoài đi.” Từ Tử Kỳ lãnh đạm nói, cuối cùng cũng không còn có gắng đầu nhìn Nguyên Hòa một cái.

Nguyên Hòa không biết mình chỗ nào chọc cho Từ đại mỹ nữ không vui, không phải là không cùng chị ăn bữa cơm thôi sao, có cần nhỏ mọn như vậy không? Hơn nữa em không phải cũng sẽ đền cho chị sao? Nguyên Hòa ngu ngốc đương nhiên là không nghĩ ra Từ Tử Kỳ là đang ăn dấm chua* vì nàng đào hoa.

*ghen

Nguyên Hòa có chút buồn rầu mà lui ra ngoài, ngồi trên ghế làm việc vẫn không yên lòng Từ Kiều liền nhắn tin cho Từ Kiều.

“A Kiều, dậy chưa, ăn gì chưa?”

Từ Kiều vừa uống thuốc xong chợt nghe điện thoại di động của mình báo có tin nhắn, vừa mở ra thì thấy là tin nhắn của Nguyên Hòa, trong lòng ấm áp, nhanh chóng trả lời. Tuy rằng vẫn như trước ngắn gọn sâu sắc.

“Ừ, ăn rồi.”

Nguyên Hòa nhận được tin nhắn của Từ Kiều, tảng đá trong lòng cũng để xuống, vừa dặn dò Từ Kiều phải nghỉ ngơi thật tốt mới an tâm mà làm việc tiếp.

Thế nhưng Nguyên Hòa cảm thấy buổi sáng này đặc biệt bi ai, không biết là Từ Tử Kỳ cố ý tìm nàng phiền phức hay sao a, tất cả công việc đều rơi vào tay nàng, trong đó còn có nhiệm vụ sắp xếp lịch trình cho Từ Tử Kỳ, những công việc vốn không thuộc về Nguyên Hòa cuối cùng cũng là Nguyên Hòa đi làm.

Tư Mẫn dùng vẻ mặt đồng tình nhìn Nguyên Hòa nói “Nguyên Hòa, Từ tổng dặn dò, lịch trình tuần này của nàng đều do cô sắp xếp, cái này là các hội nghị lớn nhỏ của Từ tổng tuần này, cô cầm rồi sắp xếp thời gian.”

Nguyên Hòa nhìn trên bàn rậm rạp chẳng chịt văn kiện và thời gian làm việc xếp kín mít, muốn khóc. . .

Bi phần trăm mất phòng làm việc của Từ Tử Kỳ mấy giây sau mới vùi đầu khổ sai.

Thật vất vả đợi đến giờ nghỉ trưa, lại vội vàng chạy đến tiệm cơm, đóng gói, đón xe đến phòng trọ của Từ Kiều. Vừa ngồi xuống ăn vài miếng cơm, vừa vội vã chạy trở về công ty. Đến giờ tan tầm, tất cả mọi người về hết, Nguyên Hòa đáng thương của chúng ta còn phải ở lại tăng ca làm cho xong lượng công việc cực lớn Từ đại mỹ nữ giao cho.

Từ Tử Kỳ thấy cũng không còn sớm, nhưng ngày mai có một hội nghị quan trọng, đành phải ở trong công ty đem các tư liệu cần dùng kiểm tra lại, chỉnh sửa cho xong. Gần 8 giờ, ra khỏi phòng làm việc, vẫn còn nhìn thấy Nguyên Hòa đang cúi đầu làm việc.

Từ Tử Kỳ đột nhiên cảm thấy mình làm có chút quá đáng, trong công ty cũng không còn người nào. Chỉ còn lại có một mình Nguyên Hòa có chút lẻ loi ngồi ở trước bàn làm việc gõ bàn phím, thanh âm gõ bàn phím vang vọng khắp phòng làm việc, càng rõ ràng.

Từ Tử Kỳ đi tới bên người Nguyên Hòa, nhẹ giọng nói “Nguyên Hòa.”

Nguyên Hòa bị thanh âm đột nhiên vang lên làm cho hoảng sợ, hoảng sợ ngẩng đầu lại nhìn thấy đầu sỏ làm cho nàng khổ không thể tả kia, trong lòng tức giận, lại không thể biểu hiện ra ngoài. Chỉ có thể lạnh lùng nói “Từ tổng, sao chị còn ở đây?” Đúng, nàng là cố ý, nàng tức giận, cho nên mới Từ tổng, mà không phải Từ Tử Kỳ.

Từ Tử Kỳ nghe được xưng hô của Nguyên Hòa, trong lòng không vui, nhưng mà lại thấy đáng chấp chiu mỗ của Nguyên Hòa.

Biết được bạn nhỏ này hiện tại đang cùng nàng giận dỗi nha, vẫn dịu dàng nói “Ngày mai tôi có cuộc họp, buổi tối phải đem tư liệu sửa cho xong, cũng vừa chuẩn bị tốt thôi. Tôi xem em cơm tối cũng chưa ăn, chúng

ta cùng đi ăn đi?” Từ Tử Kỳ rõ ràng là hỏi, nhưng giọng điệu cũng là khẳng định, đương nhiên là không cho Nguyên Họa cự tuyệt.

Nguyên Họa nhú mày, nhìn trên bàn còn một đồng lớn công việc chưa làm xong, có chút khó khăn.

Từ Tử Kỳ tựa hồ là nhìn thấu Nguyên Họa lo lắng nói “Công việc em để đó đi, ngày mai tôi kêu Tư Mẫn làm là được rồi.” Nói xong không thèm quan tâm ý kiến của Nguyên Họa, nắm tay Nguyên Họa đi về phía thang máy.

“Ôi chào ôi chào. . . Tử Kỳ, chị chờ một chút, túi của tôi còn chưa lấy a! !” Nguyên Họa vươn tay của mình, thiên tân vạn khổ rồi cuộc câu được túi của mình, vừa cầm lên, đã bị Từ Tử Kỳ lôi đi. Đương nhiên xưng hô cũng đã đổi lại.

=====

Muahaha :)) tiểu Họa chờ đi, ẻm ghen là tăng ca dài dài =)))

p/s vì mục đích nhắc vote, hehe :))

Mình dự định edit bộ Kiếm tiền đường tiểu “thụ” - Nha Sát Huyền Thượng. Có bạn nào ủng hộ ko? :3

Bộ này 74 chương, khá là hài, mình mới đọc mười mấy chương thôi =))

29. Chương 27

Chương 27:

Từ Tử Kỳ lôi kéo Nguyên Họa lên xe của mình, ngày hôm nay nàng chạy là Lexus so với ngày thường tưởng đối trầm ổn hơn.

Nguyên Họa ngoan ngoãn ngồi lên, thắt chặt dây an toàn.

Một loạt động tác nhưng không cùng Từ Tử Kỳ nói câu nào, cũng không phải Nguyên Họa giận gì Từ Tử Kỳ, nàng cũng không có dễ giận như vậy, không như Từ đại mỹ nữ hay gây chuyện xích mích, chỉ là lo lắng một mình Từ Kiều ở phòng trọ mà thôi. Trái lo phải nghĩ, lúc xe khởi động nàng mới ngượng ngùng mà nói “Tử Kỳ, làm phiền chị trước tiên chở em đến đường X tiểu khu X đi?”

Từ Tử Kỳ nhìn Nguyên Họa, không có mở miệng nói. Gật đầu liền chuyển tâm lái xe của mình.

Nguyên Họa ở trên xe nhắm lại hai mắt, tối hôm qua một đêm ngủ không ngon, ngày hôm nay lại vội vàng, nhiều chuyện như vậy làm cho nàng bận rộn căn bản là không thở nổi, lần đầu tiên nghĩ cuộc sống thực sự là mệt nhọc.

Từ Tử Kỳ đưa tay bỏ vào đĩa CD, là một khúc dương cầm “Canon”*.

* Canon / -

Từ Tử Kỳ rất thích thủ khúc dương cầm này, có thể thả lỏng thể xác và tinh thần của mình cùng sinh ra cộng hưởng.

Đại khái nửa giờ, xe đã đến cửa tiểu khu Từ Kiều ở.

Từ Tử Kỳ đánh thức Nguyên Họa còn đang ngủ say, vô cùng đau lòng, sớm biết nàng sẽ không dễ dãi nhỏ này gánh lấy số lượng công việc lớn như vậy. Từ Tử Kỳ đúng là đau lòng, nhưng nàng vẫn trước sau như một biểu tình lạnh lùng, nhưng mà nhìn kỹ, có thể thấy được trong mắt nàng lóe lên thương tiếc.

Nguyên Họa lấy tay xoa xoa hai mắt của mình, nhìn ngoài cửa sổ xe, đã đến cửa tiểu khu của Từ Kiều, lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại cho Từ Kiều.

“A kiều, mày có ở nhà không? Tao hiện tại ở dưới lầu nhà mày, mày ăn gì chưa? Có cần tao mua cho mày chút đồ ăn không a!”

Người nói vô tình, người nghe có ý. Từ Tử Kỳ nghe được Nguyên Họa nói những lời quan tâm như thế với Từ Kiều, trong lòng không khỏi ần ẫn chua một hồi. Biểu tình trên mặt tự nhiên trở nên càng thêm lạnh lùng, hàn khí trên người đều phát ra có thể trong nháy mắt đông lại không khí xung quanh Nguyên Họa.

Nguyên Họa tự nhiên là cảm giác được xung quanh lạnh lẽo, trong lòng sợ hãi. Nghe bên đầu điện thoại kia trả lời còn nói thêm “A kiều, Từ Tử Kỳ cũng cùng tao tới thăm mày.”

Lúc này đến phiên Từ Kiều bên đầu điện thoại kia buồn bực, tên tiểu tử Nguyên Họa này lúc nào cùng vị bằng Mỹ Nhân kia có quan hệ a?

Cuối cùng, Nguyên Họa mang theo Từ đại Mỹ Nữ cùng lên lầu đi thăm Từ Kiều.

Từ Tử Kỳ đập giày cao gót của mình âm thanh ắt ắt mà đi ở phía trước, Nguyên Họa đáng thương tay trái mang theo một con vịt, tay phải mang theo một con gà, đương nhiên hai thứ này đều đã bị nấu thành thức ăn ngon. Theo Từ Tử Kỳ chạy lên lầu.

Nhấn chuông cửa, Từ Kiều dùng tốc độ cực nhanh xuất hiện trong tầm mắt hai người, Nguyên Họa ngượng ngùng mà cười, vào cửa, liền chạy vào phòng bếp đem những món ăn này bỏ vào đĩa.

Từ Tử Kỳ thì vừa vào cửa liền quan sát Từ Kiều, nàng biết người này, cùng Nguyên Họa quan hệ không tệ, trước gặp qua vài lần, bộ dạng cũng không sai, tuy nói so với chính mình còn kém một chút. Từ Tử Kỳ đối với bộ dáng của mình luôn vô cùng tự tin, thật đúng là chưa biết trên đời này có được mấy người có thể so sánh với nàng, Tiểu Tiểu Dao lúc trước là người duy nhất làm Từ Tử Kỳ cảm thấy là một nữ nhân xinh đẹp.

Từ Kiều cũng từ lúc Từ Tử Kỳ vào cửa mà bắt đầu xem kỹ người mà Nguyên Họa trong miệng không ngừng oán giận, Từ tổng, Từ đại Mỹ Nữ. Cùng với lời nói của Nguyên Họa kém xa vạn dặm, người này quả thực là một bằng Mỹ Nhân sao? Tại sao có thể là người mà trong miệng Nguyên Họa không ngừng tố cáo là nữ ác ma, liên tục giày vò nàng chứ? Ở đáy lòng Từ Kiều không khỏi lung tung suy nghĩ một phen, bầu không khí quỷ dị như vậy tràn ngập toàn bộ trong phòng khách.

Nguyên Họa bưng cơm nước đi ra liền ngửi được trong không khí có mùi không an toàn, rụt cổ nói “Hai vị đại Mỹ Nữ, có thể ăn cơm.”

Nguyên Họa khẳng định lúc nàng nói lời này, hai người đều trừng nàng liếc mắt, nàng chẳng biết mình chỗ nào đồng thời đắc tội hai nữ nhân này, còn là hai nữ nhân mình không chọc nổi.

Từ Tử Kỳ và Từ Kiều lên bàn ăn, đều theo sát Nguyên Họa.

Hành động của Từ Tử Kỳ, Nguyên Họa cũng có thể hiểu, dù sao cũng là lần đầu tiên đến phòng Từ Kiều, hơn nữa các nàng trước đây cũng không quen biết a! Cho nên liền chủ quan cho rằng Từ Tử Kỳ sợ người lạ, nên mới ngồi sát bên người nàng.

Thế nhưng, Từ Kiều tại sao cũng kẻ sát nàng a, đây là nhà nàng ấy nha, sợ người lạ. . . Không thể nào nói nổi, nàng biết Từ Kiều lúc nào thì sợ người lạ a, đối với bất kỳ người nào cũng đều trưng ra khuôn mặt lạnh băng chết tiệt, chứ đừng nói chỉ là đi gần gũi người khác.

Lúc này cứ như vậy dính lấy Nguyên Họa, Nguyên Họa thật đúng là không thích ứng.

“Nguyên Họa, tôi muốn ăn đùi gà.” Từ Tử Kỳ nói với Nguyên Họa, ánh mắt lại đặc biệt khiêu khích nhìn Từ Kiều.

Từ Kiều cắn răng, nha, dám trêu bản tiểu thư, không để cho cô nếm chút lợi hại, cô cũng không biết hello kitty cũng sẽ phát uy “Nguyên Họa, tao muốn ăn cánh gà.”

“Nguyên Họa, tôi muốn ăn đùi vịt.”

“Nguyên Họa, tao muốn ăn cổ vịt.”

“Nguyên Họa...”

“Nguyên Hòa...”

“...”

Nguyên Hòa lúc này luôn nghĩ mình là trong suốt, lúc này nàng hy vọng có chúa tồn tại, lúc này luôn hy vọng chúa có thể nghe được nàng kêu gọi. Một ý nghĩ kì lạ hơn là, mong muốn hai vị mỹ nữ trước mắt này có thể cứ như vậy mà ngắt đi, bởi vì nếu như các nàng không ngắt, nàng sẽ phải ngắt mất thôi.

Nguyên Hòa bị ai mà bị hai vị nữ nhân họ Từ ngược đãi, còn không thể trở mình phản kháng, chỉ có thể yên lặng cắn răng chịu đựng.

Nàng nghĩ đời này không nên để cho hai nữ nhân này gặp nhau lần nữa, nếu không mình nhất định trở thành bia đỡ đạn, còn là một bia đỡ đạn không có một chút phản kháng.

Nguyên Hòa nhìn hai người còn đang chiến đấu kịch liệt, nhìn trần nhà trong lòng tức giận kêu “Trần nhà a! Người nói còn có đạo lý hay không a?” Trong lòng nàng phẫn hận, bất mãn, nhưng là vẫn chỉ có thể bị hai nữ nhân này hành hạ.

Một bữa cơm, bụng Nguyên Hòa vẫn rỗng tuếch, nhìn cảnh tượng chén đĩa hỗn độn trên bàn, cuối cùng công việc dọn dẹp vẫn là do nàng làm. Trải qua tính toán chính xác, khi đó Nguyên Hòa đập vỡ hai cái chén, một cái đĩa, một cái thìa Từ Kiều trong nhà hai người oản, một bàn tử, một muống, cuối cùng còn làm tay mình bị thương mới kết thúc trận phong ba này.

Từ Tử Kỳ và Từ Kiều hai người nghe được âm thanh liên tiếp truyền ra từ phòng, cuống quýt đi vào, Từ Tử Kỳ lại một lần nữa bị Nguyên Hòa giật sét. Nguyên Hòa thật sự là người Trái Đất sao? Khẳng định nàng không phải sinh vật hành tinh khác sao? Vì sao mỗi lần để nàng đụng vào những thứ chén bát này đều để những chén bát đáng thương này gặp phải tai vạ bị người phá hủy chứ.

Từ Kiều thì bị sét đánh cháy cả trong lẫn ngoài, đau lòng chén đĩa mới mua không được bao lâu, thật là bội phục lực phá hoại của Nguyên Hòa, quả nhiên là người bình thường không có cách nào nhìn bằng nửa con mắt.

Hiển nhiên Từ Tử Kỳ bị Nguyên Hòa giật sét qua một lần từ khiếp sợ tỉnh lại tương đối nhanh, lại là lần thứ hai thấy cùng lần trước cảnh tượng giống nhau, tay nhỏ bé của Nguyên Hòa lại xuất hiện một vết xước, máu còn không ngừng chảy ra ngoài.

Từ Tử Kỳ đi tới, dắt người còn trong tình trạng bị hai người bỗng nhiên xông vào hù dọa, ngây ngốc ngồi chồm hổm dưới đất, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm hai người sắc mặt liên tiếp biến hóa.

Nguyên Hòa hồi hận đến xanh ruột, biết sớm mình sẽ không thu dọn. Tại sao không nghe dạy bảo chứ, lại một lần nữa mất mặt ở trước mặt người khác.

“Em còn ngốc đó làm gì, rửa tay a!” Từ Tử Kỳ nắm tay của Nguyên Hòa kéo đến vòi nước, mở khóa vòi nước giúp Nguyên Hòa khử trùng vết thương. Quay đầu nói với Từ Kiều vẫn còn đang duy trì tư thái lúc mới đi vào “Từ Kiều, nhà cô có băng y tế không?”

Lúc này mới đem hồn phách Từ Kiều còn trong trạng thái đứng ngẩn ngơ gọi trở về.

“Có có, cô đỡ Nguyên Hòa đi ra ngoài trước, tôi đi lấy cho cô.” Nói xong bước nhanh đi lại tủ TV ngoài phòng khách tìm băng y tế.

“Nè, cầm, dán lên cho nàng.” Từ Kiều đem băng y tế đưa cho Từ Tử Kỳ nói, nàng rất phiền muộn vì sao Từ Tử Kỳ quen thuộc như thế, lẽ nào lúc trước đã giúp Nguyên Hòa xử lý qua tình trạng như vậy.

Từ Kiều cảm thấy rất có khả năng, liền dùng ánh mắt nhìn thấy gian tình mà nghiên cứu hai người

Nguyên Hòa bị Từ Kiều nhìn có chút chột dạ, cúi đầu ngày càng thấp.

Từ Tử Kỳ ngược lại vẫn thẳng nhiên làm Từ Kiều nhìn không ra nguyên nhân.

Nguyên Hòa cúi đầu đỏ mặt nói “Cái kia, phòng bếp em còn chưa thu dọn xong. Tay không sao, em đi vào trước.” Nói xong làm ra vẻ sẽ đứng lên đi vào phòng bếp.

Lúc này, trước khi Từ Tử Kỳ nói không cho nàng đi, Từ Kiều đã bật người nhảy ra, vẻ mặt tươi cười nói “Nguyên Họa, chuyện phòng bếp để tao làm, mày cũng bị thương, cũng không cần bận rộn.” cười tựa như tú bà Di hồng viện, làm cho Nguyên Họa và Từ Tử Kỳ đều cảm thấy ghê tởm.

Từ Kiều nhưng không lo được nhiều như vậy, hiện tại nàng chỉ là không muốn đem những chén bát còn sót lại của nàng cho Nguyên Họa làm hại a! Nếu không kịp ngăn cản không biết đem phòng bếp của nàng biến thành cảnh tượng gì nữa đây?

Nguyên Họa bĩu môi nói “Mày vẫn còn sót mà, tao làm là được.” Nói rất thành khẩn, nếu không phải lực phá hoại quá lớn, Từ Kiều ngược lại sẽ bằng lòng. Chỉ là, Từ Kiều vừa nghĩ tới cảnh tượng khó coi tại phòng bếp, kiên quyết lắc đầu mà nói “Tao tự mình làm là tốt rồi, mày xem thời gian cũng không còn sớm, mày nhanh lên một chút đưa Từ tổng đi về nhà đi.”

Từ Kiều tội nghiệp nhìn Từ Tử Kỳ, ý tứ rõ ràng là cô mau đem tổ tông sống này đi dùm tôi...ôi chao.

Từ Tử Kỳ nín cười đỏ mặt, muốn cười lại không dám cười.

Nhìn Nguyên Họa lại nhìn Từ Kiều, lần đầu tiên nghĩ Nguyên Họa thực sự là nhân vật thần kỳ, làm việc nhà cũng có thể làm cho người ta sợ hãi thành cái dạng này, đây mới là thần, còn là thần rất lợi hại a!

Nguyên Họa cảm thấy mình thật thất bại, nàng không phải là muốn làm chút việc nhà thôi sao, rửa một cái chén thôi sao? Có cần giống như để phòng trộm cướp mà để phòng nàng không? Nếu là người khác, nàng mới không thêm giúp người làm việc nhà đâu chứ? Đây là lần làm việc nhà đếm trên đầu ngón tay mà nàng làm a a, nàng chính là từ nhỏ đến lớn chỉ rửa chén một lần ở nhà! Một lần khác là ở nhà Từ Tử Kỳ, chỉ có hai lần! Từ Kiều này rất không nể mặt mình, Từ đại mỹ nữ cũng còn ở chỗ này đây, cứ như vậy coi thường mình, còn sống chết không cho mình đem việc còn sót lại làm cho xong, tuy rằng lực phá hoại của nàng là có hơi lớn, nhưng mà mình dù sao cũng là tỷ muội tốt nhất của nàng a, lúc này phải đứng về phía nàng, mà không phải ngăn cản nàng a!

Từ Kiều thấy Từ Tử Kỳ vẫn không ra mặt giúp nàng giải quyết vấn đề, có chút buồn bực. Hùng hùng hổ hổ chạy ào vào phòng bếp, bắt đầu dọn dẹp kiệt tác do Nguyên Họa làm ra.

Nguyên Họa bĩu môi, nhìn Từ Tử Kỳ, biểu tình kia đặc biệt muốn bị đánh.

Từ Tử Kỳ nhịn xuống bụng co rút, nhìn Nguyên Họa cũng là vẻ mặt muốn bị đánh. Hai người ở trong phòng khách trừng mắt với nhau.

Lúc Từ Kiều đem tất cả xử lý xong, mới kéo thân thể mệt mỏi đi ra phòng bếp. Nhìn Nguyên Họa với biểu cảm “Mày thật trâu bò*”.

*ý chế giễu

Nguyên Họa rất muốn phản bác, nàng rất không phục, rất không phục. Thế nhưng trên thực tế, kiệt tác này đích thật là nàng làm ra, hơn nữa Từ Kiều người ta còn là một bệnh nhân, Nguyên Họa cần rằng nhịn xuống. Âm thầm thề, yên tâm, một ngày nào đó Nguyên Họa ta sẽ không để cho các người xem thường nữa, hừ hừ ! !

Từ Tử Kỳ vẫn không nói tiếng nào, nàng có chút đổ kị phương thức ở chung giữa Nguyên Họa và Từ Kiều, hết thấy tất cả đều ăn ý như vậy, tự nhiên như vậy. Nàng chẳng qua là cảm thấy mình hoàn toàn không dung nhập được giữa các nàng. Tình hình bi quan như vậy vẫn liên tục bao phủ Từ Tử Kỳ cho đến khi đi ra khỏi phòng trọ của Từ Kiều vẫn chưa tản đi.

Nguyên Họa đương nhiên là không biết vì sao Từ Tử Kỳ đột nhiên trở nên im lặng, nàng cũng không biết nàng lúc nào thì chọc cho vị này Từ đại mỹ nữ mất hứng. Nhưng nhìn Từ Tử Kỳ không vui, nàng cũng hiểu vì sao trong lòng có chút buồn.

“Tử Kỳ, chị làm sao vậy? Hình như không vui, có khó chịu ở đâu không a?” Nguyên Họa có nghĩ tới chính là Từ Tử Kỳ có phải hay không. . . Ủ. . . Không phải nữ nhân luôn có mấy ngày hỉ nộ vô thường sao? (chắc ngày ấy :D)

Từ Tử Kỳ mạnh mẽ nhịn xuống, đưa ra vẻ tươi cười mà nói “Tôi không sao, được rồi, không còn sớm. Tôi đưa em trở về.”

Nguyên Họa ngây ngốc gật đầu, muốn hỏi lại không dám hỏi là mình chỗ nào làm không tốt, chộc cho chị không vui? Theo sau Từ Tử Kỳ ngồi lên xe nàng.

Nguyên Họa ở trên xe tâm phiền ý loạn, lại không biết nên nói cái gì.

Hai người cứ như vậy một đường không nói gì chạy đến dưới lầu phòng trọ của Nguyên Họa.

Nguyên Họa mới vừa xuống xe muốn mời Từ Tử Kỳ đi lên lầu ngồi một chút, thế nhưng nói còn chưa kịp nói ra miệng, Từ Tử Kỳ liền nói “Nguyên Họa, không còn sớm, tôi về trước.” Giọng nói nhàn nhạt nghe không ra vui buồn. Nhưng trong lòng của Nguyên Họa luôn luôn cảm thấy có chút bất an, lại ngượng ngùng mời người ở lại, chỉ có thể cười khổ vung tay nhỏ bé nói lời từ biệt. “Ừ, gặp lại sau!”

“Gặp lại sau!” Cứ như vậy nhìn xe của Từ Tử Kỳ biến mất khỏi tầm mắt của mình.

=====

Sorry mấy bạn mình bận dọn phòng từ sáng hôm qua đến giờ mới xong.

Từ giờ đến tối nếu khỏe sẽ up thêm chương 28, còn ko thì mình bù sau.

Tay chân co rúm hết roài TT^TT

30. Chương 28

Chương 28:

Nguyên Họa đứng yên ở dưới lầu thật lâu, nàng không biết Từ Tử Kỳ tức giận cái gì, cũng không biết mình lúc nào thì chộc Từ Tử Kỳ tức giận, nhưng Từ đại mỹ nữ rõ ràng là không vui, Nguyên Họa biết chắc mình chộc cho Từ đại mỹ nữ không vui. Nhưng làm thế nào cũng nghĩ không ra mình lúc nào làm sai cái gì.

Nguyên Họa rất rầu rĩ, rầu rĩ mà thiếu chút nữa thì cầm điện thoại di động lên gọi cho Từ Tử Kỳ hỏi rõ nguyên nhân.

Từ Tử Kỳ lái xe, trong đầu nghĩ đến tất cả đều là cảnh tượng Nguyên Họa và Từ Kiều hai người chơi đùa, nàng nghĩ Nguyên Họa kia mới thật sự là Nguyên Họa đi.

Ở trước mặt nàng luôn luôn rụt rè sợ hãi, đối với nàng sinh ra một phần sợ hãi và khách khí.

Từ Tử Kỳ chẳng qua là cảm thấy mình làm sao cũng không vào được thế giới của Nguyên Họa, luôn luôn có cái gì ngăn cách làm cho nàng không thể vượt qua.

Từ Tử Kỳ lái xe không có về nhà, mà là đi quán bar. Nàng tâm tình không tốt, còn là cực kỳ không tốt. Nàng sợ, sợ mình nỗ lực cỡ nào cũng không thể đạt đến quan hệ như Nguyên Họa và Từ Kiều. Cảm giác ngu cơ như vậy làm cho cả người nàng đều mất tự tin.

Nguyên Họa lên lầu, lại không yên lòng Từ Tử Kỳ, cầm điện thoại di động không ngừng lắc lắc. Ngồi ở phòng khách, tâm trạng bất an tương gặm nhắm cả người nàng. Khẽ cắn môi, vẫn là gọi đi.

“Alo. . .” Từ Tử Kỳ lấy điện thoại di động ra cũng không nhìn là ai liền nghe.

“Này, Tử Kỳ, chị ở đâu a?” Nguyên Họa thấp thỏm hỏi, trời biết hiện tại tim nàng đập không theo quy luật nào a!

“...” Từ Tử Kỳ không nói gì, đối với điện thoại di động không biết nên nói cái gì, lại uống một ly bia đá.

Nguyên Họa nghe được âm thanh nói chuyện âm ỉ bên kia, bất an trong lòng từ từ tăng lên. Cắn môi dưới nói “Chị ở chỗ nào?” Nguyên Họa cũng không biết thanh âm của mình vì sao đột nhiên trở nên lạnh lùng như thế, sau khi mở miệng liền hối hận.

“Quán bar.” Từ Tử Kỳ nhàn nhạt phun ra hai chữ.

Nguyên Hòa nắm chặt điện thoại di động trong tay, áp chế lửa giận của mình, nói “Chị ở quán bar nào, bây giờ em đến đó.”

Từ Tử Kỳ nghe Nguyên Hòa nói xong, sửng sốt, lập tức nói “Không cần!”

“Ồ quán bar nào!” Nguyên Hòa đứng dậy hét vào điện thoại di động.

Từ Tử Kỳ rõ ràng bị phản ứng kích động như vậy của Nguyên Hòa làm cho hoảng sợ, “Tước sĩ.” Vừa nói xong thì nghe điện thoại vang lên âm thanh máy bận.

Nguyên Hòa cảm thấy mình chạy đi xuống lầu, kêu chiếc taxi mới hồi hận, có phải mình đối với Từ Tử Kỳ quan tâm hơi nhiều không? Nhưng mà nàng không quen nhìn Từ Tử Kỳ không quý trọng bản thân như vậy.

Chạy tới quán bar, thấy Từ Tử Kỳ một người ngồi trên quầy bar bên cạnh đại sảnh uống rượu, bên cạnh có một đám người đến bắt chuyện. Lửa giận lúc này Nguyên Hòa vừa áp chế xuống liền bộc phát, rất có xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Cẩn môi dưới đi tới Từ Tử Kỳ bên người nói “Ông chủ tính tiền! Không cần thối lại.” Ném mấy tờ một trăm giá trị lớn liền tay Từ Tử Kỳ muốn đi.

“Cái kia. . . Tiểu thư kia. . . Ách, vị tiểu thư này tiêu phí một vạn tám nghìn nguyên.” Lão bản ngưỡng ngưỡng cười khan nói với Nguyên Hòa.

Nguyên Hòa nghe ông chủ nói xong, máu đều phải ói ra. Một vạn tám nghìn nguyên, Từ Tử Kỳ chị nghĩ nhân dân tệ là giấy ăn sao? Mẹ của ta! Cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Hòa trắng bệch mà trình thẻ ngân hàng của mình ra. Lúc nàng thấy thẻ ngân hàng của mình bị cào hết phân nửa thì lòng đều rỉ máu a, đau lòng, thật sự là rất đau lòng.

Từ Tử Kỳ hứng thú nhìn kỹ năng lật lọng của Nguyên Hòa, cảm thấy đặc biệt khôi hài.

Nguyên Hòa hung tợn xoay người lại nói “Từ Tử Kỳ, chị nhớ kỹ trả tiền lại cho em! Hừ!”

Từ Tử Kỳ rốt cục không nhịn được, ha ha cười to, cho đến khi bị Nguyên Hòa kéo ra khỏi quán bar vẫn tự mình cười đến run rẩy hết cả người. Nguyên Hòa buồn rầu, kiếp trước nàng tạo nghiệt gì a, rước lấy một cái phiền toái lớn như vậy.

Nguyên Hòa còn đang tưởng tượng tờ tiền một vạn tám ngàn nguyên có hình Mao* gia gia đỏ thắm có cánh đang vẫy vẫy tay nhỏ bé với nàng rồi từ trong túi bay đi.

*nhân dân tệ in hình Mao Trạch Đông

Nguyên Hòa thịt đau, lòng đau.

Từ Tử Kỳ chỉ là nhìn sắc mặt của Nguyên Hòa, cũng không mở miệng nói chuyện. Lúc này nàng xác định Nguyên Hòa rất để ý nàng. Còn có cái gì làm nàng vui vẻ hơn việc này chứ?

Nguyên Hòa không cho Từ Tử Kỳ lái xe, dù sao cũng có uống chút rượu, còn là lo lắng an toàn của Từ Tử Kỳ. Lại ngưỡng ngưỡng để Từ Tử Kỳ qua nhà nàng ngủ, ai kêu nàng chỉ có một cái giường chứ?

Đành phải bắt chiếc xe cho Từ Tử Kỳ về, đưa Từ Tử Kỳ đi xong. Minh mới bắt một chiếc xe trở về phòng trọ.

Nguyên Hòa trở lại phòng trọ, ngồi ở trên ghế sofa ngăn người. Nàng không nghĩ ra, mình lúc nào thì bắt đầu quan tâm Từ Tử Kỳ còn nhiều hơn bản thân chứ? Tại sao phải để ý Từ Tử Kỳ như thế, thật nhiều vì sao đều lẫn lộn trong đầu.

Nguyên Hòa ba một tiếng, đột nhiên từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, một cái đáp án sinh động trong đầu dọa chết nàng, thấp thỏm nói “Không phải mình thích Từ Tử Kỳ chứ?”

Nguyên Hòa chân mày nhíu thật chặt, cắn răng thầm nói “Xong đời, xong đời, cái này xong đời. Minh đang tốt tại sao lại muốn chết đi thích nữ nhân chứ, thích nữ còn chưa tính, tại sao lại là ma nữ Từ Tử Kỳ chứ? Aiz. . . Xong đời!”

Lúc này Nguyên Họa rối rắm nhất không phải là nàng thích nữ nhân, mà là nàng thích Từ Tử Kỳ, Từ đại mỹ nữ. Không biết Từ đại mỹ nữ chúng ta biết ý nghĩ của Nguyên Họa lúc này có phải sẽ có xúc động muốn giết Nguyên Họa hay không đây?

Nguyên Họa tắm xong lăn trên giường rối rắm a, tại sao lại thích Từ Tử Kỳ đây, mẹ nha! Mình làm sao lại cố ý thích Từ Tử Kỳ chứ?

Nguyên Họa đặc biệt thương tâm mà muốn khóc một lần, trọng điểm của nàng vẫn là không chuyển từ thích Từ Tử Kỳ đến khía cạnh mình thích nữ nhân. Rất. . . Rất khiến người khác muốn đập nàng mấy cái.

Từ Tử Kỳ về đến nhà thì tắm một cái rồi ngủ, nàng hiện tại trăm phần trăm khẳng định Nguyên Họa đối với nàng không phải là không có cảm giác, chính xác mà nói là nàng xác định Nguyên Họa đối với nàng không tầm thường, chí ít có thể chứng minh nàng rất quan tâm mình. Nghĩ tới những thứ này khóe miệng Từ Tử Kỳ liền câu thành một cung độ xinh đẹp, nhàn nhạt cười đi vào giấc ngủ. Trước khi ngủ còn suy nghĩ một hồi, làm thế nào đem đứa nhỏ xấu xa Nguyên Họa bắt về nhà đây?

Nguyên Họa một đêm này ngủ không được tốt, mơ tới mình bị Từ Tử Kỳ ngược đãi, Từ Tử Kỳ ở trong mộng đột nhiên biến thành một đại ác ma khát máu. Bắt lấy nàng không chịu buông, còn muốn hút máu của nàng, Nguyên Họa cả kinh nửa đêm từ trong mộng giật mình tỉnh lại, sau đó dĩ nhiên chính là một đêm không ngủ. Nguyên Họa lau mồ hôi lạnh toát ra trên người mình, trong lòng cực độ bất an, sợ hãi, hoảng loạn, càng xác định đời này mình đúng là xong đời, triệt triệt để để xong đời.

Nguyên Họa cắn môi dưới, cầm điện thoại di động, nhìn thời gian đã là ba giờ sáng, thân thể còn đang không ngừng phát run, ấn điện thoại gọi Từ Kiều.

“Này, Nguyên Họa mày xem một chút hiện tại mấy giờ rồi a! Còn gọi điện thoại cho tao, mày làm gì vậy a!” Từ Kiều cảm thấy mình cũng bị Nguyên Họa chọc giận đến bùng nổ, lúc này còn gọi điện thoại đến quấy rầy nàng, nàng ấy không muốn ngủ, người khác còn muốn ngủ chứ!

“A kiều. . . Hu hu. . . A kiều. . .” Nguyên Họa nói cũng chưa nói rõ thì khóc.

Cái này làm Từ Kiều luống cuống, tuy rằng từ nhỏ thường nhìn thấy Nguyên Họa khóc, nhưng từ khi lên cao trung chưa thấy tên vô tâm vô phẩy này khóc, bây giờ có thể không bị tiếng khóc của Nguyên Họa dọa cho luống cuống sao?

“Nguyên Họa, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì a!”

“Hu hu...”

“Mày đừng khóc a, mau nói cho tao biết mày làm sao vậy a!”

“Hu hu. . . A kiều. . . Hu hu. . .”

Từ Kiều cực kỳ khẳng định, xác định cùng với nhất định cho rằng Nguyên Họa căn bản không có nghe nàng nói, còn là chỉ lo khóc một mình, Từ Kiều nghiêng răng nghiêng lợi hét vào điện thoại di động “Nguyên Họa, mày TMD* rất cuộc làm sao vậy? Khóc cái gì a!” Thật không thị Từ Kiều nàng tưởng bạo thô tục, nếu không cái kia chết tiệt Nguyên Họa nàng mới sẽ không như thế một hình tượng bạo thô tục ni?

*con mẹ nó

Nguyên Họa nức nở vài tiếng, mới run rẩy mà nói “A kiều, tao thích Tử Kỳ, làm sao bây giờ?”

Từ Kiều sững sốt rất lâu, choáng váng rất lâu, không biết nói gì rất lâu, cuối cùng trực tiếp ngắt đi.

“Này. . . Hu hu. . . A kiều. . . A kiều...”

Nguyên Họa cầm điện thoại di động chờ Từ Kiều nói, chờ thật lâu đều không nghe được động tĩnh bên đầu kia điện thoại, chán nản cúp máy, mặt đầy nước mắt gục đầu ngủ. Nguyên Họa hiện tại đã biết, người sau khi khóc ngủ đặc biệt say.

Lúc Nguyên Họa tỉnh lại cũng đã sắp đến giờ đi làm, căn bản không thời gian dư thừa để suy nghĩ liền chạy đi cao ốc Từ thị. Đến công ty mới lưỡng lự bất định mà suy nghĩ có nên đi vào hay không.

A Hoài đến phòng khách cao ốc Từ thị, nhìn thấy thân hình nho nhỏ của Nguyên Họa đang rối rắm nhìn thang máy, thế nhưng thang máy còn là tốt a! A Hoài cũng nghĩ không ra Nguyên Họa dùng bộ mặt đó nhìn chằm chằm cái thang máy này làm gì.

A Hoài rất phiền muộn, đi tới bên người Nguyên Họa nói “Nguyên Họa, tại sao em không vào thang máy a?”

Nguyên Họa nghe được thanh âm của A Hoài mới quay đầu nhìn A Hoài nói “Không có a, chị A Hoài, em đang suy nghĩ làm sao mới có thể đi thang máy mà không bị choáng.” Tuy rằng không cái cơ tốt gì, thế nhưng trong đầu Nguyên Họa hiện tại cũng chỉ hiện cái cái lý do này.

A Hoài cũng biết Nguyên Họa bị choáng thang máy, đối với việc này A Hoài không biết nói gì, người này, choáng gì không choáng a, cố tình choáng thang máy. Thật là làm cho người khác không chịu nổi, còn có chút buồn bực.

“Vậy em nghiên cứu ra chưa?” A Hoài tuân theo nguyên tắc không làm tổn thương tâm hồn đứa nhỏ, quan tâm hỏi.

“Ngô. . . Còn chưa ra.” Nguyên Họa có chút lúng túng nhìn A Hoài, mặt đỏ rần lên. Đây chỉ là mượn cớ, chị A Hoài thế nào lại tin là thật chứ?

“Vậy trước tiên lên đi, sắp đến giờ làm việc.” A Hoài nói xong còn vờ kéo theo Nguyên Họa đi vào trong thang máy.

Nguyên Họa rất rầu rĩ, nàng không biết biết được lúc mình thích Từ Tử Kỳ thì phải đối mặt với vị người thừa kế Từ thị vượt qua nàng gấp trăm ngàn lần kia như thế nào. Đáp án như một ngọn núi lửa không hoạt động đột nhiên phun trào, làm cho nàng trở tay không kịp, Nguyên Họa không nghĩ ra cách, càng không có biện pháp.

Nguyên Họa cũng không phải một người dững cảm, nhưng mà không có nghĩa là nàng không dững cảm. Lúc nàng biết mình thích Từ Tử Kỳ, đầu tiên nàng nghĩ đến là bỏ trốn, thế nhưng nàng lại luyến tiếc. Cũng không biết mình lúc nào thì lưu luyến Từ Tử Kỳ như thế.

Trong túi xách Nguyên Họa đặt một lá thư từ chức nàng biết suốt đêm hôm qua, đối với một người ưu tú như Từ Tử Kỳ, chẳng qua là nàng cảm thấy cao không thể trèo tới, cho dù mình là nam cũng không nhất định có thể theo đuổi được, huống chi mình còn là nữ, nữ thì thôi đi, còn so với Từ đại mỹ nữ thấp hơn nhiều như vậy, nội tâm Nguyên Họa thật ra vẫn là “Chủ nghĩa đại nam nhân”. Nếu như Nguyên Họa là les, như vậy trời sinh nàng nhất định là T, mà không phải P. Đương nhiên Nguyên Họa trước lúc này chưa bao giờ nghĩ mình là les, trong thế giới của nàng đều không nghĩ tới mình sẽ thích nữ nhân. Không phải bên người có rất nhiều vưu vật như thế sao, làm sao đến bây giờ cũng không động chân tình chứ.

*T: công, P: thụ

Lên lầu, lúc cùng A Hoài cáo biệt, Nguyên Họa có chút khẩn trương đi tới bàn làm việc của mình, buông túi. Mặt nhăn như bánh bao, rất khó xem. Từ trong túi lấy ra thư từ chức, túm chặt trong lòng bàn tay, đều đã rịn ra không ít mồ hôi, mà ánh mắt thì hì thẳng tắp mà nhìn chằm chằm phương hướng phòng làm việc của Từ Tử Kỳ.

=====

Tiểu Họa bắt đầu làm rùa đen rút đầu :D

Tội nghiệp Tiểu Kỳ :3

P/S: tiến độ post có thể bị chậm lại do vấn đề tinh thần của editor...các bạn thông cảm :(

31. Chương 29

Chương 29:

Từ Tử Kỳ đã sớm ngồi ở trong phòng làm việc của mình, ngày hôm nay khí trời tốt, tâm tình không tệ, ngay cả văn kiện trước đây nhìn nhứt đầu, ngày hôm nay nhìn đều cảm thấy đặc biệt thuận mắt.

Này nhưng khổ Từ Mẫn, nàng sáng sớm đi tới phòng làm việc của Từ tổng, đã nhìn thấy Từ Tử Kỳ vẻ mặt cười sáng lạn đối với mình hỏi lịch trình làm việc hôm nay, còn đặc biệt khiêm tốn lễ độ, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ. Sợ đến Từ Mẫn cực độ hoài nghi Từ Tử Kỳ có phải bị đồ vật bản thủ gì quần lấy hay không, mới có thể thay đổi thất thường như vậy.

Từ Mẫn theo Từ Tử Kỳ rất nhiều năm, nếu như nói trên dưới công ty Từ thị đáng giá để Từ Tử Kỳ tín nhiệm nhất là Từ Mẫn. Từ Mẫn cũng là thư ký duy nhất vẫn đảm nhiệm từ lúc Từ Tử Kỳ mới đến Từ thị đến giờ.

Từ Tử Kỳ và Từ Mẫn không chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, hai người còn là bà con, Từ Mẫn là con gái của dì Từ Tử Kỳ, cùng tuổi Từ Tử Kỳ, chỉ là lớn hơn vài ngày, nguyên họ Hoàng, hai người từ nhỏ còn là chị em tốt, đương nhiên công ty không có mấy người biết Từ Mẫn và Từ Tử Kỳ còn có một tầng liên hệ máu mủ như thế.

Từ Mẫn đối với Từ Tử Kỳ bộ dáng một mực cung kính, làm cho bất luận kẻ nào đều nghĩ không ra các nàng còn một tầng quan hệ như thế. Tất nhiên chuyện thâm kín này của họ không ai biết được.

Từ Mẫn hiểu Từ Tử Kỳ không thua gì Từ Tử Kỳ hiểu nàng, cho nên khi Từ Mẫn lần thứ hai nhìn thấy cái dạng này của Từ Tử Kỳ, cũng biết Từ đại mỹ nữ này nhất định là có người thích. Thế nhưng Từ Mẫn tự nhiên là nghĩ đến hồng đầu cũng không nghĩ ra người mà chị em tốt của nàng thích lại là đứa nhỏ xấu xa Nguyên Họa. Việc này so với ban đêm một mình xem phim ma còn đáng sợ hơn.

Từ Mẫn ôm hàng vạn hàng nghìn nghi ngờ đi ra khỏi cửa phòng làm việc của Từ Tử Kỳ, đi ra thấy chính là dáng vẻ tự mình rồi rắm của Nguyên Họa. Aiz. . . Từ Mẫn của chúng ta lại là một người chị tốt, đối với bạn nhỏ như Nguyên Họa đương nhiên sẽ dùng lời nhỏ nhẹ để an ủi.

“Nguyên Họa, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Ngô. . . Từ Mẫn, tôi muốn từ chức.” Nguyên Họa vừa nói, lông mày liền xoắn lại cùng nhau.

Từ Mẫn phản ứng rất kích động, kích động không để ý hình tượng ôm lấy Nguyên Họa.

“Nguyên Họa a, cô có gì luẩn quẩn trong lòng a, sao đang tốt liền muốn từ chức chứ?” Từ Mẫn rất tốt với Nguyên Họa, giống như là một người chị thương yêu, quan tâm nàng. Mặc dù đối tốt với Nguyên Họa như vậy cũng không phải chỉ có mình Từ Mẫn, trên cơ bản nữ nhân đối với Nguyên Họa đều phát ra một sự yêu mến không tự chủ được, cái loại yêu mến này gọi là mẫu tính quang huy. Ai kêu bạn học Nguyên Họa của chúng ta, dáng dấp thấp bé thì thôi đi, còn cố ý mang gương mặt con nít, lại còn đặc biệt thích bủ môi, tự nhiên dễ dàng kích thích tình thương rộng lớn của mẹ của phái nữ. Cho nên Từ Kiều luôn luôn nói, kỳ thực Nguyên Họa chính là một chuyên gia âm mưu tranh thủ sự đồng cảm của người khác, luôn luôn làm cho người khác dằn dặt thần không biết quỷ không hay luân hãm vào cạm bẫy của nàng.

Nguyên Họa đối với lời bình lần đó của Từ Kiều chưa bao giờ phản bác, sau đó còn quỷ dị cười một tiếng. (Editor: *rùng mình*)

Từ Kiều hiểu Nguyên Họa bao nhiêu chứ, cùng nàng chung sống đã bao nhiêu năm a, ngay cả trên móng của Nguyên Họa cái mảy nốt ruồi đều rõ như lòng bàn tay. Nhưng nàng cũng nói mình từ trước đến giờ nhìn không thấu Nguyên Họa. Nhưng so với người khác mà nói, nàng rốt cuộc hiểu rõ Nguyên Họa nhất.

Gien di truyền của Nguyên Họa đúng là xuất sắc, người suy nghĩ một chút Nguyên ba Nguyên mẹ có giống người không kiến thức không đầu óc sao, nếu không có kiến thức vô cùng rộng rãi cùng với mưu lược thì làm sao có thể từng bước từng bước leo lên tể nhậm chức chứ? Cũng không phải ai cũng có thể dựa vào năng lực của mình leo đến vị trí này của Nguyên ba Nguyên mẹ, như Nguyên ba Nguyên mẹ ở tuổi này còn quảng mình trong công việc chứ? Lại đơn độc mấy người bọn họ leo đến địa vị ngày hôm nay chứ? Cho nên Nguyên Họa không thể gốc đi đâu được, có ba mẹ như vậy giáo dục, nếu không, đứa nhỏ phúc hắc cũng

không học xong âm mưu quỷ kế. Hơn nữa Nguyên Họa chính là con gái ruột thịt của nhị lão bọn họ có thể không phúc hắc sao?

Cái gì gọi là đại hôi lang giả bộ thành con cừu nhỏ, Nguyên Họa này là đại biểu tốt nhất.

“Tư Mẫn, cô ôm tôi không thả nổi, trước tiên buông lỏng tay.” Nguyên Họa dùng cả tay chân, nhất định phải đem bạch tuộc quấn ở trên người mình kéo xuống, lần đầu tiên nàng sâu sắc hiểu trước đây Từ Kiều bị nàng tàn phá thì có bao nhiêu xúc động muốn đem nàng đập chết.

“Nga nga, xin lỗi a! Nguyên Họa cô rất cuộc làm sao vậy, vì sao đột nhiên muốn từ chức a!” Trọng điểm, trọng điểm. Tư Mẫn còn là cực nhanh mà trở lại bình thường.

Nguyên Họa hung hăng hít hai ngụm khí, mới lên tiếng “Không có gì, tôi không muốn làm mà thôi.”

Kỳ thực tất cả mọi người có thể nhìn ra được tâm lý phòng bị của Nguyên Họa rất mạnh, nàng sẽ không dễ dàng để cho một người bước vào thế giới nội tâm của mình, cho dù là người rất quan tâm nàng.

Bên người nàng chưa bao giờ khuyết thiếu người quan tâm nàng, cũng rất ít đem một mặt chân thật nhất của bản thân ra mà đối đãi những người này.

Tư Mẫn cũng nhìn ra Nguyên Họa cũng không muốn nói ra nguyên nhân chân thật, cũng không có hỏi nhiều nữa, dù sao đây là việc riêng của người ta. Nhưng mà nàng thật là luyến tiếc Nguyên Họa, không muốn Nguyên Họa từ chức, Vì vậy tận tình mà bắt đầu đại nghiệp khuyên bảo của mình.

“Nguyên Họa, Từ thị là nơi bao nhiêu người muốn chen chân tiến vào, tại sao cô ngược lại không muốn làm chứ? Hơn nữa hiện tại cô thế nhưng là thư ký của Từ tổng, cô cũng biết tương lai Từ tổng của chúng ta chính là người thừa kế Từ thị xí nghiệp, theo nàng đúng là tiền đồ sáng lạng a! Ai... cơ hội tốt như vậy cô thật không làm sao? Huống chi tôi cũng luyến tiếc cô a, tuy rằng cô ở công ty không lâu, nhưng người đơn thuần như cô vậy, đối với người khác tốt như vậy. Đáy lòng của tôi thật thích cô, cô suy nghĩ một chút nữa đi.”

Tư Mẫn thực sự khó có thể tưởng tượng mình giống như bác gái thời kỳ mãn kinh nói luyên thuyên không ngừng , còn nói đến đặc biệt có thứ tự.

Nguyên Họa nhìn người bình thường thái độ làm người thanh tĩnh, nói cũng chưa tính là nhiều, Tư Mẫn, ngày hôm nay bùng nổ nói nhiều đạo lý lớn cho nàng như vậy, sững sốt một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại. Nghĩ thâm, không chỉ là mình không bình thường, Tư Mẫn cũng không bình thường, chủ yếu nhất là người ở bên cạnh Từ Tử Kỳ đều trở nên không bình thường. Nguyên Họa hiện tại hết sức khẳng định Từ Tử Kỳ tuyệt đối chính là một yêu nghiệt. Không thì thế nào làm nhiều người thân cận nàng đều trở nên không bình thường như vậy chứ? Mà loại ý nghĩ này càng tăng cường lòng tin từ chức của Nguyên Họa.

“Tư Mẫn, ý tôi đã quyết, a. Tôi đi trước tìm Từ tổng, không phải cô còn có việc phải bận rộn sao, mau đi đi.” Nguyên Họa nói liền đi phòng làm việc của đến Từ Tử Kỳ, đương nhiên ở sâu trong nội tâm thế nhưng giống như nước lũ tàn phá cuộn trào.

Nguyên Họa giơ tay lên hồi lâu mới gõ cửa phòng Từ Tử Kỳ một cái, lúc đó sâu trong nội tâm Nguyên Họa giấy dựa rất lâu, một thanh âm nói cho nàng biết không nên gõ cửa, một cái thanh âm khác lại là nói gõ cửa. Hai loại kết quả là hoàn toàn trái ngược. Hoặc là nói ở sâu trong nội tâm Nguyên Họa thật ra thì vẫn là không muốn đi, đều nói gần quan được ban lộc, lúc biết được mình thích Từ Tử Kỳ, tuy rằng như vậy. Nội tâm vẫn đấu tranh một đoạn thời gian, đến cuối cùng phải buông tay, không phải là bởi vì luân lý đạo đức xã hội gì, Nguyên Họa người này vẫn kiên trì những thứ của người kia a! Chủ yếu vẫn là Nguyên Họa đối với mình không có tự tin.

Nguyên Họa cầm chặt thư từ chức, vào cửa thấy Từ Tử Kỳ mỉm cười với nàng, trước mặt đáng vẻ tươi cười như vậy làm Nguyên Họa thiếu chút nữa thì luẩn hãm vào trong sự dịu dàng đến không thể kiềm chế, còn kém một chút thì ném thư từ chức trên tay vào thùng rác.

Lúc Từ Tử Kỳ thấy Nguyên Họa, đúng là thật vui vẻ, cũng rất hưng phấn. Nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, trong lòng liền nổi lên cảm giác tràn đầy hạnh phúc. Đây là 27 năm nàng sống cho tới bây giờ cũng không có cảm giác như vậy. Nàng thích Nguyên Họa, thật thật tại tại thích.

Nguyên Họa đầu hiểu được là mình làm Từ Tử Kỳ vui vẻ như vậy nha, còn đoán rằng có phải có trai đẹp nào mời Từ Tử Kỳ ăn cơm hay không? Thế nào cũng không nghĩ ra là bởi vì tiểu nhân nàng a!

Nguyên Họa đi tới trước mặt của Từ Tử Kỳ, đem thư từ chúc đưa ra, nhưng mà một khắc đưa ra kia, nàng liền hối hận.

Từ Tử Kỳ nhìn phong thư rõ ràng viết chữ lớn “Thư từ chúc”, sắc mặt bá một cái liền trắng bệch, nàng không biết trong lòng nàng lúc này có cảm tưởng gì, chỉ là có một thanh âm ở trong lòng không ngừng kêu gọi “Không thể để cho nàng đi, tuyệt đối không thể để cho nàng đi.”

Nguyên Họa cứ như vậy đứng ở trước mặt của Từ Tử Kỳ một hồi lâu, kỳ thực thời gian cũng không phải rất dài, cũng chỉ có một phút, nhưng đối với hai người mà nói đều là sống một ngày bằng một năm dài đằng đặc.

“Em cho tôi lý do!” Từ Tử Kỳ mạnh mẽ ngăn chặn xúc động muốn đi tới đập chết người trước mắt này, lạnh giọng hỏi. Từ Tử Kỳ thực sự nghĩ không ra rốt cuộc là vì sao Nguyên Họa đột nhiên từ chúc, không phải tối hôm qua hai người thật tốt sao?

Nguyên Họa đầu cũng không dám ngẩng lên, thấp đến nỗi thực sự không thể thấp nữa, nhỏ giọng đáp “Em không muốn làm.”

“Nguyên Họa, đây không phải là lý do em muốn từ chúc, rốt cuộc là vì cái gì?” Từ Tử Kỳ nghĩ thân thể của mình tùy thời đều có thể vỡ ra được, nàng thấy ủy khuất, không cam lòng, phẫn nộ, dựa vào cái gì Nguyên Họa có thể tùy ý xông vào thế giới của nàng, sau đó lại không chịu trách nhiệm như vậy mà bỏ trốn chứ? Dựa vào cái gì đều là nàng một người một mình thương tâm khổ sở chứ? Từ Tử Kỳ khóc, khuôn mặt lúc này còn tràn đầy nụ cười hiện tại thì trở nên tràn đầy nước mắt.

Nguyên Họa trợn to hai mắt, mong muốn lúc này thấy hết thấy đều là do nàng đoán ra, mong muốn đây hết thấy là mộng cảnh, chân tay nàng luống cuống, trước giờ an ủi người đều là chờ cho người khóc đủ sau đó mới mời người ăn cơm. Cho nên Nguyên Họa thật đúng là không có trải qua việc an ủi người khác, càng miễn bàn phải an ủi như thế nào. Vẫn là sống sờ sờ mà nhìn Từ Tử Kỳ.

Từ Tử Kỳ nước mắt giống như vỡ òa, đều không ngừng mà theo gương mặt nhỏ giọt xuống.

Từng giọt làm Nguyên Họa đau lòng muốn chết, mỗi một giọt nước mắt đều giống như đánh vào trong lòng Nguyên Họa, đau như vậy.

Chờ Nguyên Họa định đến bên người Từ Tử Kỳ giúp nàng lau đi nước mắt thì Từ Tử Kỳ cắn chặt môi dưới, hung hăng kêu lên “Em cút cho tôi, tôi không muốn gặp em nữa!”

Từ Tử Kỳ cho Nguyên Họa thời gian, cho nàng cơ hội làm cho mình tha thứ cho nàng, lúc nàng khóc, chỉ cần Nguyên Họa tiến lên dịu dàng an ủi, chỉ cần nàng cúi đầu nhận sai, chỉ cần... Mình sẽ tha thứ nàng. Thế nhưng nàng chỉ là đứng, tuy rằng đứng ở trước mặt lại cho Từ Tử Kỳ cảm giác xa tận chân trời.

Từ Tử Kỳ nàng hận, hận Nguyên Họa chỉ biết trốn, hận nàng luôn luôn không chịu đối mặt, hận nàng đối với mình luôn vô tình như vậy.

Từ Tử Kỳ cười đến rất thê lương, cái loại cười này đúng là Nguyên Họa chưa từng thấy qua, làm Nguyên Họa sợ nổi da gà, nàng cực sợ bộ dạng lúc này của Từ Tử Kỳ, giống như sau một khắc sẽ đánh mất Từ Tử Kỳ.

Nguyên lai lúc Từ Tử Kỳ đoạn tuyệt mới là đáng sợ nhất.

Chân của Nguyên Họa giống như đeo chì, nặng như vậy, nặng đến nỗi nàng không có một chút khí lực.

Nguyên Họa nhìn chằm chằm ánh mắt của Từ Tử Kỳ, mong muốn từ mắt của nàng nhìn ra một chút gì đó, cho dù là một chút xíu không muốn, mình sẽ không rời đi. Thế nhưng trong mắt của Từ Tử Kỳ ngoại trừ đoạn tuyệt, không còn cảm xúc gì khác.

Nguyên Họa hoảng sợ, thực sự hoảng sợ. Nàng cực sợ, nàng biết Từ Tử Kỳ đối với nàng rất tốt, nhưng nàng chưa bao giờ biết đó chính là yêu, đó là thích. Nàng tự ti, cho nên mới muốn chạy trốn. Chỉ là trong

một khắc kia Từ Tử Kỳ rống giận với nàng, nàng xác định Từ Tử Kỳ cũng yêu mình, nàng còn chưa kịp vui mừng liền sau một khắc bị sự đoạn tuyệt của Từ Tử Kỳ đánh vào địa ngục vạn kiếp bất phục*.

*không thể quay lại

Nguyên Họa không biết mình làm cách nào đi ra khỏi phòng làm việc của Từ Tử Kỳ, không biết mình làm thế nào thu dọn ly khai cao ốc Từ thị.

Càng không biết mình khi nào thì về nhà.

Đợi đến lúc tất cả lắng đọng lại, Nguyên Họa ngã vào trên giường tùy ý khóc.

=====

Beta đang sửa lại xưng hô từ mấy chương trước. Mình sẽ cập nhật sau. Mình nghĩ nên đổi xưng hô Tôi - cô từ chương mà Nguyên Họa gọi Từ tổng thành Tử Kỳ. Sẽ đổi thành tôi - em (TTK) và em - chị (NH)

32. Chương 30

Chương 30:

Nguyên Họa đúng là không dễ chịu, Từ đại mỹ nữ chúng ta đương nhiên cũng không khá hơn chút nào.

Từ lúc Nguyên Họa đi ra phòng làm việc của nàng, tất cả phòng bị, tất cả kiên cường của nàng, tất cả liên sụp đổ một khắc kia, thời khắc này nàng cũng không thể khống chế tâm tình của mình được nữa, một mình ngã ở trên bàn làm việc khóc lên.

Từ Tử Kỳ khóc thiên hôn địa ám, đã bao lâu không có khóc như vậy? Trong trí nhớ của Từ Tử Kỳ thì từ lúc nàng hiểu chuyện thì không có khóc qua.

Lúc Tư Mẫn nhìn thấy Từ Tử Kỳ thì bị giật mình, trong trí nhớ Tư Mẫn đương nhiên cũng chưa từng thấy qua Từ Tử Kỳ khóc, một người bền bỉ kiên cường sao có thể khóc như vậy chứ? Tư Mẫn cũng là lần đầu tiên cảm thấy được Từ Tử Kỳ cũng giống những nữ nhân khác, cũng không kiên cường hơn người khác, bề ngoài nàng kiên cường, nhưng trái tim kia so với bất luận kẻ nào còn yếu đuối hơn.

Tư Mẫn thở dài một hơi, tiến lên ôm Từ Tử Kỳ, dịu dàng an ủi "Tử Kỳ, đừng khóc. Chị khóc như vậy nếu cấp dưới nhìn thấy thì sau này uy tín còn đâu a! (chỗ này mình thấy Tư Mẫn là con của dì Từ Tử Kỳ, vai nhỏ hơn TTK nên mình dùng chị, dù gì cũng đang an ủi chứ ko phải lúc làm việc ^^)

Tư Mẫn là một nữ nhân nội tâm vô cùng tinh tế, tuy rằng nàng không biết rốt cuộc thì Từ Tử Kỳ khóc vì chuyện gì, nhưng là vẫn mơ hồ đoán được chuyện này cùng với Nguyên Họa mới vừa từ chức có thiên ti vạn lũ quan hệ.

Hiện tại Từ Tử Kỳ còn uy tín cái quái gì a, hiện tại nàng chỉ muốn khóc một trận, sau đó quên đi tên lang tâm cẩu phế kia, ném ra khỏi đầu.

Tư Mẫn an ủi một hồi lâu, Từ Tử Kỳ tạm tính là khóc đủ.

Ánh mắt của Từ Tử Kỳ sưng đỏ, kêu Tư Mẫn đi ra ngoài, mình lại lấy đồ trang điểm trong túi xách ra, trang điểm lại đôi mắt, đem những vết tích sưng đỏ che giấu đi. Nhưng mà lúc nghĩ đến Nguyên Họa, trong lòng lại ỉn ỉn đau.

Lúc này Từ Tử Kỳ thật giận Nguyên Họa, hận Nguyên Họa, nàng là người kiêu ngạo, lại chỉ vì Nguyên Họa mà bỏ qua nhiều nguyên tắc của mình như vậy, mà cuối cùng người kia lại chọn trốn tránh, bảo Từ Tử Kỳ làm sao chịu nổi đây?

Từ đó đến giờ Từ Tử Kỳ đều cảm thấy mình là người lãnh huyết, nàng chưa bao giờ tin tưởng trên thế giới này còn có tình yêu chân thật, thế nhưng từ lúc nàng ý thức được mình thích Nguyên Họa, nàng đã nghĩ cố gắng đi yêu một lần, đi thử nghiệm một lần, kết quả là cái gì cũng không đạt được, trái lại để cho mình thương tích mình đây. Từ Tử Kỳ không phải thất vọng, mà là tuyệt vọng.

Hôm nay, một chút ảo tưởng của Từ Tử Kỳ đối với tình yêu đều tiêu tan. Nếu như Nguyên Họa muốn có được Từ Tử Kỳ, như vậy từ nay về sau đường càng khó đi.

Từ Tử Kỳ một mực làm việc, một chút cũng không chịu nghỉ ngơi, nàng liều mạng sử dụng công tác làm tê liệt bản thân, chỉ là muốn làm cho mình có thể bận rộn hơn một chút, không có thời gian để nhớ đến Nguyên Họa.

Tư Mẫn nhìn Từ Tử Kỳ, có chút đau lòng, cũng không biết nên khuyên giải như thế nào.

Lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Nguyên Họa, chẳng biết tại sao, hiện tại trực giác nói cho nàng biết chỉ có Nguyên Họa mới có thể làm cho Từ Tử Kỳ ngừng bộ dáng làm việc điên cuồng như thế. Có ai làm việc như vậy đâu, một phút cũng không chịu dừng lại, ngay cả cơm trưa và cơm tối chưa ăn, ở lì trong phòng làm việc, tăng ca.

“Nguyên Họa, làm phiền cô trở lại công ty được không? Tôi có việc muốn nhờ cô!”

Nguyên Họa nghe được âm thanh báo tin nhắn của điện thoại, vội vàng lấy điện thoại trong túi ra, nhìn thấy Tư Mẫn, trong lòng không khỏi có chút mất mát, tự châm biếm mình một chút. Nghĩ lại hiện tại Từ Tử Kỳ làm gì chủ động nhắn tin cho nàng chứ, hiện tại nàng nên ghét mình nhất mới đúng.

“Tư Mẫn, ngại quá, cô nhờ người khác đi nha. Tôi không thoải mái nên không đến được.”

Nguyên Họa cầm điện thoại soạn tin nhắn gửi đi thì để điện thoại di động xuống. Cái cảm xúc này không an phận mà thoải mái quét toàn thân, Nguyên Họa nhất thời cảm thấy toàn thân vô lực, thì ra tình yêu dành cho Từ Tử Kỳ trong lúc vô tình đã thấm tận xương tủy.

Tư Mẫn nhìn tin nhắn trả lời của Nguyên Họa, càng xác định suy đoán lúc nãy của mình, chần chờ một hồi, lại nhắn tin khác cho Nguyên Họa.

“Từ tổng cơm trưa và cơm tối cũng còn chưa ăn, bây giờ còn đang trong công ty tăng ca, cô có thể giúp tôi mang chút gì đến cho nàng ăn không, nhà tôi còn có việc, thật sự là không có thời gian, làm phiền cô nha! Cùng lắm thì lần sau tôi mời cô ăn cơm lại!”

Nguyên Họa cầm điện thoại lên, mở tin nhắn, sau khi nhìn thấy nội dung tin nhắn của Tư Mẫn, bật người từ trên giường nhảy xuống. Cầm lấy áo khoác liền chạy ra ngoài.

Cố ý chạy đến quán lẩu trước cùng đi ăn với Từ Tử Kỳ mua phần cơm giống lẩu trước mang cho Từ Tử Kỳ, lòng vừa tràn đầy vui mừng, vừa tràn đầy lo lắng. Rõ ràng đón xe chỉ mất mấy phút, cũng gấp không chịu nổi. Liên tục thúc giục tài xế lái xe nhanh chút.

Đến dưới lầu Từ thị lại không dám lên lầu.

Hiện tại Nguyên Họa sâu sắc cảm nhận được thực tế của câu “Ta tưởng rằng ta chỉ sợ chia tay, thì ra ta đồng dạng sợ gặp lại.”. Nguyên Họa do dự bất an cầm theo đồ ăn vừa mua đi qua đi lại dưới cao ốc Từ thị, lại nghĩ đến Từ Tử Kỳ chưa ăn cơm trưa lẫn cơm tối, trong lòng tràn đầy đau lòng. Khẽ cắn môi, chạy vào trong, đi vào thang máy.

Sau khi Nguyên Họa vào thang máy, trong góc đi tới một người, người này không phải ai khác chính là người nhắn tin cho Nguyên Họa, Tư Mẫn. Sau khi nhìn thấy Nguyên Họa vào thang máy mới cười cười rời khỏi Từ thị.

Sau khi Nguyên Họa ra khỏi thang máy, phát hiện bên trong công ty đã không còn ai, thấy chỉ có phòng làm việc của Từ Tử Kỳ vẫn sáng đèn, trong lòng cảm thấy khó đề xuống đau lòng, tại sao người này không biết quan tâm bản thân chứ?

Nguyên Họa ba bước thành hai bước đi nhanh đến cửa phòng của Từ Tử Kỳ, giơ tay lên, cũng không có gõ cửa, mà là trực tiếp đẩy cửa ra. Lần đầu tiên nàng vội vã như vậy mà muốn gặp được Từ Tử Kỳ, ngay tại trong phòng làm việc nữ nhân kia, cái loại cảm giác cấp bách này như cắn nuốt nàng.

Từ Tử Kỳ đang phê duyệt văn kiện, không ngẩng đầu lên, nàng tưởng Tư Mẫn liền trực tiếp nói “Tư Mẫn, cô đi về trước đi. Tôi xử lý xong những văn kiện này sẽ trở về!”

“Tử Kỳ, là em.” Thanh âm của Nguyên Họa có chút run nói, nàng không biết vì sao mình bây giờ trở nên nhát gan như thế.

Sau khi nghe được thanh âm này, thân thể Từ Tử Kỳ run rẩy, lập tức ổn định lại, đầu vẫn như cũ là chưa từng ngẩng lên, mà chỉ dùng thanh âm lạnh nhạt xa cách mà nói “Nguyên tiểu thư, xin hỏi cô trẻ như vậy còn tới Từ thị của tôi làm gì? Nếu như tôi nhớ không lầm, bây giờ cô đã không còn là nhân viên của Từ thị nữa, làm phiền cô lập tức rời đi, đừng quấy rầy tôi làm việc.”

Kỹ năng biểu diễn của Từ Tử Kỳ đúng là rất tốt, thanh âm còn có thể lạnh nhạt như thế, không có một chút phập phồng.

Nhưng mà nếu hiện tại nàng ngẩng đầu lên, tất nhiên là có thể thấy trong mắt nàng đã đầy nước.

Nguyên Họa ngây ngẩn cả người, lúc nàng đến có thể đoán được Từ Tử Kỳ sẽ phản ứng như thế, nhưng mà sau đó chính tai nghe được lại là một cảm thụ khác. Cái loại khổ sở này kéo dài từ lòng bàn chân phủ khắp ngõ ngách, đến trong từng tế bào.

Nguyên Họa cắn răng, thẳng tắp nhìn chằm chằm Từ Tử Kỳ, thanh âm run run lại có chút khô khan nói “Em nghe Từ Mẫn nói chị chưa ăn gì, nàng nói nhà nàng có việc, không thể mua cho chị, cho nên em mua đến cho chị. Um...chị ăn trước đi.”

Nguyên Họa đem đồ ăn vừa mua đưa lên, thế nhưng Từ Tử Kỳ vẫn cúi đầu như cũ, không có cầm lấy đồ ăn trong tay Nguyên Họa. Nguyên Họa ngu ngốc đứng một hồi, cũng không thấy Từ Tử Kỳ để ý tới nàng, liền đem đồ ăn để lên bàn.

“Nếu như không còn gì nữa, cô có thể đi.” Từ Tử Kỳ đem tiệc nuôi toàn bộ dần xuống đáy lòng, lúc này nàng không muốn nhìn thấy người này, không muốn để nàng xuất hiện ở đây. Nàng cần chỉ là thời gian, để cho nàng quên đi rung động này.

Nguyên Họa chỉ là thẳng tắp nhìn chằm chằm Từ Tử Kỳ vùi đầu làm việc, không nói đến cảm giác trong lòng là gì, hiện tại chỉ có đau lòng, chỉ có đau lòng người trước mắt này.

Từ Tử Kỳ không nghe được động tĩnh, liền ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt thương tiếc của Nguyên Họa. Trong lòng rung động nhưng mà không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể là buông bút máy trong tay xuống, lạnh lùng nói “Nguyên Họa, mời đi ra ngoài! Tôi còn phải làm việc, nếu cô không đi ra, tôi gọi bảo an mời ra.”

Nguyên Họa như trước đứng ở trước mắt Từ Tử Kỳ, vân phong bất động.

Từ Tử Kỳ thật buồn bực người này, lúc trước lấy lòng cỡ nào cũng không có tác dụng, hiện tại mình lúc mình muốn buông tay lại vô lại không chịu đi, ấn nút gọi bảo an dưới lầu nói “Phái vài người lên đây một chút, giúp tôi mời Nguyên tiểu thư trong phòng làm việc của tôi ra ngoài.”

Nguyên Họa nghe được Từ Tử Kỳ nói với người của phòng an ninh thì trong lòng hoảng loạn. Bước nhanh đi tới trước người của Từ Tử Kỳ nói “Tử Kỳ, em. . . em, chị đừng đuổi em đi a!” (tiểu Họa thích truy, ko thích được truy =.=!)

Từ Tử Kỳ làm sao chịu để ý tới Nguyên Họa, ai kêu người này làm cho nàng ngàn lần khó chịu như thế, làm cho nàng đau thương như thế, bây giờ đi tới tát cho hai cái cũng không bù lại được thất vọng của nàng.

Nguyên Họa tận lực thể hiện đáng vẻ điềm đạm đáng yêu, đây chính là sát chiêu của nàng, vô không ai thoát được. Thế nhưng Từ đại mỹ nữ chính là làm như không thấy, cho đến khi bảo an đi tới phòng làm việc của Từ Tử Kỳ đem Nguyên Họa cứng rắn lôi ra ngoài.

“Tử Kỳ, chị nhớ kỹ phải ăn cơm, nhất định phải nhớ kỹ. . . Này này, các người đừng lôi tôi a, tôi tự biết đi, không cho kéo tôi. Nghe rõ không!” Nguyên Họa kêu la vẫn còn quanh quẩn trong phòng làm việc. =))

Từ Tử Kỳ cầm lấy thức ăn Nguyên Họa mua, muốn ném vào thùng rác, nhưng lại luyến tiếc. Tìm cho mình một cái lý do, coi như là Nguyên Họa thiếu nàng, cũng liền yên tâm thoải mái mà ăn.

Nhìn thức ăn trong lòng đau xót, nước mắt lại rơi xuống, một ít rơi vào hộp đựng thức ăn. Những món này đều giống với món nàng cùng Nguyên Họa ở quán ven đường, nếu nói không cảm động cũng là gạt người.

Từ Tử Kỳ cầm hộp đựng thức ăn, từng chút đưa vào miệng, lần đầu tiên ăn gì đó mà vừa hạnh phúc vừa chua xót. Thì ra nàng đều nhớ, thì ra nàng cũng để ý.

Chỉ là đã quá muộn!

Từ Tử Kỳ vừa ăn vừa khóc, cuối cùng dứt khoát lớn tiếng mà khóc. Để nàng nhu nhược một lần, để nàng lại vì tên ngu ngốc kia thương tâm một lần, để tim đau thêm một lần như thế, sau đó liền buông tay.

Từ Tử Kỳ hạ quyết tâm, cứ như vậy buông tay đi, Nguyên Họa, để chúng ta kết thúc như vậy đi. Về sau không bao giờ cùng xuất hiện nữa. Từ Tử Kỳ chậm rãi nhắm hai mắt lại, nước mắt theo hai gò má từng chút rơi xuống.

=====

Chương này hơi thảm =)) Mà đọc đi đọc lại mấy lần nên giờ chỉ thấy mắc cười =))

Hồi trước edit vài tiếng được 4 chương, giờ edit 4 tiếng được 1 chương =.=’

33. Chương 31

Chương 31:

Nguyên Họa ra khỏi cửa cao ốc Từ thị, ngẩng đầu ngược nhìn tầng lầu chỗ Từ Tử Kỳ. Chẳng biết tại sao, bất an trong lòng dần dần phóng đại, giống như lần này nếu như nàng còn trốn tránh, mọi thứ sẽ không kịp cứu vãn.

Nghĩ tới biểu hiện lãnh đạm như vậy của Từ Tử Kỳ, tim vẫn có chút co rút đau đớn.

Xoay người, rời khỏi Từ thị.

Sau khi về đến nhà, nhìn thấy Nguyên ba Nguyên mẹ, muốn khóc lớn một hồi, lại sợ Nguyên ba Nguyên mẹ phát hiện chuyện gì, chỉ có thể trực tiếp đi vào phòng ngủ của mình.

Nguyên ba còn đang vui vẻ con gái bảo bối của mình về nhà, không ngờ Nguyên Họa thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không cho ông mà đã trở về phòng của mình đóng cửa lại.

Nguyên ba bi thương nhìn Nguyên mẹ, Nguyên mẹ đâu còn rảnh rỗi để ý tới Nguyên ba a, nhìn thấy vẻ mặt con gái bảo bối của mình vừa rồi rõ ràng không bình thường.

Bước nhanh đi tới cửa phòng ngủ của Nguyên Họa gõ cửa nói “Nguyên Họa, mở cửa cho mẹ.”

“Mẹ, con hơi mệt chút. Có chuyện gì ngày mai nói được không?” Nguyên Họa cũng không mở mắt ra mở cửa cho Nguyên mẹ, hiện tại nàng chỉ muốn ngủ một giấc thật tốt, lúc tỉnh lại, tất cả mọi việc có thể khôi phục lại từ đầu. Nàng không muốn thương tổn Từ Tử Kỳ, không muốn, một chút cũng không muốn.

Nguyên mẹ và Nguyên ba đồng thời nhìn nhau, đều biết lần này có chuyện lớn gì rồi, con gái bảo bối của bọn họ chưa từng có bộ dạng này a? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì chứ? Thế nhưng Nguyên Họa rõ ràng là không muốn cho hai người già bọn họ biết, nên chỉ có thể lo lắng suông.

Nguyên Họa đem mình cuộn lại trong chăn, mãi cho đến sắp hít thở không thông mới vén chăn lên lên, miệng to thở hổn hển. Nhìn trần nhà, không biết là phát ngốc bao lâu, mới ngồi dậy đi đến máy tính trên bàn, mở máy tính.

Nháy chuột mở ra IE browser, vào khu vực tìm kiếm, nhập vào từ les sau đó ấn tìm kiếm, ngẫu nhiên mở ra một bài viết trên Baidu. Sau khi xem được một lúc, mới phát hiện thì ra mình như vậy cũng không phải bệnh gì, dùng một câu nói được trích dẫn trên Web, “Chẳng qua là người ta yêu đúng lúc lại là người cùng giới tính với ta mà thôi.”

Ở trên web nhìn một hồi mới tắt máy đi ngủ. Mà lúc này trong lòng của Nguyên Họa buông xuống rất nhiều, nằm ở trên giường, mở to mắt, suy nghĩ hồi lâu mới xác định phương châm theo đuổi tình yêu của mình. Nàng sẽ không buông tay, cũng không muốn buông tay.

Từ Tử Kỳ đương nhiên là không biết được suy nghĩ của Nguyên Họa lúc này, nàng khóc đủ thì sau đó lái xe trở về ngôi nhà lạnh lẽo của mình. Không biết có phải hay không từng cùng Nguyên Họa ở chung, hiện tại mỗi khi nàng trở lại ngôi nhà trống rỗng bao giờ cũng mơ hồ có cảm giác trống trải và cô đơn. Lại một lần nữa nghĩ đến Nguyên Họa, Từ Tử Kỳ lắc đầu, cưỡng ép mình đem tất cả về người này đều ném ra khỏi đầu của mình.

Sau khi tắm xong, lấy ra một bình rượu, mở, rót một ly nhỏ, uống một chút, đi tới trước cửa sổ nhìn đường phố xa xa, đúng là hết sức náo nhiệt, Từ Tử Kỳ nhìn cảnh tượng này, khóe miệng hiện lên một nụ cười, nhưng trong lòng thì cảm thấy trống trải bội phần. Cô đơn là một người say sưa, mà say sưa lại là một đám người cô đơn.

Từ Tử Kỳ chưa bao giờ nghĩ người mà mình yêu lại là đứa nhỏ xấu xa Nguyên Họa, bạch mã vương tử lý tưởng lúc nhỏ ảo tưởng ra tuyệt đối không thể nào là bộ dáng kia của Nguyên Họa, nếu không thì thật là sét đánh chết người không đền mạng a.

Nhưng mà thế sự khó lường, Từ Tử Kỳ chết cũng không nghĩ ra người mình yêu sẽ là Nguyên Họa, mà chờ đến lúc nàng nhận ra, cũng đã thích tên Nguyên Họa vô tâm vô phế kia.

Thế nhưng cuối cùng nỗ lực của nàng kết quả lại là sự trốn tránh của Nguyên Họa, Nguyên Họa chạy trốn, làm sao nàng có thể dễ dàng tha thứ cho Nguyên Họa như vậy chứ? Chính xác mà nói nếu như Nguyên Họa không nỗ lực, cuộc sống của hai người chỉ là một phát pháo rực rỡ. Chợt lóe lên, sau đó rơi xuống, biến mất.

Từ Tử Kỳ đúng là nhẫn tâm, cũng tuyệt tình, càng dứt khoát.

Muốn một lần nữa làm nàng rung động, đương nhiên là rất khó khăn.

Có thể người khác không có năng lực này, thế nhưng Nguyên Họa có, không chỉ bởi vì nàng là người làm cho Từ Tử Kỳ động tình, mà là bởi vì tâm kế của Từ Tử Kỳ kém xa Nguyên Họa. Chỉ là Nguyên Họa biết dùng vẻ ngoài đáng yêu của mình để che giấu bụng dạ khó lường bên trong. Người biết con người này của nàng cũng chỉ có Nguyên ba, Nguyên mẹ, Nguyên Hải một gia đình cùng với Từ Kiều.

Nguyên Họa che giấu tốt, chí ít ngay cả người khôn khéo như Từ Tử Kỳ cũng không nhìn ra được.

Từ Tử Kỳ uống vài hớp rượu liền trở lại phòng mình nằm xuống nghỉ ngơi, một đêm này ngủ rất không yên ổn, nửa đêm mới ngủ thiếp đi, vừa ngủ vừa tỉnh, hầu như một buổi tối ngủ không được mấy tiếng lại phải ép buộc mình dậy đi làm.

Từ Tử Kỳ lái xe đến cao ốc Từ thị, lúc đi đến cửa phòng, nhìn bàn làm việc trống rỗng của Nguyên Họa một chút, mà tim của nàng cũng trống rỗng như thế.

Đẩy cửa phòng đi vào trong liền cảm thấy yên tĩnh lên bắt đầu xem, hiện tại Từ Tử Kỳ chính là muốn để cho mình thật bận rộn, càng bận càng tốt, đợi được khoảng thời gian này qua đi, mình dĩ nhiên là sẽ quên được người kia, cái người khiến cho tim mình rung động không bình thường như thế.

Nhận được điện thoại của Từ lão, cũng chính là ông nội của Từ Tử Kỳ Từ Vạn Hồng gọi tới, kêu Từ Tử Kỳ cùng nhau ăn bữa cơm.

Từ Tử Kỳ vốn muốn cự tuyệt, thế nhưng thái độ Từ lão rất cường ngạnh, bất đắc dĩ, Từ Tử Kỳ chỉ có thể là đáp ứng.

Nàng nghi ngờ ông nội tìm nàng ăn cơm khẳng định là vì hôn nhân đại sự của nàng, già trẻ hai người vì chuyện này không biết tranh chấp bao nhiêu lần. Cuối cùng Từ Tử Kỳ chỉ có thể là dọn ra khỏi Từ gia, bản thân mua phòng ở bên ngoài, cũng chính là chỗ ở Nguyên Họa từng đến.

Buổi tối Từ Tử Kỳ về tới Từ gia, nhìn thấy Từ lão và Tiêu thị Tiêu Tiểu Dao, có chút bất ngờ. Vốn còn tưởng là bởi vì hôn nhân đại sự của nàng, không ngờ là vì gặp Tiêu Tiểu Dao.

Mấy chương trước Edit là Tiêu Tiểu Dao, beta sửa lại chính xác là Tiêu Tiểu Dao mới đúng nha. Sorry mấy bạn :)

Từ Tử Kỳ thấy Tiêu Tiểu Dao đầu tiên nghĩ đến là Nguyên Họa, trong mắt lóe lên bi thương chớp nhoáng nhưng vẫn không thể nào tránh được hai người trước mắt.

Từ Vạn Hồng là lần đầu tiên nhìn thấy Từ Tử Kỳ có vẻ mặt như vậy, trong lòng cả kinh, còn tưởng rằng Từ thị gặp đại sự gì. Thế nhưng vì sao hắn làm chủ tịch lại không nghe được chút tin đồn nào?

Tiêu Tiểu Dao là nhìn thấu bi thương như vậy nhất định là vì người kia, còn là vì người nàng ấy thích. Thế nhưng nàng nghĩ không ra người nọ là ai, là Nguyên Họa sao?

Nội tâm Tiêu Tiểu Dao cực độ bất an, từ sau đêm đó cũng chưa từng thấy qua Nguyên Họa, trực giác nữ nhân nói cho nàng biết, Từ Tử Kỳ cũng có tâm tư với Nguyên Họa. Sợ hãi như vậy mỗi ngày liền mãnh liệt gia tăng.

Vì vậy liền hướng Tiêu ba yêu cầu muốn cùng Từ thị thành phố A hợp tác, đương nhiên là được Tiêu ba đồng ý, liền ngựa không ngừng vó chạy đến thành phố A.

Tiêu thị nghe được dự án hợp tác phòng ở giữa Từ thị và Lý thị, cho nên liền tập trung vào dự án này.

Tuy nói Tiêu Tiểu Dao có mục đích cá nhân, thế nhưng nàng vẫn là không quên mục đích chính, cho nên không đi gặp Nguyên Họa trước mà là tới gặp gỡ chủ tịch Từ thị Từ Vạn Hồng, nhưng lúc nàng nhìn thấy Từ Tử Kỳ, lúc thấy trong mắt nàng chợt lóe lên bi thương, lo âu trong lòng liền không ngừng khuếch đại, trong đầu nàng hiện tại nghĩ không phải dự án hợp tác kia mà là Nguyên Họa, tràn đầy đều là Nguyên Họa cùng Từ Tử Kỳ rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

Từ Tử Kỳ đem tâm trạng bi thương của mình che giấu, cười nhạt cùng Tiêu Tiểu Dao bắt tay.

“Tiêu tiểu thư, không ngờ nhanh như vậy chúng ta lại gặp mặt.”

Tiêu Tiểu Dao dù sao vẫn là Tiêu Tiểu Dao, Tiêu thị chỉ định người thừa kế, tự nhiên cũng sẽ không phải là người bình thường, cũng ép buộc mình đè nén lo âu trong lòng xuống, hiện tại đang là thương trường chứ không phải tình trường.

“Từ tiểu thư, lần trước tôi có nói có thể không lâu sau chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác, cái này không phải đã tới rồi sao? Ha ha. . .” Tiêu Tiểu Dao cũng giương lên chiêu bài tươi cười của mình đáp lễ.

Từ lão kẹp ở giữa hai người, nhìn cháu gái của mình một chút, thì ra còn quen biết người đại diện Tiêu thị, không khỏi có chút hài lòng, xem ra hợp tác lần này nhất định có thể xác lập.

Từ lão rất rõ ràng, dựa theo thực lực Từ thị muốn cùng Lý thị hoàn thành dự án phòng ở kia cũng không phải không có khả năng, nhưng mà vẫn có áp lực, nguy cơ trong đó cũng rất lớn, lần này có được Tiêu thị hỗ trợ, như vậy cái dự án này liền có thể hoàn thành.

Từ lão thấy hai người ngồi xuống, liền sai người dọn cơm.

Trong đó đương nhiên chỉ có một mình Từ lão là vui vẻ ăn cơm, lòng dạ Từ Tử Kỳ và Tiêu Tiểu Dao đều không ở chỗ này, mỗi người đều nghĩ về chuyện tình của Nguyên Họa.

Ăn cơm xong, Tiêu Tiểu Dao liền hỏi “Từ tiểu thư, xin hỏi Nguyên Họa cùng cô tham gia dạ tiệc lần trước là nhân viên của cô sao? ” Tiêu Tiểu Dao vẫn không kiềm chế được hỏi Từ Tử Kỳ.

Từ Tử Kỳ vốn trong lòng thấp thỏm bất an, nghe được Tiêu Tiểu Dao nói liền thót lên.

Có chút mất tự nhiên cười nói “Tiêu tiểu thư, ngại quá, Nguyên Họa đã không còn là nhân viên công ty tôi, nếu cô muốn liên hệ nàng với nàng, tôi có số điện thoại của nàng.” Nói xong lấy điện thoại đưa cho Tiêu Tiểu Dao, trong lòng không ngừng an ủi mình, người này đã cùng mình không có quan hệ, nàng và ai cùng một chỗ cũng không có nửa đồng tiền quan hệ với mình. Thế nhưng tim vẫn không nhịn được đau đớn, không nhịn được đau thương, không nhịn được mà buồn khổ.

Tiêu Tiểu Dao có chút giật mình, nhìn vẻ mặt đậm đặc của Từ Tử Kỳ, cười đưa tay cầm lấy điện thoại của Từ Tử Kỳ lấy số điện thoại của Nguyên Họa, nói tiếng cảm ơn Từ Tử Kỳ liền quay đầu tạm biệt Từ lão.

“Từ chủ tịch, tôi cũng cần phải trở về, thời gian không còn sớm. Hôm nay đa tạ ngài chiêu đãi.” Trong lòng Tiêu Tiểu Dao từ lâu đã muốn chạy ra ngoài gọi cho chủ nhân số điện thoại này, thế nhưng bây giờ còn đang nhà của người khác.

Từ lão đầu óc mơ hồ, chẳng biết hai người này nói về ai, thế nhưng trực giác nói cho hắn biết Nguyên Họa này cùng Tiêu Tiểu Dao quan hệ không bình thường, cùng cháu gái của hắn quan hệ cũng không bình thường.

“Ha ha, Tiêu tiểu thư nói đùa. Nói cái gì chiêu đãi không chiêu đãi a, cháu cùng Tử Kỳ tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, sau này gọi ta là ông nội Từ đi. Khi nào đến A thị thì đến Từ gia chơi, không cần khách khí. Tử Kỳ, cháu còn ngủ ra làm gì, tiễn Tiêu tiểu thư ra cửa a!”

“Dạ, được. Ông nội Từ.” Tiêu Tiểu Dao làm sao không biết những lời này là lời xã giao, trên thương trường chỉ có lợi ích không có tình cảm. Tiêu Tiểu Dao nàng mấy năm này sinh tồn trên thương trường cũng không phải vô ích. Đối với đạo đức giả như vậy, Tiêu Tiểu Dao chỉ cười đáp ứng.

“Ông nội, cháu đi trước.” Từ Tử Kỳ nói với Từ lão, kỳ thực nàng tuyệt không muốn cùng đi với Tiêu Tiểu Dao, đi cùng Tiêu Tiểu Dao cuối cùng chỉ có thể nghỉ đến Nguyên Họa. Nghĩ đến Nguyên Họa lại một trận đau lòng.

“Ừ. Trên đường cẩn thận một chút.” Từ lão đứng dậy đưa hai người ra tới cửa.

Thấy hai người lái xe đi xa, ngược lại quay qua quần gia A Đức bên cạnh phân phó “A Đức, cậu đi điều tra cho ta xem Nguyên Họa là ai, càng nhanh càng tốt.”

“Dạ biết, ông chủ.” Chỉ chốc A Đức mặc y phục đen cũng biến mất dần dưới ánh trăng mờ mịt. Ở cửa chỉ còn Từ Vạn Hồng một mình đứng đó, trong mắt lóe ra tia sáng không biết tên.

=====

Chuẩn bị Edit bộ Nữ Dâm Tặc Hảo Sắc thể loại NP, ai thích ủng hộ mình nhé :3

34. Chương 32

Chương 32:

“Từ tiểu thư, hôm nay cảm ơn cô.” Tiêu Tiểu Dao xuống xe của Từ Tử Kỳ nói cảm ơn.

Dọc theo đường đi Từ Tử Kỳ luôn trong trạng thái ngẩn ngơ nghe được Tiêu Tiểu Dao nói cảm ơn, phục hồi tinh thần lại, thần nhiên nói “Không cần khách khí!” Liền lái xe đi.

Tiêu Tiểu Dao đứng ở bên đường nhìn xe của Từ Tử Kỳ đi chạy xa, từ trong túi xách lấy điện thoại ra, tìm được số điện thoại của Nguyên Họa liền nhanh chóng gọi đi.

Cả ngày nay Nguyên Họa đều buồn bực ở trong nhà, chỉ có Từ Kiều đến thăm nàng một lần.

Hôm Từ Kiều bị Nguyên Họa dọa đến ngất đi, liền luôn thấp thỏm bất an, nên hôm nay mới chạy đến xem Nguyên Họa.

Nghe nói Nguyên Họa từ chức, ngược lại cũng không cảm thấy bất ngờ. Từ Kiều rất hiểu rõ Nguyên Họa, là một con rùa đen rút đầu, nếu như nàng không từ chức, Từ Kiều mới cảm thấy kỳ quái chứ.

Nguyên ba Nguyên mẹ biết Nguyên Họa từ chức, cũng không cảm thấy bất ngờ, càng không có hỏi nàng rốt cuộc là vì sao? Cho nên lần sóng gió từ chức này của Nguyên Họa trừ chính bản thân nàng rối rắm, còn lại người thân bạn bè đều không có cảm giác gì.

Cả ngày trong đầu đều quanh quần hình ảnh của Từ Tử Kỳ, Nguyên Họa cảm thấy mình sắp điên rồi, nghĩ đến thái độ lạnh như băng của Từ Tử Kỳ đối với mình, tim như bị thắt chặt.

Suy nghĩ một ngày đêm, yên tĩnh một ngày đêm, xác định chính là mình sẽ không rời bỏ Từ Tử Kỳ. Nàng muốn theo đuổi Từ Tử Kỳ, đây là quyết định quan trọng nhất của Nguyên Họa trong ngày này.

Ngay lúc Nguyên Họa rối rắm có nên gọi cho điện thoại cho Từ Tử Kỳ hay không, điện thoại nàng cầm trong tay liền vang lên, nhìn xuống là số lạ, vốn muốn tắt. Nhưng mà sợ có ai mượn điện thoại người khác gọi cho nàng, do do dự dự vẫn nghe máy.

“Alo. . .”

“Alo, xin hỏi phải Nguyên Họa không?”

Nguyên Họa nghe được thanh âm lại cảm thấy quen quen, thế nhưng trong thời gian ngắn thì nhớ không nổi đây rốt cuộc là thanh âm của ai. Chỉ có thể ngẩn ngơ trả lời “Ừ, phải, xin hỏi cô là?”

Tiêu Tiểu Dao nghe được thanh âm của Nguyên Họa liền kích động, thế nhưng lúc nghe Nguyên Họa mở miệng hỏi nàng là ai, trong lòng không khỏi có chút mất mát. Người mình một lòng một dạ nhưng nhớ lại không nhớ được thanh âm của mình, dù là ai cũng sẽ cảm thấy không vui vẻ a.

Nhưng mà vừa nghĩ đến hai người cũng đã nhiều năm không gặp, cũng chỉ có lần trước gặp mặt một lúc ngắn ngủi, không nhớ ra thanh âm của nàng cũng là bình thường. Sau khi nghĩ như vậy, tự nhiên cũng thoải mái hơn nhiều.

“Nguyên Họa, vừa mới đây lại không nhớ mình a? Ha ha. . . Minh là Tiểu Dao.” Tiêu Tiểu Dao vẫn cười rục rịch nói.

Ở bên đầu kia Nguyên Họa bĩu môi, kỳ thực nhận được điện thoại của Tiêu Tiểu Dao thật đúng là có chút bất ngờ, nhớ lúc đó mình không có để lại phương thức liên lạc cho nàng, làm sao mà nàng biết được chứ?

Hơn nữa chủ yếu là tâm tình hiện giờ của Nguyên Họa không tốt muốn cắn người, nếu như lúc bình thường, Nguyên Họa nhất định là vui vẻ phấn chấn cùng Tiêu Tiểu Dao trò chuyện. Còn bây giờ, nàng đúng thật là không rảnh rỗi.

“Tiểu Dao a, tìm mình có việc sao?” Nguyên Họa thở mạnh một cái để hoãn lại tâm tình của mình, cũng không muốn đem nóng nảy của mình đổ lên người khác. Đặc biệt là người nàng không đắc tội nổi.

“Không có chuyện thì không thể tìm cậu sao, ha ha.” Tiêu Tiểu Dao trong điện thoại làm nũng nói, nàng biết Nguyên Họa không thể chống đỡ nổi một chiêu này của nàng, lúc ở tiểu học, chiêu này của mình lần nào cũng thành công.

Nói đến Nguyên Họa chính xác là không chống đỡ nổi thể tiến công làm nũng như thể của đại mỹ nữ như Tiêu Tiểu Dao, không chỉ có Nguyên Họa, đại đa số mọi người đều là không chống đỡ nổi. Thanh âm kia của Tiêu Tiểu Dao kiều mị đến nỗi có thể làm xương cốt người khác đều mềm nhũn, có ai có thể chống lại được chứ?

“Ha ha, có thể có thể. Tiểu Dao, cậu có chuyện gì a? Hơn nữa mình nhớ mình không có cho cậu phương thức liên lạc nha, cậu tìm ở đâu a?” Nguyên Họa liền đem nghi vấn của mình toàn bộ hỏi ra.

Tiêu Tiểu Dao chỉ cười nhạt, không trả lời vấn đề của Nguyên Họa, trong tiềm thức nàng không hy vọng Nguyên Họa và Từ Tử Kỳ có liên quan với nhau, lúc biết Nguyên Họa còn làm việc ở Từ thị, thậm chí có cảm giác mừng rỡ không giải thích được. Tiêu Tiểu Dao lắc đầu, có thể trong tiềm thức của nàng là sợ Nguyên Họa bị Từ Tử Kỳ cướp đi.

Nguyên Họa không nghe được Tiêu Tiểu Dao trả lời, cũng không có hỏi lại, nàng vốn cũng không phải là người muốn hỏi rõ ràng tường tận, người ta không muốn nói thì thôi. Chẳng qua là nàng đoán có phải là Từ Tử Kỳ đem phương thức liên lạc của nàng nói cho Tiêu Tiểu Dao hay không, dù sao lúc đó có nói cho Tiêu Tiểu Dao biết mình là thư ký của Từ Tử Kỳ.

Hai người yên lặng một hồi, vẫn là Tiêu Tiểu Dao nói trước “Nguyên Họa, ngày mai có rảnh không? Minh muốn mời cậu ăn bữa cơm, từ lúc mình với nước cũng không có chính thức gặp mặt, ha ha. Khi còn bé, chúng ta khá thân, thật hoài niệm chúng ta lúc đó.”

Nguyên Họa suy nghĩ một chút vẫn là đáp ứng nói “Ừ, được rồi, địa điểm cậu quyết định đi.”

Nguyên Họa thực sự không muốn cùng Tiêu Tiểu Dao tiếp tục nói nữa, vừa nghĩ tới Từ Tử Kỳ, đầu óc liền trong trạng thái hỗn loạn.

“Ừ, ngày mai chúng ta gặp ở khách sạn Quốc tế nha.” Tiêu Tiểu Dao đề nghị, bây giờ nàng không quen thuộc thành phố A, dù sao nhiều năm như vậy mới trở lại. Vốn còn tưởng rằng Nguyên Họa sẽ làm tròn nghĩa vụ chủ nhà, không ngờ người ta trực tiếp quăng chuyện này cho nàng. Chỉ có thể là nói ra chỗ mình biết để ứng phó.

“Tốt, ngày mai mình tìm cậu. Không có chuyện gì mình cúp trước.” Giọng của Nguyên Họa nhàn nhạt, nàng càng lúc càng muốn cúp điện thoại của Tiêu Tiểu Dao, gọi cho Từ Tử Kỳ, hiện tại nàng muốn nghe thanh âm của người kia một chút.

Tiêu Tiểu Dao đương nhiên là nghe được giọng nói không kiên nhẫn của Nguyên Họa, cũng không quấy rầy nữa, dịu dàng nói “Tối mai 6 giờ chúng ta gặp ở đại sảnh khách sạn Quốc tế nha. Tạm biệt.”

Nguyên Họa nghe được hai chữ tạm biệt thì nhanh chóng nói “Tạm biệt.” Liền cúp điện thoại. Tìm ra dây số của Từ Tử Kỳ, nhấn gọi. Nghe trong điện thoại truyền tới tiếng chuông, trong lòng có chút sốt ruột bất an.

Tiêu Tiểu Dao điện thoại còn âm thanh máy bận trong tay, tà mị cười. Nàng làm sao có thể đem Nguyên Họa dễ dàng nhường đi như vậy, Nguyên Họa sẽ chỉ là của nàng, sẽ chỉ là của Tiêu Tiểu Dao nàng.

Một khắc lúc Từ Tử Kỳ nhìn thấy Tiêu Tiểu Dao, tâm tình chưa yên tĩnh trở lại, dường như có ngàn cơn sóng cuộn cuộn trong lòng nàng. Đến khi Tiêu Tiểu Dao hỏi xin nàng phương thức liên lạc Nguyên Họa, lòng càng bất an. Lúc đưa Tiêu Tiểu về khách sạn thì một người lái xe đi tới bờ biển.

Mặc dù nói nàng quyết định muốn buông tay Nguyên Họa, cũng quyết định mình và Nguyên Họa sau này không còn liên quan gì đến nhau. Nhưng lúc Nguyên Họa thực sự sắp bị người đoạt đi, Từ Tử Kỳ lại không bỏ được. Bản thân nàng cũng rất mâu thuẫn, lý trí nói cho nàng biết không nên cùng Nguyên Họa dây dưa, thế nhưng tình cảm lại không tự chủ muốn cùng một chỗ với Nguyên Họa, khi không lại ăn dấm chua của Nguyên Họa.

Ngay lúc Từ Tử Kỳ còn một mình rồi rảo vấn đề này thì nghe được chuông điện thoại của mình, giờ phút này dĩ nhiên sẽ nghĩ tới là Nguyên Họa gọi đến. Vội vàng lấy điện thoại từ trong túi xách ra, nhìn màn hình điện thoại quả thật là Nguyên Họa gọi đến. Lúc Từ Tử Kỳ muốn ấn nút nghe, nhưng lại muốn trốn tránh Nguyên Họa. Kiên quyết nhấn nút từ chối. Thế nhưng lúc nàng ấn xuống liền hối hận.

Nguyên Họa cũng là nghĩ đến Từ Tử Kỳ sẽ không nghe điện thoại của nàng, thế nhưng đoán trước cùng với tự bản thân trải nghiệm cảm giác không giống nhau. Trong lòng ề ề cảm giác mất mát, làm Nguyên Họa có loại dũng khí muốn chạy đến trước mặt người kia. Thế nhưng Nguyên Họa không có can đảm đó, cũng không có can đảm như vậy.

Nguyên Họa cầm điện thoại cũng không gọi lần nữa. Chán nản nằm ở trên giường, cũng không biết trải qua bao lâu, cảm áo khoác bên cạnh liền chạy ra ngoài cửa.

Nguyên ba nhìn thấy đã trễ thế này mà con gái bảo bối còn chạy ra ngoài, đương nhiên là không yên tâm.

Vừa định gọi Nguyên Họa trở về, đã bị ánh mắt của Nguyên mẹ ngăn lại.

Nguyên mẹ nhìn thấu bộ dáng mất hồn mất vía hai ngày qua của Nguyên Họa, hỏi cũng vô ích, còn không bằng để đứa nhỏ kia tự mình giải quyết đi!

Thật ra Nguyên mẹ rất yên tâm Nguyên Họa có thể giải quyết tốt, cái tên kia chính là thừa hưởng genes di truyền tốt của ba mẹ nàng, chút chuyện nhỏ như vậy nếu không giải quyết tốt, cũng quá mất mặt đi. Hơn nữa, Nguyên Họa và Nguyên ba quả thực cùng một dạng, nàng năm đó cũng bị hình dáng này của Nguyên ba lừa nhập Nguyên gia.

Nghĩ tới đây Nguyên mẹ liền trừng mắt hướng Nguyên ba, Nguyên ba đương nhiên mù mịt, mình đắc tội vợ yêu khi nào chứ, xem ra tối nay lại muốn cùng sà nhà tiếp xúc thân mật. Nghĩ tới những thứ này, thân thể Nguyên ba bắt đầu run.

Trước đây thật đúng là bị bề ngoài thuần khiết hiền lành của Nguyên mẹ lừa gạt, còn tưởng mình lừa về nhà một hiền thê lương mẫu, thế sự khó lường a! Sau lại phát hiện Nguyên mẹ tuyệt đối chính là một phúc hắc nữ vương a. Khóc không ra nước mắt a! (Hai chế lừa tình lẫn nhau thôi, huê :))

Từ Tử Kỳ cầm điện thoại một mực chờ, chờ Nguyên Họa gọi lại cho nàng, nếu như Nguyên Họa gọi lại lần nữa, nàng tuyệt đối sẽ không tái phát tính tình đại tiểu thư mà cúp điện thoại của Nguyên Họa.

Nhưng sau khi Từ Tử Kỳ đợi hơn một tiếng, tâm ý liền nguội lạnh, Nguyên Họa chết tiệt dĩ nhiên không có gọi lại cho nàng. (tội nghiệp =)))

Từ Tử Kỳ nổi nóng, khởi động xe, vội vàng lái về nhà. Vừa chạy như cuồng phong, vừa ở trong xe tức giận mắng tên ngu ngốc Nguyên Họa kia.

“Nguyên Họa, em tên khốn kiếp, em là đầu heo, em là tên chết tiệt lang tâm cẩu phế, Từ Tử Kỳ tôi cả đời này cũng không muốn để ý em.”

Nguyên Họa tự nhiên là không biết Từ Tử Kỳ người ta đang đợi điện thoại của nàng, nàng thực sự là cực sợ Từ Tử Kỳ không để ý tới nàng. Cho nên sau khi ở nhà rối rắm một hồi thì quyết định muốn cho Từ Tử Kỳ hồi tâm chuyển ý.

Cầm lấy áo khoác liền đón xe đến khu nhà của Từ Tử Kỳ, bảo an lúc đầu còn tưởng rằng ăn trộm đến khu trọ cao cấp gây án đây chứ? Ai kêu thân hình Nguyên Họa nho nhỏ, co đầu rụt cổ, đương nhiên sẽ làm cho người khác hiểu lầm.

Nhìn một chút thì thấy là bạn nhỏ thân thiết của Từ tiểu thư, liền để cho nàng đi.

Nguyên Họa vào thang máy đến cửa nhà Từ Tử Kỳ thì do dự có nên nhấn chuông cửa hay không.

Người đứng ở cửa một hồi, cuối cùng vẫn là tiến lên nhấn chuông cửa, ấn một lúc lâu cũng không nghe bên trong có tiếng động gì. Ủ rũ cúi đầu ngồi yên ở trước cửa nhà Từ Tử Kỳ, chờ Từ Tử Kỳ trở về. Ai ngờ chờ một hồi liền dựa vào cửa ngủ thiếp đi.

Nguyên Họa trong lúc ngủ say tự nhiên là không biết Từ đại mỹ nữ giờ này phút này đang ở đem nàng mắng không đáng một đồng.

Lúc Từ Tử Kỳ lái xe về tới nhà trọ, anh trai bảo an mới nhớ lại, Từ đại mỹ nữ căn bản không ở nhà nha! Nghĩ đến Nguyên Họa kia sợ sệt rụt rè, trong lòng cầu khẩn, mong rằng đứa nhỏ kia có chìa khóa nhà của Từ đại mỹ nữ đi.

Từ Tử Kỳ có chút mệt mỏi đi vào thang máy, xuống thang máy thì thấy có cái gì rất quen mắt rúc ở trước cửa, cái vật kia đương nhiên không phải thứ gì khác, chính là Nguyên Họa đang ngủ.

Từ Tử Kỳ cứ như vậy ngơ ngác nhìn Nguyên Họa, buồn bực trong lòng lúc nhìn đến Nguyên Họa đã sớm tan thành mây khói. Khóe miệng hiện lên nụ cười đầu tiên trong ngày.

Lại có chút đau lòng Nguyên Họa vẫn còn vùi ở cửa, tiến lên ngồi chồm hồm xuống, dịu dàng gọi “Nguyên Họa, Nguyên Họa, tỉnh dậy.”

Nguyên Họa bị người quấy rầy mộng đẹp, trong mộng đang thấy mình sắp hôn được Từ Tử Kỳ lại bị gián đoạn. Là ai cũng sẽ khó chịu nha! Không ngờ tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy chính là người trong mộng kia của mình, sống sờ ngáy ngốc cả người.

=====

#votetụtquáá :))

Truyện mới “Nữ Dâm Tặc Háo Sắc” - mấy bạn ủng hộ nha ^^

35. Chương 33

Chương 33:

Nguyên Họa giơ hai tay lên xoa đôi mắt còn buồn ngủ, chớp chớp mắt, không sai nha, đúng là Từ Tử Kỳ a.

Không biết là quá mức vui vẻ không ổn định được cảm xúc, hay là sau khi bảo trì một tư thế ngủ, dẫn đến máu không lưu thông. Vừa định muốn đứng dậy, thân thể mất thăng bằng liền bổ nhào vào người Từ đại mỹ nữ.

Từ Tử Kỳ không ngờ Nguyên Họa thoảng cái lại hướng trên người mình nhào tới a, cũng vừa định muốn đỡ Nguyên Họa, cái này tốt rồi, nguyên bản mình cũng đang ngồi chồm hổm, mất đi trọng tâm, hai người song song ngã xuống đất.

Nguyên Họa nhìn Từ Tử Kỳ khoảng cách gần như vậy, nhưng lại quên mất lúc này Từ đại mỹ nữ vừa bị nàng đụng đến mơ hồ a, cơ thể giống như bị tan rã, đặc biệt cái mông đau muốn chết. Vừa định yêu cầu tên đầu sỏ đề ở trên người mình đứng lên, ngẩng đầu nhìn thấy chính là bộ dạng sắp chảy nước miếng của Nguyên Họa thì biết người này hiện đang nghĩ gì.

Từ Tử Kỳ phần nộ a, tuy rằng biết mình có mị lực rất lớn, thế nhưng cũng cần phải phân rõ trường hợp có được không, đây là trường hợp gì a, một chút lãng mạn cũng không có còn chưa tính, còn đem nàng đụng đến toàn thân đều đau muốn chết.

Từ Tử Kỳ lúc này hận không thể đem Nguyên Họa ném ra bên ngoài, vứt thật xa.

Nguyên Họa ngược lại bị Từ Tử Kỳ mê hoặc đến thất điên bát đảo, làm gì còn nhớ chuyện bản thân đề Từ đại mỹ nữ a, vừa định tiến hành tiếp chuyện lúc này trong mộng chưa hoàn thành đã bị Từ đại mỹ nữ đẩy ra. Nguyên Họa tròn to đôi mắt nhìn Từ Tử Kỳ, còn dùng cái loại ánh mắt đặc biệt vô tội, Từ Tử Kỳ mới mặc kệ nàng, tự mình đứng lên, vỗ bụi bặm trên người, lấy ra cái chìa khóa mở cửa phòng, bỏ lại một câu “Còn không vào, thích ngồi ở đó sao?”

Một loạt động tác liên tiếp, Nguyên Họa đều trong trạng thái đần độn, nghe được câu nói của Từ đại mỹ nữ mới hoàn hồn, mới biết vẫn còn ngồi dưới đất a. Bật người đứng lên, vỗ bụi bặm trên người đi vào nhà Từ Tử Kỳ. Cười hi hi ngồi trên ghế sofa của Từ đại mỹ nữ.

Nếu như nói hiện tại chuyện thứ nhất Từ Tử Kỳ muốn làm là gì, câu trả lời tuyệt đối chính là xem thường. Trước đây cảm thấy Nguyên Họa rất ngốc, thực sự rất ngốc. Nhưng là bây giờ càng phát giác người này cũng không phải ngốc thường, quả thực chính là ngu ngốc, còn là cái dạng ngu ngốc đến không thể ngu ngốc hơn. (lầm to :v)

Từ Tử Kỳ rất im lặng nhìn Nguyên Họa, vẫn lạnh lùng nói “Em tới đây làm gì?”

Nguyên Họa rất ủy khuất, hiện tại nàng thực sự cảm giác mình rất ủy khuất, em vừa rồi làm rõ ràng như vậy, lẽ nào chị còn không biết em tới đây làm gì sao? Nguyên Họa chu ra cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng vô cùng ai oán mà nhìn Từ đại mỹ nữ nói “Tử Kỳ, em. . . Em. . . cái này, có gì ăn không, em đói quá!”

Từ Tử Kỳ nghe được Nguyên Họa ở đó rối rắm nửa ngày, lúc đó tim như treo ngược mà hoang mang, còn tưởng rằng rốt cục cũng nghe được Nguyên Họa thổ lộ. Không ngờ Nguyên Họa đáng chết, thoải lại đang trong thời khắc quan trọng lại nói ra lý do đói bụng, tức giận đến Từ Tử Kỳ ngứa răng. Hiện tại chuyện thứ hai Từ Tử Kỳ muốn làm là đá Nguyên Họa ra khỏi nhà nàng.

Từ Tử Kỳ quyết định không cần để ý Nguyên Họa nữa, tránh khỏi lúc mình nhịn không được liền đem người này đạp ra ngoài. Từ Tử Kỳ cảm giác được mình thật sự sẽ làm như vậy, không ngừng khuyên mình nhất định phải nhịn xuống, nhất định phải nhịn xuống, nếu thật sự dọa con này rùa đen rút đầu này sợ đến rút đầu trở về, lại không biết phải bao lâu mới chịu thò đầu ra lại.

Từ Tử Kỳ thật hận chết mình, chỉ cần Nguyên Họa đối với nàng tốt một chút xíu, mình sẽ không còn nguyên tắc mà tha thứ nàng, Từ Tử Kỳ luyện tiếc, luyện tiếc buông tay cơ hội có được tiểu thân thể trước mắt mình, người sở hữu trái tim nàng. Rốt cuộc là từ khi nào thì bắt đầu để ý người này chứ? Từ Tử Kỳ không nghĩ ra, coi như trong lúc vô tình, trong mắt trong tim bản thân toàn tâm toàn ý cũng chỉ có người này không còn ai khác.

Tuy rằng lần này nàng thực sự rất tức giận, rất thất vọng, cũng tuyệt vọng. Nhưng khi Nguyên Họa cho nàng một chút ánh bình minh, nàng liền không buông được, không bình tĩnh được. Cả trái tim chỉ vì nàng mà nảy lên, sự xuất hiện của Tiêu Tiểu Dao không thể nghi ngờ là làm gia tăng sợ hãi và bất an của nàng, rất sợ một giây sau Nguyên Họa sẽ bị người đoạt đi, cuộc sống nhìn nàng bị người đoạt đi, cái loại cảm giác đau đến tê tâm liệt phế làm Từ Tử Kỳ ngay cả hô hấp đều dị thường khó khăn.

Nhưng khi nàng nôn nóng bất an, tâm thần không yên, trở lại ngôi nhà trống vắng lạnh lẽo của nàng, gặp được người làm cho mình ném đủ tất cả chua xót khổ sở đang vui ở cửa nhà nàng chờ nàng trở về, quả tim

trống rỗng trong nháy mắt được lấp đầy.

Biểu hiện sau đó của Nguyên Họa làm cho Từ Tử Kỳ cảm thấy có chút thất vọng, dù sao vẫn không nghe được Nguyên Họa thổ lộ. Từ Tử Kỳ thật ra biết Nguyên Họa thích mình, thế nhưng vẫn muốn từ trong miệng người kia nghe được, có lẽ là trời sinh nữ nhân đều bị lòng hư vinh quấy phá đi. Hiển nhiên Nguyên Họa một khi chưa mở miệng thổ lộ cũng đã thành tâm bệnh trong lòng Từ Tử Kỳ, cho nên cũng sẽ không cho Nguyên Họa sắc mặt tốt.

Nguyên Họa đứng ở trước mặt của Từ Tử Kỳ thật lâu cũng không thấy Từ đại mỹ nữ có động tác gì, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không cho nàng, khuấy nội tâm Nguyên Họa càng thấp thỏm bất an, Nguyên Họa cảm giác mình thật tùy tiện đồng thời người còn nhất gan muốn chết. Rõ ràng cũng sắp nói ra khỏi miệng, lại bị bản thân đè ép nuốt trở về.

“Từ Kỳ, em. . . Em thực sự đói bụng!” Nguyên Họa thực sự không dám thổ lộ, lại không biết nên nói cái gì, đành phải đem lời nói không chút dinh dưỡng lập lại một lần.

Từ Tử Kỳ như trước không để ý tới nàng, kỳ thực trong lòng nóng như lửa đốt. Tốt lắm, em xem chỗ này là nhà hàng sao, đến chỗ tôi chỉ muốn ăn bữa cơm thôi sao? Từ Tử Kỳ đè nén lửa giận sắp bùng lên của mình, nhìn chằm chằm TV không biết đang phát cái gì.

Nguyên Họa không có lên tiếng, lòng run run nhìn chằm chằm Từ Tử Kỳ, ngôi nhà liền xuất hiện một hình ảnh quỷ dị như vậy. Một mỹ nữ mắt không chớp nhìn chằm chằm TV, một bạn nhỏ mắt không chớp nhìn chằm chằm mỹ nữ cũng mắt không chớp mà nhìn chằm chằm TV.

Tâm tư của Từ Tử Kỳ tự nhiên là không đặt ở quảng cáo trên TV, kỳ thực mỗi một phút đều chú ý Nguyên Họa bên cạnh. Hiện tại nàng hay đang cùng Nguyên Họa đo kiên trì, cũng sắp trôi qua một giờ, hai người cứ giằng co như vậy, Từ Tử Kỳ đứng dậy. Không để ý đến Nguyên Họa chết tiệt bên cạnh vì nàng đứng dậy mà run run, thản nhiên nói “Hiện tại không còn sớm, nếu như không có chuyện gì, em có thể đi về. Tôi muốn nghỉ ngơi.” Giọng nói nghe không ra một chút buồn vui gì.

Mà Nguyên Họa lại nhú mày, muốn đuổi kịp bước chân của Từ Tử Kỳ. Trước người lại truyền tới thanh âm đậm đặc của Từ Tử Kỳ: “Nguyên Họa, không phải em còn muốn tôi nhờ bảo an đến mời em đi ra chứ?”

Nguyên Họa nghe được Từ Tử Kỳ bất thành linh nói một câu như vậy, không thể không nóng nảy được, bặt người nhào tới ôm lấy đùi Từ Tử Kỳ kêu lên “Từ Kỳ, chị đừng đuổi em đi. Em sai rồi có được không?”

Từ Tử Kỳ trừng đôi mắt đẹp, sinh vật dưới không hai tay ôm đùi chịu buông ra, tội nghiệp nhìn chằm chằm Từ đại mỹ nữ.

Từ Tử Kỳ nhìn bộ dáng Nguyên Họa giống như mình phải làm sao của nàng, một trận ớn lạnh. Nheo lại mắt phượng, tất cả đều là tín hiệu nguy hiểm nha! “Em sai ở đâu a?” Hỏi đến rất dịu dàng.

Thế nhưng trên thực tế Nguyên Họa thấy dáng dấp bây giờ của Từ Tử Kỳ, trái tim nhỏ bé cũng đã không tự chủ run lên, nghe giọng điệu này lần nữa nha! Nếu không phải vốn đang quỳ rạp trên mặt đất, hiện tại cũng sớm té xuống đất, nàng thập phần khẳng định, bây giờ Từ Tử Kỳ rất nguy hiểm, còn là loại cực độ nguy hiểm.

Nuốt nuốt nước miếng, thập phần chật vật nói rằng “Từ Kỳ, chị không cần xua đuổi, em sai rồi! Em không nên từ chức.”

“Nguyên Họa! ! ! Nếu như em chỉ muốn nói những lời này, như vậy tôi nghĩ em có thể đi, tôi không cần!” Từ Tử Kỳ sắp nổi điên rồi, nếu như không đem tên hỗn đản này đuổi ra ngoài, nàng thật sự sẽ bị người này làm tức chết.

Nguyên Họa quỳ rạp trên mặt đất, nhìn Từ Tử Kỳ, ảo não cực kỳ. Nàng rõ ràng thấy bây giờ Từ Tử Kỳ thực sự tức giận, cần rằng, bất cứ giá nào. Hét “Từ Tử Kỳ, em thích chị!” Nói xong thở dài một hơi, nhắm mắt lại hoàn toàn không dám nhìn Từ Tử Kỳ. Trời biết, vừa rồi nàng dùng hết khí lực và dùng khí từ lúc bú sữa mẹ mà la lên.

Thế nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy đối phương có động tĩnh, Nguyên Họa hoảng sợ, nàng nghĩ Từ Tử Kỳ thích mình, cho nên mới có dùng khí thổ lộ. Nếu như chỉ là mình nhất sương tình nguyện thì làm

sao bây giờ a, chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt tinh xảo đang khóc, ngoại trừ Từ đại mỹ nữ còn ai vào đây chứ? Nguyên Họa sững sốt, nàng nhưng không ngờ mình thổ lộ sẽ khiến Từ Tử Kỳ phản ứng lớn như vậy a! Ngược lại vừa đau lòng, lúng túng đứng lên, đi tới bên người Từ Tử Kỳ đem người ôm lấy. Nếu quên đi vấn đề chiều cao thì đây là một hình ảnh rất hài hòa.

Từ Tử Kỳ chờ chính là một câu nói này của Nguyên Họa, nàng trước đây chưa bao giờ cho rằng mình là một người cảm tính, số lần khóc vì Nguyên Họa còn hơn tổng số lần khóc từ lúc nàng hiểu chuyện đến giờ. Vì một câu thổ lộ như vậy của Nguyên Họa, thẳng thắn thể hiện tình cảm, bị bao nhiêu ủy khuất chính mình đều không nhớ rõ. Nguyên Họa vẫn trốn tránh, mặc kệ nàng thể hiện rõ ràng cỡ nào, nàng cũng lựa chọn trốn tránh, nàng cực hận Nguyên Họa hèn yếu như vậy, thế nhưng thiên chờ vạn chờ cuối cùng để cho nàng chờ được Nguyên Họa thổ lộ.

Cả người đều bởi vì một câu nói như vậy của Nguyên Họa mà sôi trào, tâm trạng bất an kia cuối cùng cũng buông xuống, còn có cảm giác hạnh phúc lan bao phủ cõi lòng.

Từ Tử Kỳ ôm lấy Nguyên Họa, lúc này mới phát hiện một trở ngại vô cùng. Ừ, ồm, ừ, thực sự là như ôm một đứa bé. Cảm giác này có chút không được tự nhiên.

Nguyên Họa đương nhiên không biết Từ Tử Kỳ hiện tại đang suy nghĩ cái gì, vẫn tự mình an ủi Từ đại mỹ nữ kia chứ? Hoàn toàn hưởng thụ bộ dáng Từ đại mỹ nữ ở đây như chim nhỏ nép vào người mình. Phỏng chừng nếu như biết cảm thụ của Từ đại mỹ nữ hiện tại khi ôm nàng, chắc chắn sẽ thương tâm trốn trong góc tường họa quyền quyền*.

*Vẽ vòng tròn tự kỷ :))

Từ Tử Kỳ nghĩ đến cảm thụ của mình hiện tại, nhìn nhìn lại tiểu thân thể của Nguyên Họa, nín khóc mà cười, đẩy ra Nguyên Họa nói “Nguyên Họa, bây giờ em về nhà cho tôi. Hiện nay tôi không muốn gặp lại em!”

Nguyên Họa choáng váng, người này làm sao có thể như vậy, không là mới vừa rồi còn thật tốt sao? Tại sao nỡ nộ cười thì bỏ rơi mình chứ? Nguyên Họa rất ai oán, phi thường ai oán. Ngay cả ánh mắt nhìn Từ Tử Kỳ cũng đều vô cùng ai oán.

Nữ nhân chính là thù dai, Từ Tử Kỳ tự nhiên cũng thù dai. Ai kêu con rùa đen rúc đầu này lúc trước chỉ biết rúc đầu chứ, hiện tại không cho nàng chịu chút khổ, quả thực là có lỗi với bản thân a!

“Tử Kỳ, chị có thích em hay không a?” Nguyên Họa nghĩ Từ đại mỹ nữ nếu muốn đuổi người, cũng nên nói cho cùng có thích hay không a! Trong loại chuyện này, Nguyên Họa có gốc một chút, hình như không phải một chút, là rất gốc. Tình cảm có chút thấp, cũng không biết có phải là giả bộ hay không, aiz. . . Từ đại mỹ nữ sắp bị ăn gấu gao.

Từ Tử Kỳ nghe được câu hỏi của Nguyên Họa, nghiêng răng nghiêng lợi nha, liên tục cùng mình nói, nên không chế tâm tình, bình tĩnh, bình tĩnh! Sau đó ý cười dịu dàng nắm tay của Nguyên Họa, dẫn tới cửa, mở rộng cửa tiễn người, vẫy tay nói “Tạm biệt!” “Àm!” một tiếng đóng cửa. Động tác hành văn liền mạch lưu loát, cái này gọi là mây bay nước chảy lưu loát sinh động a!

Để lại Nguyên Họa một người ngây ngốc đứng ở cửa, nhìn cửa phòng đã đóng lại, sững sờ. Thật lâu sau mới phát hiện mình bị người đuổi ra cửa, cũng không có được đáp án a! Rất không cam lòng nói vào cửa “Từ Tử Kỳ, chị rốt cuộc có thích em hay không a?”

Không nghe được người bên trong phòng đáp lại, thập phần không cam lòng, cũng không yên. Chu mỏ, đi tới thang máy, vào thang máy đi xuống. Lúc này cửa phòng mới mở ra, hờn dỗi một tiếng “Ngốc tử này!” Liền đem cửa khép lại. Lúc khép lại thì cửa thang máy mở ra, thấy được một người nhát gan vẽ mặt mang ý cười nhìn chằm chằm cửa phòng của Từ Tử Kỳ.

=====

Nguyên Họa thật phúc hắc ()

Chui vào thang máy rình thử lòng người ta (_)

#vote (_ _)

36. Chương 34

Chương 34:

Sau khi Nguyên Họa về đến nhà, Nguyên ba Nguyên mẹ đều nhìn thấu hiện tại tâm tình Nguyên Họa không tệ, còn là loại rất tốt. Nhìn xem, nhìn xem, khóe miệng đều cong lên một biên độ, nhẹ răng trợn mắt.

Nhất định là xảy ra chuyện gì tốt, Nguyên ba nhìn chăm chăm Nguyên Họa bằng thần thái tìm tòi nghiên cứu a, giống như là phát hiện trúng vé số năm trăm triệu, xác nhận xác nhận đây số trúng thưởng có sai hay không. Ừ, sau khi nhìn Nguyên Họa mấy lần, xác định đây số không sai.

Nguyên Họa thực sự là không biết hiện tại mình cười đến có bao nhiêu sáng lạng, thấy Nguyên ba Nguyên mẹ nhìn chăm chăm bộ dáng này của mình, đáy lòng có chút bất an cùng sợ hãi. Vội vàng chạy về phòng ngủ của mình, cũng không muốn bị Nhị lão đem mình trở thành nghi phạm mà bàn thẩm.

Nguyên ba Nguyên mẹ nhìn thân thể nho nhỏ của Nguyên Họa về phòng giả bộ ngủ, sau đó nhìn nhau tươi cười. Trong mắt tiểu ý tự nhiên là biểu thị, em xem con gái của chúng ta có phải đang yêu hay không a? Cười lại cười, ý tứ chính là, không sai, dựa theo kinh nghiệm của người từng trải, nha đầu kia nhất định là đang yêu. Ông xem nàng tiểu dạng, cùng chúng ta lúc đó không phải cùng một dạng sao?

Sau khi Nguyên ba Nguyên mẹ nhất trí ý tưởng, vừa nhìn nhau cười, cảm thán nói “Đứa con gái này cuối cùng cũng có người nhặt!” Nếu như biết Nguyên Họa căn bản không phải mang con rể về cho bọn họ, mà là con dâu thì không biết biểu tình của họ như thế nào. Rất khó tưởng tượng Nhị lão thân là quan chức lớn đến lúc đó nên dùng dạng biểu tình gì đối với Từ đại mỹ nữ.

Nguyên Họa chuẩn trở về phòng của mình sau đó thì lấy điện thoại ra gọi cho Từ Kiều, tin tức tốt như vậy nhất định phải cùng bạn bè của mình chia sẻ một chút. Về phần tin tức này đối với Từ Kiều mà nói có phải tin tức tốt hay không thì cần chờ quan sát.

“Này, A Kiều. Tao cùng Tử Kỳ thổ lộ, nàng có vẻ cũng thích tao! Tuy rằng còn không có làm sáng tỏ, nhưng mà tao chắc chắn là tám chín phần” Nguyên Họa nói đến cao hứng bưng bưng a, cảm xúc dâng trào a!

Về phần Từ Kiều bên đầu điện thoại kia, bị Nguyên Họa làm cho đất bằng dậy sóng, sét đánh đến trong ngoài đều cháy sém.

“Nguyên Họa, mày nói cái gì? Lập lại lần nữa.” Từ Kiều cảm thấy nhất định là lần trước mình bị sốt làm hỏng đầu rồi, làm sao lại nghe lầm gì chứ? Nguyên Họa thích nữ nhân, không thể tưởng tượng nổi! Thổ lộ, ừ, càng không thể tưởng tượng nổi! Bất ngờ nhất chính là, Nguyên Họa nói là Tử Kỳ, Từ đại mỹ nữ kia coi trọng Nguyên Họa nhà nàng! Mẹ ơi, có phải sét đánh trúng mình hay không a! Nghe lầm rồi tuyệt đối là nghe lầm rồi, làm sao có thể chứ? Từ Tử Kỳ làm sao thích cái nữ sinh bỏ túi như Nguyên Họa chứ? Ừ, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Từ Tử Kỳ lại không phải người ngốc.

“Tao nói tao cùng Tử Kỳ thổ lộ, nàng hình như cũng thích tao! Như vậy nghe hiểu chưa?” Nguyên Họa vẫn là kích động không thôi nói, trên thế giới hạnh phúc nhất không phải chuyện gì khác chính là người mình thích cũng thích mình!

Từ Kiều vất vả thở ra một cái, sau đó đặc biệt vô duyên trả lời một câu “Nguyên Họa, mày bị bệnh rồi! Nên đi khám bệnh.”

Nguyên Họa bực bội, Từ Kiều đây là cố ý làm khó mình sao, tao hằng hái bưng bưng đem chuyện lớn trong đời đều nói cho mày biết, mày nói tao bị bệnh kêu đi khám bệnh, hừ! Được lắm, Từ Kiều, mày thực sự là tức chết người đều không đền mạng. Nguyên Họa chỉ cảm thấy khóe miệng của mình đang không ngừng co rút, nếu có thể, tuyệt đối muốn đem xú nha đầu Từ Kiều làm thịt ăn. Thế nhưng trên thực tế, Nguyên Họa vĩnh viễn đều là đơn phương bị Từ Kiều làm thịt, cho nên ý nghĩ muốn làm thịt Từ Kiều chỉ có thể dời đến vô hạn.

Nguyên Họa hít một hơi thật sâu, chậm rãi thở trước, mới nói vào điện thoại “A Kiều, tao không có bệnh, lúc này tao nói đều là thật. Xin mày tin tao!”

Từ Kiều cũng phát hiện Nguyên Họa căn bản không phải đang nói đùa, mặt trong nháy mắt liền lạnh xuống. Không biết nên nói cái gì, bầu không khí thoáng cái liền trở nên nặng nề rất nhiều.

Nguyên Họa cũng không biết mình nói sai cái gì, ngấm lại bản thân có nói sai chỗ nào đâu nha! Tại sao Từ Kiều không nói gì? Có phải bị mình dọa choáng váng rồi không a! Hét vào điện thoại “A Kiều, A Kiều, mày không sao chứ?”

Từ Kiều nghe điện thoại đầu kia truyền tới tiếng gọi âm ỉ lo lắng, tâm tư bị kéo trở về. Rầu rĩ nói “Vây chúc mừng mày!”

Từ Kiều không biết lúc này mình còn có thể nói cái gì. Lúc nào đây, lúc cảm giác mình thích Nguyên Họa, là lúc nào chứ? Rất nhiều năm trước đi, là thời điểm học sơ trung* sao, tỉnh tỉnh mê mê liền nghĩ người mình thích chính là Nguyên Họa.

*trung học cơ sở

Khi đó, mình luôn khi dễ nàng, nàng luôn luôn chịu đựng. Đúng là nghiện khi dễ sao? Qua nhiều năm như vậy, mình cũng không có quen bạn trai, cùng nàng học ở đó, cùng học cao trung*, cùng học đại học. Chính là không muốn xa nàng, vốn tưởng rằng nàng không thích nữ nhân, thế nhưng lần kia chợt nghe đến nàng nói thích Từ Tử Kỳ, kích động đến ngất đi. Thế nhưng mình ở bên cạnh nàng nhiều năm như vậy, lại chưa bao giờ biết nàng sẽ thích nữ nhân, cho nên mới không dám vượt qua.

*trung học phổ thông

Thật là nàng cũng thích nữ nhân, chỉ là nữ nhân vật kia thủy chung không phải là mình. Từ Kiều mang tâm trạng buồn bã, lại cảm thấy buồn cười. Quả nhiên là của mình sẽ là của mình, không phải là của mình có cường cầu cũng cầu không được. Dựa vào nàng cùng Nguyên Họa mà nói, các nàng rất cuộc là thanh mai trúc mã, thế nhưng hai người ở cùng một chỗ nhiều năm như vậy, nhưng chỉ là chị em, vĩnh viễn đều không đạt được quan hệ người yêu.

Nguyên Họa nghe được Từ Kiều buồn bực khó chịu chúc mừng một câu, cũng không vui vẻ nổi. Rầu rĩ cùng Từ Kiều vài câu thì cúp điện thoại, nàng cảm thấy hôm nay Từ Kiều rất quái lạ, cũng không phải chỉ hôm nay, nên nói từ lúc nàng cùng Từ Kiều nói mình thích Từ Tử Kỳ, Từ Kiều đều không bình thường. Chẳng lẽ là thật để bụng nàng thích nữ nhân sao, Nguyên Họa có chút mất mát, nàng biết con đường này rất khó đi, chỉ là không ngờ bạn thân nhất của mình cũng xem thường tình cảm của mình.

Nguyên Họa vứt điện thoại sang một bên, tâm tình lúc này bình thản giống như nước, nhìn trần nhà hồi lâu, thở dài một hơi. Mặc kệ, mình thích Từ Tử Kỳ, đây là không thể thay đổi, mình tuyệt đối sẽ không vì ánh mắt của người khác mà từ bỏ Từ Tử Kỳ. Cho dù toàn thế giới đều phản đối, mình cũng sẽ kiên trì. Trừ khi Từ Tử Kỳ không thương mình.

Nguyên Họa nhắm mắt lại, trong lòng vẫn có chút khổ sở. Liền mạnh mẽ mở mắt ra, cầm điện thoại lên, nhắn tin cho Từ Tử Kỳ.

“Tử Kỳ, em nhớ chị!”

Từ Tử Kỳ vừa mới tắm xong, nghe được âm thanh điện thoại tin báo tin nhắn, số điện thoại cá nhân của nàng không có mấy người người biết, những người biết dĩ nhiên là những người thân thiết vô cùng. Nhìn xuống màn hình đúng là Nguyên Họa, trên mặt phớt phớt tươi cười, mở ra tin nhắn, đọc nội dung, nụ cười trên mặt càng sâu thêm. Nhanh chóng trả lời một tin, sau đó một người nằm ở trên giường ôm bụng cười.

Nguyên Họa vừa mới chỉnh điện thoại về chế độ rung, điện thoại liền chấn động. Thấy từ Tử Kỳ trả lời, biểu tình trên mặt cứng đờ âm thầm cắn răng. Sắc mặt tái nhợt ném điện thoại lên giường.

Từ Tử Kỳ trả lời cái gì, làm cho Nguyên Họa của chúng ta nổi nóng như thế chứ?

“Đừng làm phiền tôi ngủ!”

Từ Tử Kỳ đùa giỡn người khác tuyệt đối là nhất cao thủ, nhìn Nguyên Họa bị nàng làm tức giận thì biết.

Nguyên Họa chán nản a, mình thật vất vả buồn nôn một lần, Từ Tử Kỳ tại sao không nể mặt như vậy chứ? Cắn răng, đắp lên chăn, ta ngủ. Hừ!

Nguyên Họa không trả lời tin nhắn là trong dự đoán của Từ Tử Kỳ, cái này cũng không ảnh hưởng tâm tình sung sướng hiện tại của Từ đại mỹ nữ chúng ta a, nghĩ đến bộ dáng Nguyên Họa bị mình làm tức giận liền vô cùng đắc ý, ngủ ngon bội phần. Đây là thú vui tà ác của Từ đại mỹ nữ, xem ra cuộc sống sau này của Nguyên Họa sẽ không dễ chịu gì người ta bảo làm đường càng dài càng vất vả, Nguyên Họa lại chạy theo từ A đến Z. Con đường này rất gian khổ, rất xa xôi.

Nguyên Họa vò đầu, nghiêng trái, đi loay quanh. Ngủ không được a, mất ngủ thực sự là một việc làm cho người ta phiền não, đặc biệt đối với loại làm gì cũng không mất ngủ như Nguyên Họa mà nói, càng làm người ta phiền não.

Ánh mắt Nguyên Họa đảo qua đảo lại nhìn chằm chằm trần nhà, đứng lên mở máy tính, online QQ, mới phát hiện mình còn chưa có QQ của Từ Tử Kỳ, mở Kugou* nghe chút nhạc, vừa mở browser, nhìn mạng xã hội một chút, mở nông trường, trộm thức ăn, mở trại chăn nuôi, trộm ít điểm mới tắt browser. Nhìn bên phải phía dưới màn hình, cũng sắp đến hừng đông. Vò đầu, tắt máy tính liền trở về giường nằm ỏ. Lại một lần nữa nhìn trần nhà ngẩn người. Về phần lúc nào ngủ mất thì hoàn toàn không biết được. Ngay cả mình lúc nào nhìn trần nhà nhìn đến mệt mỏi nhắm mắt lại cũng không biết.

*nghe nhạc trực tuyến Tung của

Lúc Nguyên Họa tỉnh lại, đã là ngày nhô lên cao, vị trí rất cao rất cao. Thức dậy tắm một chút mới nhớ lại hình như mình còn đáp ứng Tiêu Tiểu Dao ăn cơm, nhìn thời gian còn sớm, trong nhà một người cũng không có, xuống lầu mua một chút thức ăn đóng gói về nhà, mở máy tính, ngồi xồm trên ghế máy tính ăn ăn thức ăn nhanh vừa mua.

Nếu như Nguyên Họa nhớ không lầm, cái loại thức ăn nhanh này cùng với loại nạng ăn vài chục năm trước thật đúng là một chút cũng chưa từng thay đổi, vẫn khó ăn như nhau. Chỉ có biến hóa duy nhất là giá cả. . . Từ năm đồng một phần đến bây giờ hai mươi đồng một phần, giá cả ngược lại tăng gấp mấy lần. Nguyên Họa rất buồn bực là vì cái gì thức ăn nhanh trên thế giới đều có thể tồn tại mấy chục năm chứ? Một việc rất khó tin.

Nguyên Họa vắn vẹo ăn mấy cái thì muốn vứt thùng rác, nếu như được lựa chọn, Nguyên Họa tuyệt đối sẽ không ăn thức ăn nhanh, mỗi khi ăn thức ăn nhanh này, Nguyên Họa luôn luôn có thể nhớ tới câu nói đầy triết lý kia, cuộc sống giống như bị cưỡng gian, thay vì phản kháng vô ích, không bằng lẳng lặng hưởng thụ. Thế nhưng thật sự Nguyên Họa khó có thể hưởng thụ bị cưỡng gian như vậy. Cho nên đành phải an ủi mình chịu thiệt một chút liền qua đi, nhịn một chút.

Thức ăn dưới tình trạng bị cưỡng gian mà ăn xong thì chơi một chút tiểu trò chơi. Trò chơi cao cấp Nguyên Họa chơi không được, cho nên vẫn luôn chơi trò chơi trung thực một chút. Liên thắng vài trận, phát hiện không hay ho gì. Lên web tùy tiện lướt một chút, lúc thấy được trên ảnh chụp của Phượng tỷ* nổi tiếng trên internet, cơm vừa nuốt xuống không lâu thiếu chút nữa phun hết ra ngoài. Ai thất đức như vậy nha, đem Phượng tỷ up lên mạng. Nhanh chóng tắt trang web, lên diễn đàn Baidu đi dạo một chút, giải trí chút, “Ba ta là Lý Cương!”, nhìn cái tin tức này, khóe miệng Nguyên Họa co rúm, vì sao mình cũng là con cháu quan lớn nha, còn là vừa lên đẳng cấp quan nhị đại nha, tại sao khác biệt lại lớn như vậy chứ? Nguyên Họa cũng tà ác tưởng tượng một chút, tương lai gặp phải phiền toái thì nói tên ba mình ra, “Ba ta là Nguyên Khang Khải!”

*Phượng tỷ dò google để biết thêm chi tiết ==))

Nguyên Họa đều có thể đoán ra bộ dáng Nguyên ba ngược lại mang vẻ mặt xanh mét, thật sự là rất thú vị.

Nguyên ba có một đứa con bảo bối, nhất định là kiếp trước ít thắp hương, lạy phật, chủ yếu nhất nhất định là ít cúng tiền nhang đèn. Mới có được một đứa con gái dễ hơi như vậy.

Trên mạng chú ý một chút tình trạng gần đây của thành phố A, trên mạng hiện một cái tin tức, trang đầu chữ viết to dùng tin tức hợp tác của ba nhà xí nghiệp lớn Từ thị, Tiêu thị, Lý thị. Nguyên Họa thoáng cái bị tin tức này hấp dẫn. Tin tức này chính là sáng sớm vừa tung ra, trên tin tức còn có một tấm hình, mà ảnh chụp ba người Nguyên Họa đều biết. Lần lượt là Tiêu Tiểu Dao, Từ Tử Kỳ, Lý Đông Hải. Thật đúng là tổ hợp tuần nam mỹ nhân a, không thua gì bất kỳ một tổ hợp thần tượng nào.

Mà Nguyên Họa đối với tấm hình này điểm duy quan tâm nhất điểm chính là tay của Từ Tử Kỳ, hiện tại cùng Lý Đông Hải nắm tay, mặc dù biết đó là lễ nghi bắt tay. Nhưng là vẫn ăn vị, cảm giác kia nhất định là ăn vị. Trong lòng chua xót, rất không thoải mái.

Nguyên Họa cầm chuột chuyển đến ô vuông, tắt browser. Nằm ngửa ở ghế trên, hơi híp mắt, thần tình trong mắt hoàn toàn không phải loại cà lơ phất phơ thường ngày, thay vào đó là vẻ mặt đầy bí hiểm.

=====

Một đêm + một buổi sáng ở nhà của Nguyên Họa (____.”)

Sắp có chiến tranh lạnh roài =)) sau đó tiểu Họa sẽ ôm được mỹ nhân :3

Chương này edit lủng củng quá thì phải :(

#vote

Hình như bộ Nữ dâm tặc háo sắc bị hất hủi o()o

37. Chương 35

Chương 35:

Ngạn ngữ viết: “Chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi!”

Còn có câu chính là “Thà rằng đắc tội tiểu nhân, không thể đắc tội nữ nhân!”

Hiện tại nên đổi thành, “Thà rằng đắc tội những nữ nhân khác, cũng không thể đắc tội nữ nhân Nguyên Họa này!”

Nguyên Họa chính là một yêu nghiệt, còn là một yêu nghiệt gây tai họa cho munô dân, tin tức hôm nay nàng thế nhưng sẽ vững vàng nhớ kỹ tên nam nhân nắm tay của Từ Tử Kỳ kia: Lý Đông Hải, ừ, chính là Lý Đông Hải. Mẹ, nữ nhân của lão nương mi cũng dám giành, không để cho mi biết một chút lợi hại, thật coi Nguyên Họa ta không thể bợc phát đúng không? Ta khiến mi nhìn một chút thực lực của Nguyên thị chúng ta, cho mi cảm nhận được cái gì là quyền lực tuyệt đối.

Nguyên Họa chính là ngấm ngấm ghi hận, còn bổ sung thêm một loạt gây rối mà Lý Đông Hải đối với Từ Tử Kỳ trước kia, không chính chết mi, ta sẽ không theo họ Nguyên, theo họ ba ta đi. Ách. . . Dòng họ hình như căn bản không có thay đổi. (chắc tui chót =))

Sau khi Nguyên Họa dựa vào trên ghế suy nghĩ thật lâu mới nâng khóe miệng lên, mặc quần áo tử tế chuẩn bị đến chỗ hẹn.

Nhưng mà phải chi là Nguyên Họa sớm biết rằng Từ Tử Kỳ cũng ở đó, đánh chết nàng cũng sẽ không đi cuộc hẹn này.

Nguyên Họa vốn thật vui vẻ đi khách sạn Quốc tế, có thể không vui vẻ sao? Khách sạn Quốc tế này là khách sạn tốt nhất thành phố A, trong ấn tượng của Nguyên Họa chỉ dùng mười người ngón tay cũng đủ đếm được có mấy lần nàng vào khách sạn Quốc tế này, trên cơ bản đều là thân thích vô cùng giàu có kết hôn, mới có vài lần cơ hội đến khách sạn Quốc tế ăn cơm như vậy a! Mặc dù nói, thức ăn của khách sạn Quốc tế cũng không ngon hơn so với những nhà hàng khác, nhưng mà ta ăn ở đây cũng có chút bánh nha.

Nguyên Họa rất thích a, thời điểm nhìn thấy Tiêu Tiểu Dao rất thích a, từ lâu đã đem cái tin tức ban này ném lên chín tầng mây. Nhưng khi Tiêu Tiểu Dao dẫn nàng vào phòng, biểu tình ngay lúc đó của Nguyên Họa tuyệt đối là muốn khóc lên. Tại sao Từ Tử Kỳ và Lý Đông Hải đều ở đây a? Không có người cùng nàng nói qua nha!

Gương mặt Nguyên Họa khóc tang nhìn về phía Tiêu Tiểu Dao, Tiêu Tiểu Dao vội vàng đi ra hoà giải nói “Nguyên Họa, ngại quá, ha ha. Trước quên cùng cậu nói, Từ tiểu thư và Lý tiên sinh đều ở đây. Ngày hôm

nay chúng ta vừa vận bàn thành dự án hợp tác, cho nên muốn ăn mừng! Cậu không ngại chứ.” Sau đó thì nghiêng mình đến bên tai của Nguyên Họa nhỏ giọng nói “Lần sau chúng ta ăn riêng một bữa ngon được không?” Trong giọng nói còn kèm theo một chút ý nũng nịu.

Thế nhưng Nguyên Họa không có chút nào hưởng thụ mỹ nữ này dịu dàng nũng nịu a! Bị ánh mắt như dao của Từ Tử Kỳ làm cho sống lưng ớn lạnh mà cười nói “Nga, không ngại. Không có việc gì.”

Nguyên Họa cũng không dám nhìn phía Từ Tử Kỳ, có cảm giác mình chính là chồng ở bên ngoài bị vợ bắt gian tại giường.

Lý Đông Hải cũng cảm giác bầu không khí có chút xấu hổ, liếc mắt trừng Nguyên Họa, thật vất vả có hai đại mỹ nữ làm bạn ăn bữa cơm, đứa nhỏ xấu xa này lại tới phá rối cái gì? Không có việc gì ai bảo đứa nhỏ xấu xa chết tiệt Nguyên Họa này cứ đến quấy rầy chuyện tốt của hắn, thực sự là làm hắn tức chết.

Nguyên Họa cũng không biết mình bị Lý Đông Hải ghi hận, hiện tại nàng chỉ muốn nhanh lên một chút ăn xong bữa cơm này rồi chuồn người. Nàng thật vất vả mới làm hòa cùng Từ đại mỹ nữ, đừng để bữa cơm này làm rối lên.

Nguyên Họa vui đầu đau khổ mà ăn, sau đó nghe được một âm thanh khinh thường, ngẩng đầu nhìn lên, chính là Lý Đông Hải. Ban nãy mới vừa vào thì chỉ lo nhìn Từ Tử Kỳ, quên mất tên lợi dụng này. Tình địch gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, không sai, chính là tình địch. Nguyên Họa liếc Lý Đông Hải, cũng là xem thường. Hai người đều ở đây âm thầm độ sức.

Lý Đông Hải kinh hãi, cái này là đứa nhỏ xấu xa sợ sệt nhất gan hắn từng gặp ở quán bar sao, vì sao hôm nay khí tràng không giống bình thường, còn dám dùng mắt trừng hắn, thú vị, lá gan biến lớn sao!

Nguyên Họa bây giờ mới biết mình có bao nhiêu ghét Lý Đông Hải, lúc nhìn Lý Đông Hải đều hận không thể đem người này ăn tươi nuốt sống. Nhìn lại Từ Tử Kỳ, nhìn xem, cùng người ta thật thân thiết, vừa nói vừa cười. Đối với mình thì trưng ra mặt lạnh. Nguyên Họa bất bình, Từ Tử Kỳ chỉ một cuộc là thích ai, em mới là người yêu của chị. Nguyên Họa nổi đóa nha! Bưng lên một ly rượu đỏ ừng ực ừng ực xuống bụng, nói với Tiêu Tiểu Dao bên cạnh “Tiểu Dao, mình ăn no.” Không ăn no cũng tức no rồi. Đương nhiên câu nói kế tiếp không nói ra miệng, ở trong lòng oán trách.

Tiêu Tiểu Dao không để ý Nguyên Họa đang nháo cái gì a, nhưng nàng muốn chính là kết quả như vậy. Bữa tiệc hôm nay là nàng cố ý an bài. Ý cười dịu dàng nói với Nguyên Họa “Không ăn nhiều một chút sao, mình thấy cậu chưa từng ăn cái gì.” Vừa nói vừa gấp vào bát Nguyên Họa một khối sườn heo chua ngọt “Khi còn bé cậu thích ăn nhất là sườn heo chua ngọt, ăn nhiều một chút.”

Nguyên Họa vốn nghĩ muốn cự tuyệt, thế nhưng nhìn thấy Từ Tử Kỳ và Lý Đông Hải đáng vẻ thân mật, trong lòng không hề tức giận. Gắp sườn heo trong chén nói “Cảm ơn!” Sau đó thì yên lặng ăn, Tiêu Tiểu Dao lại gấp rất nhiều đồ ăn cho Nguyên Họa.

Nguyên Họa vừa ăn vừa nhận, trong miệng còn mơ hồ không rõ nói lời cảm ơn.

Từ lúc Từ Tử Kỳ thấy Nguyên Họa vào phòng quả thực là không cho góc tử này sắc mặt tốt, lúc thấy Nguyên Họa còn chưa có ăn gì lại nói mình no rồi, mới phát giác được hình như mình có chút quá đáng. Nhưng nhìn thấy Tiêu Tiểu Dao đối với Nguyên Họa bộ dáng sẵn sàng tử tử, cơn tức liền vọt lên, buồn bực chính là Nguyên Họa tại sao không biết cự tuyệt người ta, ngày hôm qua không phải vừa cùng nàng thổ lộ sao? Ngày hôm nay liền cùng tình cũ ra ngoài ăn cơm, đúng, ở trong mắt của Từ Tử Kỳ, Tiêu Tiểu Dao chính là tình cũ của Nguyên Họa. Đây coi là cái gì chứ? Xem Từ Tử Kỳ nàng là cái gì? Lòng chiếm hữu của Từ Tử Kỳ rất mạnh, đương nhiên là không được phép Nguyên Họa đang cùng mình thổ lộ vẫn cùng những nữ nhân cùng nàng có quan hệ mờ ám có liên quan gì. Từ Tử Kỳ ghen, hơn nữa còn là ăn dấm chua năm xưa.

Ngược lại Nguyên Họa lại là bực bội Từ Tử Kỳ và Lý Đông Hải, nội tâm của Nguyên Họa vẫn còn tự ti, trước tiên không nói nhà nàng không xứng với Từ Tử Kỳ, còn có giới tính cùng chiều cao của mình, như thế đều thật đả kích lòng tin của Nguyên Họa.

Cùng Tiêu Tiểu Dao câu được câu không trò chuyện, nhìn một chút cơm ăn cũng sắp xong, hơn nữa Nguyên Họa thực sự không chịu nổi cảnh tượng Từ Tử Kỳ và Lý Đông Hải ở chung với nhau. Vì vậy mở miệng nói

“Tiểu Dao, mình cũng cần phải về rồi.” Quay đầu nhìn Từ Tử Kỳ và Lý Đông Hải nói “Các người từ từ ăn.”

Từ Tử Kỳ nhìn Nguyên Họa lại cúi đầu uống rượu của mình. Nguyên Họa thấy một màn như vậy không tránh khỏi đáy lòng nguội lạnh. Nàng thừa nhận nàng rất quan tâm thái độ của Từ Tử Kỳ, kể từ khi biết mình thích Từ Tử Kỳ thì trở nên càng ngày càng lưu ý thái độ của Từ Tử Kỳ, đặc biệt là lúc tối hôm qua mình thổ lộ.

Ngược lại Tiêu Tiểu Dao vui sướng khi nhìn thấy một màn như thế, cũng theo Nguyên Họa đứng dậy nói “Nguyên Họa mình đưa cậu đi.” Vừa nói với hai người Từ Lý “Từ tiểu thư và Lý tiên sinh từ từ ăn, tôi đưa Nguyên Họa về trước.”

Nguyên Họa cũng không cự tuyệt, thấy Từ Tử Kỳ chút xíu phản ứng cũng không có, tâm trạng buồn bã. Nhưng vẫn tùy Tiêu Tiểu Dao nắm tay ra khỏi phòng.

Từ Tử Kỳ nhìn hai người nắm tay ra khỏi phòng, bàn tay dưới bàn đã gắt gao nắm chặt, móng tay cắm vào da thịt.

Ngược lại Lý Đông Hải vui sướng cùng Từ Tử Kỳ một chỗ, vừa định hẹn Từ Tử Kỳ đến quán bar chơi. Chỉ thấy vẻ mặt Từ Tử Kỳ âm tình bất định nói với mình “Tôi cũng ăn no, đi trước.”

Lý Đông Hải cười khan nói “Không đi quán bar chơi một chút sao, nghe nói gần đây Tước sĩ từ Pháp nhập về vài loại rượu vang, mùi vị rất tốt. Tử Kỳ không muốn đi thử xem sao?”

Lý Đông Hải tự nhiên biết Từ Tử Kỳ là người yêu rượu, cho nên đương nhiên sẽ mang rượu ra dụ dỗ.

Từ Tử Kỳ mặt không thay đổi nói với Lý Đông Hải “Ừ, lần sau đi, ngày hôm nay hơi mệt chút.”

Từ đại mỹ nữ cũng cự tuyệt như vậy, Lý Đông Hải dù không tình nguyện cũng chỉ có thể từ bỏ để Từ đại mỹ nữ đi về.

Lúc Từ Tử Kỳ lái xe trở lại nhà trọ, mệt mỏi cảm thấy mình sắp suy nhược, cũng không phải thân thể mệt, mà là tâm mệt. Rõ ràng ngày hôm qua hai người còn thật tốt, sao ngày hôm nay lại biến thành như thế chứ?

Từ Tử Kỳ làm sao có thể không nghĩ tới hôm nay chính là do Tiêu Tiểu Dao cố ý an bài chứ, từ lúc Nguyên Họa sưng sờ khi vào cửa, bộ dạng mơ hồ kia, Từ Tử Kỳ đã biết.

Thế nhưng vẫn không nhịn được tức giận, đem tức giận đều đổ lên người kia. Cũng không phải không thấy được biểu tình bi thương của Nguyên Họa lúc rời đi, chỉ là vẫn không nhịn được muốn thử nàng, phát cáu với nàng.

Nguyên Họa xuống xe Tiêu Tiểu Dao, vẫn lễ phép mời người lên ngồi một chút. Tiêu Tiểu Dao cũng không khách khí, theo chân của Nguyên Họa lên Nguyên gia.

Nguyên ba Nguyên mẹ cũng vừa tan tầm về đến nhà, Nguyên mẹ còn đang chuẩn bị cơm tối, Nguyên ba thì đang một mình chán đến chết ngồi trên ghế sofa xem tin tức hết sức khô khan trên TV.

Nguyên Họa mở cửa mời Tiêu Tiểu Dao vào nhà, Nguyên ba tò mò quay đầu lại nhìn về phía con gái bảo bối nhà mình, ôi chao, bây giờ làm sao dẫn về cho hẳn một mỹ nữ a?

Nguyên mẹ vừa vặn làm xong cơm tối, cũng liền ra khỏi phòng bếp, thấy bên cạnh Nguyên Họa một mỹ nữ khí chất rất tốt liền hỏi “Nguyên Họa, vị này chính là?”

“Công ty Tiêu thị Tiêu Tiểu Dao, chính là người ngồi cùng bàn với con hồi tiểu học. Năm nay vừa mới về nước!” Nguyên Họa giới thiệu, bất quá vẫn vì bản thân có bạn học cũ là một người có bối cảnh tốt như vậy mà kiêu ngạo.

Nguyên ba Nguyên mẹ là người hiểu biết, làm sao không biết Tiêu thị chứ? Con gái còn quen biết một người có bối cảnh như thế a, thực sự là hiếm thấy. Nguyên ba Nguyên mẹ cũng nhớ lại Tiêu Tiểu Dao, hồi tiểu học Nguyên Họa luôn quần quít lấy tiểu cô nương đáng yêu kia, lúc cô bé này xuất ngoại, Nguyên Họa khóc giống như vô cùng đau khổ, tê tâm liệt phế a! Nguyên ba muốn không nhớ rõ cũng khó a! Ngắm lại bộ dáng khuê nữ nhà mình trước đây đã cảm thấy khôi hài, nhưng thật ra không nghĩ tới tiểu cô nương này bối cảnh cường ngạnh như thế a!

“Chào chú chào dì!” Tiêu Tiểu Dao ngọt ngào sẵn sàng, cảm giác giống như là một em gái nhà bên, thanh âm ngọt ngào như gió xuân, thoải mái không nói nên lời.

Nguyên ba Nguyên mẹ, Tiêu Tiểu Dao có nhớ, đặc biệt là Nguyên ba, đơn giản là xem Nguyên Họa giống như bảo bối mà cưng chiều, Tiêu Tiểu Dao nghĩ đến bộ dáng yêu thương của Nguyên ba đối với Nguyên Họa a! Ai, thực sự là ngay cả ba ba của mình đều không đạt được trình độ đó a!

Nguyên ba Nguyên mẹ vốn là đối với Tiêu Tiểu Dao khi còn bé ấn tượng đặc biệt tốt, tiểu cô nương này khi còn bé rất hiểu chuyện, không nghĩ tới lớn như vậy còn hiểu chuyện lại nhu thuận như thế, không có một chút tính tình đại tiểu thư. Nhìn lại đứa con gái vô dụng nhà mình, trong lòng thở dài, đều là cha mẹ bình thường nuôi dưỡng con gái tại sao lại khác biệt lớn như vậy chứ?

“Tiểu Dao, đến đây, vừa khéo dì vừa nấu cơm xong, không ngại thì ở lại cùng chú ăn cơm đi.” Nguyên ba thái độ thân thiết nha, làm cho toàn thân Nguyên Họa không được tự nhiên.

“Ba, con cùng Tiểu Dao vừa ăn xong.” Nguyên Họa thực sự là vẻ mặt hắc tuyến.

“Ăn rồi thì thuận tiện ăn thêm một chút không được sao, con cái đứa nhỏ hư hỏng này.” Thanh âm Nguyên mẹ răn dạy Nguyên Họa, lại dùng vẻ mặt hòa ái dễ gần nói với Tiêu Tiểu Dao “Tiểu Dao, cháu đừng để ý Nguyên Họa. Đến, nắm thử tay ghế của dì.” Nói liền kéo Tiêu Tiểu Dao về phía bàn ăn, đề người ta ngồi xuống.

Tiêu Tiểu Dao cũng không cự tuyệt, chỉ là cười nhẹ nói “Cảm ơn chú, dì !”

Ai u, Nguyên ba Nguyên mẹ càng xem Tiêu Tiểu Dao càng cảm thấy vừa lòng a, Nguyên Họa nhìn thấy vẻ mặt sâu bi a! Nguyên Họa giận a, hóa ra là ở đây chê con sao? Thật là, tốt xấu gì con mới là con ruột của hai người.

Lắc lắc thân người, đi đến bàn ăn, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Tiểu Dao.

Tiêu Tiểu Dao cười nhẹ với Nguyên Họa, trong nụ cười đó làm cho Nguyên Họa đọc không hiểu nhưng lại cảm thấy hoảng hốt.

=====

Học cả ngày đuối quá tính để mai mới edit mà thôi ráng cho xong =.=!

Tiểu Họa sắp ôm được mỹ nhân r (__ __)

38. Chương 36

Chương 36:

Nguyên Họa run sợ ăn vài miếng đồ ăn thì rời bàn, cuối cùng còn bị Nguyên mẹ dùng ánh mắt lưỡi dao trừng một cái.

Đáy lòng Nguyên Họa vô cùng ủy khuất mà kêu gào, má ơi, rốt cuộc ai là con ruột nha?

Đương nhiên lời như vậy chỉ có thể nói ở trong lòng, nếu như bị Nguyên mẹ vị Tây thái hậu này nghe được, Nguyên Họa e là sẽ chịu độc thủ của Nguyên mẹ, hơn nữa còn là thủ đoạn vô tung vô ảnh. Nguyên Họa chính là đã lĩnh giáo rồi, cho nên nàng từng có một dạo hết sức đồng cảm với Nguyên ba, làm sao lại rước về một người vợ như thế chứ. Cho nên Nguyên Họa vẫn luôn giáo dục Nguyên Hải nên lấy Nguyên mẹ làm tài liệu tham khảo, tuyệt đối không chọn nữ nhân hình tượng giống Nguyên mẹ làm vợ. Ngắm lại Từ Tử Kỳ, hình như cùng Nguyên mẹ phúc hắc như nhau. Thế nhưng Từ Tử Kỳ đối với nàng tốt, ừ, nghĩ như vậy vẫn là Từ Tử Kỳ tốt hơn một chút.

Vị trí của Nguyên mẹ trong lòng của khuê nữ nhà mình xuống dốc không phanh, thậm chí còn kém hơn so với vị con dâu chưa vào cửa kia. Nếu như Nguyên mẹ biết, Nguyên Họa này vô tâm vô phế nghĩ như vậy,

có lẽ nên nhân lúc nàng còn chưa ra đời nên bóp chết ở trong nôi. Còn cần tâm tâm khổ khổ* như thế đem đứa nhỏ này nuôi lớn để chọc giận bà sao?

*vất vả, cực khổ

Nguyên Họa chuồn về phòng ngủ của mình, chỉ lát sau Tiêu Tiểu Dao liền gõ cửa hỏi “Nguyên Họa, mình có thể vào không?”

“Vào đi.” Nguyên Họa ngã xuống giường an nhàn nói.

Lúc Tiêu Tiểu Dao vào phòng đã bắt đầu quan sát căn phòng của Nguyên Họa, thì ra phòng của Nguyên Họa cũng không có loạn như trong tưởng tượng nàng, ngược lại thật ra rất sạch sẽ chỉnh tề. Chỉ là Tiêu Tiểu Dao không biết, đây là đang ở nhà của Nguyên Họa, có Nguyên mẹ ở nhà, phòng của Nguyên Họa còn có thể loạn đi đâu a, nhưng mà nếu như thấy phòng trọ của Nguyên Họa, Tiêu Tiểu Dao sẽ biết kỳ thực phòng của Nguyên Họa kỳ thực cùng với tưởng tượng của nàng không chênh lệch bao nhiêu, thậm chí còn hơn.

“Nguyên Họa, cậu không khác gì lúc nhỏ, ăn no thì muốn ngủ.” Tiêu Tiểu Dao trêu chọc.

Nguyên Họa cũng không thèm để ý, Tiêu Tiểu Dao cũng là sự thật, nàng từ nhỏ đến lớn chính là như vậy. Ăn no thì muốn ngủ. Điểm này cùng với sinh hoạt của heo không hề khác biệt.

“Há há, Tiểu Dao, cậu nói một chút cuộc sống ở nước ngoài đi, trước đây lúc cậu vừa đi, thật ra mình thương tâm một thời gian a!” Nguyên Họa nói câu này có bao nhiêu chân thành biểu lộ a, nhưng mà trên thực tế chờ đến lúc nàng có bạn ngồi cùng bàn mới đã đem Tiêu Tiểu Dao quên đến chín tầng mây, dự tính cũng là chuyện một tuần sau đó.

Thế nhưng lời này vào tai của Tiêu Tiểu Dao ngược lại dễ nghe gấp đôi, hiện tại còn đang nhớ lại lúc tiểu học, bộ dáng của Nguyên Họa lôi kéo ống tay áo của nàng khóc đến kinh thiên động địa, quỷ cũng phải sợ, thỉnh thoảng còn đem nước mắt nước mũi chùi lên bộ quần áo màu trắng công chúa của nàng, lúc đó tiểu Tiêu Tiểu Dao chỉ có loại xúc động muốn đá tên hỗn đản này vào gốc xó xỉnh nào đó, đây chính là bộ đồ mới mẹ nàng vừa mua cho nàng a! Làm sao giống như bây giờ vậy, nhớ tới còn cảm thấy ảm áp chứ?

Sau khi xuất ngoại thì thỉnh thoảng nhớ đến Nguyên Họa, người mỗi lần đều để mặc cho nàng khi dễ, cũng luôn tự khi dễ bản thân.

Lúc nhỏ, ký ức tốt đẹp nhất cũng chính là Nguyên Họa.

Tiêu Tiểu Dao không chỉ một lần kỳ vọng trên đời này xuất hiện một giống như Nguyên Họa thật tình đối đãi với nàng, nhưng mà chìm trong thất vọng một lần lại một lần bị phản bội. Tiêu Tiểu Dao thậm chí không chỉ một lần hận thân phận cùng địa vị của mình, vì sao mỗi một người cùng nàng kết giao đều là vì mấy thứ này của nàng mà đến chứ?

Tiêu Tiểu Dao còn nhớ rõ, mỗi tình đầu năm ấy, nam nhân kia chính là vì địa vị cùng gia thế của nàng mới quen nàng. Sau lại bị phát hiện, còn quỳ cầu nàng đừng bỏ hắn, lòng của Tiêu Tiểu Dao chính là đã chết trong giây phút đó. Mãi đến khi gặp lại Nguyên Họa, Tiêu Tiểu Dao mới cảm nhận được trái tim không hề đập kia của mình lại một lần nữa sôi trào.

“Ừ, mình cũng còn nhớ rõ dáng vẻ khi đó của cậu lôi kéo mình khóc nhè đấy! Vừa nghe chú với dì nói hiện tại cậu không có việc làm, có hứng thú đến Tiêu thị của mình làm việc không?” Tiêu Tiểu Dao cười nhẹ nói, kích động trong lòng khó có thể kiềm chế.

“Ha hã, mình suy nghĩ đã, mình muốn ở lại thành phố A.” Nguyên Họa gãi đầu nói. Kỳ thực không chỉ là bởi vì muốn ở lại thành phố A, mà là muốn ở lại bên cạnh Từ Tử Kỳ.

“Ừ, ở lại thành phố A cũng không thành vấn đề, Tiêu thị ở thành phố A cũng có một công ty con cần quản lý, mình coi trọng cậu. Nếu như cậu cảm thấy không thành vấn đề thì nói với mình, mình giúp cậu sắp xếp.” Tiêu Tiểu Dao thật ra là muốn đem người cột vào bên cạnh mình, nhưng mà đối phương muốn ở lại thành phố A, cái này cũng dễ hiểu, dù sao nơi này là nơi Nguyên Họa lớn lên, luyện tiếu cũng là đương nhiên. Chỉ cần có thể đem Nguyên Họa cột vào bên người là được. Dù sao hiện tại cũng phải phát triển ở thành phố A, mình cũng sẽ ở thành phố A một thời gian dài.

“Mình sẽ suy nghĩ. Tiêu Dao, cậu xinh đẹp như vậy có phải có bạn trai rồi không a?” Kỳ thực, Nguyên Họa còn là một người cực kỳ bất quá*, không kiềm được hiếu kỳ của mình nên đành mở miệng hỏi.

*nhiều chuyện :3

Nghe được câu hỏi của Nguyên Họa, thân thể Tiêu Tiểu Dao run nhẹ một cái, có chút mất tự nhiên nói “Không có.”

Nguyên Họa thấy sắc mặt của Tiêu Tiểu Dao có chút khó coi, cũng không dám hỏi nhiều nữa. Hai người vừa tán gẫu một hồi, Nguyên Họa mới đứng dậy đưa Tiêu Tiểu Dao đi xuống lầu.

Sau khi đem Tiêu Tiểu Dao tiễn đi, Nguyên Họa mới thở dài một hơi.

Nàng không thể không nhìn ra Tiêu Tiểu Dao đối với nàng hiển nhiên là không bình thường, nếu như không gặp Từ Tử Kỳ trước, nói không chừng nàng đã bị mỹ nữ như Tiêu Tiểu Dao bắt mất. Thế nhưng hiện tại nàng toàn tâm toàn ý chỉ có Từ Tử Kỳ, bất luận kẻ nào khác đều không vào được lòng của nàng.

Nguyên Họa đứng ở dưới lầu, ánh mắt dần dần tĩnh mịch, lấy điện thoại trong túi ra, dè xuống một lát, tìm số của Từ Tử Kỳ, nhưng lại không ấn nút gọi. Nhìn thời gian, đã hơn 10 giờ. Nguyên Họa chạy ra ngoài tiểu khu, đón chiếc taxi, vội vã lên xe. Nói địa chỉ của Từ Tử Kỳ.

Xuống xe, thanh toán tiền xe mới chạy lên phòng của Từ Tử Kỳ.

Anh trai bảo an vẫn không có ngăn cản Nguyên Họa, nhìn Nguyên Họa mà yên lặng cầu khẩn “Hy vọng bạn nhỏ đừng trở thành vật hy sinh, có vẻ như mới nhìn thấy lúc Từ tiểu thư lái xe trở lại thì gương mặt lạnh lùng.” Nghĩ tới đây thân thể bảo an khô ngo không tự chủ run lên mấy cái. Đưa ra kết luận, Từ đại mỹ nữ có vẻ tức giận, rất đáng sợ.

Nguyên Họa bước vào thang máy, đến tầng 25, đứng ở trước cửa nhà Từ Tử Kỳ, trong lòng cực kỳ rối rắm. Lúc đi cùng Tiêu Tiểu Dao, Từ đại mỹ nữ ngược lại ngay cả một ánh mắt cũng chưa từng cho mình, ngược lại cùng Lý Đông Hải ở lại, nghĩ đến Lý Đông Hải, Nguyên Họa liền tức giận đến nghiến răng, vội vàng đi lên nhấn chuông cửa.

Từ Tử Kỳ đang chuẩn bị ngủ, chợt nghe tới cửa truyền đến tiếng chuông cửa dồn dập, trong đầu suy nghĩ đã trở thể này còn ai đến tìm nàng chứ? Nghĩ chắc là Nguyên Họa, nhưng mà nhớ đến hiện tại có lẽ đang cùng đồng hương dụ dỗ chứ không thể ra ngoài, xuống giường, đi tới cửa, nhìn qua mắt mèo, quả thật là Nguyên Họa.

Từ Tử Kỳ đắc ý, vui vẻ. Tâm tình đương nhiên rất tốt, mở cửa cho Nguyên Họa vào, cho dù trong lòng vẫn là có chút tức giận.

Từ Tử Kỳ không biết hiện tại mình ăn mặc có bao nhiêu bại lộ, có bao nhiêu tươi đẹp. Dù sao tiểu Nguyên Họa của chúng ta cũng bị cảnh tươi đẹp này làm cho sợ hãi rồi, lúc Từ Tử Kỳ mở cửa phòng, ánh mắt của nàng liền dính vào trên người của Từ Tử Kỳ chưa từng dời đi. Mẹ ơi, trái tim nhỏ bé của con nga! Tối như vậy rồi Từ đại mỹ nữ còn mặc bại lộ như vậy làm gì chứ a, Nguyên Họa cảm thấy hô hấp của mình đều trở nên đặc biệt mất tự nhiên.

Toàn thân mặc váy ngủ hai dây đường viền hoa văn màu đen trễ ngực, còn là loại siêu ngắn qua đầu gối luôn ấy.

Da thịt trắng nõn, xương quai xanh tinh xảo, nhìn lại cặp chân kia thon dài mịn màng. Nguyên Họa sợ máu mũi của mình sẽ phun ra ngoài, cuống quýt dời đi ánh mắt chăm chú của mình. Ai nha, không được, nhìn tiếp nữa thì thực sự sẽ chảy máu não. Nguyên Họa trong lòng kêu gào, thế nhưng ánh mắt vẫn không tự chủ quét đến trên người của Từ Tử Kỳ, ai kêu cảnh tượng này thật sự quá cảm động chứ.

“Tử Kỳ, chị. . . Chị sắp ngủ sao?” Nguyên Họa rối trí, tại sao thanh âm của mình lại phát run như vậy chứ? Lại không làm cái gì, không cần có bộ dáng có tật giật mình.

Đôi mắt xinh đẹp của Từ Tử Kỳ trừng một cái, không để ý tới Nguyên Họa trực tiếp đi về phòng của mình.

Nguyên Họa nhìn bóng lưng của Từ Tử Kỳ, xoắn xuýt một hồi, vẫn là tung tăng đi theo. Thế nhưng đến trước giường của Từ Tử Kỳ thì choáng váng, Từ Tử Kỳ hiện tại nằm trên giường, mình làm sao bây giờ a?

Nguyên Họa ẩm ỨC a, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Từ Tử Kỳ liền nhăn lại. Thằng tấp nhìn chằm chằm Từ đại mỹ nữ, hy vọng lúc này Từ đại mỹ nữ có thể chỉ con đường sáng cho nàng, tốt nhất là hai người có thể ngủ chung

Từ Tử Kỳ đã sớm ở trong tối mà quan sát biểu tình thay đổi liên tục của Nguyên Họa, chẳng qua chính là mình muốn chèn ép Nguyên Họa. Ai kêu ngày hôm nay nàng cùng Tiêu Tiểu Dao đi ăn cơm. Lúc đó ăn không phải thật thoải mái sao, hiện tại nhớ tới Từ Tử Kỳ nàng a, trễ rồi!

Từ Tử Kỳ thừa nhận mình là bụng dạ phi thường hẹp hòi, nhưng mà thực chất cũng là lo lắng Nguyên Họa thực sự bị Tiêu Tiểu Dao đoạt đi. Từ Tử Kỳ không phải không nhận ra Tiêu Tiểu Dao đến thành phố A chỉ là đơn thuần muốn cùng Từ thị nàng hợp tác, trực giác của nữ nhân sẽ không sai, ngược lại trực giác nói với nàng Tiêu Tiểu Dao là vì Nguyên Họa mà đến. Cũng không biết Nguyên Họa có gì thu hút nhiều vận đào hoa như vậy.

Nguyên Họa thấy Từ Tử Kỳ ngay cả nhìn cũng không nhìn mình, bất mãn chu miệng nhỏ nhắn nói “Tử Kỳ, ách. . . Ngày mai em mời chị ăn cơm có được không?” Nguyên Họa rốt cuộc còn là biết hôm nay là mình chọc giận Từ Tử Kỳ, tuy rằng Từ Tử Kỳ cũng chọc cho nàng không vui. Thế nhưng người ta chính là thiên kim đại tiểu thư nha, đương nhiên là phải dễ dàng. Trọng trách này buộc phải giao cho mình.

Lúc này Từ Tử Kỳ mới ngẩng đầu nhìn Nguyên Họa thản nhiên nói “Tối muộn em chạy đến chỗ tôi, không phải chỉ muốn hẹn tôi ăn cơm đi.” Từ Tử Kỳ cũng không chỉ buồn bực, Nguyên Họa này trong não rốt cuộc chứa cái gì, nếu là có khả năng nhất định phải cạy ra xem, hiện tại mấy giờ rồi, chạy đến nhà của nàng chỉ vì hẹn nàng ngày mai ăn cơm sao? Ngốc tử, tuyệt đối chính là một ngốc tử.

Nguyên Họa chu cái miệng nhỏ nhắn, nghĩ thầm, tối muộn em tới ở đây khẳng định không phải là muốn mời chị ăn cơm a, nói giỡn sao, tối như vậy rồi. Bất quá đúng là mình thật có chút đói bụng. . . Từ đại mỹ nữ thị có thể trước tiên cho mình ăn no không? trong lòng Nguyên Họa rất không thuần khiết mà suy nghĩ, thế nhưng cũng chỉ có thể nghĩ ở trong lòng, ngoài miệng tự nhiên là không dám nói ra.

“Tử Kỳ, ừ. Đây coi là là một chuyện đi, ngày hôm nay chị không vui sao?” Thân thể Nguyên Họa run run hỏi, ai nha, trong đầu không ngừng oán giận, tại sao mình cứ kém như vậy chứ, mới ăn một bữa cơm cùng Tiêu Tiểu Dao lại bị Từ Tử Kỳ bắt được.

Từ Tử Kỳ nhướn mày nhìn Nguyên Họa hỏi “Em cứ nói đi?”

Nguyên Họa gãi ót, Ự Ờ a nói “Tử Kỳ, chị đừng nóng giận, em cũng không biết Tiểu Dao gọi bọn chị cùng đi.”

Từ Tử Kỳ nghe Nguyên Họa nói xong, nụ cười càng sáng lạn, cười đến lưng Nguyên Họa đều lạnh. Nguyên Họa em được lắm, là tôi rảnh rồi quấy rầy em cùng Tiêu Tiểu Dao hẹn hò đúng không? Còn trách lên đầu tôi đúng không?

“Nguyên Họa, trước khi em bị tôi đá ra ngoài, mời em lập tức rời đi.” Từ Tử Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo nói. Thực sự là bị cái tên Nguyên Họa này làm cho tức chết rồi.

“Tử Kỳ, em. . . Em làm sao? Đừng, buổi tối em muốn ngủ cùng chị.” Nguyên Họa quýnh quýnh, bất chấp nhào lên giường của Từ Tử Kỳ. Hai tay nắm chắc drap giường. Sau đó hai mắt đặc biệt vô tội nhìn chằm chằm Từ đại mỹ nữ, thực sự là đáng thương a!

=====

Cmt cho vui nhà vui cửa đi mấy bạn =))

39. Chương 37

Chương 37:

Từ Tử Kỳ nhìn tên vô lại Nguyên Họa trên giường mình, tức giận đến rằng cũng ngứa ngáy. Cấn rằng nói “Đi xuống!”

Nguyên Họa làm sao để ý tới Từ Tử Kỳ a, xuống thì phải đi về, nàng mới không cần đâu! Vì phúc lợi của mình thì cho dù bị Từ đại mỹ nữ đánh cũng không thể xuống giường.

“Từ Kỳ, em muốn cùng chị ngủ.” Nguyên Họa tận lực bày ra dáng vẻ của bản thân khiến cho người khác cảm thấy cực kỳ đáng thương, muốn kích thích mẫu tính của Từ Tử Kỳ. Thế nhưng chiêu bách phát bách trúng này luôn không có tác dụng đối với Từ Tử Kỳ.

Từ Tử Kỳ căn bản không nhìn ánh mắt của Nguyên Họa, nhưng mà nàng biết tên Nguyên Họa này lại giả bộ đáng thương, còn giả bộ đặc biệt giống, nếu như nhìn, mình nhất định sẽ mềm lòng.

Muốn đem Nguyên Họa kéo lên, ngấm lại tốt hơn là tùy nàng đi.

Từ Tử Kỳ liếc mắt nhìn Nguyên Họa, tức giận nói “Em đi tắm cho tôi rồi mới được ngủ.”

Nguyên Họa nghe Từ Tử Kỳ nói một câu như vậy, nhất thời cười đến sáng lạn như hoa. Xuống giường đi đến WC trong phòng Từ Tử Kỳ, nhìn một chút bày biện trong WC, aiz. . . Cảm thán , kẻ có tiền nha! Nhìn lại bồn tắm lớn, thật khác biệt a! Mở đầy nước xong mới nhớ lại mình không mang áo ngủ theo a, vậy phải làm sao bây giờ a? Nguyên Họa nhăn nhó đi ra WC trước mặt của đến Từ Tử Kỳ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nhìn Từ Tử Kỳ, cúi đầu nhỏ giọng nói “Từ Kỳ, cái kia. . . Ách. . . Em không có đồ ngủ.”

Từ Tử Kỳ nhìn về phía Nguyên Họa, dáng vẻ như tiểu tức phụ*, mình khi dễ nàng sao? Thật là. Từ Tử Kỳ thực sự là không chịu nổi bộ dáng bây giờ của Nguyên Họa, da gà lách cách nổi đầy ra ngoài. Đứng lên, đến tủ quần áo tìm một cái váy ngủ liền áo ném qua cho Nguyên Họa.

*người vợ nhỏ (ko phải vợ bé :-?)

Nguyên Họa còn là đầy mong đợi, dù sao cũng được mặc áo ngủ của Từ Tử Kỳ, trên đó sẽ có mùi của Từ Tử Kỳ. Thế nhưng lúc chụp được áo ngủ, sắc mặt liền trở nên đặc biệt mất tự nhiên, từ trắng sang đỏ, đỏ sang xanh, xanh lại biến thành đen.

Mở ra áo ngủ thoải mái nói với Từ Tử Kỳ đang ở một bên ghen cười “Từ Kỳ, chị xác định áo ngủ này là cho em mặc sao? Có...áo thun rộng không, em mặc cái kia là được.”

Về phần bộ đồ ngủ Nguyên Họa cầm trên tay là bộ dáng gì đây, các ngài có thể tự do phát huy tưởng tượng. Dù sao đại khái ở trên người của Từ Tử Kỳ chỉ có thể hiện ra loại áo ngủ gợi cảm, nếu nói về ở trên người Nguyên Họa, há há. . . Cái này thật là khó nói.

Từ Tử Kỳ nhìn dáng vẻ rối rắm của Nguyên Họa, kỳ thực, nàng chính là là cố ý như vậy, lúc tìm trong tủ quần áo, chính là muốn cố ý chỉnh chết Nguyên Họa. Ai kêu nàng luôn chọc mình không vui chứ, cho nên lấy ra một bộ bản thân cho rằng là gợi cảm nhất đưa cho Nguyên Họa. Ngược lại cũng không phải thật muốn Nguyên Họa mặc thành như vậy, ngấm lại thậm chí thấy kỳ quặc, có chút ớn lạnh.

“Không có, em muốn mặc hay không mặc.” Từ Tử Kỳ cũng không dễ dàng buông tha Nguyên Họa như vậy, không chỉnh em, còn tưởng rằng Từ Tử Kỳ tôi dễ khi dễ phải không?

Nguyên Họa thật là ầm ức, nhìn áo ngủ trong tay, nhìn lại Từ Tử Kỳ, nhìn lại áo ngủ trong tay. Hạ quyết tâm, xoay người lại đi vào WC.

Để lại Từ Tử Kỳ một người nằm ở trên giường cười đến người ngã nghiêng ngã ngửa, ôm bụng, thực sự rất buồn cười, nghĩ đến bộ dạng kinh ngạc kia của Nguyên Họa, cảm thấy thật sự là rất thỏa mãn. (Editor: thà nude chứ ko mặc =)) NH khờ quá :v)

Nguyên Họa tắm xong, ở trong WC thật rối rắm, thực sự phải mặc như vậy đi ra ngoài gặp Từ Tử Kỳ sao, nhưng mà thật kỳ cục a! Nhìn gương thật lâu, Nguyên Họa vẫn là không quen dáng vẻ ăn mặc như vậy của mình, muốn nàng như vậy xuất hiện trước mặt của Từ Tử Kỳ, thật đúng là làm khó nàng. Ôm ngực nhăn nhó từng bước từng bước đi ra ngoài.

“Từ Kỳ. . .” đầu tiên Nguyên Họa lộ ra một cái đầu kêu Từ đại mỹ nữ.

“Em làm gì thế a, còn không mau ra ngủ.” Từ Tử Kỳ nhìn cũng không thèm nhìn Nguyên Họa, khoanh tay nói.

Lúc này Nguyên Họa mới lê thân thể nhỏ nhỏ của mình đi ra, sét đến đánh nạng đi. Nhìn Từ đại mỹ nữ lúc nhìn thấy bộ dáng của nạng thì bất chấp hình tượng mà cười to, Nguyên Họa cũng chỉ muốn ở nơi này ngất đi thôi.

“Ha ha, Nguyên Họa, em mặc như vậy thật đẹp.” Từ Tử Kỳ chế nhạo nói. Nguyên Họa tức giận đến đau răng.

“Tử Kỳ, có quần áo khác hay không, em mặc như vậy thực sự không quen. Thật không được tự nhiên a!” Nguyên Họa chỉ có thể ủ rũ cúi đầu nói, hiện tại nạng còn dám hét Từ đại mỹ nữ sao, không phải là muốn chết sao?

“Thật sự rất đẹp, tôi không lừa em.” Giọng nói của Từ Tử Kỳ rất thật, nhưng biểu tình trên mặt đã sớm bán đứng chính nạng, nhìn gương mặt đỏ chính là đang nói, thật ra tôi đang gạt em.

Nguyên Họa không có lời gì để nói, so với không mặc tốt hơn, ba bước biến thành hai bước mà vọt lên trên giường của Từ Tử Kỳ, nằm xuống, đắp xong chăn, che kín đến nghiêm nghiêm thật thật*.

*chặt chẽ

Từ Tử Kỳ cứ như vậy nhìn chăm chăm vào động tác của Nguyên Họa, đợi đến khi Nguyên Họa nằm bên cạnh nạng, liền đưa mặt tới nói “Nguyên Họa, kỳ thực tôi xem em mặc như vậy cũng rất không được tự nhiên. Há há. . .” Nói xong cũng cười ra tiếng.

Nguyên Họa thề lúc này nạng tuyệt đối chính là muốn đem Từ đại mỹ nữ hành hình ngay tại chỗ, tại sao có thể có người đáng giận như thế.

Từ đại mỹ nữ cười được một trận xong mới nhàn nhạt nói một tiếng ngủ ngon, tắt đèn.

Trong bóng tối, Nguyên Họa cũng có thể nghe được tiếng hít thở của Từ Tử Kỳ, nhiều loạn tâm tư của nạng. Trong đầu tất cả đều là hình ảnh của Từ Tử Kỳ, càng nghĩ thân thể càng khô nóng. Nguyên Họa nghĩ thầm, không phải mình vừa mới tắm sao, tại sao vẫn nóng như vậy a. Muốn gọi Từ Tử Kỳ hạ điều hòa xuống lại ngại nói ra. Chỉ có thể đem chăn vén lên một ít, thông chút gió. Nếu vẫn tiếp tục nóng như vậy, thì thật là bệnh rồi.

“Tử Kỳ, chị ngủ chưa?” Nguyên Họa lên tiếng, không thể tin được là thanh âm của mình, làm sao trở nên khàn khàn và khan như thế ?

Từ Tử Kỳ kỳ thực vẫn chưa ngủ, hiện tại nạng và Nguyên Họa không phải là quan hệ bình thường mà là người yêu. Cô nhi quả nữ ở chung một phòng, luôn sẽ có chuyện gì đó phát sinh. Hơn nữa nạng rõ ràng nghe được tiếng hít thở của Nguyên Họa ngày càng nặng nề, đây là một dấu hiệu, trong lòng Từ Tử Kỳ so với ai khác càng rõ ràng, dù sao cũng là người đã trải qua chuyện nam nữ.

Nhưng mà Từ Tử Kỳ cũng chưa từng cùng nữ tử phát sinh chuyện như vậy a, cho nên khó tránh khỏi khấn trương.

“Vẫn chưa.” Thanh âm trả lời của Từ Tử Kỳ không khỏi có chút đè nén.

Sau khi Nguyên Họa nghe được thanh âm của Từ Tử Kỳ, thầm mắng một tiếng yêu tinh. Tối muộn như vậy rồi còn dùng thanh âm nhỏ nhẹ như thế làm gì, đây không phải là muốn câu dẫn nạng sao? Nuốt nuốt nước miếng, miệng đắng lưỡi khô.

Từ Tử Kỳ hồi lâu cũng không có nghe được Nguyên Họa đáp lại, xoay đầu lại nhìn Nguyên Họa, vừa vặn chống lại ánh mắt như sói đói của Nguyên Họa đang nhìn chăm chăm nạng. Tim của Từ Tử Kỳ thoáng cái liền nhảy lên cổ họng.

Nguyên Họa nhìn Từ Tử Kỳ, kỳ thực nạng rất muốn khắc chế hạ dục vọng của bản thân, dù sao cũng chỉ vừa mới xác lập quan hệ với Từ Tử Kỳ. Gấp gáp như vậy, có phải không tốt hay không? Kỳ thực nội tâm vô cùng mâu thuẫn, thế nhưng lúc chống lại đôi mắt của Từ Tử Kỳ, dục hỏa vừa dập tắt lại bùng lên.

Nguyên Họa thực sự là hận chết Từ Tử Kỳ, bộ dạng người này sao lại có đôi mắt thuần khiết câu nhân như vậy chứ, a! Chúa ơi, chính là nàng chủ động câu dẫn con, tha thứ cho con đi.

Nguyên Họa không bình tĩnh, thật sự là rất khó bình tĩnh trở lại. Trong lòng bị quấy đến thật sự khó chịu, vụt vật trước mặt, nếu không thưởng thức thì thật có lỗi với cha mẹ nuôi ta!

Nếu như Nguyên ba Nguyên mẹ biết, đứa nhỏ xấu xa đáng chết Nguyên Họa này lúc muốn làm chuyện như vậy lại đem hai người bọn họ ra để mượn cớ, e là đều muốn đập chết Nguyên Họa.

Nguyên Họa ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng dời qua, hôn lên đôi môi đỏ mọng mà bản thân nhìn chăm chú này giờ. Đây chính là lần đầu tiên Nguyên Họa chủ động hôn a, đương nhiên kỹ thuật sơ sài một chút, dù sao Nguyên Họa chưa từng cùng người khác hôn, mấy lần trước cũng là chạm nhẹ một chút liền vội vàng nhảy ra, nội dung kỹ thuật gì gì đó Nguyên Họa không có khả năng thể hiện được. Nụ hôn này rất trực tiếp, thế nhưng Nguyên Họa vẫn là toàn tâm toàn ý dung nhập vào.

Từ Tử Kỳ cũng là lần đầu tiên cùng Nguyên Họa hôn môi như thế, vừa hôn thì biết đứa nhỏ này căn bản không biết hôn. Chẳng hiểu tại sao đáy lòng lại có một chút vui vẻ vô hình. Lòng chiếm hữu của con người thật đáng sợ, lúc này Từ Tử Kỳ mới biết, mình là muốn có được toàn bộ của Nguyên Họa. Thế nhưng vừa nghĩ tới bản thân đã không còn trong sạch liền khó tránh khỏi cảm thấy có lỗi với Nguyên Họa. Cho nên lúc hôn sẽ phân tâm, Nguyên Họa cảm thấy Từ Tử Kỳ có chút không yên lòng, cho rằng đối phương chính là không thích cùng mình hôn môi, vội vàng lùi ra nói “Tử Kỳ, em em. . . Xin lỗi!”

Từ Tử Kỳ nghe Nguyên Họa đột nhiên xin lỗi thì chẳng hiểu ra sao, lúc Nguyên Họa rời khỏi môi của nàng, trong lòng cảm thấy nhàn nhạt mất mát.

Nguyên Họa thấy Từ Tử Kỳ không nói chuyện, cho rằng đối phương tức giận. Lại nói “Tử Kỳ, xin lỗi, nếu chị không thích như vậy, sau này em sẽ không làm.” Nói xong một người ngơ ngác nhìn chăm chăm Từ Tử Kỳ, nhưng mà trong lòng cũng khổ sở. Vẫn cho là Từ Tử Kỳ cũng thích nàng như vậy, dù sao cũng là người yêu, người yêu không phải đều thích thân cận đối phương sao? Nguyên Họa nghĩ đến người khác yêu nhau đều thích thân thiết như vậy, lại nghĩ đến mình và Từ Tử Kỳ, buồn bã. Xem ra Từ đại mỹ nữ vẫn còn ngại, dù sao mình cũng là nữ, không thích cùng nữ tử thân thiết cũng là bình thường. Thế nhưng lại nghĩ đến cảnh Từ Tử Kỳ cùng nam nhân khác thân thiết, lòng của Nguyên Họa lại một trận khó chịu, rất khó chịu.

Từ Tử Kỳ vẫn không nói gì, Nguyên Họa phiền muộn đành kéo chăn che kín cả đầu, không để ý tới Từ Tử Kỳ nữa.

Nguyên Họa cảm thấy mình rất ủy khuất, phần nộ, không cam lòng, thế nhưng nàng có biện pháp gì đây, mình là nữ không thể thay đổi. Không phải Từ Tử Kỳ thích mình sao, vì sao còn để ý chứ? Nguyên Họa không nghĩ ra, chỉ có thể một mình buồn phiền.

Từ Tử Kỳ nghe được Nguyên Họa nói xin lỗi, không phải là không muốn trả lời nàng, chính là đang tại chỗ bối rối. Mình không phải không muốn cùng nàng thân mật, chẳng qua là cảm thấy như vậy đối với Nguyên Họa không công bằng. Dựa vào trình độ hôn môi sơ cấp của Nguyên Họa, nhất định Nguyên Họa là lần đầu tiên. Thế nhưng chính nàng, bản thân nàng đã sớm không phải.

Từ Tử Kỳ thậm chí có chút hận bản thân lúc còn trẻ đã làm những chuyện kia, tuy rằng tư tưởng của nàng phóng khoáng, nhưng đến lúc này vẫn là muốn đem những thứ hoàn mỹ nhất của mình cho Nguyên Họa. Nàng biết rõ mặc dù Nguyên Họa đối với chuyện gì cũng đều biểu hiện không sao cả, cũng biểu hiện chính mình rất phóng khoáng, nhưng trong nội tâm vẫn là một người bảo thủ. Từ Tử Kỳ không xác định Nguyên Họa có thể vì vậy mà ghét bỏ mình hay không, thế nhưng lại rất sợ Nguyên Họa bởi vì chuyện này mà nảy sinh khúc mắc.

Từ Tử Kỳ không nắm chắc, thậm chí một chút chắc chắn cũng không có, cùng Nguyên Họa ở chung càng lâu sẽ càng để ý thái độ của Nguyên Họa đối với mình, loại cảm giác lo được lo mất này quấy cho đáy lòng của nàng sợ hãi vô hình.

Nhìn Nguyên Họa bởi vì buồn bực mà trèm chăn qua đầu, Từ Tử Kỳ nhàn nhạt thở dài một hơi. Đưa tay kéo chăn ra.

=====

Chưa có thịt đâu :)) vẫn còn lâu lắm :))

40. Chương 38

Chương 38:

Nguyên Họa nghe được âm thanh Từ Tử Kỳ nhàn nhạt thở dài, tim đau đón nhói một cái, nàng để ý sao, đúng là vẫn còn để ý. Trong lòng Nguyên Họa bắt đầu cảm thấy vô cùng ủy khuất, nàng muốn khóc, thế nhưng vẫn khắc chế. Lúc này làm sao có thể khóc chứ, nếu như khóc không phải làm cho nàng càng thêm chán ghét sao?

Nguyên Họa cảm giác được Từ Tử Kỳ đang kéo chăn của nàng ra liền gắt gao níu lại không cho Từ Tử Kỳ kéo ra.

Từ Tử Kỳ biết Nguyên Họa nhất định là đang giận dữ, phản ứng mới vừa rồi của mình nhất định là làm tổn thương lòng của đứa nhỏ này, Vì vậy tới gần đầu của Nguyên Họa nhẹ giọng nói “Nguyên Họa, đừng che, ngủ như vậy không tốt với thân thể.”

Nguyên Họa xoay người lằm bằm một chút, vẫn không chịu để ý Từ Tử Kỳ, còn tiếp tục buồn bực. Bất quá ngộp đến nàng thật khó chịu, thở cũng không thở được. Quả nhiên cùng Từ Tử Kỳ tức giận đều là bản thân tự chịu tội.

“Nguyên Họa, đừng buồn bực, mau ra đây.” Từ Tử Kỳ vừa kéo chăn vừa nói. Thế nhưng Nguyên Họa vẫn không chịu buông tay, sống chết lôi kéo không cho Từ Tử Kỳ xốc lên.

Nguyên Họa vẫn còn rất khó chịu, ai ghét bỏ nàng cũng không sao cả, chỉ là Từ Tử Kỳ ghét bỏ nàng làm nàng cảm thấy mình đặc biệt biến thái.

Từ Tử Kỳ thấy Nguyên Họa bướng bỉnh, buông lỏng tay ra nói “Nguyên Họa, tôi đếm đến ba, nếu như em không ra thì đi ra ngoài trên ghế sa lon ngủ. Tôi cũng không muốn em ngộp chết ở trên giường của tôi.” Kỳ thực Từ Tử Kỳ cũng không muốn nói như vậy, nhưng mà kéo không ra để cùng Nguyên Họa nói chuyện rõ ràng, chỉ có thể xuất chiêu đe dọa.

Nguyên Họa thì sao, hiện tại đang nổi nóng, lại ủy khuất như thế, vừa nghe Từ Tử Kỳ vừa nói như vậy, người ta lại ghét bỏ mình, không đợi Từ Tử Kỳ đếm liền vén chăn lên, cuộn chăn đi ra phòng khách.

Lúc Từ Tử Kỳ thấy Nguyên Họa vén chăn lên mới cảm thấy có chút an tâm, thế nhưng một loạt động tác sau đó làm nàng bối rối. Nguyên Họa cứ như vậy đi ra phòng khách, ngay cả một ánh mắt cũng chưa từng cho nàng. Từ Tử Kỳ nhìn cửa phòng rộng mở, nhìn thân ảnh của Nguyên Họa, trong lòng cũng rất khó chịu. Nàng không biết thì ra tính tình Nguyên Họa dễ nóng nảy như vậy, một người ngồi đó, nhìn tên tiểu tử làm ỏ trên ghế sa lon kia thật lâu, mới đứng dậy ra khỏi phòng ngủ.

“Nguyên Họa, đứng dậy, trở lại ngủ.” Từ Tử Kỳ ngồi chồm hồm xuống nói với Nguyên Họa đang nhắm mắt, giọng nói dịu dàng như nước chảy. Thế nhưng Nguyên Họa người ta không cảm kích a, còn giả bộ ngủ, không nhúc nhích một chút.

“Nguyên Họa, dậy đi, nhanh lên một chút, ngủ ở đây không thoải mái.” Từ Tử Kỳ thấy Nguyên Họa vẫn không chịu để ý mình, liền làm càn, lôi kéo cánh tay của Nguyên Họa lắc lắc.

Nguyên Họa thật sự bị Từ Tử Kỳ lắc đến khó chịu, bắt đầu dī mở mắt ra. Nhìn Từ Tử Kỳ thản nhiên nói “Em quen ngủ một mình.” Mượn cớ, tuyệt đối là mượn cớ. Vừa rồi ai liều mạng muốn cùng Từ Tử Kỳ ngủ đây nhỉ.

Từ Tử Kỳ làm sao để ý tới lý do thoái thác như thế của Nguyên Họa chứ, mị nhãn xuất ra, giải thích “Nguyên Họa, em không cần vì chuyện mới vừa rồi mà không vui, tôi thật thích em đối với tôi như vậy, cũng không cần em nói xin lỗi với tôi!”

Từ Tử Kỳ hiểu rõ Nguyên Họa rốt cuộc vì chuyện gì mà rối rắm, không phải là mới vừa rồi cùng mình hôn, mình phân tâm suy nghĩ mà bắt đầu suy nghĩ lung tung sao. Thế nhưng có đôi khi Từ Tử Kỳ lại cảm thấy Nguyên Họa thật đúng là cũng không phải dần vừa, cũng không phải ngốc vừa. Vì sao mình làm rõ ràng như vậy, nàng vẫn không hiểu chứ? Nếu như ghét bỏ nàng, làm sao đồng ý cho nàng ở lại ngủ chứ? Thế nhưng cái tên đại ngốc này phản ứng luôn trì độn như vậy, Từ Tử Kỳ âm ức.

Nguyên Họa nghe Từ Tử Kỳ giải thích xong, nghĩ lại nghĩ. Có vẻ đúng thật là mình suy nghĩ nhiều, thế nhưng trong lòng vẫn mơ hồ cảm thấy bất an, vẫn nói với Từ Tử Kỳ “Tử Kỳ, chị thật sự không phải là ghét em hôn chị sao?”

Từ Tử Kỳ cười lắc đầu với nàng, rốt cuộc lúc này Nguyên Họa mới yên lòng, cười lại với Từ Tử Kỳ.

Tùy Từ Tử Kỳ dắt mình vào phòng.

Lúc hai người song song nằm xuống, Nguyên Họa đã sớm không còn tâm tư chiếm tiện nghi của Từ đại mỹ nữ. Trải qua một hồi âm ỉ, một ít tinh lực còn thừa lại đều tiêu hao hầu như không còn, nhắm mắt không được bao lâu thì ngủ mất.

Từ Tử Kỳ nghe được tiếng hít thở dần dần đều đặn của Nguyên Họa, nghiêng người sang ngẩng đầu hôn khẽ lên mi tâm của Nguyên Họa. Nhìn về mặt của Nguyên Họa, trong lòng vẫn còn cảm thấy mờ hồ khó chịu.

Hồi lâu sau, nằm quay về vị trí của mình, nhìn chằm chằm trần nhà, yên lặng nghĩ. Lắc đầu, đem thân người hướng đến sát bên cạnh Nguyên Họa, Nguyên Họa vô ý thức đem người ôm vào trong lòng, tiếp tục ngủ. Từ Tử Kỳ nghe tiếng hít thở và tiếng tim đập của Nguyên Họa, cổ phiến nào trong lòng dần dần vứt bỏ rồi ngủ mất.

Lần đầu tiên, Nguyên Họa lại có thể dậy sớm hơn Từ Tử Kỳ. Nguyên Họa nhúc nhích đầu, muốn giơ tay lên thư giãn gân cốt mới phát hiện tay của mình hình như bị vật gì đè lại. Sau đó thì cảm thấy tay của mình quả thực cũng sắp bị phế, tê muốn chết. Mở mắt ra mới nhìn thấy gương mặt tinh xảo phóng đại của Tử Kỳ hiện ra trước mắt của mình, ngốc lăng một hồi. Cẩn thận rút tay của mình ra, dùng sức quơ quơ. Thật là tê, thật sự là rất tê, tay đều tê đến không có cảm giác, lúc này Nguyên Họa mới phát hiện mỹ nữ dịu dàng không phải người bình thường nào cũng có thể chịu nổi. Không phải mình vừa suýt mất một cánh tay sao.

Từ Tử Kỳ vẫn ngủ say như chết, một chút dấu hiệu tỉnh dậy cũng không có. Dù sao tối hôm qua người ta nửa đêm mới ngủ được, thật sự là không thể trách Từ Tử Kỳ.

Nguyên Họa vẫy tay xong, mới nhìn Từ Tử Kỳ, mỹ nữ chính là mỹ nữ, lúc ngủ vẫn quyến rũ như thế. Trái tim nhỏ của Nguyên Họa bang bang nhảy lên, giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Mỹ sắc trước mặt, không động tâm, làm sao có thể chứ? Ít nhất Nguyên Họa người ta không thể không động tâm, cũng không biết tim kia đập nhanh gấp bao nhiêu lần so với tốc độ bình thường.

Nguyên Họa thật sự tỉ mỉ quan sát về mặt lúc ngủ của Từ Tử Kỳ, trước kia lần nào cũng bị hành vi của Từ Tử Kỳ sợ đến trực tiếp chạy trốn. Chỉ có lần này là nghiêm túc quan sát Từ đại mỹ nữ.

Đột nhiên Nguyên Họa cảm thấy mình thực sự hạnh phúc a, một đại đại mỹ nữ như thế, sau này sẽ là của riêng nàng. Nhất thời trong lòng liền dắc ý không chịu được, vui vẻ nhìn chằm chằm Từ Tử Kỳ bên trái một chút bên phải một chút, nhìn thế nào cũng không đủ. Hơn nữa tối hôm qua Từ Tử Kỳ cũng nói không bài xích hành động thân thiết của mình. Nguyên Họa vẫn còn nghĩ có khi nào Từ Tử Kỳ vẫn không có thói quen thể hiện cử chỉ thân mật với nữ tử không? Cho nên cũng chỉ nhìn Từ Tử Kỳ, không có làm ra hành động quá phận gì.

Nguyên Họa tin tưởng, có một ngày Từ Tử Kỳ sẽ quen. Chỉ cần mình cho nàng thời gian là được, dù sao Từ Tử Kỳ cũng thích mình. Nghĩ thông suốt mấy thứ này, tâm tình của Nguyên Họa đương nhiên cũng tốt hơn nhiều. Không có lại rối rắm khó chịu giống như tối hôm qua.

Nguyên Họa sâu sắc nghĩ lại bản thân, lần nào cũng dễ dàng hành động theo cảm tính, rất nhiều chuyện căn bản là không có nghĩ đến cảm giác của Từ Tử Kỳ, còn vô cớ ăn nhiều dấm chua như thế. Đều là do Từ

Tử Kỳ nuông chiều mình, lần nào cũng là Từ Tử Kỳ lùi trước một bước, Nguyên Hòa nghĩ như vậy thì cảm thấy mình so với Từ Tử Kỳ, mình yêu thực sự chưa đủ.

Nguyên Hòa thừa nhận mình bá đạo, cũng đặc biệt dễ bộc phát tính trẻ con, lại thích nổi cáu. Thế nhưng những thứ này đều chỉ đối với một mình Từ Tử Kỳ, mặc dù mình cũng hiểu mình quá đáng, nhưng mà sửa không được.

Lúc này Nguyên Hòa mới phát hiện Từ Tử Kỳ đối với mình mà nói vô đặc biệt, chính là một sinh mệnh đặc biệt. Từ trước đến giờ Nguyên Hòa luôn cho rằng mình là người lý trí, thế nhưng trước mặt Từ Tử Kỳ, lý trí gì đó cũng không biết chạy đi nơi nào. Lòng dạ cũng chỉ có Từ Tử Kỳ, cũng chỉ có người này chiếm toàn bộ trái tim mình, tất cả tâm tư đều vì tiểu mỹ nhân trước đang bình yêu ngủ trước mắt này mà phập phồng.

Nguyên Hòa cũng biết mình rất giỏi đóng kịch, ngày thường nàng như vậy cũng chỉ là một cái túi da, đóng kịch tuyệt đối không khó, hơn nữa Nguyên Hòa giả tạo tương đối có kỹ thuật. Chỉ ít cho tới bây giờ Từ đại mỹ nữ đều không biết Nguyên Hòa còn có một mặt phức tạp như thế, chỉ cho rằng Nguyên Hòa vừa ngây ngô vừa ngốc nghếch, có lúc thực sự bị Nguyên Hòa EQ* thấp như vậy làm cho tức giận đến hộc máu. Nhưng những thứ đó là biểu tượng của Nguyên Hòa, thực chất đẳng cấp phức tạp của Nguyên Hòa còn hơn Nguyên ba nhiều lần. Chỉ ít Nguyên mẹ và Nguyên Hải vẫn nhìn thấu hai vị phức tạp vương nhà mình.

*Emotional Quotient: chỉ số cảm xúc

Nguyên Hòa lấy tay chạm nhẹ gương mặt của Từ Tử Kỳ, nhẹ nhàng vuốt ve một chút. Thở dài một hơi, hôn nhẹ lên môi mềm của Từ Tử Kỳ. Lướt qua một chút liền rời ra.

Từ Tử Kỳ cảm thấy trên mặt có một chút ngứa, biếng nhác mở hai mắt, nhìn thấy Nguyên Hòa đang nhìn nàng chăm chăm. Nét mặt lại chăm chú như vậy, Từ Tử Kỳ chính là lần đầu tiên nhìn thấy Nguyên Hòa chân thành nhìn mình như thế, đáy lòng nổi lên một xúc cảm ngọt ngào. Lan tràn đến toàn bộ cơ thể. Ngẩng lên hôn lên đôi môi gần trong gang tấc của Nguyên Hòa, cũng chỉ nhẹ nhàng hôn xong liền rời ra.

Hai người nhìn nhau cười, hai người đều thích cảm giác nhàn nhạt hạnh phúc như vậy. Trong phòng ngủ tràn ngập bầu không khí ấm áp.

Nguyên Hòa đứng dậy đến WC thay quần áo, nhất định là nàng ngại ngần thay quần áo trước mặt Từ đại mỹ nữ, cho dù là ở trong WC, tim vẫn bang bang mà nhảy lên.

Nguyên Hòa mới nếm thử mùi vị yêu đương, loại cảm giác này làm tim đập lúc nhanh lúc chậm đối với Nguyên Hòa thật sự mà nói chính là quá mức mới lạ. Thế nhưng cảm giác cơ thể nói cho Nguyên Hòa, bản thân rất thích cảm giác như vậy.

Nguyên Hòa thay đồ xong, nhìn lại một chút bộ áo ngủ tối hôm qua Từ Tử Kỳ chuẩn bị cho mình, miệng chu lên, mình vẫn không quen mặc áo ngủ như thế. Suy nghĩ lần sau đến nhà Từ Tử Kỳ có lẽ nên chuẩn bị một bộ đồ ngủ đem theo thì tốt hơn. Lại nghĩ tới tối hôm qua Từ Tử Kỳ cười tinh thần thoải mái, cảm thấy mình hi sinh như vậy có thể đổi lại nụ cười vui vẻ như thế của mỹ nhân thì cũng đủ vốn. Nói thật, nàng rất thích Từ Tử Kỳ tươi cười không có áp lực như thế, không có một chút dối trá, kiểu cách, rất thật, tươi cười thật ngọt ngào xinh đẹp.

Nếu như mình mặc như vậy có thể làm cho Từ Tử Kỳ cả đời đều cười vui vẻ như thế, như vậy Nguyên Hòa vẫn nguyện ý.

Ra khỏi WC, thấy Từ Tử Kỳ còn nằm ổ ở trên giường chưa dậy, tiến lên nói “Tử Kỳ, không phải chị còn phải đi làm sao, mau dậy. Chậm nữa sẽ muộn.”

Từ Tử Kỳ liếc mắt nhìn Nguyên Hòa sau đó quay mặt, cũng không thèm nói với Nguyên Hòa, chỉ là một mình buồn bã không vui. Bất quá biểu hiện như vậy giống như là rất sợ người ta không nhìn ra nàng không vui vậy, Nguyên Hòa chính là đã nhìn ra, Từ Tử Kỳ tức giận vì nàng. Nhưng mà mình cũng không có chọc tới vị đại mỹ nữ này a, tại sao lại tức giận chứ, vừa rồi không phải thật tốt sao? Ấm áp như vậy, tại sao mới vừa quay người lại làm mặt lạnh chứ? Chỉ đi thay quần áo một chút, tránh mặt một chút, không đến mức bởi vì chuyện như vậy mà giận nàng đi.

Từ Tử Kỳ cũng không để ý đến Nguyên Họa ở một bên bởi vì biểu hiện của nàng mà rối rắm, tâm tình của nàng cực kém, đúng là kém tới cực điểm.

Nguyên Họa thực sự nghĩ không ra mình chỗ nào chộc Từ đại mỹ nữ, chỉ có thể liều lĩnh đi hỏi “Tử Kỳ, làm sao vậy?”

Từ Tử Kỳ chỉ giương mắt nhìn Nguyên Họa, đem điện thoại của Nguyên Họa ném cho Nguyên Họa, Nguyên Họa đương nhiên là thuận theo lấy điện thoại di động của mình cầm về. Lúc nhìn thoáng qua, sắc mặt bà một cái liền trắng bệch.

41. Chương 39

Chương 39:

Nguyên Họa cầm điện thoại, lại ngẩng đầu nhìn Từ Tử Kỳ, lại cúi đầu nhìn điện thoại, ai có thể nói cho nàng biết, vì sao ôn thần luôn luôn chiếu cố nàng như vậy chứ?

Thông báo điện thoại hiện : Tiêu Tiểu Dao. Hơn nữa còn là 2 cuộc gọi, nói cách khác sau khi Nguyên Họa đi thay quần áo, Tiêu Tiểu Dao vẫn luôn gọi vào điện thoại của nàng.

Nguyên Họa tưởng chừng sợ, ôi, con người ta lúc bị ai thì uống nước cũng sợ bị sặc a!

Nguyên Họa muốn mở miệng giải thích chút gì đó, thế nhưng có thể giải thích thế nào a, muốn nàng giải thích cái gì đây? Mình và Tiêu Tiểu Dao rất trong sạch, so với nước sôi còn muốn trong sạch hơn mà! Thế nhưng trọng điểm chính là Từ Tử Kỳ tin sao, không tin nha! Sáng sớm như thế liền gọi điện thoại cho mình, nếu như mình ở góc độ của Từ Tử Kỳ, mình cũng phải không tin a!

Nhìn vẻ mặt của Từ Tử Kỳ dần dần trầm xuống, lòng của Nguyên Họa muốn chết đều có.

Một phút trước bầu không khí còn ấm áp ngọt ngào, hiện tại liền trở nên quỷ dị không chịu được như thế, cho dù ai cũng đều không tiếp thu được nha.

Ngay lúc trong đầu Nguyên Họa còn đang suy nghĩ xem làm sao để giải thích rõ ràng, điện thoại di động lại vang lên. Nguyên Họa thật không muốn nhận, thật ra nàng biết rõ hậu quả sau khi nhận được thoại của Tiêu Tiểu Dao. Không chết cũng tàn.

“Nguyên Họa, tại sao em không nghe a. Người ta sáng sớm như thế gọi điện thoại cho em, nhất định là có việc gấp. Nhìn xem, người ta coi trọng em biết bao nhiêu a!” Từ Tử Kỳ quái thanh quái khí nói, vào lỗ tai Nguyên Họa nghe như ma âm.

Thế nhưng Nguyên Họa ngẫm lại cũng có thể Tiêu Tiểu Dao có chuyện gì cũng không chừng, do dự một hồi vẫn nhận.

“Nguyên Họa, sao giờ cậu mới nghe điện thoại a!” Điện thoại vừa thông thì truyền đến thanh âm lo lắng của Tiêu Tiểu Dao.

Nguyên Họa còn tưởng rằng Tiêu Tiểu Dao thực sự đã xảy ra chuyện gì, cũng không đoán hoài tới biểu tình muốn ăn thịt người kia của Từ đại mỹ nữ. Đề nén thanh âm trong điện thoại nói “Tiểu Dao, có chuyện gì. Sáng như vậy gọi điện thoại cho mình, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tiêu Tiểu Dao nghe được Nguyên Họa có chút dồn dập quan tâm, trong lòng hơi cảm thấy được có chút vui vẻ. Nói với Nguyên Họa đầu điện thoại kia “Mình không sao, lúc này mình có gọi điện thoại đến nhà cậu, di nói cậu một đêm không trở về, mình có chút lo lắng cho nên mới gọi cho cậu, cũng may cậu không có việc gì!” Tiêu Tiểu Dao nói tràn đầy yêu thương.

Nguyên Họa âm thầm cau mày, nhưng mà khó nói bây giờ mình ở nhà của Từ Tử Kỳ, chỉ có thể cười ha hả nói “Ừ, mình ở nhà một người bạn, không có việc gì.”

Tiêu Tiểu Dao lúc này mới an tâm, nếu như biết Nguyên Họa ở nhà của Từ Tử Kỳ, trái tim kia đại khái là lần nữa bị treo ngược lên. Đương nhiên Tiêu Tiểu Dao cũng không thể nào nghĩ ra Nguyên Họa lại ở nhà Từ Tử Kỳ.

“Vậy là tốt rồi, buổi trưa cậu rảnh không, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm.” Tiêu Tiểu Dao chính là không bỏ qua một cơ hội nào có thể cũng một chỗ với Nguyên Họa, Nguyên Họa đã không còn làm việc ở Từ thị, hiện tại nhất định là không có việc làm, Tiêu Tiểu Dao chính là nhìn đúng điểm này, đây là lúc có thể hẹn nàng ra ngoài. Đương nhiên không lo lắng Nguyên Họa sẽ cự tuyệt nàng. Thế nhưng nàng chưa nghĩ tới bây giờ bên người Nguyên Họa chính là có Từ đại mỹ nữ trấn giữ a, trừ phi là Nguyên Họa không cần mạng nhỏ, mới chịu đáp ứng nàng cùng nhau ăn cơm.

Nguyên Họa nhìn nhìn Từ Tử Kỳ, mặt càng ngày càng đen, đâu còn dám đáp ứng a, liền vội vàng nói “Há há, ngại quá, Tiểu Dao, lần sau chúng ta cùng nhau ăn cơm đi. Hôm nay không có thời gian, đúng lúc mình có chút việc, trước cứ như vậy. Tạm biệt.” Không đợi Tiêu Tiểu Dao nói, liền trực tiếp nhấn tắt máy.

Tiêu Tiểu Dao còn muốn nói tiếp thì nghe điện thoại truyền tới âm thanh máy bận, tức giận đến giậm chân. Nguyên Họa này thế nào không biết phân biệt như vậy chứ, mình giành thời gian ra để hẹn nàng, cự tuyệt mình, còn cúp điện thoại của mình. Sắc mặt của Tiêu Tiểu Dao cực kỳ khó coi ném điện thoại qua một bên, tức giận bưng bưng cầm gối ôm bên cạnh lên mà giày vò ngược đãi.

Nguyên Họa cũng không tốt đẹp gì, nhìn mình làm Từ đại mỹ nữ tức giận đến xanh mặt. Nguyên Họa âm thầm phiền não, gần đây nhất định là mình chọc phải thần thánh gì rồi mới có thể xui xẻo như vậy.

“Tử Kỳ, cái kia, trưa chị rảnh không, chúng ta cùng nhau ăn cơm nha.” Nguyên Họa nhìn Từ Tử Kỳ thận trọng hỏi.

“Không phải em có Tiêu tiểu thư mỹ nữ như vậy cùng ăn cơm sao, một ngoại nhân như tôi không cần không cần theo góp vui thì tốt hơn.” Từ Tử Kỳ chế nhạo nói, đương nhiên trong giọng nói vẫn là biểu hiện rất bất mãn. Mới sáng sớm Tiêu Tiểu Dao liền gọi điện thoại cho nàng hẹn người, có ý gì đây, Nguyên Họa bây giờ là vật sở hữu cá nhân của Từ Tử Kỳ ta, người nào cũng đừng hy vọng có được.

Nguyên Họa vừa bị Từ Tử Kỳ nói như vậy, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nàng đâu có biết Tiêu Tiểu Dao sáng sớm lại gọi điện thoại cho nàng chứ, thật sự là rất oan uổng, còn chọc cho Từ đại mỹ nữ nhà nàng không vui, ôi. . . Thực sự là bi ai.

“Tử Kỳ, chị đừng hiểu lầm, em và Tiểu Dao không có gì, tui em chỉ là bạn bè bình thường.” Nếu không giải thích nữa thì tại sao mình chết cũng không biết, Nguyên Họa khắc sâu hiểu rõ, nữ nhân ăn dấm chua là một chuyện rất kinh khủng, đặc biệt là Từ Tử Kỳ ghen, càng kinh khủng.

“Ai u, bạn bè bình thường? Nga, tôi rất cuộc thấy được bạn bè bình thường mới sáng sớm lại gọi điện thoại đến hẹn người, lại quan tâm người khác như vậy.” Âm điệu của Từ Tử Kỳ thoáng cao một chút, nàng thật sự không biết là Nguyên Họa rất cuộc khờ thật hay là giả ngu, đầu heo cũng nhìn ra được, Tiêu Tiểu Dao người ta có tình ý với nàng.

Nguyên Họa nghe lời nói châm chọc của Từ Tử Kỳ, ngược lại cũng không giận. Hiện tại Từ Tử Kỳ chính là ghen vì nàng kia, trong lòng ngọt ngào. Phát huy tinh thần da mặt dày của Nguyên thị, đi tới bên cạnh Từ Tử Kỳ, ngồi xuống, nâng gương mặt của Từ đại mỹ, về mặt thành thật nói “Tử Kỳ, em thích là chị, muốn cũng là chị, những người khác thế nào, em không biết, thế nhưng trong lòng em chỉ có chị!”

Đây chính là so với bày tỏ còn rõ ràng hơn, Từ Tử Kỳ nghe vào tai tự nhiên là hưởng thụ gấp đôi, trong lòng ngọt ngào. Hờn dỗi mà trừng mắt Nguyên Họa, tại sao trước đây lại không phát hiện thì ra người kia còn biết nói lời dễ nghe dễ ngọt nha, nhìn thấy việc này cũng sung sướng a.

Thấy Từ Tử Kỳ không nói chuyện, Nguyên Họa còn nói thêm “Trưa nay chúng ta cùng nhau ăn cơm có được không?”

Lúc Từ Tử Kỳ hơi đỏ mặt ngoan ngoãn gật đầu mới phát hiện không thích hợp, tại sao mình đáp ứng chứ. Gắt gao trừng mắt nhìn Nguyên Họa đang cười đến rục rỏ kêu lên “Nguyên Họa.”

Nguyên Họa biết quỷ kế của mình thực hiện được, cười nói “Bà xã đại nhân có gì phân phó.”

“Ai là bà xã của người a?” Từ Tử Kỳ bây giờ mới biết biểu hiện ngu ngốc trước đây của Nguyên Họa này đều là giả vờ, nhìn nàng hiện tại có bao nhiêu xảo quyệt a, còn tùy thời tùy chỗ sàm sỡ nàng. Thế nhưng trong lòng tuyệt không lại ghét đáng vẻ như vậy của Nguyên Họa, Nguyên Họa đối với nàng sẽ có một mặt như vậy.

“Người nào trả lời chính là người đó.” Nguyên Họa cười đến vui vẻ, ôm lấy Từ Tử Kỳ, hôn gương mặt của người ta một cái mới né ra.

“Nguyên Họa, chúng ta đều là nữ, dựa vào cái gì tôi là vợ a, sao em không phải là vợ của tôi chứ? Không được, hơn nữa tôi lớn hơn em còn cao hơn em, kiểu gì cũng là em làm vợ.” Từ Tử Kỳ ngẫm lại, dựa theo lẽ thường mà nói, Nguyên Họa làm vợ mới đúng a. Hơn nữa cái này liên quan đến số phận bị áp trong tương lai, mới không thể thỏa hiệp để cho Nguyên Họa này chiếm tiện nghi đâu.

Nguyên Họa nghe Từ Tử Kỳ nói xong, khuôn mặt tươi cười trong nháy mắt liền sụp xuống, sau đó vẻ mặt sâu khổ, Từ Tử Kỳ nhìn thấy thì lo lắng a. “Tử Kỳ, chị cảm thấy em rất lùn phải không? Ồi...Em cũng biết, không có ai không ngại chiều cao của em a!” Nói đến biểu cảm rất chân thật, rất xúc động, chỉ kém rơi vài giọt nước mắt. Tranh thủ đồng cảm của Từ đại mỹ nữ.

Từ Tử Kỳ sao có thể không biết chiều cao là một chỗ tự ti của Nguyên, lúc này lạnh lùng lạnh miệng, cũng không chú ý liền đem câu nói kia nói ra miệng. Không phải là mình ghét bỏ chiều cao của Nguyên Họa, mặc dù có lúc ôm cảm thấy có chút quái lạ, giống như ôm búp bê nhà nàng, cảm giác kia không giống như ôm một người, nhưng mà cảm giác vẫn rất thoải mái.

“Nguyên Họa, tôi không phải có ý đó. Tôi không ghét bỏ em, em không cần tự ti.” Từ Tử Kỳ thấy ánh mắt của Nguyên Họa dần dần đỏ, vội vàng giải thích. Nàng làm sao biết Nguyên Họa sẽ phản ứng lớn như vậy a. Không phải nói vấn đề chiều cao của nàng có một lần thôi sao, có cần khóc cho nàng nhìn không a.

“Tử Kỳ. Em biết chị cảm thấy em rất lùn, thế nhưng đây cũng không phải là em có thể quyết định a, nếu như muốn làm ông xã của chị nhất định phải cao hơn chị, em nghĩ em không phù hợp.” Nói xong liền một mình âm u đứng dậy muốn đi ra ngoài cửa. Biểu tình kia thực sự làm cho người ta đau lòng a.

Từ Tử Kỳ vội vàng cầm lấy tay của Nguyên Họa nói “Nguyên Họa, tôi không phải có ý đó, tôi thật không có chê em lùn.”

Nguyên Họa từ từ đẩy Từ Tử Kỳ ra, ngữ điệu trầm thấp chậm rãi nói “Em biết trước kia chị quen bạn trai đều rất cao, chê em lùn cũng là bình thường. Không việc gì, em không sao. Em muốn về nhà trước.”

Từ Tử Kỳ nghe Nguyên Họa nói, trong đầu gấp vô cùng a. Không phải chỉ là chuyện phân chồng vợ thôi sao, hai người đều là nữ tính toán nhiều như vậy làm gì chứ? Dù sao mình vẫn thích đáng vẻ bỏ túi này của Nguyên Họa, lại nói mình còn lớn hơn nàng vài tuổi, để cho nàng làm đi. Hạ quyết tâm liền nói “Nguyên Họa, tôi thật là không có ý đó. Em muốn làm chồng vậy thì em làm đi.”

Nguyên Họa vẫn còn làm bộ đáng thương nhìn Từ Tử Kỳ hỏi “Thật sao, chị thật không có ghét bỏ em, cho em làm chồng sao?”

Từ Tử Kỳ ôm quả tim đang đập mạnh một cái, gật đầu với Nguyên Họa.

Ngay sau đó, Nguyên Họa liền cười đến vô cùng sáng lạn. Từ Tử Kỳ đột nhiên có loại cảm giác mình tự bán đứng bản thân, đây là một loại cảm giác rất không tốt, nàng bao giờ bị người đùa giỡn như vậy qua, đều là nàng chiếm tiện nghi người khác. Nhìn cái ánh mắt kia của Nguyên Họa, hận không thể đem người ăn tươi nuốt sống.

Nguyên Họa cảm nhận được ánh mắt kia của Từ Tử Kỳ như muốn ăn thịt người, thoáng kiềm nén lại nụ cười người vật vô hại của mình, vẻ mặt nhếch nhếch nhào tới trước mặt của Từ Tử Kỳ, vừa hôn bẹp một cái thì nói “Tử Kỳ tốt nhất.”

Từ Tử Kỳ người ta chỉ có thể chịu sắp đặt này Nguyên Họa a, tuy rằng trong lòng vẫn có chút không bằng, thế nhưng hai người cùng một chỗ không phải là vì đối phương vui vẻ chút sao? Nếu Nguyên Họa muốn làm chồng thì để nàng làm đi.

Nguyên Hòa thúc giục Từ Tử Kỳ rời giường, còn mình thì đi xuống dưới lầu tiểu khu Từ Tử Kỳ mua bữa sáng cho Từ Tử Kỳ.

Đến rồi tiệm ăn sáng gần đó mua một ít bánh bao cùng sữa nóng liền chạy về nhà của Từ Tử Kỳ.

Chờ hết thấy đều làm xong, Nguyên Hòa mới đưa Từ Tử Kỳ đi xuống lầu đến bãi đỗ xe, vẫy tay hướng Từ Tử Kỳ kêu lên “Tử Kỳ, đừng quên chuyện trưa nay cùng em ăn cơm, em sẽ đến dưới lầu công ty chờ chị, trên đường cẩn thận một chút, đừng lái xe quá nhanh.”

Từ Tử Kỳ nghe tiếng kêu của Nguyên Hòa đồng thời nhìn thân ảnh của Nguyên Hòa trong kính chiếu hậu dần dần xa, khỏe miệng hơi cong lên.

Nguyên Hòa chờ đến xe biến mất trong tầm nhìn mới vui vẻ huyết sáo ra cửa đón xe về nhà.

42. Chương 40

Chương 40:

Về đến nhà, mới phát hiện Nguyên ba Nguyên mẹ đã đi làm.

Nguyên Hòa nhìn ngôi nhà trống rỗng, cảm giác tràn đầy sung sướng lúc này nhất thời hạ xuống vài phần, mặc dù từ nhỏ đến lớn đều sống như vậy, thậm chí có lúc Nguyên ba Nguyên mẹ bận rộn đến mấy tuần cũng không có ở nhà. Hiện tại đã tốt hơn nhiều, cơ bản mỗi ngày đều sẽ về nhà. Chẳng qua là ngày hôm nay dù sao cũng là ngày nàng cảm thấy vui sướng nhất, nhìn nhà vắng vẻ, không biết là cảm xúc gì, có thể là muốn niềm vui của mình chia sẻ cho người nhà đi. Cho dù chuyện cùng Từ Tử Kỳ không thể nói cùng ba mẹ, nhưng mà mình vẫn muốn đem niềm vui của mình đến cho bọn họ.

Nguyên Hòa có chút mất mát về phòng ngủ của mình, mở máy tính, chỉ nhìn màn hình đờ ra. Nghe được tiếng chuông ngoài cửa, mới hoàn hồn lại đi ra mở cửa.

“Chị, sao chị lại ở nhà a?” ngày hôm nay Nguyên Hải nghỉ về nhà, bản thân lại không mang chìa khóa, chỉ ôm may mắn mà ấn chuông cửa nhà mình, hẳn lại không nghĩ tới có người ở nhà mở cửa cho hắn, có thể không chấn động sao? Cũng không thể trách Nguyên Hải, dù sao hắn cũng không biết Nguyên Hòa đã từ chức.

Nguyên Hòa liếc mắt nhìn Nguyên Hải, trực tiếp đi trở về phòng ngủ của mình, cũng không trả lời câu hỏi của Nguyên Hải.

Nguyên Hải buồn bực gãi đầu, nhìn bóng lưng của Nguyên Hòa, trực giác nói với mình, chị hôm nay rất không bình thường, không chọc thì tốt hơn.

Nguyên Hòa trở lại phòng ngủ trực tiếp nằm trên giường, cũng không quan tâm máy tính bên cạnh vẫn còn mở QQ, nhìn trần nhà. Nguyên Hải vào nhà, thay giày, đi về phòng mình. Lúc đi qua cửa phòng Nguyên Hòa thì nhìn vào bên trong, nhìn thấy Nguyên Hòa mắt không chớp nhìn chằm chằm trần nhà, thật sự là rất quái dị.

Nguyên Hải rụt đầu, vẫn còn có chút lo lắng cho chị của hắn, mạo hiểm đi vào phòng Nguyên Hòa. Vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi “Chị, chị sao thế a? Tại sao không đi làm, còn ở chỗ này đờ ra a?” Nguyên Hòa như vậy đúng là từ trước đến giờ Nguyên Hải chưa thấy qua, khó chịu cùng với bất an không nói nên lời.

Nguyên Hòa liếc nhìn Nguyên Hải bên cạnh, lúc này Nguyên Hải sợ đến muốn bỏ chạy lấy người, thực hối hận mình đột nhiên có ý tốt với chị già của mình a. Hắn đúng là khá hiểu Nguyên Hòa, rất hay chính người khác, không phải độc ác bình thường. Mình khi còn bé cũng chịu không ít thủ đoạn của Nguyên Hòa.

Nguyên Hòa nhàn nhạt mở miệng nói “Nguyên Hải, em nói nếu như chị thích một nữ nhân, em có cảm thấy chị có bệnh hay không a, ba mẹ có thể bị chị làm tức chết hay không a?” Trong giọng nói mang theo nhàn nhạt u sầu, giống như tự nói hơn là nói với Nguyên Hải, Nguyên Hải nghe được cũng cảm thấy lo lắng.

Thế nhưng Nguyên Hải nghe rõ lời của chị hắn nói với hắn, thích nữ. Nguyên Hải trầm tư một chút mới lên tiếng “Chị, có phải chị thích nữ nhân không? Nếu không chị cũng không hỏi em như vậy.”

Nguyên Họa không có nhìn Nguyên Hải, ánh mắt mờ mờ nhìn trần nhà, sững sờ một hồi, lúc Nguyên Hải đang định đặt câu hỏi, gật đầu.

Trong lòng Nguyên Hải thất kinh, tràn đầy khó hiểu nhìn Nguyên Họa, sau đó vòng xung quanh chân mày co lại, như là đang suy tư cái gì, được một lúc sau mới đứng nói với Nguyên Họa “Chị, mặc kệ chị thích là ai, em cũng sẽ ủng hộ chị! Bởi vì chị là chị của em, em chỉ hy vọng chị hạnh phúc, chẳng qua là chỗ ba mẹ, em thực sự không thể đảm bảo. Nếu là ba thì tương đối dễ, thế nhưng cửa của mẹ không dễ qua.” Nguyên Hải nói chân thành tha thiết, tuy rằng Nguyên Họa luôn khi dễ hắn, nhưng mà từ nhỏ người chị này cũng thật tâm yêu thương mình. Cho tới bây giờ cũng không cho phép người khác khi dễ hắn, còn nhớ lúc tiểu học năm nhất, hắn bị một tên mập cùng lớp khi dễ. Sau khi Nguyên Họa biết thì không nói hai lời, kéo hắn đi theo cho tên mập một cái tát, lúc đó tên mập bị đánh choáng váng, khóc lóc chạy về nhà. Sau đó phụ huynh tên kia mang theo tên mập đến nhà hắn chỉ trích. Mặc dù ba mẹ yêu thương chị của hắn, nhưng mà phụ huynh người ta cũng đã đến nhà đòi nói lý, lúc này liền đem chị của hắn ra mà dạy dỗ một trận, chỉ kém ra tay đánh chị của hắn. Hắn hiện tại cũng còn rõ ràng nhớ kỹ, chị hắn quật cường không nói xin lỗi với đối phương một câu, cuối cùng người nhà kia đành phải thôi, dẫn tên mập đi về. Sau đó, chị hắn mới nói với ba mẹ “Ai kêu tên mập kia ức hiếp em con, em con là người hắn có thể dễ dàng ức hiếp sao? Ai ức hiếp em con con cùng người đó liều mạng.” Nói xong thì chạy đi, một mình ngồi xồm ở cầu thang khóc, cảm thấy mình thật sự là chịu ủy khuất. Lúc này Nguyên ba Nguyên mẹ mới phát hiện mình hiểu lầm con gái nhà mình, vừa tự trách, kêu Nguyên Hải đang khóc đỏ mũi đưa chị hắn về phòng. Nguyên Hải đi xuống lầu thấy Nguyên Họa thân thể lớn hơn hắn không được bao nhiêu đang núp ở thang lầu khóc thút thít, vai hơi run lên. Từ nay về sau hắn thề nhất định phải đối đãi thật tốt với người chị này của hắn, đó là lý do vì sao Nguyên Hải không muốn làm việc trong chính phủ, mà là vì chị của mình đi học học viện sĩ quan, sau đó đi thi nhân viên công chức. Hắn hiểu bản thân có quyền có thể mới có thể bảo vệ tốt người mình muốn bảo vệ.

Lúc đó Nguyên ba Nguyên mẹ đều không ngờ tới Nguyên Hải sẽ chọn học viện sĩ quan, con của mình mình có thể không rõ sao? Chỉ là cũng không phản đối, đây là số phận bọn họ chọn cho mình, người khác không thể nào can thiệp. Ở phương diện này, Nguyên ba Nguyên mẹ tương đối tiến bộ, không can thiệp vào quyết định quan trọng trong cuộc sống của hai chị em họ, bọn họ chỉ là cho chúng một ít ý kiến, sau đó để cho chúng tự quyết định cuộc sống mình muốn.

Lúc này Nguyên Họa mới ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt kiên định của Nguyên Hải, nhàn nhạt cười nói “Em trai, cảm ơn em!”

Nguyên Họa cũng không thường kêu Nguyên Hải là em trai, ngày thường thì đều kêu tên thật của Nguyên Hải, lúc này kêu Nguyên Hải là em trai, Nguyên Hải còn choáng váng một lúc. Ngay góc nhìn Nguyên Họa cười, thực sự là ghen di truyền a, hai chị em cười đều rất giống một người a!

“Chị, nữ nhân chị thích là ai a?” Nhiều chuyện, không còn là quyền lợi của nữ nhân. Bây giờ nam nhân cũng rất nhiều chuyện. Nguyên Hải chính là một thành viên trong đó.

“Ách. . . Chính là sếp của chị mày.” Nguyên Họa dừng một chút mới trả lời câu hỏi của Nguyên Hải.

“A, chị nói chính là Từ Tử Kỳ kia sao? Chị, không phải chị nói nàng không tốt sao, làm sao lại thích được a? Hơn nữa, cái kia, chị, em nói chị đừng đánh em, há há!” Câu trả lời của Nguyên Họa chính là làm cho Nguyên Hải giống như bị sét đánh.

“Chú mày nói.”

“Chị. Chị xác định Từ Tử Kỳ sẽ thích chị sao?” Nguyên Hải run rẩy liều mạng hỏi, bị Nguyên Họa hung tợn liếc mắt, bật người nhảy ra xa ba trượng* nói “Chị, em chỉ hỏi một chút, há há. . .”

*đơn vị đo, 1 trượng = 10 thước ~ 4 mét

Nguyên Họa ngồi dậy nói “Em trai, có phải là em cũng hiểu được Từ Kỳ nàng không có khả năng thích người như chị phải không a?” Mặc dù là cười hỏi, thế nhưng trong giọng nói vẫn tràn đầy vẻ u sầu và vô tận mất mát.

Nguyên Hải muốn an ủi Nguyên Họa, thế nhưng cuối cùng vẫn thành thật mà gật đầu, hắn không muốn chị của hắn luân hãm quá sâu, nếu không nhất định sẽ rất khó chịu. Ở trong lòng của Nguyên Hải, thiên kim

đại tiểu thư Từ Tử Kỳ cao cao tại thượng như vậy không có khả năng thích người như chị của hắn. Tuy rằng trong lòng hắn bà chị của hắn cũng rất có mị lực. (thằng em này được :)))

Nguyên Họa nghe xong, nhẹ giọng nói “Chị nghĩ cũng như thế, ha hả, làm sao có thể chứ? Nàng làm sao có thể thích người như chị mày chứ.” Không biết là nói cho Nguyên Hải nghe hay là nói cho mình nghe.

Nguyên Hải cảm thấy hôm nay Nguyên Họa thực sự không giống bà chị hắn nhìn từ nhỏ đến lớn, chị hắn vẫn luôn là một người tràn đầy tự tin, chưa bao giờ suy sụp tinh thần như vậy.

Nguyên Hải kéo Nguyên Họa còn nằm đó mờ mịt nhìn trần nhà nói “Chị, chúng ta thích người khác không thích nàng có được không? Nàng sẽ không tiếp nhận chị, chị nên sớm hết hy vọng đi.”

Nguyên Họa nhìn Nguyên Hải mới thản nhiên nói “Không còn kịp rồi, chị mày đã tỏ tình với nàng, cũng đã xác lập quan hệ người yêu.” (mình mà là Nguyên Hải, nghe đến đây cũng học máu tức chết :)))

Câu hỏi của Nguyên Họa giống như là một đạo sấm sét giữa trời quang bỗng lên trên người của Nguyên Hải, sững sốt một lúc, Nguyên Hải mới gằm thét với Nguyên Họa “Chị ở đây mất mát cái quái gì, thật là. Đều đã xác lập quan hệ người yêu.” Phản ứng của Nguyên Hải và Từ Kiều có chín phần giống nhau, đồng dạng là bị sét đánh trong ngoài cháy sém, còn một phần không giống đó là, Nguyên Hải là chúc phúc chị hắn và cảm thấy vui vẻ thay cho Nguyên Họa, còn Từ Kiều thì phần nộ cộng thêm bi ai.

“Chú mày biết cái gì, không phải em cũng nghĩ Từ Tử Kỳ chính là không có khả năng thích người như chị sao?” Nguyên Họa bị Nguyên Hải gằm thét như thế gào cũng bốc hỏa. Đập vào gáy của Nguyên Hải nói.

“Chị, chị nhẹ tay chút, nếu không sẽ bị chị đánh cho gốc.” Nguyên Hải nhảy ra nói. Bà chị này trở lại bình thường chỉ biết ức hiếp hắn. Thật là. Mình chính là em ruột của nàng a, tại sao ra tay nặng như vậy chứ? Nguyên Hải sờ đầu, ở trong lòng oán trách.

“Em tự tìm.” Nguyên Họa trắng mắt liếc Nguyên Hải nói.

“Ách. . . Chị, việc gì cũng luôn luôn có ngoại lệ không phải sao? Có thể khẩu vị của Từ Tử Kỳ là người như chị đi, nói không chừng là vậy, chị cũng đừng suy nghĩ nhiều.”

“Em nghĩ khả năng ngoại lệ cao bao nhiêu đây ?” Nguyên Họa tay chống đầu hỏi thằng em trai đang đứng rất xa.

“Ách. . .” Nguyên Hải cầm nín, đích thực, hắn cũng cho rằng đây là tuyệt đối không có khả năng. Xác suất trên căn bản là 0. Chỉ là nếu như nói ra khỏi miệng, chắc chắn sẽ phải bị bà chị của hắn ngũ mã phân thây.

Nguyên Họa nhìn ánh mắt của Nguyên Hải chính là nên hay không nên nói ra đáp án cho người ta biết không đây, Nguyên Hải âm thầm kêu khổ a. Trái lương tâm nói “Chị, em cho rằng khả năng như vậy cũng thật lớn, tình yêu không phải ai cũng nói chính xác được, lúc đến ta ngăn không được, lúc đi ta cản không được. Thích người nào cũng là việc ta không khống chế được.”

Nguyên Họa nghe Nguyên Hải nói, cảm thấy Nguyên Hải nói cũng có đạo lý, nàng cũng là không nghĩ tới mình sẽ thích nữ nhân như Từ Tử Kỳ vậy a! Cuối cùng lại thích không phải sao?

Trong lòng của Nguyên Họa lòng yên tĩnh rất nhiều, nói với Nguyên Hải “Buổi trưa chị không ăn ở nhà, nếu như ba mẹ trở về hỏi chị, em cứ nói chị cùng bạn bè ra ngoài ăn cơm.”

Nguyên Hải tà tà nói “Chị, có phải chị ra ngoài ăn cùng Từ Tử Kỳ không a?”

Nguyên Họa ném gối về phía Nguyên Hải kêu lên “Chú mày sao lại nhiều chuyện như thế a!”

Nguyên Hải né người nói “Chị, có phải hay không nha!” Ăn vạ nói, Nguyên Họa chấn động đến nổi da gà rơi đầy đất. Da đầu tê dại nói “Nguyên Hải, chị phát hiện chú mày thật ghê tởm, đúng rồi, sợ chú mày. . .”

Nguyên Hải lúc này mới hài lòng nói “Chị, nhớ kỹ lần sau dẫn về cho em xem, há há.” Nói xong liền chạy về phòng của mình. Để lại Nguyên Họa gào thét “Đó là chị dâu của mày, không phải anh rể, chú mày ngu ngốc! ! !”

43. Chương 41

Chương 41:

Sau khi cùng Nguyên Hải âm ỉ một trận cũng đã hơn mười giờ.

Đứng lên đến WC tắm một cái, thay một bộ quần áo đơn giản đi xuống lầu đón xe đến Từ thị.

Nguyên Họa tới Từ thị cũng không có đi vào, nàng biết hiện tại mình cùng Từ Tử Kỳ quan hệ không bình thường, hơn nữa mình cũng không còn là nhân viên của Từ thị, luôn xuất hiện ở Từ thị thì có chút lạ. Ở sâu trong nội tâm, bản thân Nguyên Họa ý thức muốn bảo vệ tốt Từ Tử Kỳ, nàng biết nếu để cho người khác biết quan hệ giữa nàng và Từ Tử Kỳ, nhất định là có ảnh hưởng rất lớn. Dù sao Từ Tử Kỳ cũng là người thừa kế Từ thị, nếu như để người khác biết quan hệ giữa nàng và Từ Tử Kỳ, cũng là một phiền toái lớn. Nghĩ tới đây, Nguyên Họa không khỏi buồn bã, lẽ nào quan hệ của các nàng cũng chỉ có thể ở trong bóng tối như vậy sao, lẽ nào cả đời này cũng không thể công khai sao?

Nguyên Họa vui ở tiệm cà phê đối diện Từ thị nhắn tin cho Từ Tử Kỳ.

“Tử Kỳ, chị sắp xong chưa?”

Từ Tử Kỳ đang họp, điện thoại di động căn bản là không có để ở trên người, đặt ở trên bàn phòng làm việc, đương nhiên là không thấy được tin nhắn của Nguyên Họa. Nguyên Họa đợi nửa ngày cũng không thấy Từ Tử Kỳ trả lời tin nhắn của mình, mà lúc này cũng đã đến giờ tan sở. Nguyên Họa có chút không vui, dù sao đây cũng là lần đầu tiên ăn cơm từ khi các nàng xác lập quan hệ, hơn nữa sáng sớm nàng dặn đi dặn lại chuyện trưa nay ăn cơm cùng Từ Tử Kỳ. Nhưng bây giờ thì sao, đừng nói người của Từ Tử Kỳ, ngay cả cái bóng cũng còn không thấy. Tin nhắn cũng không trả lời, gọi mấy lần cũng là không ai nghe. Nguyên Họa cũng không biết sau đó mình uống bao nhiêu ly cà phê, nói chung uống đến nàng cảm thấy bụng căng lên cũng không thấy Từ Tử Kỳ trả lời.

Nguyên Họa biết Từ Tử Kỳ bận rộn, nhưng mà đôi lúc cũng nên giành thời gian để hai người cùng một chỗ chứ.

Thế nhưng Nguyên Họa khẳng định không biết, ngày hôm nay Từ Tử Kỳ được ủy nhiệm làm tổng tài của Từ thị. Ông nội của người ta vừa kéo Từ Tử Kỳ cùng tán gẫu đây.

Từ Tử Kỳ đương nhiên cũng nóng ruột, nhìn thời gian đã qua 12 giờ, mà điện thoại di động nhưng lại đặt trong phòng làm việc. Nàng biết nhất định là Nguyên Họa đang đợi nàng, liền có chút không yên lòng ứng phó Từ Vạn Hồng.

Từ Vạn Hồng cũng là lão Khương*, tự nhiên là nhìn ra bộ dáng không yên lòng của cháu gái hần, hỏi thăm một chút chuyện vụn vặt của công ty liền thả người.

*già dặn kinh nghiệm

Từ Tử Kỳ vội vàng trở về phòng làm việc của mình nhìn điện thoại di động một chút, Nguyên Họa gọi 8 cuộc, nhắn hơn mười tin. Từ Tử Kỳ nhìn điện thoại di động thở dài một hơi, gọi lại, vừa mới đổ một tiếng đã được Nguyên Họa nghe.

“Tử Kỳ, rốt cuộc chị cũng xong rồi à?”

Từ Tử Kỳ nghe thanh âm của Nguyên Họa vẫn còn bình thường mới yên lòng nói “Nguyên Họa, xin lỗi. Lúc này tôi có một cuộc họp, em chờ lâu rồi phải không, em đang ở đâu tôi đến tìm em.”

Về phần Nguyên Họa tại sao lại có giọng điệu tốt như vậy đây, cái này phải nhờ tiểu Mạc, đồng chí Mạc Tiểu Bối, chuyện là nàng trùng hợp đến quán cà phê Nguyên Họa đang ngồi mà mua cà phê. Vì vậy nhìn thấy Nguyên Họa ngồi ở bên cạnh cửa sổ, đi lại chào hỏi, thế nhưng người ta cũng là tiêu biểu nhiều chuyện a. Liền đem chuyện Từ Tử Kỳ họp được ủy nhiệm Tổng tài nói cho Nguyên Họa.

Nguyên Họa nghe xong mới nguôi giận, thế nhưng lại nghĩ đến sau này Từ Tử Kỳ phải chịu áp lực nhiều hơn, rất là đau lòng. Cho nên lúc nhận được điện thoại của Từ Tử Kỳ, cũng không chất vấn, mà chỉ là hơi đau lòng thăm hỏi.

“Em ở quán cà phê đối diện công ty, chị không cần đến. Rất dễ chú ý, chúng ta đến nhà hàng lần đầu tiên chị kéo em đi đi”

“Nga. Được rồi, vậy em chờ tôi đến ngay.” Trong lòng Từ Tử Kỳ cảm thấy ảm áp, nàng biết Nguyên Họa là sợ hai người bọn họ quá thân mật sẽ cho tạo phiền toái không cần thiết cho nàng.

Nguyên Họa ra khỏi quán cà phê đón một chiếc xe, chạy đến nhà hàng. Từ Tử Kỳ cũng mang về mặt hưng phấn lái xe cùng đến nhà hàng.

Đến nơi, Nguyên Họa chọn vị trí hai người gần cửa sổ. Gọi thức ăn trước, nàng biết Từ Tử Kỳ tới thì có thể ăn ngay. Thời gian kém bao nhiêu, Từ Tử Kỳ vừa ngồi xuống, phục vụ đã đem thức ăn lên.

Nguyên Họa cười nói Từ Tử Kỳ “Tử Kỳ, ăn nhanh đi.”

“Ừ.” Từ Tử Kỳ có chút ngoan ngoãn trả lời. Liền cầm đũa lên ăn.

Nguyên Họa cứ như vậy nhìn Từ Tử Kỳ, ngược lại mình quên ăn cơm, Từ Tử Kỳ buồn cười nhìn người đang nhìn chăm chăm nàng không chớp mắt nói “Em không ăn sao, nhìn chăm chăm tôi làm gì chứ, trên mặt tôi mọc ra thêm cái gì sao?”

Nguyên Họa lắc đầu ngây ngốc nói “Không có, tú sắc khả cơm*. Há há.”

*sắc đẹp có thể thay cơm :))

Từ Tử Kỳ gấp một miếng thịt chặn miệng của Nguyên Họa nói “Em chỉ biết đồ ngon đồ ngọt.”

Nguyên Họa há há cười khúc khích, đem miếng thịt Từ Tử Kỳ mới uy nuốt vào trong bụng nói “Em còn muốn.”

Từ Tử Kỳ lắc đầu nhìn nàng nói “Tự gấp.” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, thế nhưng trên tay vẫn gấp thịt đưa tới miệng Nguyên Họa.

Một bữa cơm ăn rất vui vẻ, nhưng mà vẫn xuất hiện một màn không hòa hài. Nguyên Họa cảm thấy lần đầu tiên ăn mình nên trả tiền, thế nhưng Từ Tử Kỳ sớm hơn một bước đưa ra thẻ tín dụng. Nguyên Họa nhìn Từ Tử Kỳ, bộ dạng có chút mờ mịt. Từ Tử Kỳ chỉ là vừa cười vừa nói “Hiện tại em không có việc làm, hay là để tôi đi.”

Nguyên Họa muốn phản bác, nhưng mà đích thật là mình không có việc làm, lại nghĩ đến Tiêu Tiểu Dao gọi nàng đi làm thì vừa muốn cùng Từ Tử Kỳ thương lượng một chút, điện thoại của Từ Tử Kỳ liền vang lên.

“Alo. . .”

“...”

“Được, tôi lập tức quay lại.” Từ Tử Kỳ cúp điện thoại, xin lỗi nhìn Nguyên Họa nói “Nguyên Họa, công ty tôi xảy ra một chút việc, tôi cần lập tức trở lại xử lý, em về nhà trước đi nha.”

Nguyên Họa không biết trong điện thoại nói cái gì, nhưng nhìn dáng vẻ Từ Tử Kỳ gấp gấp như vậy, vẫn để Từ Tử Kỳ trước tiên trở về công ty.

Tuy rằng trong lòng có chút không tình nguyện, thế nhưng ai kêu nàng thích chính là đại mỹ nữ Từ Tử Kỳ chứ! Những hi sinh này là tất nhiên.

Nguyên Họa một mình ngồi xe bus trở về nhà, một buổi chiều đều làm ỏ ở nhà xem phim.

Đến tối Từ Tử Kỳ cũng không có nhắn cho nàng một tin nào, Nguyên Họa thỉnh thoảng mà cầm điện thoại di động muốn nhắn tin cho Từ Tử Kỳ, nhưng mà lại sợ quấy rầy đến công việc của Từ Tử Kỳ, chỉ có thể đành thôi.

Sau khi Nguyên ba Nguyên mẹ về nhà, thấy Nguyên Họa đã ở nhà. Cũng không có hỏi đứa nhỏ này tối hôm qua đi đâu, nhị lão bọn họ rất yên tâm đối với Nguyên Họa, luôn nghĩ Nguyên Họa ở bên nhà Từ Kiều, nhưng mà bọn hắn trăm triệu không ngờ Nguyên Họa căn bản không phải đến chỗ Từ Kiều, mà là qua đêm ở nhà con dâu tương lai. Lại còn thiếu chút nữa thì xảy ra một ít chuyện không phù hợp với trẻ em.

Lúc nấu xong cơm mới gọi Nguyên Hòa và Nguyên Hải ra ăn cơm, trên bàn cơm Nguyên ba đột nhiên nói đến buổi trưa hôm nay dự án hợp tác phòng ở giữa Từ thị và Tiêu thị còn có Lý thị kia xảy ra sự kiện sụp tầng, dẫn đến công nhân tử vong tại chỗ. Chuyện này làm cho đảng bộ thành phố A hết sức coi trọng, thậm chí ngay cả Tỉnh ủy cũng chú ý chuyện này. Ba công ty này là công ty nổi danh trong nước, xuất hiện tai họa về vấn đề an toàn như thế, đúng là không nên a.

Nguyên Hòa vừa nghe đến chuyện của Từ thị thì dựng lỗ tai lên nghe, sau khi nghe xong chuyện cũng ăn không vô nữa. Vội vàng trở về phòng ngủ của mình gọi điện thoại cho Từ Tử Kỳ, cũng chỉ có Nguyên Hải mới biết được bà chị của hắn bị gì. Mà Nguyên ba Nguyên mẹ thì lại cho rằng Nguyên Hòa gọi điện thoại cho Tiêu Tiểu Dao.

“Alô. . . Nguyên Hòa.” thanh âm của Từ Tử Kỳ tràn ngập uể oải, chuyện ngày hôm nay xuất hiện quá đột nhiên, nàng thân là tổng tài của Từ thị đương nhiên là phải đích thân xử lý. Thế nhưng thật không ngờ những ký giả kia quần quít như vậy, mỗi khi hỏi đến nàng phải vắt hết óc đến nổi tức giận bằng lòng bỏ qua.

Nguyên Hòa nghe thanh âm tràn đầy mệt mỏi của Từ Tử Kỳ, đau lòng cũng đều đau lòng muốn chết. Mới lên tiếng “Tử Kỳ, chị không sao chứ.”

Trên mặt của Từ Tử Kỳ xuất hiện nụ cười lần thứ nhất từ sau khi phát sinh chuyện này, nói với điện thoại “Tôi không sao, Nguyên Hòa, tôi nhớ em! Đêm nay em qua đây không?”

Từ Tử Kỳ thực sự cảm thấy rất mệt mỏi, vừa phát sinh chuyện này, nàng liền chạy tới hiện trường trước tiên, theo sau thì chạy đi bệnh viện, ở ngoài cửa phòng phẫu thuật bồi hồi mấy giờ, cuối cùng bác sĩ tuyên bố tử vong. Vừa làm tốt việc giải quyết tốt hậu quả, sau đó trở lại công ty liền vội vàng triệu tập chiêu đãi ký giả. Thế nhưng những ký giả kia lại bắt được tai họa về vấn đề an toàn này không chịu buông tay. Lại muốn nàng cho thân nhân người chết một giao phó rõ ràng. Từ Tử Kỳ cũng không phải lần đầu tiên cùng ký giả giao tiếp, thế nhưng đối mặt với ký giả xảo quyệt như vậy vẫn là lần đầu tiên, thiếu chút nữa không khống chế được cơn tức của mình, đá ghế bỏ đi. Cuối cùng vẫn đành kiềm nén cơn giận, kiên nhẫn ứng phó những ký giả này.

Vừa nghỉ ngơi một chút, lại phải xử lý chuyện xây dựng của công ty. Nhưng lại nhận công văn chính phủ yêu cầu tạm dừng công trình, Từ Tử Kỳ cảm thấy mình đều phải đem tất cả khí lực ra dùng hết. Thế nhưng nàng vẫn phải kiên trì.

Nguyên Hòa suy nghĩ một chút mới lên tiếng “Ừ, tối nay chị đến phòng trọ của em đi. Gần công ty chị một chút.”

Lại trò chuyện một hồi mới cúp điện thoại, Nguyên Hòa biết bây giờ còn có rất nhiều việc chờ Từ Tử Kỳ xử lý, cũng không dám làm chậm trễ.

Nguyên Hòa ra cửa nói với Nguyên ba Nguyên mẹ “Ba mẹ, tối nay con quay về phòng trọ ngủ, không ngủ ở nhà.”

Nguyên ba Nguyên mẹ tuy rằng buồn bực con gái mình vì sao ở nhà thật tốt không ở lại đi phòng trọ ngủ, thế nhưng cũng không có hỏi gì nhiều, chỉ dặn Nguyên Hòa trên đường cẩn thận một chút. Nguyên Hải nói với Nguyên Hòa “Chị, cẩn thận một chút.” Thế nhưng chính là ba chữ cẩn thận chút đè nặng thanh âm, Nguyên Hòa tự nhiên là hiểu được ý tứ trong lời nói của Nguyên Hải, mỉm cười rục rờ trả lời Nguyên Hải “Chị biết.” liền ra khỏi nhà.

Nguyên Hòa về tới phòng trọ, quét dọn một trận. Lại tắm một chút mới làm ổ trên sofa xem kịch trên TV. Nhưng mà kim đồng hồ treo tường đều đã qua 11 giờ, Từ Tử Kỳ lại còn chưa đến. Nguyên Hòa có chút tâm phiền ý loạn. Cầm điện thoại di động lên gọi cho Từ Tử Kỳ, reo nửa ngày cuối cùng cũng có người nhận.

“Alo, Tử Kỳ. . .”

“Alo, Nguyên Hòa là tôi, Tư Mẫn.”

“Ngạ, Tư Mẫn a, Tử Kỳ đâu?” Nguyên Hòa buồn bực, thế nào lại là Tư Mẫn nghe điện thoại chứ.

“Từ tổng nàng say, không nghe điện thoại được.” Tư Mẫn giải thích.

Nguyễn Hòa nghe được Từ Tử Kỳ uống say, cau mày. Vẫn là nói “Tư Mẫn các cô ở nơi nào a, tôi đến đón hai người.”

“Khách sạn Quốc tế. Tôi đây ở đại sảnh chờ cô.” Tư Mẫn nâng thân người Từ Tử Kỳ nói.

“Ừ, cô chờ tôi một chút, lập tức tới ngay.” Nói xong liền cúp điện thoại chạy đến khách sạn Quốc tế.

44. Chương 42

Chương 42:

Lúc Từ Tử Kỳ cùng Nguyễn Hòa nói chuyện điện thoại xong thì lập tức liên lạc mấy quan chức chủ chốt của Đảng ủy ra ăn cơm. Chủ yếu là muốn Đảng ủy có thể hủy bỏ quyết định tạm dừng công trình.

Nhưng mà đám hồ ly Đảng ủy kia liên tục cười ha hả với nàng, mà trên bàn rượu cơ bản đều là mấy nam quan viên, không tránh khỏi bị chuốc rượu.

Lúc này Từ Tử Kỳ đúng là không thể không uống, dù sao nàng cũng không biết uống bao nhiêu rượu, cười bao nhiêu lâu, lại tặng bao nhiêu lễ vật mới xem như thuyết phục được những lão hồ ly này hủy bỏ quyết định.

Cũng may có Tư Mẫn ở đó, nếu không Từ Tử Kỳ sớm không biết bị những quan viên này chiếm bao nhiêu tiện nghi.

Nguyễn Hòa chạy tới khách sạn Quốc tế thì thấy Tư Mẫn và Từ Tử Kỳ ở đại sảnh nghỉ ngơi, bước nhanh về phía trước hỏi “Tư Mẫn, Tử Kỳ nàng uống bao nhiêu rượu, làm sao uống thành cái dạng này a!” Trong giọng nói còn ẩn chứa chút tức giận.

Tư Mẫn sớm đã nhìn ra hai người này quan hệ không bình thường, lại đem chuyện mời quan chức Đảng ủy ăn cơm kể lại một lần cho Nguyễn Hòa.

Nguyễn Hòa thầm mắng bọn quan viên chó má này, cùng Tư Mẫn hai người đem Từ Tử Kỳ ra khỏi khách sạn. Lên taxi mới phát tay cùng Tư Mẫn cáo biệt.

Tư Mẫn nhìn taxi đi xa, trong đầu không biết nên có cảm tưởng gì. Nàng là người thông minh như vậy làm sao lại không nhìn ra hai người kia có tình cảm gì chứ, thế nhưng Từ Tử Kỳ là thân phận gì đây, nàng so với ai khác đều hiểu, chỉ hy vọng đến lúc đó hai người kia không nên quá mức khổ sở thì tốt rồi. Ở trong mắt Tư Mẫn, Nguyễn Hòa và Từ Tử Kỳ nhất định là không có tương lai. Thế nhưng nàng cũng nhìn ra được Từ Tử Kỳ đối với Nguyễn Hòa cùng với bất luận kẻ nào trước kia đều không giống nhau, lúc đầu đi đến gara lái xe của mình đi về nhà.

Nguyễn Hòa ôm Từ Tử Kỳ, nhìn Từ Tử Kỳ đang khó chịu, trong lòng không kiềm chế được đau lòng, nhưng hết lần này tới lần khác mình đều không giúp được Từ Tử Kỳ cái gì. Lấy tay vén tóc rơi xuống trên trán Từ Tử Kỳ. Muốn hôn một chút, lại nhớ hiện tại mình đang trên taxi mà khắc chế.

Thật vất vả chờ đến cửa tiểu khu nhà mình, ôm Từ Tử Kỳ xuống xe chạy lên lầu.

“Tử Kỳ, chị tỉnh tỉnh.” Trải qua thiên tân vạn khổ cuối cùng cũng đem Từ Tử Kỳ lên đến phòng trọ, để Từ Tử Kỳ xuống lại chạy đi rót ly trà cho Từ Tử Kỳ uống. Bưng một chậu nước vôi giúp Từ Tử Kỳ lau thân thể, bởi vì nguyên do uống say, da Từ Tử Kỳ có chút hơi phồng hồng, Nguyễn Hòa khó khăn nuốt nước bọt giúp Từ Tử Kỳ cởi quần áo, nhìn vóc người xinh đẹp yêu kiều của Từ Tử Kỳ, trước ngực hai khối mềm mại, theo hô hấp của Từ Tử Kỳ mà rung động. Chỉ cảm thấy một trận miệng đắng lưỡi khô, sau khi buộc mình đem toàn bộ hình ảnh diễm lệ trong đầu này đuổi ra ngoài, mới bắt tay lau người, sau khi lau xong mới đem đến quần áo thể thao lúc trước bản thân mua cho Từ Tử Kỳ mặc, cũng may quần áo khá lớn. Nhìn quần của Từ Tử Kỳ rồi rầm nửa ngày mới giúp Từ Tử Kỳ đem quần cởi ra, về phần quần lót, Nguyễn Hòa

không có tiếp tục cởi xuống, mà là cầm một cái quần thể thao mặc cho Từ Tử Kỳ, sau khi làm xong hết mọi thứ, Nguyên Họa mới đem Từ Tử Kỳ lên giường.

Nguyên Họa thở ra một cái nhìn Từ Tử Kỳ đang ngủ, vì sao Từ đại mỹ nữ uống say, mỗi lần công việc giải quyết hậu quả đều là do nàng làm chứ. Ngẫm lại mình cùng Từ Tử Kỳ quen biết thật là không thiếu rượu a, hiện tại hồi tưởng lại, mình lần đầu tiên gặp Từ Tử Kỳ chính là ở quán bar, sau đó ba lần bốn lượt Từ Tử Kỳ say rượu đều là nàng đến hộ giá.

Nguyên Họa cảm thấy mình khi đó giống như là gà mẹ che chở, thời thời khắc khắc đều phải cẩn thận gà con của mình bị điều hâu bắt đi.

Nguyên Họa lắc đầu, bắt đấm dĩ bưng thau nước dơ vào WC, mình tùy ý tắm một lúc, mới nhanh chóng quay về giường. Một đại mỹ nữ như thế ở trên giường của mình, tư thế ngủ còn chọc người như vậy, nếu như nói không động tâm, trăm phần trăm là gạt người, hơn nữa hiện giờ lại là ban đêm.

Nguyên Họa ôm Từ Tử Kỳ, khẽ hôn lên mi Từ Tử Kỳ một cái, thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu giống như bị mèo cào. Hít thở sâu một cái, cảnh cáo chính mình, ta là chính nhân quân tử, không thể trong lúc Tử Kỳ say rượu mà chiếm tiện nghi Tử Kỳ. Trong đầu Nguyên Họa luôn luôn thuyết phục mình, thế nhưng trên người Từ Tử Kỳ truyền tới nhiệt độ cơ thể nóng hổi, làm hô hấp của Nguyên Họa càng ngày càng bất ổn, dồn dập rất nhiều. Trước giờ Nguyên Họa đều không cảm thấy mình có bao nhiêu thuần khiết và bình tĩnh, bên người có vưu vật như thế, còn có thể cầm giữ đến bây giờ đã rất tốt.

Thế nhưng lại lo lắng lúc tỉnh lại Từ Tử Kỳ sẽ tức giận với mình, dù sao Nguyên Họa vẫn cảm thấy Từ Tử Kỳ đúng là không thích cùng nữ tử thân mật. Có ý nghĩ này lại đem nhiệt tình của nàng dập tắt vài phần.

Nguyên Họa đứng dậy, vén chăn lên. Từ trong ngăn kéo lấy ra một cái chăn đơn đi ra phòng khách, nàng quyết định mình vẫn là nên ngủ ở phòng khách thì tốt hơn, ở bên cạnh Từ Tử Kỳ nhất định là mình không ngủ được. Không cần thiết dằn vặt mình như vậy.

Từ sau lần Nguyên Họa xem bộ phim Âu Mĩ kia, còn nhớ hình ảnh hai nữ nhân tóc vàng trần truồng quần lấy nhau. Cho nên sau ngày cùng Từ Tử Kỳ xác lập quan hệ liền lên mạng tìm kiếm hai nữ nhân lúc làm yêu để xem, nên làm như thế nào, trong lòng nàng đã nắm rõ. Chỉ kém tự mình thực hành.

Nguyên Họa nằm trên ghế sofa trần trọc, dục hỏa đốt người, bạn gái rõ ràng ngay trong phòng của mình lại chỉ có thể nhìn, không thể ăn thịt, đây là việc cỡ nào bị ai chứ. Nguyên Họa chu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt muốn tìm bất mãn nhìn cửa phòng ngủ của mình, thực sự là trông mòn con mắt a!

Hôm sau Từ Tử Kỳ tỉnh lại, đầu còn rất đau, phát hiện mình không phải ở trong nhà của mình, trong lòng hoảng hốt thì nghe thấy một mùi hương quen thuộc, hơn nữa căn phòng này nhìn rất quen mắt, ở trong nào xem xét một lần, khoe miệng chậm rãi giơ lên, lắc đầu đứng lên. Nhìn một chút quần áo trên người mình, rõ ràng cho thấy có người đổi qua. Thế nhưng người kia đâu? Từ Tử Kỳ vội vàng bò xuống giường, chính vì nguyên nhân tối hôm qua say rượu, đầu vẫn có chút choáng váng đau nhức, mắt nhắm bằng liên ngã trở về trên giường. Chờ cảm giác nhức đầu khá hơn một chút, Từ Tử Kỳ mới chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài cửa. Nhìn thấy một tên nhỏ nhỏ làm ổ trên ghế sofa đằng kia, Từ Tử Kỳ có chút buồn bực, giường của Nguyên Họa không tính là nhỏ, vốn chính là giường hai người, thế nhưng tại sao nàng phải ngủ trên ghế sofa chứ? Từ Tử Kỳ nhíu lại đôi mi thanh tú, lẽ nào Nguyên Họa tình nguyện ngủ sofa cũng không cùng nàng ngủ trên một giường sao? Nàng nào biết đâu rằng, tối hôm qua có người một đêm không ngủ, còn chạy đến WC tắm nước lạnh mấy lần mới hạ nhiệt. Nhiệt độ trên người quá cao, thiếu chút nữa thiêu cháy người.

Từ Tử Kỳ tiến lên ngồi xuống, nhìn Nguyên Họa, nhẹ tay phủ lên, ngày hôm qua mình phi thường nhớ người này. Sử dụng nụ cười dối trá với những tên quan viên kia, có lẽ bản thân mình chỉ có thể ở trước mặt người này thể hiện mặt chân thật nhất đi.

Trong lúc ngủ mơ Nguyên Họa cảm thấy trên mặt mình có chút ngứa, lấy tay gãi gãi, xoay người muốn tiếp tục ngủ, chỉ là bản thân nàng quên mất, đây là sofa chứ không phải giường lớn mềm mại, cho nên là cùng với mặt đất thân mật tiếp xúc.

Lúc Từ Tử Kỳ muốn nắm Nguyên Họa lại, Nguyên Họa cũng đã rơi xuống đất.

“Ách. . . Tê. . . Đau!” Nguyên Họa ào nã kêu thành tiếng.

“Có té trúng chỗ nào hay không a?” Từ Tử Kỳ gấp rút khom xuống, nâng dậy Nguyên Họa vẫn còn nằm trên mặt kêu rên.

Sau khi Nguyên Họa nghe được thanh âm của Từ Tử Kỳ, mới nhớ lại tối hôm qua mình mang Từ Tử Kỳ về nhà. Sau đó cống hiến giường cho nàng, nhưng mà nghe được thanh âm khấn trương quan tâm của Từ Tử Kỳ, trong lòng vẫn là vui vẻ vô cùng, rơi cú này đáng giá.

Sau khi đỡ Nguyên Họa dậy, Từ Tử Kỳ không nghe được Nguyên Họa trả lời, vừa cẩn thận giúp Nguyên Họa kiểm tra một lần mới lên tiếng “Nguyên Họa, em không sao chứ, có đập đầu hay không, mau nói cho tôi biết.” Từ Tử Kỳ ngẩng đầu nhìn về phía Nguyên Họa, thấy người nọ chỉ ngây ngốc mà nhìn mình chăm chăm, ánh mắt rất ngốc. Lại khấn trương tiếp tục giúp Nguyên Họa xem xét phần đầu một chút, không có đụng ở đâu a! Làm sao thì biến thành ngu ngốc chứ? Từ Tử Kỳ rất buồn bực, thế nhưng Nguyên Họa vẫn chỉ ngây ngốc mà nhìn chăm chăm nàng, cũng không trả lời câu hỏi của nàng. Điều này làm cho Từ Tử Kỳ càng bất an, nắm tay của Nguyên Họa nói “Nguyên Họa, chúng ta đến bệnh viện.” Tiện thể muốn lôi kéo Nguyên Họa xuống lầu.

Lúc này Nguyên Họa mới có phản ứng kéo lại Từ Tử Kỳ nói “Tử Kỳ, em không sao. Chẳng qua là vui vẻ, sáng sớm đầu tiên mở mắt nhìn thấy lại là chị!”

Từ Tử Kỳ rất hoài nghi có phải là trước đây mình nhìn lầm Nguyên Họa không, còn tưởng rằng người kia sẽ không biết đồ ngon đồ ngọt chứ, ngược lại chỉ mới sáng sớm nàng có thể mặt không đỏ, tim không đập nói ra những lời buồn nôn như thế. Thế nhưng Từ Tử Kỳ vẫn giống như ăn mật, cảm thấy ngọt ngào, cổ ngọt ngào này là cổ ngọt ngào nhất nàng từng trải từ trước đến giờ.

Từ Tử Kỳ vẫn giúp Nguyên Họa tỉ mỉ mà kiểm tra một lần nữa, dựa leo ngu ngốc nhà nàng bị té một chút, ngay cả đồ ngon đồ ngọt cũng nói được, không tệ không tệ, không cần đi bệnh viện.

Nguyên Họa buồn cười nhìn Từ Tử Kỳ nói “Tử Kỳ, chị không cần nhìn, em thật sự không có sao.” Nguyên Họa thực sự không biết khi nào mình trở nên yếu ớt như vậy, chỉ té một chút, nàng vẫn có thể chịu đựng được. Nhớ lại năm đó ở trường học ngủ trên cái giường rộng chỉ có một thước, Nguyên Họa ngủ giường dưới, bởi vì học kỳ nào nàng cũng cùng người anh em sần nhà tiếp xúc thân mật. Cho nên giường nàng ngủ cơ bản đều phải lớn, phòng ngừa nàng lăn xuống giường.

“Không có việc gì là tốt rồi, tối hôm qua quần áo là em giúp tôi đổi sao?” Kỳ thực lúc Từ Tử Kỳ hỏi mấy câu này, vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên, chỉ là tận lực làm cho giọng của mình bảo trì bình đạm, không nên để Nguyên Họa nghe ra bản thân thẹn thùng.

Thế nhưng đến tai Nguyên Họa, những lời này liền mang ý nghĩa chất vấn. Cho nên cuống quýt giải thích “Tối hôm qua trên người chị đều là mùi rượu, em sợ chị ngủ khó chịu, cho nên đã giúp chị thay.”

Từ Tử Kỳ nhìn Nguyên Họa có chút chân tay luống cuống lại vừa sợ hãi, khẽ cười nói “Như vậy, nói thẳng ra là em nhìn thấy toàn thân của tôi rồi đúng không?” thân người Từ Tử Kỳ tiến đến bên cạnh Nguyên Họa, vốn là cao hơn Nguyên Họa rất nhiều, vừa gần kề bên tai Nguyên Họa thổi khí một cái. Thân thể nhỏ nhỏ cực kỳ nhạy cảm của Nguyên Họa run lên một cái. Mẹ của ta nha, Tử Kỳ, trái tim nhỏ nhỏ của em không chống cự nổi câu dẫn cùng dày vò như thế của chị a.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Họa vừa đau khổ lại vừa đỏ lên rút lại nói “Ừ, cái kia. . . Coi là vậy đi.”

Nguyên Họa cực kỳ phiền muộn, rõ ràng là mình xem thân thể của nàng, chiếm tiện nghi cũng là mình. Thế nào trái lại mình bị Từ Tử Kỳ đùa giỡn chứ. Thực sự là thể diện vứt xuống Thái Bình Dương đi.

Từ Tử Kỳ rất hài lòng phản ứng của Nguyên Họa, nàng cảm thấy dùng mị lực của mình đối phó với Nguyên Họa vẫn là dư sức, một chút tự tin như thế nàng vẫn phải có. Ai kêu dựa leo ngu ngốc này đem mình ném ở trên giường ngủ, nàng lại một mình chạy đến sofa ngủ chứ? Hừ, lẽ nào sức hấp dẫn của nàng còn không bằng cái ghế sofa sao?

Sau khi Từ Tử Kỳ nho nhỏ trả thù Nguyên Họa một chút, tâm tình buồn bực kia mới bị quét sạch.

45. Chương 43

Chương 43:

Nguyên Hòa đương nhiên không biết Từ Tử Kỳ chính là cố ý, vẫn còn ngây ngốc cười ngây dại với Từ Tử Kỳ nói “Tử Kỳ, chị sắp phải đi làm rồi, chị nhanh đi rửa mặt, em đây đi xuống lầu mua thức ăn cho chị.” Nói xong tính bay đi, Từ Tử Kỳ kéo tay của Nguyên Hòa lại nói “Đứa ngốc, hôm nay là chủ nhật, công ty không có làm.”

Mgoài miệng mặc dù là Từ Tử Kỳ nói như vậy, thế nhưng ngày hôm nay vẫn không có thời gian nghỉ ngơi, có chuyện cần phải làm. Nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, vùng xung quanh lông mày vẫn gắt gao nhú chung một chỗ.

Nguyên Hòa nhìn đôi mi thanh tú của Từ Tử Kỳ nhú chặt, muốn đưa tay giúp Từ Tử Kỳ xoa nhẹ, đột nhiên Từ Tử Kỳ nghiêng thân lên, dán chặt đôi môi của Nguyên Hòa.

“Ngô. . .” Nguyên Hòa trợn to hai mắt kinh dị nhìn Từ Tử Kỳ, muốn nói cái gì đó, nhưng vì miệng bị Từ Tử Kỳ chặn lại, không có biện pháp nói ra miệng.

Từ từ chìm đắm vào nụ hôn này, Từ Tử Kỳ đương nhiên là cảm thấy Nguyên Hòa khẩn trương cùng xa lạ, trước an ủi cảm xúc của Nguyên Hòa, mới chậm rãi đem đầu lưỡi của mình vào trong khoang miệng của Nguyên Hòa, quét qua mỗi một tác ở nơi có thể quét đến.

Nguyên Hòa cảm thấy một vật mềm mềm gì đó đang ở trong miệng của mình lộn xộn, cảm giác nói cho nàng biết, chính là đầu lưỡi của Từ Tử Kỳ, có chút hốt hoảng muốn chạy trốn, thế nhưng bị Từ Tử Kỳ ôm chặt, thân thể cũng mềm nhũn không có một chút khí lực. Không làm được gì, tượng trưng mà đẩy người Từ Tử Kỳ một cái, sau đó hai tay dần dần lại treo trên cổ Từ Tử Kỳ, đem Từ Tử Kỳ kéo lại gần mình một chút.

Nguyên Hòa chậm rãi đổi từ bị động thành chủ động, đưa ra đầu lưỡi của mình cùng đầu lưỡi của Từ Tử Kỳ cùng nhau chơi đùa, sau đó duỗi vào trong miệng của Từ Tử Kỳ, học động tác trước đó của Từ Tử Kỳ lặp lại một lần. Trên một số việc, con người có tiềm lực vô hạn, ví dụ như Nguyên Hòa chỉ mới nếm thử một lần, lại học cực nhanh, thậm chí có xu thế trở nên giỏi hơn thầy. Nếu Từ Tử Kỳ không biết rõ trước đây nàng chưa từng trải qua, mà những thứ này đều là tự tay mình dạy, nhất định sẽ hoài nghi Nguyên Hòa chính là một lão thủ.

Hai người không biết hôn bao lâu, dù sao đến khi cảm thấy đầu óc choáng váng, đến lúc không thể hô hấp mới song song rời khỏi môi đối phương.

Nguyên Hòa nhìn môi đỏ mọng của Từ Tử Kỳ bị mình hôn hơi có chút sưng lên, trong lòng một trận đắc ý. Nàng chính là vui vẻ muốn chết rồi, mới sáng sớm liền được đãi ngộ tốt như vậy, mặc dù mình vẫn còn muốn tiếp tục, chỉ là ban ngày mà làm chuyện như vậy, dường như có chút không tốt. Cảm giác giống như bị rình coi.

Từ Tử Kỳ thấy bộ dạng đắc ý của Nguyên Hòa, trong đầu cảm thấy buồn cười, không phải là hôn một cái thôi sao, người này có cái gì phải đắc ý. Sau đó lại thấy cặp mắt gian tà của Nguyên Hòa đảo một vòng, thỉnh thoảng còn nhìn về phía nàng, không cần nghĩ cũng biết nhất định là đang suy nghĩ chuyện xấu gì. Từ Tử Kỳ tiến lên nhéo tai trái của Nguyên Hòa gắt giọng “Đưa leo ngu ngốc, em lại đang tính toán chuyện xấu gì?”

Nguyên Hòa nào biết Từ Tử Kỳ lại đột nhiên xông lên nhéo lỗ tai nàng, không có một chút chuẩn bị, vừa vặn bị nhéo, đau đến nàng nhe răng trợn mắt mà cầu xin tha thứ “Tử Kỳ, chị mau buông tay, đau, đau. . . Em không có suy nghĩ cái gì!”

Từ Tử Kỳ thấy Nguyên Hòa thực sự đau đến nước mắt đều phải chảy ra, cảm thấy đau lòng, vội vàng buông tay. Thế nhưng vẫn còn rất bất mãn nói “Ai bảo em suy nghĩ chuyện không đúng đắn gì đó, coi như cho em một bài học.” Vừa nói vừa giúp Nguyên Hòa xoa lỗ tai.

Nguyên Họa nhưng thật ra rất muốn phản bác, sao chị biết em chính là đang suy nghĩ chuyện không đứng đắn a, thế nhưng mình thực sự cũng là đang suy nghĩ đến chuyện YY*. Huống hồ lỗi tại của mình còn đang trong tay Từ đại mỹ nữ tay, vẫn nên nhìn một chút đi, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Thế nhưng cái này rõ ràng là phòng của nàng, nói như thế nào cũng là Từ Tử Kỳ ở dưới mái hiên Nguyên Họa nàng nha, thế nào thì đến phiên nàng cúi đầu chứ? Thời thế thực sự đã thay đổi a! Nguyên Họa ở trong lòng vô hạn cảm khái.

*tự sướng trong tư tưởng :))

Hai người âm ỉ một chút, Nguyên Họa mới xuống lầu mua bữa sáng cho Từ Tử Kỳ, nàng tuy rằng Từ thị biết hôm nay không có làm, thế nhưng Từ Tử Kỳ vẫn có việc phải bận rộn. Nguyên Họa đột nhiên có chút không muốn Từ Tử Kỳ làm cái gì Từ thị tổng tài, một nữ tử như thế, tại sao có thể gánh nhiều trọng trách trên người như vậy, Nguyên Họa lo lắng thân thể Từ Tử Kỳ sẽ chịu không nổi. Trước đây chỉ thấy nàng liều mạng làm việc, trong công ty luôn luôn là nàng đến sớm nhất, hơn nữa bình thường nàng luôn tăng ca đến đêm khuya. Làm sao một chút cũng không giống những tên phú nhị đại trên bản tin a! Nguyên Họa cảm thấy Từ Tử Kỳ này làm phú nhị đại làm đến thật sự là quá mệt mỏi.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Từ Tử Kỳ ra khỏi phòng trọ của Nguyên Họa, mới đón xe đến khách sạn Quốc tế lấy xe của mình, rồi mới lái xe đến công trường.

Lúc Từ Tử Kỳ đến công trường, Tiêu Tiểu Dao và Lý Đông Hải đều đã ở đó. Hạng mục này là do ba công ty đang hợp tác, tối hôm qua không chỉ có Từ Tử Kỳ mời nhóm quan viên kia ăn cơm và tặng lễ, Tiêu thị và Lý thị cũng đều vì thế mà bỏ ba, vừa tặng lễ, vừa mời khách, còn phải phòng ngừa truyền thông viết bậy. Lúc này mới giải quyết xong cuộc phong ba này, thế nhưng công trình lại không dừng được, nhà thầu phụ trách công trình lần này sau khi xảy ra sự cố kia liền bị ba công ty hủy bỏ hợp đồng. Hiện tại phải tìm chính là một nhà thầu có thể đảm đương nổi công trình phòng ở khổng lồ này. Suy đi nghĩ lại, cũng chỉ có Vạn Lý Công Trình của thành phố B, ba người tương đối yên tâm.

Trên thực tế yên tâm chính là Từ Tử Kỳ và Tiêu Tiểu Dao, Lý Đông Hải căn bản là chỉ nghe theo quyết định của hai đại mỹ nữ mà định, các nàng nói gì cũng tốt. Trong ba công ty, luận thực lực, Lý thị nhà hắc cùng Từ thị và Tiêu thị căn bản cũng không phải là một cấp bậc. Lần này có thể có cơ hội hợp tác, thật đúng là trèo cao hai công ty này. Sáng sớm hôm nay nếu không thể nhìn thấy hai đại mỹ nữ như thế, hẳn làm sao có thể sẽ cam lòng rời khỏi mỹ nhân trong lòng hắc mà bỏ đây chứ?

Lý Đông Hải để ý Từ Tử Kỳ hơn nửa năm, hiện tại lại thêm một Tiêu Tiểu Dao, trong lòng đã sớm vui đến quên cả trời đất. Hai cực phẩm nữ nhân như vậy nếu như đều đoạt tới tay, đó mới thực sự xem như sống không uổng phí.

Loại ánh mắt này của Lý Đông Hải, hai vị mỹ nữ vừa nhìn liền minh bạch là có ý gì, đều có chút khinh thường, trong lúc đó cùng nhau nghĩ đến tên tiểu tử Nguyên Họa kia. Mà bản thân Nguyên Họa ở trong phòng trọ nhảy mũi vài cái, xoa mũi buồn bực nói “Có phải tối hôm qua ngủ sơ pha bị cảm không, làm sao nhảy mũi nhiều như vậy a!”

Sau khi ba người thương lượng xong việc, lại trấn an công nhân trên công trường một chút mới chuẩn bị rời đi, Lý Đông Hải làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy chứ, phi thường ân cần mời hai vị mỹ nữ nói “Tử Kỳ, Tiểu Dao. Hai cô trưa nay rảnh không? Chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm đi.” Còn đặc biệt phong lưu bày ra một tư thế, thế nhưng Tiêu Tiểu Dao nghe Lý Đông Hải gọi tên của mình thân thiết như vậy, rõ ràng là chán ghét càng thêm chán ghét, nét mặt vẫn là không thể biểu hiện ra ngoài, vẫn rất có lễ phép cự tuyệt nói “Ngại quá, Lý tiên sinh, ngày hôm nay tôi có hẹn.”

Lý Đông Hải có chút thất vọng, thiếu đi một mỹ nhân bồi bạn, thế nhưng vẫn còn vừa cười vừa nói “Không có việc gì không có việc gì, lần sau vẫn còn có cơ hội.”

Tiêu Tiểu Dao rất muốn nói, tôi chính là cả đời này đều không muốn có cơ hội như vậy.

Lý Đông Hải lại quay đầu nói với Từ Tử Kỳ “Tử Kỳ thì sao?”

Từ Tử Kỳ cười nhạt nói “Tôi cũng có hẹn.” Mặc dù là cười nói, thế nhưng trong giọng nói khách khí rõ ràng còn băng lãnh cùng xa lạnh hơn so với Tiêu Tiểu Dao.

Lý Đông Hải một phen xấu hổ, vẫn để giã bột bầu không khí nói “Vây lần sau đi. Ha ha.”

Từ Tử Kỳ và Tiêu Tiểu Dao đều suy nghĩ giống nhau, tôi tình nguyện cả đời này cũng không muốn có cơ hội như vậy.

Từ Tử Kỳ đi đến ngồi trên xe của mình, nghĩ đến Nguyên Họa, nhếch miệng lên. Lái xe chạy đến phòng trọ của Nguyên Họa, Tiêu Tiểu Dao nhìn Từ Tử Kỳ lái xe đi xa, trong tay càng nắm càng chặt, nàng cũng không phải không thấy được nụ cười hạnh phúc của Từ Tử Kỳ trước khi lái xe đi, nàng phi thường hiểu rõ tươi cười như vậy đại biểu cho cái gì?

Hơn nữa lúc này nàng gọi điện thoại đến Nguyên gia, Nguyên mẹ nói với nàng Nguyên Họa đã dọn về ở phòng trọ của nàng, thế nhưng Nguyên Họa không phải đã không còn làm việc ở Từ thị sao? Tại sao còn muốn một mình dọn về phòng trọ chứ, chỉ có một loại khả năng. . . Tiêu Tiểu Dao càng nghĩ càng giận, toàn thân tản ra một cỗ khí thế người khác không nên quấy rầy, chấn động đến Lý Đông Hải ở bên cạnh, Lý Đông Hải nhìn mặt của Tiêu Tiểu Dao dần dần ám đen, lập tức leo lên xe của mình, nghênh ngang mà đi.

Tiêu Tiểu Dao không biết suy nghĩ kế hoạch gì, khoe miệng cũng chậm rãi giờ lên, bắt quá lại làm cho người khác nhìn đến đều cảm thấy run rẩy. Có chút cảm giác nụ cười rất âm hiểm, lạnh lẽo.

Từ Tử Kỳ lái xe, về tới phòng trọ của Nguyên Họa, cầm chìa khóa sáng sớm Nguyên Họa cho nàng mở cửa, nhìn thấy Nguyên Họa mặc tạp dề một mình trong phòng bếp chạy tới chạy lui, tiếng động còn thật lớn.

Từ Tử Kỳ không phải là không tin Nguyên Họa, chỉ là, ách. . . Các người hiểu được. Cũng không phải lần đầu tiên biết lực phá hoại của Nguyên Họa, phòng trọ của Nguyên Họa cho tới nay chỉ dùng qua một lần, chính là lần trước mời bọn Từ Kiều đến chơi, lần đó Từ Kiều và Minh Minh xuống bếp. Từ nay đó sau thì không có động tới. Đơn giản mà nói, phòng bếp này nha, chính là để trang trí.

Thế nhưng Nguyên Họa chưa bao giờ xuống bếp, hiện tại đầu óc bị điên cái gì, làm sao lại cùng nhà bếp cùng nàng không hợp bát tự mà giã gạo chứ? Còn không phải là vì Từ đại mỹ nữ sao, không có khả năng Nguyên Họa vì chính mình, nếu không thì đã sớm biết nấu ăn rồi, còn đến nỗi rửa một cái chén cũng làm vỡ sao?

Nhưng mà hôm nay Nguyên Họa thật là dị thường cô gắng, vừa cầm sách vừa dựa theo nội dung trong sách mà xào rau, quyển sách này chính là Nguyên Họa đặc biệt đến nhà sách Tân Hoa mua, còn ở đây hằng hái học nấu ăn đây! Căn bản cũng không có chú ý tới động tĩnh ngoài cửa, càng không chú ý tới Từ Tử Kỳ lúc nào đã đến sau lưng nàng.

Sợ tặc dầu đến, lui về phía sau một bước thì đụng phải trên người của Từ Tử Kỳ, Nguyên Họa cả kinh thiếu chút nữa té chới tai. Quay đầu nhìn một chút, thì ra là Từ Tử Kỳ a, vội vàng lùi kéo Từ đại mỹ nữ ra khỏi phòng bếp nói “Tử Kỳ, chị đừng vào, ở bên ngoài chờ em.”

Từ Tử Kỳ nhìn Nguyên Họa dịu dàng cười, mặc dù vậy nha, nội tâm vẫn là cực kỳ thấp thỏm bất an, bởi vì nàng biết Nguyên Họa này làm cơm nhất định là cho nàng ăn. Nghĩ tới đây, Từ Tử Kỳ đã cảm thấy dạ dày một trận quặn đau, thế nhưng lại không thể làm cho Nguyên Họa mất hứng. Hơn nữa Nguyên Họa còn là riêng vì nàng mà học xuống bếp, cái này ít nhiều cũng làm Từ Tử Kỳ cảm động.

Từ Tử Kỳ ngược lại cũng ngoan ngoãn ngồi trên sofa chờ, nhìn Nguyên Họa bên trong phòng bếp bận rộn đến gà bay chó sủa, vốn là khoe miệng hơi giờ lên, càng ngày càng tăng thêm độ cong, thỉnh thoảng còn che miệng cười trộm.

Bộ dạng chật vật của Nguyên Họa đều rơi vào trong mắt của Từ Tử Kỳ, đương nhiên chính nàng ấy lại không hề hay biết. Vẫn còn một bên vung cái giá vừa nhìn sách hướng dẫn.

Bất quá, biểu hiện hôm nay của Nguyên Họa vẫn tương đối tốt, chỉ ít người ta không có làm vỡ bất cứ chén bát, thìa, thau gì trong bếp. Công lao vĩ đại như vậy vẫn là đáng giá để chúng ta biểu dương, về phần món ăn nàng nấu phải chờ Từ đại mỹ nữ tự mình thưởng thức qua sau đó mới biết.

Dù sao người bình thường cũng không dám ôm hy vọng quá lớn, người quen biết Nguyên Họa nhất định sẽ không ôm hy vọng, thật đáng thương Từ đại mỹ nữ của chúng ta, một nữ nhân như hoa như ngọc thế này phải ăn thức ăn Nguyên Họa làm.

=====

Poor Tử Kỳ =)))

Hy vọng ko bị ngộ độc thực phẩm :))

46. Chương 44

Chương 44:

Nguyễn Hòa đắc ý từ trong phòng bếp bưng ra ba món một canh hôm nay bản thân đặc chế, chính là nàng sau sáng hôm nay, phải cùng một đám bác gái chen lấn trong chợ bán thức ăn, đem tiểu thân thể của nàng chen đến thiếu chút tan rã. Sau lại gọi điện thoại hỏi Nguyễn mẹ, bình thường đi nơi nào mua thức ăn, vì sao cho tới bây giờ chưa từng nghe Nguyễn mẹ oán giận qua đây? Cái này cũng không giống mẹ nàng.

Thế nhưng một câu nói của Nguyễn mẹ, đúng là trực tiếp làm cho Nguyễn Hòa tức giận vô cùng.

“Con sẽ không ngốc đến nỗi đi chợ mua thức ăn chen lấn với người khác chứ, mẹ đều là đến siêu thị mua nha! Trong siêu thị người không nhiều như trong chợ, đồ vật gì cũng đầy đủ hết.”

Nguyễn Hòa thiếu chút nữa thì thốt ra, con chính là bị một đám bác gái trong chợ chen lấn đến người không giống người quý không giống quý. Cũng may không nói ra miệng, nếu không, cũng không biết Nguyễn mẹ chế nhạo nàng như thế nào.

Nguyễn Hòa còn chưa lên tiếng, đầu kia Nguyễn mẹ liền hô to gọi nhỏ lên “Con gái a, con hỏi chuyện mua thức ăn làm gì chứ a? Không phải con muốn nấu ăn đi?”

Nguyễn Hòa ôn tồn mà nói “Dạ, đúng vậy.” Nàng còn muốn Nguyễn mẹ có thể tán dương nàng một phen, không nghĩ tới Nguyễn mẹ lập tức hình tượng cái gì cũng không để ý, ở trong phòng làm việc hét lớn vào điện thoại “Con gái a, con nghìn vạn lần đừng vào phòng bếp. Lại càng không nên nấu cơm. Con muốn ăn cái gì, mẹ nấu đem qua cho con.”

Trái tim của Nguyễn mẹ nga, bị Nguyễn Hòa dọa như thế, đều cảm thấy cực độ không theo quy luật. Con gái của bà bà không biết sao, chỉ sợ đến lúc đó cơm nước chưa làm xong, phòng ở bị nàng đốt.

Nguyễn Hòa nghe xong Nguyễn mẹ nói, nguyên bản ôn tồn, hiện tại có chút bạo nộ. Thế nhưng đối phương chính là Tây thái hậu a, không rống được. Nguyễn Hòa cố gắng nín cơn giận của mình, không vui nói “Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi. Con là người vô dụng như vậy sao?”

Nguyễn mẹ ở bên đầu điện thoại kia liếc mắt xem thường, muốn nói phải, mẹ đã cảm thấy con là người vô dụng như vậy. Trong ấn tượng của nàng chỉ có một lần, chính là Nguyễn Hòa vào phòng bếp của nàng giúp đỡ, rửa chén, được rồi, chén đánh nát. Thu thập mảnh vỡ thì đem tay của mình cắt đứt. Miệng lưỡi nhai muốn học nấu ăn, bị dầu văng trúng. Ngược lại phòng bếp trở thành phế tích sau chiến tranh. Những việc này Nguyễn mẹ đều nhớ rõ ràng a, khắc sâu ấn tượng a. Từ đó về sau phòng bếp là cấm địa của Nguyễn Hòa.

Nguyễn Hòa tự nhiên cũng nhớ rõ chuyện này, lúc đó nàng liền cảm thấy mình trời sinh cùng phòng bếp quá xung khắc, bất tự không hợp. Chỉ cần đi vào phòng bếp sẽ không có chuyện tốt xuất hiện. Mà ở nhà của Tử Tử Kỳ và phòng trọ của Tử Kiều, cũng chân thật nói rõ, Nguyễn Hòa đích thật là cùng phòng bếp bất tự không hợp.

Cúp điện thoại của Nguyễn mẹ, Nguyễn Hòa dựa theo trong sách viết từng bước làm theo, cũng may ngày hôm nay không có phát sinh cái gì ngoài ý muốn. Cơm nước cũng để nàng làm xong.

Bưng ra kiệt tác của mình, tuy rằng cùng Tử Tử Kỳ làm căn bản không cùng một cấp bậc. Thế nhưng chí ít, những thức ăn này đều là nàng dùng sức mạnh của tình yêu làm ra. Bao hàm ý nghĩ – cơm trưa tình yêu nha.

Nhìn nọt tiến đến Từ Tử Kỳ đang ngồi trên sô pha, làm nũng mà nói “Tử Kỳ, chị mau tới ném thử tay nghề của em.”

Từ Tử Kỳ cũng là cười tùy ý Nguyên Họa dẫn đến ngồi xuống trước bàn cơm, thật ra mà nói, nàng vẫn rất lo lắng bữa cơm này có thể làm rối loạn tiêu hóa của nàng không. Nhưng khi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy chờ mong kia của Nguyên Họa, vẫn là ưu nhã cầm lấy chiếc đũa, gắp một miếng cải trắng bỏ vào miệng, tinh tế nhai. Sau đó vùng xung quanh lông mày liền gắt gao nhìn lại với nhau.

Nguyên Họa nhìn thấy một phen lo lắng, cúi đầu, nhéo nhéo góc áo nói “Tử Kỳ, nếu không thể ăn, chị cũng không cần miễn cưỡng.” Trong giọng nói không khỏi xen lẫn chút cảm giác đau lòng, mất mát, u ám. Từ Tử Kỳ nhìn tiểu rùa đen trước mắt bị ủy khuất đang suy sụp không phấn chấn, không thể nhịn được, vèo một tiếng bật cười.

Lúc Nguyên Họa nghe được tiếng cười của Từ Tử Kỳ ngẩng đầu lên chống lại gương mặt đầy ý cười của Từ Tử Kỳ liền sáng tỏ, mình bị Từ đại mỹ nữ đùa giỡn. Thế nhưng tâm trạng dường như biết thức ăn mình làm đã vào miệng Từ Tử Kỳ, không có để ý việc mình bị Từ Tử Kỳ đùa giỡn, bản thân triệt để vui vẻ, triệt để đắc ý.

“Tử Kỳ, em làm cũng không không thể ăn đúng không?” Nguyên Họa vẽ mặt tiểu nhân đắc chí, hơn nữa giọng nói kia, giống như một bạn nhỏ nóng lòng chờ được cho kẹo, thực sự là làm cho Từ Tử Kỳ thấy buồn cười. Trong lòng nàng thế nhưng rất sáng tỏ, con rùa đen nhỏ này đúng là không thể khen, khen một cái liền ngang ngược kiêu ngạo lên.

Chặn lại đắc ý của Nguyên Họa, lạnh lùng nói “Hừm, em cảm thấy như vậy còn chưa đủ khó ăn sao?” Kỳ thực có thể làm ra món ăn như vậy đã ngoài dự đoán của Từ Tử Kỳ, mấy món ăn này, ngoại trừ có chút mặn và có chút nhạt, thật đúng là không có chỗ nào không ổn, thế nhưng không tính là mỹ vị gì. Chẳng qua là phần tình cảm này, phần cảm động này, làm Từ Tử Kỳ cảm thấy thân mật ấm áp, chạm đến đáy lòng của nàng.

Nguyên Họa thế nhưng là tiểu rùa không dễ dàng bị đánh rớt cổ về như vậy, đuổi đuổi cổ, kiên nhẫn mà cạo lên cơ thể Từ Tử Kỳ, tràn đầy ủy khuất nói “Tử Kỳ, mấy thứ này đều là em tự mình chuẩn bị cho chị, cũng là lần đầu tiên em xuống bếp.” Giống như kể khổ, lại như tranh công.

Đương nhiên lần này Từ đại mỹ nữ rất nể tình sờ đầu Nguyên Họa một cái, mới trấn an được tiểu rùa đen lộn xộn này.

Nguyên Họa cuối cùng cũng nhớ đến việc mình chưa ăn cơm, thẳng lại thân người, ngồi xuống một bên, ăn cơm. Gắp nhất đũa thức ăn bỏ vào miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhú lại. Ai có thể nói cho nàng biết, Từ Tử Kỳ làm sao có thể bình tĩnh tự nhiên như vậy mà ăn những thứ nàng cho rằng so với cám heo còn khó ăn hơn gấp trăm lần a? (người ăn cám heo rồi sao? Hắc hắc) Miệng của Nguyên Họa có tiếng kén ăn, nhớ đến lúc nhỏ nàng không có sở thích đặc thù gì, sở thích duy nhất chính là ném mỹ thực, đối với ăn uống có chút xem trọng. Ở thành phố A này nàng có tự tin nói, nàng chính là người hiểu rõ mỹ thực nhất, miệng của nàng nuôi đến càng ngày càng hư hỏng. Đối với cơm nước mình làm, Nguyên Họa dùng bốn chữ là có thể khái quát, đó chính là thà rằng tuyệt thực. Từ cổ chí kim hẳn là cũng sẽ không có người nấu ăn còn khó ăn hơn so với nàng.

Nguyên Họa thật đúng là chưa ăn qua thức ăn khó ăn như vậy, lúc đi học thì ghét nhất lácăn tin, thức ăn trong đó không cách nào làm cho nàng nhìn bằng nửa con mắt. Hiện tại cảm thấy những món này có thể đem đi thờ phụng được rồi.

Nguyên Họa chạy tới máy nước uống bên cạnh cầm lấy ly rót một ly cho Từ Tử Kỳ, mà bản thân rút về máy nước uống một bên cầm ly nước ừng ực ừng ực mãnh liệt uống. Sau khi uống xong mới phát hiện Từ Tử Kỳ cũng không có dừng đũa, còn ở bên cạnh ưu nhã mà thần nhiên ăn thức ăn Nguyên Họa làm.

Nguyên Họa cảm thấy miệng mình đã kén như thế, huống chi là thiên kim đại mỹ nữ như Từ Tử Kỳ chứ? Vừa cảm động Từ Tử Kỳ đối với thành quả nửa ngày vất vả của nàng như thế, thế nhưng cũng không nhẫn tâm để Từ đại mỹ nữ ăn cơm nàng làm, thật là quá khó ăn. Dưới đáy lòng Nguyên Họa âm thầm thề, tương lai mình nhất định phải học giỏi nấu ăn, không dầy vò dạ dày của Từ Tử Kỳ như vậy nữa.

Tiến lên ôm Từ Tử Kỳ, lấy đôi đũa trong tay Từ Tử Kỳ ra nói “Tử Kỳ, đừng ăn. Chúng ta ra ngoài ăn đi.” Nguyên Họa có chút buồn buồn nói, cảm động nha, nội tâm của nàng đúng là nói như vậy.

Từ Tử Kỳ âu yếm mà sờ sờ đầu của Nguyên Họa nói “Không cần, em làm ăn thật ngon. Ở nhà ăn là được rồi, nếu như em ăn không vô, chờ một chút tôi nấu tô mì cho em.” Đáng vẻ lại muốn lại đôi đũa bị Nguyên Họa lấy ra.

Nguyên Họa trong lòng cảm động, vui sướng, nàng biết Từ Tử Kỳ làm như vậy là bởi vì cái gì, càng biết mình tất cả ở trong mắt của Từ Tử Kỳ đều là tốt đẹp. Càng như vậy, Nguyên Họa lại càng muốn nỗ lực, nỗ lực để mình có thể cùng Từ Tử Kỳ sánh vai, luôn luôn bên cạnh nàng, mãi đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Nguyên Họa không để ý tới Từ Tử Kỳ ngăn cản, trong mắt chợt lóe lên đau lòng, dắt Từ Tử Kỳ đi ra ngoài cửa. Từ Tử Kỳ vẫn như cũ là tùy ý động tác của Nguyên Họa, đáng cười dịu dàng nhưng Nguyên Họa đi trước không thể thấy. Mà sau khi xuống lầu, nhìn lại thì là khuôn mặt băng sơn như trước của Từ Tử Kỳ, mà bộ dáng tiểu nữ nhân của Từ Tử Kỳ cũng chỉ có Nguyên Họa nàng mới có thể nhìn thấy. Nghĩ tới đây khóe miệng Nguyên Họa chậm rãi hiện lên một chút ý cười đầy tự hào, Từ Tử Kỳ không biết Nguyên Họa suy nghĩ cái gì, nhưng loáng thoáng cảm thấy được chuyện này cùng mình có liên quan, cũng có một nụ cười theo khóe miệng hiện lên, cũng chỉ có người tỉ mỉ quan sát mới có thể phát hiện, khí tràng trên người Từ đại mỹ nữ lúc này hoàn toàn bất đồng lúc trước.

Nguyên Họa là người thứ nhất có thể cảm giác được người, không biết có phải người yêu nhau đặc biệt có thần giao cách cảm hay không, nói chung nếu như Từ Tử Kỳ đột nhiên xuất hiện trong phạm vi của Nguyên Họa, Nguyên Họa liền có thể cảm thấy được không khí quanh mình thay đổi, sau đó liền có thể xác định Từ Tử Kỳ nhất định ở gần đó.

Từ Tử Kỳ đối với công năng đặc biệt như vậy của Nguyên Họa thì đổ tội cho mũi cầu đặc biệt thánh. Nguyên Họa một lúc lâu không nói gì, bĩu môi, đây rốt cuộc là khen em hay là mắng em đây, ngược lại em không có cảm giác đây là khen em.

Từ Tử Kỳ bị Nguyên Họa kéo đến một quán món cay Tứ Xuyên tương đối yên tĩnh, bản thân Từ Tử Kỳ không thích ăn đồ cay, cho nên lúc đến quán món cay Tứ Xuyên, vẫn muốn kéo Nguyên Họa đi. Thế nhưng Nguyên Họa nhìn chằm chằm hai chữ món cay Tứ Xuyên () thì nước bọt giống như muốn tuông ra ngoài, cái này thực sự làm cho người được giáo dục tốt cùng với thân phận người thừa kế Từ thị được giáo dục lễ nghi giao tiếp như nàng cũng cảm thấy mất mặt, trong lòng chính là suy nghĩ, có nên hất tay tên gốc này ra, chuẩn đi, giả bộ không quen không đây?

Nguyên Họa thấy hai chữ món cay Tứ Xuyên, mắt bắt đầu lóe sáng, tia sáng nóng bỏng nhìn chằm chằm quán ăn. Từ Tử Kỳ không thích ăn cay, thế nhưng Nguyên Họa nàng thích a! Còn là cái loại thích đến phát điên, nếu không phải người Nguyên gia không thích ăn cay, Nguyên Họa đã sớm kêu Nguyên mẹ một ngày ba bữa đều bỏ nhiều tiêu cho nàng.

Nguyên Họa phen này bị thức ăn làm cho đần độn, hoàn toàn không nhớ rõ là mình cùng Từ đại mỹ nữ đi ra ăn cơm. Hơn nữa chủ yếu nhất chính là, Từ đại mỹ nữ của nàng hình như chưa bao giờ ăn ớt.

Sau khi Nguyên Họa đem Từ Tử Kỳ kéo vào phòng ăn mới hồi hận hành động lúc này của mình, căn bản không có ở ý người bên cạnh, mà là một mực dựa theo sở thích của mình mà làm. Nàng muốn ăn món cay Tứ Xuyên, cảm thấy giống như nàng muốn Từ Tử Kỳ, quan trọng như nhau. Ngẫm nghĩ một chút thì vẫn cảm thấy Từ đại mỹ nữ của nàng quan trọng hơn nhiều.

Đội nhân viên phục vụ đến cho nàng gọi món, Nguyên Họa gọi một cái lẩu, uyên ương đáy nồi. Tuy rằng hiện nay đã không còn là ngày hè nóng bức, đã vào thu. Thế nhưng khí trời nhưng vẫn làm người buồn bực như thế, hơn nữa hiện tại chính là thời điểm buổi trưa nóng nhất, trong phòng ăn tuy rằng mở điều hòa, thế nhưng ăn lẩu, thật đúng là cho tới bây giờ Từ Tử Kỳ cũng không có nghĩ tới.

Sau khi đồ ăn mang lên đầy đủ, Nguyên Họa mới giúp Từ Tử Kỳ đem thức ăn bỏ vào giữa nồi, mà mình thì dùng phần nồi cay.

Từ Tử Kỳ thấy Nguyên Họa bị ớt làm cho cay đến nổi cái miệng nhỏ nhắn đỏ lên, vừa tức giận vừa buồn cười, đây không phải là đang dày vò bản thân sao? Thế nhưng vì sao gốc tử này còn ăn hăng say như thế

chứ? Vì vậy hiếu kỳ gấp một viên thịt trước mặt Nguyên Họa bỏ vào miệng, đợi đến lúc Từ Tử Kỳ ném được vị cay của viên thịt, liền gấp đến đỏ mặt, nàng xác định, lúc này vô cùng xác định con người không nên có lòng hiếu kỳ nhiều như vậy, bằng không tùy thời có thể sẽ hại chết bản thân.

Nguyên Họa ở bên cạnh từ khiếp sợ rồi đến hiện tại thì hoảng loạn, bưng một ly nước ấm đưa cho Từ Tử Kỳ, Từ Tử Kỳ dù sao cũng là xuất thân tiểu thư khuê các, tình trạng hiện tại còn có thể ung dung trang nhã uống nước như vậy, thật sự là làm cho Nguyên Họa thật bội phục, Nguyên Họa quả thực sắp không không chế được bản thân tiến lên quỳ bái vị nữ thần này.

47. Chương 45

Chương 45:

Sau khi hai người ăn xong cái lẩu, tay nắm tay về phòng trọ của Nguyên Họa.

Nguyên Họa dĩ thường hưởng thụ cuộc sống bình thản yên ổn như vậy giữa nàng và Từ Tử Kỳ, giống một tiểu gia đình bình thường. Gia đình? Nguyên Họa thoáng nghĩ ra một khái niệm như vậy, nắm tay của Từ Tử Kỳ chặt một chút, dường như Từ Tử Kỳ cảm nhận được bất an của Nguyên Họa, cũng nắm chặt lại bàn tay nhỏ bé của Nguyên Họa. Tiểu rùa đen mới ngượng ngùng cười.

Bất an của Nguyên Họa xuất phát từ nàng không tự tin, chính nàng cũng không biết mình có thể cùng Từ Tử Kỳ bên nhau bao lâu, nếu có một ngày Từ Tử Kỳ không cần nàng, cũng chính là lúc nàng nên đi. Nguyên Họa thậm chí hoài nghi Từ Tử Kỳ có phải nhất thời cảm thấy hứng thú mới quen với nàng, dù sao đây là cũng là thú vui tà ác của người có tiền. Thế nhưng, tuổi của Từ Tử Kỳ cũng không nhỏ nha, cũng không đến mức sẽ ấu trĩ đến lấy việc này ra đùa, hoàn toàn không cần thiết

Lúc Từ Tử Kỳ lên lầu, liền lấy túi xách của mình chuẩn bị đi. Cũng không phải nàng không phát hiện sự dĩ thường của Nguyên Họa sau khi trở về, thậm chí có thể đoán được Nguyên Họa đang rối rắm chuyện gì, thế nhưng chuyện giữa nàng và Nguyên Họa, nàng cũng rối rắm. Nàng làm sao có thể mở rối cho con rùa ngu ngốc này được chứ, vừa gặp vấn đề liền rút cổ về, trốn trở về thế giới của mình.

Từ Tử Kỳ không phải quay về nhà nàng mà là quay về Từ trạch. Gần đây ông nội càng ân cần mà gọi nàng về nhà gặp mặt, cái này là ông nội của nàng sao? Từ Tử Kỳ cũng không biết Từ Vạn Hồng đang tính toán gì, thế nhưng nàng biết, ông nội cũng không có đem thực quyền ở Từ thị giao cho nàng, chức vị của nàng trong mắt của người bên ngoài tăng cao, thế nhưng quyền lợi thực tế lại bị suy yếu. Nghĩ đến những thứ này, đôi mi thanh tú của Từ Tử Kỳ liền gắt gao nhú chung một chỗ.

Chẳng qua là Nguyên Họa mãi đắm chìm trong tự oán trách căn bản không có nhìn thấy, ngay cả Từ Tử Kỳ rời khỏi chỗ của nàng lúc nào, nàng cũng không biết. Nàng hoảng hốt hồi lâu mới chấp nhận thực tế là Từ Tử Kỳ đã đi rồi. Nghĩ lại mình lúc nào trở nên lo được lo mất như thế chứ? Vùng xung quanh lòng mày của Nguyên Họa cũng nhíu lại, cầm điện thoại di động lên gọi cho Từ Tử Kỳ.

“Alo, Từ Kỳ.” thanh âm của Nguyên Họa thản nhiên, không có một chút phập phồng, làm cho Từ Tử Kỳ đang lái xe trong lòng run lên.

“Nguyên Họa, có chuyện gì sao?” Thế nhưng Từ Tử Kỳ là người thế nào, đã gặp qua nhiều tình cảnh, lại xử lý qua rất nhiều đại sự đây? Nàng cũng là bất động thanh sắc nói. Trong lòng cho dù hết sức lo lắng, nhưng nét mặt vẫn như cũ là không thay đổi.

Nguyên Họa sớm đã thành thói quen Từ Tử Kỳ như vậy không phải sao, trừ lần đưa thư từ chúc trước đó, nhìn thấy nàng không giống bề ngoài, mình có lúc nào gặp qua dáng vẻ ưu tư phập phồng của Từ Tử Kỳ đâu.

“Buổi tối chị có về không?” Dường như rất thản nhiên.

“Không về.” Từ Tử Kỳ cũng đơn giản ngắn gọn không có nửa điểm hỗn loạn trả lời.

“Ừ, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Lúc Nguyên Họa cúp điện thoại của Từ Tử Kỳ, cảm thấy trong lòng có chút bức mình. Cầm điện thoại di động đi đi lại lại, ánh mắt lay động không ngừng, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì?

Thế nhưng Nguyên Họa người ta vốn có đúng chuẩn tinh thần AQ*, nòng trước sau nguyên ý tin tưởng chính là Từ Tử Kỳ yêu nàng, giống như nàng yêu Từ Tử Kỳ. Trừ việc này ra, nàng không tìm ra lý do để mình kiên trì bên cạnh Từ Tử Kỳ, Nguyên Họa càng ngày càng mãnh liệt muốn đứng bên cạnh Từ Tử Kỳ, chỉ có đứng bên cạnh nàng, mình mới được coi là xứng đôi với nàng, cũng chỉ có như vậy mới có thể khiến Từ Tử Kỳ an tâm dựa vào nàng.

* thắng lợi tinh thần – google search AQ chính truyện để biết thêm chi tiết

Nguyên Họa không cùng người đấu thủ đoạn, cũng không cùng người tranh đoạt, trời sinh nàng đặc tính thỏa mãn trong mọi tình cảnh, nhưng vì Từ Tử Kỳ nàng sẽ vứt bỏ.

Năng lực của Nguyên Họa kỳ thực rất tốt, có thể nói là một nhân tài hiếm có, mà đầu óc về phương diện kinh doanh này lại thiên phú dị bẩm của nàng. Hơn nữa nàng lại có năng khiếu bẩm sinh, Nguyên Họa muốn đi đường này so với người bình thường còn muốn dễ hơn nhiều. Trong gia tộc của Nguyên Họa nửa bên chính là làm quan, nửa bên là kinh doanh. Những điều này không có ai biết, cũng do Nguyên Họa, cũng có thể nói do gia tộc Nguyên thị tận lực giấu kín. Tuy rằng không thường qua lại, thế nhưng ngày lễ ngày tết, đi thăm người thân là nhất định phải có. Mà lớp người trẻ đồng lứa chỉ có duy nhất hai chị em Nguyên Họa cùng Nguyên Hải.

Nguyên Họa tiểu rùa đen này bề ngoài ngây thơ hoạt bát lại càng được trưởng bối yêu mến và cưng chiều, ở gia tộc Nguyên thị, không thể đắc tội nhất chính là lão thái gia, ngoài ra chính là Tây thái hậu, sau đó đến đồng lứa của Nguyên Họa, không cần suy nghĩ nữa, chính là Nguyên Họa. Trước không nói đến tính tình phức tạp của Nguyên Họa sẽ biết làm sao chính chết người đắc tội nàng, không cần nàng xuất thủ, các trưởng bối trong gia tộc giống như bao che cho con cháu, cùng nhau tấn công. Nguyên Hải cũng đã từng không ít bị Nguyên Họa làm hại khiến cho các trưởng bối luân phiên tới mắng hấn. Hấn thực sự không rõ vóc dáng nhỏ nhỏ như bà chị hấn làm thế nào chiếm được tình cảm của nhiều lão hồ ly như thế.

Nguyên Họa nghĩ cũng nên đến lúc mình lộ sừng, tuy rằng nàng không thích tranh quyền đoạt lợi, thế nhưng nếu như nói đây là thủ đoạn cần thiết để gần gũi Từ Tử Kỳ, nàng vẫn sẽ đi làm.

Nguyên Họa tìm được điện thoại của Tiêu Tiểu Dao, gọi đi.

“Alo, Tiểu Dao, là mình. Nguyên Họa.” Thanh âm của Nguyên Họa so với gọi điện thoại cho Từ Tử Kỳ lạnh nhạt hơn nhiều, đối với việc tâm tình của mình có biến hóa, Nguyên Họa cũng phát hiện. Thế nhưng mọi người đều có một mặt u ám, Nguyên Họa nàng cũng vậy. Không có khả năng mỗi thời mỗi khắc đều có thể duy trì bản thân luôn hạnh phúc vui vẻ. Bản thân nếu luôn giả bộ như vậy sẽ mệt chết.

Tiêu Tiểu Dao giật mình chính là Nguyên Họa vậy mà có khả năng gọi điện thoại cho nàng, hình như trong ấn tượng, cho tới bây giờ Nguyên Họa chưa từng chủ động liên lạc cho nàng. Ngược lại cũng không để ý nhiều giọng nói có chút xa cách của Nguyên Họa, như trước nhiệt tình nói “Nguyên Họa, làm sao vậy? Có chuyện gì sao?” Đã sớm đem chuyện lần trước Nguyên Họa cúp điện thoại của nàng ném ra khỏi đầu đi. Cho nên nha, nữ nhân đối với người mình yêu luôn luôn không có nửa điểm sức miễn dịch cùng sức chống cự, cho dù là Tiêu đại tiểu thư cũng không ngoại lệ.

Nguyên Họa ấp úng một lúc, trong giây lát đó nghĩ đến Từ Tử Kỳ cao cao tại thượng, sau đó là cảnh tượng mình không chạm được nàng, tim nhảy một cái, nói với Tiêu Tiểu Dao “Không phải lần trước cậu nói thành phố A có một chỗ trống giám đốc cho mình làm sao? Lời này, bây giờ còn giữ không nha.”

Nguyên Họa biết rõ Tiêu Tiểu Dao sẽ đáp ứng nàng, đến lúc Nguyên Họa bắt đầu tính toán người khác, tuyệt đối là sẽ không coi trọng tình cảm, cho dù biết như thế là mình rõ ràng lợi dụng tình cảm của Tiêu Tiểu Dao, thế nhưng hiện tại lòng tràn đầy nàng chỉ có Từ Tử Kỳ, bằng sơn nữ vương cao cao tại thượng kia, hôm nay lại cao thêm, tư thế ngược nhìn lại càng tăng thêm góc độ. Ngược nhìn lâu như vậy, đối với cổ cũng không tốt. Đơn giản tóm lược lại trong câu nói kia của Trương Ái Linh* “Gặp được nàng, hấn bỗng trở nên thật thấp kém, thấp kém đến mức lặn vào cát bụi. Nhưng trong tim hấn lại là hạnh phúc, từ trong cát bụi nở ra một đóa hoa.” (dùng câu nói của nhà văn, hấn ở đây chỉ chung chứ ko chỉ riêng Nguyên Họa)

*nhà văn nữ của Tung của

Nguyên Hòa yêu là có chứa tư tâm, không thể nói là vĩ đại hay là hèn mọn, có thể rất nhiều người đều giống như Nguyên Hòa, lòng tràn đầy chỉ có một người, một lòng chỉ tiếp nhận nụ cười của người kia, người kia si, tất cả của người kia, muốn thêm ai khác nhưng lại không đủ chứa đựng, mà chỉ cần là những thứ liên quan đến người kia, lớn bao nhiêu cũng có thể dung nạp, đây là sự kỳ diệu về lòng người.

Nàng lựa chọn đến công ty của Tiêu Tiểu Dao, mà không phải Từ Tử Kỳ, chính là không muốn núp dưới sự che chở của Từ Tử Kỳ, nàng hiện tại là muốn cùng Từ Tử Kỳ vai kề vai, chứ không phải Từ Tử Kỳ dẫn dắt nàng, bảo vệ nàng. Sau khi Nguyên Hòa và Tiêu Tiểu Dao nói chuyện một lúc, quyết định xong, vừa vặn ngày mai là thứ hai, có thể trực tiếp đi làm. Nguyên Hòa để điện thoại di động xuống, dựa vào sô pha, nhắm lại hai mắt. Lựa chọn như vậy là đúng hay là sai, đều để cho thời gian quyết định đi.

Từ Tử Kỳ lái xe về tới Từ trạch, xuống xe đi về phía cửa. Từ trạch không giống ngoại giới ồn ã xa hoa như vậy, chỉ là một ngôi biệt thự cổ kính, nằm ở ngoại ô, vốn phải là một tổ hợp kỳ lạ, nhưng ngôi biệt thự này lại cực kỳ hài hòa. Vậy đại khái nên quy công cho thiết kế sư lúc xưa thiết kế cái này đi.

Từ trạch rất yên tĩnh, cho dù là buổi chiều ánh nắng tản xung quanh, Từ trạch cũng có chút vắng vẻ đáng sợ.

Từ Tử Kỳ hơi khê thở dài một cái, lần này ông nội của nàng lại muốn làm hành động gì đây? Là bức hôn hay còn cái gì khác đây? Từ Tử Kỳ không nghĩ tới chính là, Từ Vạn Hồng dĩ nhiên thực sự hạ thủ với cháu gái ruột của mình, hử dừ còn không ăn thịt con kia? Mà nàng và ông nội của nàng thì sao, nhất định phải tranh quyền đoạt lợi tiếp như vậy sao?

Từ Tử Kỳ không biết vì sao đột nhiên mệt mỏi, trong trí nhớ của nàng, chính là ông nội của nàng không ngừng truyền thụ kiến thức cùng tư tưởng cho nàng, muốn đoạt được thứ mình muốn, phải dùng thủ đoạn, làm việc có đề tiện bao nhiêu cũng là phải đạt được mục đích, không hề hổ thẹn. Thế nhưng hôm nay hẳn lại muốn đối với chí thân của mình làm những việc này sao?

Sau khi nàng bị thăng lên vị trí tổng tài, ông nội của nàng cứ như vậy không ngừng thu hồi thực quyền của nàng ở công ty, những tâm phúc trong bộ tài vụ cũng giống nàng được thăng chức, mà thực chất thì sao, trong lòng mọi người cũng mơ hồ hiểu rõ, trừ bỏ quyền lực thì là gì. Mà nàng nhiều ngày vội vàng xử lý việc sục công trình, động tác của ông nội càng lớn hơn nhiều, tranh thủ lúc nàng không ở công ty, đem mấy phương án lúc trước nàng thành lập toàn bộ bắt bỏ, hoặc là trực tiếp có ban giám đốc cân nhắc quyết định, cuối cùng cho những người khác đi làm. Mà sự việc phòng ở ngoài ý muốn này cũng làm ban giám đốc đối với nàng mất đi rất lớn lòng tin, cho dù là những phương án đã quyết định, cũng vì thiếu tài chính mà không thể bắt đầu.

Từ Tử Kỳ gần đây cũng bởi vì những việc này, phiền não không ngớt, nhưng mà cùng Nguyên Hòa ở chung thì chưa từng biểu hiện ra mệt mỏi của mình, nàng không muốn nhìn thấy vẻ mặt đầy lo lắng của đứa nhỏ kia. Trong lòng vẫn để ý đứa nhỏ kia, Từ Tử Kỳ kiềm nén nụ cười nhàn nhạt vào Từ trạch.

Thấy Từ Vạn Hồng đang ngồi trên ghế xích đu ở gốc cây, một con chó chăn cừu Scotland mấy năm trước Từ Lập Trúc mang về.

Từ Tử Kỳ nhìn con chó chăn cừu Scotland trung thành kia, liền nhớ đến cha mẹ nàng hai người kia vẫn còn ở nước ngoài tiêu dao, lúc đó chính là đại thọ 70 của ông nội nàng, hai người bọn họ lại không trở về, gửi vận chuyển một con chó chăn cừu Scotland trở về, lão gia tử nhà nàng tức giận đến tròng mắt thổ râu, nét mặt già nua một trận trắng một trận đen lại một trận tím, quả thực so với xem trở mặt trong phim ảnh còn muốn phong phú hơn. Thế nhưng lại phải đè xuống cảm xúc của mình, làm bộ đáng chủ nhà tốt.

Bất quá cuối cùng làm cho Từ Tử Kỳ không nghĩ tới chính là, lão gia tử đối với con chó này thực sự là dị thường yêu a. Không biết còn tưởng ông nội nàng có đam mê thích chó đây? Chỉ có Từ Tử Kỳ sáng tỏ, đây là cha nàng tặng, cho nên lão gia tử dị thường yêu thích. Con người lão gia tử tuy rằng trước mặt người ngoài cường ngạnh muốn chết, tính tình vừa nóng nảy vừa mạnh mẽ, nhưng dù sao tuổi tác của hắn cũng đã lớn, khát vọng đối với tình thân cũng càng ngày càng tăng.

Nhưng là ông nội của nàng lại đối với một mình người thừa kế nàng dị thường hà khắc cùng nghiêm ngặt, đây cũng là lý do vì sao Từ Tử Kỳ không thích ở Từ trạch mà là bản thân ra ngoài mua nhà ở riêng. Ông nội của nàng trọng nam khinh nữ ăn mòn vào gốc rễ, điểm ấy thì cho dù là hắn đến tuổi tác này rồi vẫn

không có một chút thay đổi, nghĩ nữ tử nên ở nhà giúp chồng dạy con, nam chủ ngoại nữ chủ nội, đây mới là nhận thức mà Từ Tử Kỳ không có khả năng khoan nhượng cùng nhận thức. Mặc kệ ông nội nàng thương yêu nàng thế nào, nàng cũng không hiểu được ý nghĩ thật sự trong lòng Từ Vạn Hồng.

Nếu cần, Từ Tử Kỳ tuyệt đối tin tưởng ông nội nàng sẽ đem nàng gả cho người nàng cần bản không yêu, mà mục đích lại chỉ là vì Từ thị. Ở trong mắt ông nội nàng, có quá nhiều thứ quan trọng hơn so với nàng. Nàng trở thành người thừa kế hợp pháp của Từ thị cũng là hành động bất đắc dĩ của ông nội nàng, điểm ấy nàng như thế nào lại không biết chứ?

=====

Editor: bộ này mình ko ưa nhất là tên Lý thiếu đề tiện rồi sau đó là Từ lão đây ==

Sau này Từ lão còn quá đáng hơn nhiều...Từ thị trên hết ~~~”

48. Chương 46

Chương 46:

“Tiểu thư, con về rồi à? Buổi tối ta làm cho con món sườn heo chua ngọt con thích nhất. Lão gia đã ngồi ở chỗ kia đợi con rất lâu rồi.” Lưu thẩm chỉ vào phương hướng Từ Vạn Hồng yêu thương nói giống như nói với cháu gái mình, nét mặt Từ Tử Kỳ không có gì thay đổi, vẫn lạnh lùng, chẳng qua là nhìn kỹ thì sẽ phát hiện đường nét trên mặt rõ ràng nhu hòa rất nhiều.

Lưu thẩm, từ lúc Từ Tử Kỳ còn nhỏ thì đã làm người giúp việc ở đây, gần như chăm sóc ba đời Từ gia, cho dù là lão gia tử cũng không xem bà như người ngoài, huống chi Từ Tử Kỳ từ nhỏ đến lớn đều nhận hết yêu thương từ bà chứ?

“Dạ, vậy làm phiền Lưu thẩm!” sau khi Từ Tử Kỳ nói với Lưu xong liền bất động thanh sắc đi tới trước người Từ Vạn Hồng đang khép hờ hai mắt kêu “Ông nội”.

Lưu thẩm lui qua một bên, nhìn nữ hài mình chăm sóc từ nhỏ đến lớn, từ lúc xuất ngoại du học trở về tính tình lại càng lạnh lùng. Chỉ riêng đối với người làm bọn họ chưa bao giờ lên mặt, không có một chút tính tình đại tiểu thư nuông chiều, cũng đương nhiên giành được sự chú ý và yêu thương của mọi người. Dưới đáy lòng tất cả họ đều yêu thương vị tiểu thư xinh đẹp cao ngạo này, nhiều trọng trách như vậy lại đặt tên người một nữ hài tử mảnh mai như thế này, làm sao chịu được à? Thế nhưng làm người, nên làm tốt bổn phận của mình, Lưu thẩm hiểu rõ đạo lý này, tuy rằng trong lòng không đồng ý phương thức giáo dục của lão gia tử, nhưng ngoài mặt không thể hỏi, chỉ có thể dùng phương thức của mình mà quan tâm vị tiểu thư khiến người yêu thương này.

Dường như Từ Vạn Hồng đã sớm biết Từ Tử Kỳ đứng ở cửa một hồi lâu, chỉ chờ Từ Tử Kỳ gọi hẳn một tiếng ông nội mới bằng lòng mở mắt ra. “Ừ.” Một giọng nam có phần già dặn mạnh mẽ xen lẫn nồng nặc giọng mũi phát ra.

Từ Tử Kỳ cũng giống như đã sớm ngờ tới phản ứng của Từ Vạn Hồng, sau khi thăm hỏi vài câu, liền trực tiếp lên phòng.

Mà Lưu thẩm ở một bên nhìn thấy tình hình như vậy, lại nhẹ nhàng thở dài một hơi, hai ông cháu đều chung một tính tình, cứng đầu. Già cứng đầu, đứa nhỏ cũng cứng đầu, không ai chịu nhường một bước, thật đúng là từ một khuôn khắc ra.

Sau khi Từ Tử Kỳ lên lầu, cầm điện thoại di động, ở trên xe nghe thanh âm của ngọc tử lãnh đạm như vậy, thực sự là cảm thấy được không thoải mái. Tiểu rùa đen kia hiện tại dám thể hiện sắc mặt với nàng, vậy thì nguy, nói không chừng sau này không thể không leo lên đầu mình, việc này không thể để lâu, kiên quyết không thể nuông chiều. Nghĩ đến Nguyên Họa sáng sớm rời giường bị mình chọc đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, Từ Tử Kỳ liền cảm thấy thú vị, thì ra đôi khi nuôi một tiểu rùa cũng không phải không tốt, ít nhất

lúc này còn có thể mang cho nàng không ít hồi ức vui vẻ. Thế nhưng vừa nghĩ tới gốc tử kia dĩ nhiên lại một mình ngủ sô pha, không cùng nàng ngủ ở trên một giường, Từ Tử Kỳ lại tức giận, dăm cả gan ghét bỏ nàng, cũng chỉ có Nguyên Họa nàng mới có gan dám bỏ lại nàng ngủ một mình.

Từ Tử Kỳ thật không biết nên nói Nguyên Họa như thế nào, nên nói người này ngu ngốc, hay là ngây thơ đây? Kỳ thực đây đều là nói cho dễ nghe. Nói khó nghe một chút thì thực sự chính là ngu xuẩn hay là không có não đây chứ?

Thế nhưng lúc sáng Từ Tử Kỳ nhìn Nguyên Họa, trong mắt của nàng ấy tràn ngập dự vọng, điểm ấy Từ Tử Kỳ thật sự không có nhìn lầm, người kia một chút cũng không che giấu, cứ như vậy trắng trợn nhìn chằm chằm nàng. Cái ánh mắt kia giống như rất sợ người khác không biết hiện tại nàng suy nghĩ cái gì. Từ Tử Kỳ không biết từ lúc nàng vào Từ trạch, chỉ có suy nghĩ đến Nguyên Họa mới cảm thấy thỏa mãn, vui sướng, mà đây cũng là lần đầu tiên nàng nở nụ cười từ lúc nàng vào Từ trạch. Nàng đắm chìm trong nỗi nhớ về Nguyên Họa, thì ra lại nhớ gốc tử kia như vậy, Từ Tử Kỳ cảm thán một câu.

“Cốc cốc.” Từ Tử Kỳ vẫn còn đắm chìm trong hồi ức, nghe được tiếng đập cửa, khôi phục tinh thần thì nghe được thanh âm của Lưu thẩm “Tiểu thư, có thể ăn cơm.”

“Dạ. Xuống ngay.” Từ Tử Kỳ trả lời, đứng dậy phưỡn thẳng nếp nhăn quần áo do người trên giường rồi đi xuống lầu.

Đi xuống lầu, thấy lão gia tử đã ngồi xuống ở vị trí chủ nhà, Lưu thẩm kéo cái ghế cách Từ Vạn Hồng gần nhất cho Từ Tử Kỳ, Từ Tử Kỳ nhẹ giọng nói “Cảm ơn, Lưu thẩm, việc này sau này để con tự làm.”

Lưu thẩm cười mà không nói, kêu người đem thức ăn lên, Từ Tử Kỳ nhìn một chút thức ăn trên bàn, đều là những món thường ngày mình thích, nhưng mà hôm nay nàng lại không có một chút muốn ăn, chẳng lẽ là bởi vì tiểu rùa kia không ở bên cạnh sao? Từ Tử Kỳ chỉ là gấp vài đũa liền không ăn nữa.

Lưu thẩm một bên nhìn thấy cũng có chút lo lắng, vốn chứa đến hai lạng thịt, bây giờ ăn cơm còn ít hơn trước. Cái này làm sao được, chỉ có thể mở miệng nói “Tiểu thư, ăn nhiều một chút, những thứ này đều là Lưu thẩm làm riêng cho con.”

Từ Vạn Hồng kín đáo liếc nhìn cái chén của Từ Tử Kỳ, vẫn còn đầy ắp, trên cơ bản là không động tới. Cho dù trước đây cháu gái hán ăn không nhiều, nhưng cơm Lưu thẩm tự mình làm nàng sẽ ăn nhiều một chút, ngày hôm nay có chút khác thường. Chẳng lẽ là gần đây chèn ép nàng quá, nhưng mà nàng là người thừa kế Từ thị một chút khổ cũng chịu không nổi, nàng có tư cách gì để kế thừa Từ thị chứ? Nhưng mà dù sao Từ Tử Kỳ cũng là cháu gái hán, vẫn đau lòng. Chân mày không tự chủ cau lại.

“Lưu thẩm, con no rồi. Không muốn ăn.” Từ Tử Kỳ cười nói với Lưu thẩm. Lưu thẩm liếc mắt nhìn nàng, nhẹ giọng thở dài một hơi.

“Con chỉ vậy mà ăn no, ăn nhiều một chút cho ta, ta không muốn sau này có người nói Từ gia không nuôi nổi con!” Từ Vạn Hồng uy nghiêm dạy dỗ.

Từ Tử Kỳ nghe xong cũng không phản ứng nhiều gì, dù sao cũng không ăn nổi. Ông ép con cũng không ăn được, muốn trách cứ trách. Ánh mắt trầm xuống, khoanh tay ngang nhiên nhìn thẳng Từ Vạn Hồng.

Từ Vạn Hồng thấy bộ dáng này của Từ Tử Kỳ, chính là giận không chỗ phát tiết, phần nộ quát “Con đây là ánh mắt gì, con chính là dùng ánh mắt này nhìn ông nội của con sao?”

Từ Tử Kỳ cũng không giận phản cười nói “Ông nội? Vậy ông có coi con là cháu của ông sao, thu hết thực quyền của con trong công ty, lại đem người của con an bài toàn bộ đuổi hết. Được rồi, ông nội, con cũng nói cho ông biết! Con là người, có suy nghĩ, có tôn nghiêm, cũng có điểm máu chốt, con cũng không phải con rối của ông. Ông xâm phạm đến quy tắc trò chơi.”

“Con. . . Con đủ lông đủ cánh rồi đúng không? Dám nói chuyện với ta như vậy, ta cho con biết, Từ thị chính là do Từ Vạn Hồng ta định đoạt. Con chỉ cần làm một cháu gái tốt, cũng đã trưởng thành, nên sớm tìm người kết hôn, ngoan ngoãn ở nhà nuôi con, đi dính vào kinh doanh làm gì? Trước đây ta mắt nhắm mắt mở còn chưa tính, thế nhưng bây giờ chuyện quan trọng nhất của con chính là kết hôn!” Từ Vạn Hồng run tay chỉ vào Từ Tử Kỳ ngang ngược giận dữ nói.

Lưu thăm thấy dáng vẻ cứng đầu của hai người, vội vàng tiến lên khuyên can nói “Tiểu thư, các người mỗi người nói ít một câu đi a. Lão gia tử cũng là vì muốn tốt cho con. Đừng cãi nhau, chúng ta không cãi nhau.”

Từ Tử Kỳ liếc mắt nhìn Từ Vạn Hồng, đứng dậy, tư thế này chính là chuẩn bị đi.

“Con ngồi xuống, ta còn có chính sự muốn nói.” Từ Vạn Hồng lên tiếng, trong giọng nói ôn hòa rất nhiều, thế nhưng nét mặt vẫn nghiêm túc như trước. Vừa rồi chỉ lo cùng Từ Tử Kỳ cãi nhau. Trả qua Lưu thăm nhất can như thế, lý trí xem như là quay về. Chính sự chính là cần phải nói.

“Nếu như là chuyện kết hôn nói, ta nghĩ không có gì cần phải nói.” Từ Tử Kỳ không mẫn không nhạt nói. Từ Vạn Hồng vô cùng giận, chỉ vào Từ Tử Kỳ, nửa ngày mới cắn răng nói “Không phải nói chuyện kết hôn của con, là nói đến con và Tiêu tiểu thư cùng với Nguyên Họa, ngày hôm nay chúng ta nói chính là nàng.”

Từ Tử Kỳ cả kinh, lẽ nào lão gia tử đã biết quan hệ giữa nàng và Nguyên Họa, không có khả năng a, các nàng vừa mới xác lập quan hệ, lão gia tử làm sao có thể biết. Từ Vạn Hồng đang nổi nóng, cũng không chú ý tới sắc mặt Từ Tử Kỳ biến hóa, dùng một chút lên tiếng hỏi “Nàng trước kia là nhân viên của công ty chúng ta phải không? Vì sao sau đó không làm nữa.”

Từ Tử Kỳ còn đang suy nghĩ biện pháp đối phó lão gia tử thế nào, không nghĩ tới lão gia tử hỏi lại là việc này, buồn bực một hồi mới lên tiếng “Dạ, đúng vậy. Sau đó nàng không muốn làm nên từ chức.”

Nét mặt Từ Tử Kỳ không sợ hãi nhưng thật ra trong lòng từ sớm đã đổ mồ hôi, nàng không phải sợ sẽ bị lão gia tử làm gì, dù sao lão gia tử chỉ có một cháu gái là nàng, cũng không thể làm gì nàng. Thế nhưng Nguyên Họa bên kia thì không thể khẳng định, lão gia tử không dám ra tay với nàng thì chỉ có thể ra tay với Nguyên Họa, đối với thủ đoạn của lão gia tử, Từ Tử Kỳ ít nhiều cũng hiểu một chút, tiểu rùa đen nhất gan kia làm sao chống nổi chứ? Đến lúc đó bị thương tổn, tiểu rùa đen có thể sẽ bỏ nàng chạy không chút, đối với việc này Từ Tử Kỳ cũng không có lòng tin, nàng không thể để bất luận kẻ nào thương tổn Nguyên Họa, cho dù là lão gia tử cũng không được, càng miễn bàn đến người ngoài cướp đi Nguyên Họa bên người nàng.

“Ừ, ta mặc kệ con dùng biện pháp gì cũng phải lần nữa đem nàng trở về, dùng hết mọi biện pháp kéo nàng về công ty.” Từ Vạn Hồng thật sâu nhìn Từ Tử Kỳ, vừa rồi Từ Tử Kỳ không bình thường không phải hẳn không biết, chỉ mơ hồ cảm thấy sự tình không có đơn giản như hẳn tưởng tượng, thế nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều. Trên người Nguyên Họa kia có rất nhiều thứ có thể lợi dụng, làm sao có thể để tài nguyên chảy về ruộng người khác chứ.

Từ Tử Kỳ kinh ngạc với phản ứng của Từ Vạn Hồng, lão gia tử là muốn nàng đem Nguyên Họa về công ty. Thế nhưng Nguyên Họa là loại người gì tại sao đáng giá để lão gia tử chú ý và ưu ái vậy chứ? Từ Tử Kỳ không nghĩ ra cho nên đành phải hỏi “Ông nội, vì sao? Con không cảm thấy nàng là một thư ký đạt yêu cầu.”

“Thư ký? Ha hã, hiện tại cho dù con dùng đến vị trí tổng giám đốc, con cũng phải trói nàng trở về công ty cho ta. Người của công ty mình, bối cảnh cũng không thể nắm rõ, người như vậy là người con có thể đắc tội sao?” Từ Vạn Hồng cười lạnh nói, thư ký? Cho dù bây giờ cho nàng làm tổng giám đốc, chỉ cần đem người về cho hẳn là được. Nàng không biết làm gì cả, nhưng người sau lưng nàng lại biết. Nàng không đạt yêu cầu, người sau lưng nàng sẽ thay nàng đạt yêu cầu.

“Ông nội, vì sao?” Từ Tử Kỳ thật không rõ ông nội của mình nghĩ gì, nếu như biết quan hệ giữa nàng và Nguyên Họa thì không phải phản ứng như thế mới đúng.

“Con cứ làm như ta nói, sau này nàng sẽ có công dụng.” Từ Vạn Hồng rõ ràng không muốn nhiều lời, phát tay, ý bảo nàng có thể đi.

Thế nhưng chỉ cần chuyện gì liên quan đến Nguyên Họa, Từ Tử Kỳ cũng không thể bỏ qua, huống chi là có liên quan trực tiếp đến bản thân nàng chứ?

“Ông nội, con phải biết vì sao?” thái độ cứng rắn của Từ Tử Kỳ làm cho Từ Vạn Hồng cả kinh, thế nhưng Từ Vạn Hồng cũng chỉ cho rằng Từ Tử Kỳ không phục người bị nàng đuổi việc lại có thể ngồi vị trí lúc trước của nàng mà cảm thấy không công bằng thôi? Tuổi trẻ luôn có tâm lý này. Nên cũng không nghĩ gì nhiều.

“Ba mẹ Nguyễn Hòa cán bộ Tỉnh ủy, gia tộc của nàng lớn đến nỗi cho dù Từ thị chúng ta họ cũng không thêm nhìn bằng nửa con mắt, hiện tại biết vì sao đi?” Từ Vạn Hồng giải thích, nếu không phải hẳn có nghi ngờ, cho người điều tra Nguyễn Hòa, thì làm sao biết một tiểu viên chức trong công ty lại có bối cảnh cường đại như vậy, cả gia tộc lại có một nửa làm quan, mặt khác một nửa kia không cách nào tra ra đầu mối, tra được mấy người cũng chỉ là một ít công ty nhỏ, cái này ngược lại không cần kiêng kỵ. Thế nhưng số liệu đáng sợ một nửa làm quan cũng đủ dọa người, rốt cuộc là một gia tộc như thế nào mới có thể luyện ra nhiều nhân tài như vậy. Gia tộc này thật sự là quý dị. Thế lực ngoài sáng đã mạnh mẽ như vậy, còn có thể lực ngầm. Ngay cả Từ Vạn Hồng cũng không cách nào tưởng tượng, cũng may tư liệu tra được cũng không làm Từ Vạn Hồng sợ. Từ thị của hắn có thể vững vàng đến ngày hôm nay cũng có liên quan phức tạp đến chính trị cùng kinh tế.

Thế nhưng làm cho Từ Vạn Hồng không nghĩ ra chính là, một gia tộc khí thế như vậy tại sao lại có một người khác người như Nguyễn Hòa, có thể nói Từ Vạn Hồng cũng đã đem tư liệu của Nguyễn Hải điều tra từ nhỏ đến lớn một lượt, tư liệu cho thấy, Nguyễn Hòa nàng học lực bình thường, đại học cũng chỉ là một trường đại học cấp hai, ở thời điểm còn là sinh viên cũng đều rất bình thường. Mà đến lúc tốt nghiệp đến Từ thị làm việc, biểu hiện làm việc khiến cho Từ Vạn Hồng rất không hài lòng, tần suất đi làm này, đi trễ về sớm, không phần nào không có nàng, người như vậy quả thực chính là sâu mọt của công ty, nếu như là hắn thì sẽ không chút lưu tình đuổi nàng rồi, không thể nào giữ lại người như vậy ở công ty của mình lý được chứ. Chẳng qua là hiện nay người này không thể đắc tội, ngược lại phải phụng dưỡng thật tốt. Nếu như không phải trong tư liệu ghi rõ Nguyễn Hòa là con ruột của Nguyễn ba Nguyễn mẹ, Từ Vạn Hồng cũng không khỏi cho rằng Nguyễn Hòa có phải là cô nhi Nguyễn gia tốt bụng nhận nuôi hay không.

49. Chương 47

Chương 47:

Sau khi Từ Tử Kỳ nghe xong lời của lão gia tử, vẫn bị vây trong trạng thái sững sờ, ai có thể nói cho nàng biết, tiểu rùa đen kia làm sao có thể có bối cảnh cường đại như vậy, vì sao hết thấy tất cả đều là do nàng từ miệng người khác biết được. Vì sao tiểu rùa đen kia chưa bao giờ nói cho nàng biết nhà em ấy làm viên chức nhà nước, thì ra nàng cũng là một quan nhĩ đại.

Sau xong Từ Tử Kỳ đáp ứng yêu cầu của lão gia tử liền lái xe trở về.

Vốn là tối nay không định đến chỗ Nguyễn Hòa, thế nhưng bị những câu nói của Từ Vạn Hồng quấy đến tinh thần không yên, Từ Tử Kỳ vẫn đành phải lái xe đến phòng trọ của Nguyễn Hòa.

Sau khi đem xe đỗ xong thì đi lên lầu.

Nguyễn Hòa vui trên ghế sofa xem mèo và chuột, từ nhỏ liền thích phim hoạt hình, kéo dài không hết, sự chịu đựng kéo dài, đây là đánh giá chung của Nguyễn Hòa đối với bộ phim hoạt hình này. Lúc không có chuyện gì làm, luôn luôn tìm đĩa phim hoạt hình này, một mình ngồi xem.

Sau khi Từ Tử Kỳ vào cửa thì nhìn thấy tiểu rùa kia đang rút cổ trên sofa nhìn chăm chăm TV, nhìn đến nội dung trên TV, Từ Tử Kỳ cảm thấy mình muốn phun máu, mèo và chuột? Vì sao Nguyễn Hòa này luôn thích loại hình này chứ? Ôi, bất quá như đã nói qua, Nguyễn Hòa như vậy mới là người mà Từ Tử Kỳ nàng muốn toàn tâm toàn ý bảo vệ. Trong khoảng thời gian ngắn rơi vào trầm tư, Nguyễn Hòa a Nguyễn Hòa, vì sao em không chỉ là một bình thường chứ? Hôm nay, ông nội muốn phải đưa em quay về Từ thị. Mà tôi, vì lợi ích của công ty cũng phải đem em trở về, hơn nữa tương lai có một ngày không tránh khỏi khả năng sẽ phải lợi dụng em.

Nguyễn Hòa nghe được động tĩnh ở cửa thì quay đầu lại. Thấy Từ Tử Kỳ một mình đứng ở cửa, nhìn mình chăm chăm, sai, nàng cũng không phải đang nhìn mình, mắt chính là nhìn về bên này, nhưng rõ ràng cho thấy đang trong trạng thái thả hồn. Nàng không phải nói buổi tối không tới sao? Nguyễn Hòa suy nghĩ một hồi mới đúng kêu Từ Tử Kỳ “Tử Kỳ, chị đứng ở cửa làm gì chứ a?”

Từ Tử Kỳ nghe mới hoàn hồn, như trước ưu nhã đi tới bên người Nguyên Họa nói “Nguyên Họa, em trở về Từ thị làm việc có được không?”

Nguyên Họa không biết Từ Tử Kỳ vì sao bất chợt lại nhắc đến việc này, chẳng lẽ là đã biết tin nàng muốn đi làm ở Tiêu thị, nhưng giấu lại cũng không thể nào a. Trong đầu cũng không biết nên thế nào nói với Từ Tử Kỳ mình đã đáp ứng Tiêu Tiểu Dao, đến chi nhánh của Tiêu thị ở thành phố A làm việc. Sững sờ nhìn Từ Tử Kỳ, nhưng lại không nói một câu.

Từ Tử Kỳ buồn cười nhìn Nguyên Họa trước mắt bộ dạng ngơ ngác nói “Làm sao vậy, không muốn cùng tôi đi làm sao?” Nói xong nhướn mi một cái, ý tứ chính là em có đi không, tự bản thân suy nghĩ nha. Nguyên Họa nhìn thấy, trái tim nhỏ run lên một cái.

Nguyên Họa thở dài một hơi mới lên tiếng “Tử Kỳ, em đã tìm được việc làm, ngày mai sẽ đi làm. Cho nên, Từ thị. . .”

Nguyên Họa còn chưa nói hết nói, Từ Tử Kỳ đã ngắt lời “Từ chúc cho tôi, tiền vi phạm hợp đồng tôi trả. Ngày mai em đến Từ thị”

Nguyên Họa lần thứ hai ngậm ngốc nhìn Từ Tử Kỳ hồi lâu mới lên tiếng “Em sẽ không đi Từ thị.”

Cái này đến phiên Từ Tử Kỳ sững sốt, tên ngu ngốc này lại làm nghịch ý nàng, lạnh lùng nói “Em muốn đến công ty của ai?”

Trong đầu Từ Tử Kỳ bắt đầu tính toán, chỉ cần ai dám cùng nàng giành Nguyên Họa, nàng liền chinh sục công ty của hắn, ở thành phố A hẳn là sẽ không có một công ty nào vì một nhân viên nho nhỏ mà đắc tội công ty lớn như Từ thị đi?

“Chi nhánh Tiêu thị ở thành phố A.” Nguyên Họa cúi đầu nói, nói đến đây nàng mới cảm thấy mình có chút lo lắng không yên. Rõ ràng chỉ là đi làm, cùng Tiêu Tiểu Dao cũng không có gì, mình chốt dạ cái gì a! Nguyên Họa ở trong lòng thầm mắng mình vô dụng.

Quả nhiên, Từ Tử Kỳ vừa nghe đến Tiêu thị, sắc mặt liền trở nên đen đến không gì sánh được. Nguyên Họa này có phải muốn tức chết nàng mới dễ chịu không a! Không đến công ty nàng thì thôi đi, cứ nhiên chạy đến công ty Tiêu Tiểu Dao, đây không phải là rùa vào miệng cọp sao? Em ấy thật không biết Tiêu Tiểu Dao đối với em ấy có tình ý hay là giả vờ không biết a!

Từ Tử Kỳ mặt lạnh đen lại, ngay cả ngữ khí cũng trở nên vô cùng lạnh lùng nói “Nguyên Họa, em được lắm!”

Nói xong cũng xoay người muốn đi, Nguyên Họa rất hiểu rõ Từ Tử Kỳ, cái này giận thật rồi. Thế nhưng mình nhất định phải đến Tiêu thị, cho dù không đến Tiêu thị, cũng sẽ không về Từ thị. Về đại bản doanh của Nguyên gia nàng mà phát triển.

Chỉ là thấy đến Từ đại mỹ nữ đã tức giận muốn đi, tay nhanh chóng kéo cánh tay của Từ Tử Kỳ, dùng sức kéo về phía sofa chỗ mình.

Kịch sân khấu một màn hựu hoa lệ xuất hiện, Từ đại mỹ nữ đây không phải là tức giận sao, xoay người muốn đi, nàng ngược lại không ngờ Nguyên Họa sẽ kéo nàng, nhưng lại dùng sức như thế mà kéo về, căn bản không có cái gì chống đỡ a! Dĩ nhiên là bị kéo trở về, bởi Nguyên Họa dùng sức quá lớn, Từ đại mỹ nữ lại mang giày cao gót 10 cm, Vì vậy Từ Tử Kỳ liền vừa vịn ngã vào trên người của Nguyên Họa, mà mỗi hai người vừa vịn chạm vào nhau.

Nguyên Họa chớp chớp mắt, đây là cái tình huống gì? Thế nhưng tình huống này cũng không xấu, nhìn thấy Từ Tử Kỳ giãy dụa muốn đứng dậy, trong lòng Nguyên Họa cũng khó chịu, một tay ôm eo nhỏ của Từ Tử Kỳ, tay còn lại đè lại đầu của Từ Tử Kỳ, làm cho Từ Tử Kỳ không có cách nào chạy trốn. Hung bạo hôn lên, Từ Tử Kỳ căn bản giãy dụa không được. Cơ thể đặt ở trên người của Nguyên Họa dần dần mềm nhũn, Nguyên Họa vừa bá đạo mà lại vừa dịu dàng, khí thế hùng hực bất chấp mà tước đôi đôi môi xinh đẹp của Từ Tử Kỳ.

Đợi đến lúc hơi thở của hai người đều hỗn loạn, Nguyên Họa mới buông ra hai tay gian giữ Từ Tử Kỳ, có chút khàn khàn nói “Tử Kỳ, sự tình cũng không phải như chị nghĩ, hiện tại em vẫn không thể nói cho chị

biết vì sao. Thế nhưng em thật sự yêu chị.”

Nói xong mới nhìn chằm chằm Từ Tử Kỳ một hồi, cấp tốc hôn lên, vẫn hôn đến thiên hôn địa ám mới buông ra.

Chẳng biết lúc nào trong mắt hai người đều bao phủ tràn ngập dự vọng, có một số việc, phát sinh chính là tự nhiên như vậy, đặc biệt là hai người yêu nhau.

Nguyên Họa cũng không phải là đứa nhỏ lần đầu tiên muốn ăn thịt, vài ba lần không ăn được thịt, trong lòng cũng có ít nhiều không cam lòng cùng chờ đợi, hơn nữa nàng vốn cũng không phải là đứa nhỏ thuần lương gì. Chỉ là ngại vì Từ Tử Kỳ không quen cùng nữ nhân thân mật, mới chậm chạp chưa nhào tới ăn kiền mạt tịnh. Hiện tại cơ hội tới, cũng xác định trong mắt Từ Tử Kỳ hiện lên tia gì đó, lại có lý do gì bỏ qua cơ hội này chứ? Đôi mắt nhỏ lập tức đảo quanh, trên ghế sofa, không được, nói như thế nào cũng là lần đầu tiên của mình và Từ Tử Kỳ, sofa để đó lần sau ném thử đi. Nguyên Họa chính là bất chấp, nàng cũng sẽ không giới hạn làm yêu thì phải ở trên giường, làm yêu lúc nào cũng nên làm một chút, tùy thời tùy chỗ không phải sao?

Kéo Từ Tử Kỳ liền hướng vào phòng ngủ, Từ Tử Kỳ cũng mặc cho Nguyên Họa lôi kéo, theo Nguyên Họa đi vào trong phòng ngủ.

Từ Tử Kỳ cảm thấy trong người có gì đó muốn phát tiết, mà bản thân rất rõ ràng đây là cái gì. Chẳng qua là không nghĩ tới sẽ mãnh liệt như vậy, tuy rằng vẫn còn giận Nguyên Họa đến Tiêu thị công tác, thế nhưng chuyện Nguyên Họa quyết định, cũng khó có thể thay đổi. Tính tình Nguyên Họa bướng bỉnh Từ Tử Kỳ rất hiểu rõ. Nàng không chỉ tức giận, thậm chí là bất an. Tiêu Tiểu Dao cũng không phải một nữ nhân dễ đối phó, hơn nữa điều kiện các phương diện cũng không kém nàng, nàng lo lắng chính là Nguyên Họa không chống lại được thế tiến công của Tiêu Tiểu Dao, rơi vào tay giặc.

Tuy rằng nàng không tin Nguyên Họa sẽ bị cướp đi dằng như vậy, nếu như dễ dàng như vậy bị người đoạt đi, nàng như vậy cũng không đáng Từ Tử Kỳ yêu. Thế nhưng nữ nhân nha, luôn có những lo lắng và bất an vô hình. Từ Tử Kỳ cũng không ngoại lệ.

Nguyên Họa lúc này suy nghĩ làm như trên phim, nhào người qua hôn lên môi Từ Tử Kỳ, một mặt chuẩn bị ngã vào trên giường, thế nhưng hiện thực và ảo tưởng luôn luôn có chênh lệch, nhìn thoáng qua Từ đại mỹ nữ bên cạnh mình, liền bỏ qua cái loại ý tưởng không thiết thực này. Câu cũng câu không đến mặt của Từ Tử Kỳ, còn làm kiểu gì a! Nguyên Họa đột nhiên cảm thấy ai oán, đã biết rằng chiều cao sẽ làm cho người cảm thấy đau khổ cùng thất vọng, thời khắc mấu chốt luôn luôn thất bại.

Lôi kéo Từ Tử Kỳ lên giường, bằng không các bước sau đều làm không được a! Nội tâm Nguyên Họa còn đang rối rắm, tại sao mình không thể cao thêm một chút, cao đến môi của Từ Tử Kỳ là được rồi, tại sao vậy chứ? Vì sao? Sau khi trong đầu ngẫm đến vô số vì sao, Nguyên Họa vẫn phải bất đắc dĩ tiếp nhận hiện thực này.

Từ Tử Kỳ khoanh tay đứng ở bên giường chứ cũng không có nằm, cái này làm Nguyên Họa lo lắng, lúc này nếu không tiếp tục nữa, đây không phải là dẫn vật người sao? Không được, trước đều nhịn rồi, lần này nói cái gì cũng không thể nhịn được. Sĩ có thể nhịn, dục không thể nhịn nha! Không tốt cho thể xác và tinh thần phát triển khỏe mạnh. Kéo người của Từ Tử Kỳ ngã vào trên giường, cấp tốc hôn lên.

“... Ngô. . . Nguyên Họa. . . Ách. . .” Từ Tử Kỳ làm sao biết, thường ngày là tiểu rùa đen khúm núm, ngày hôm nay trở nên bá đạo như vậy, còn cả gan làm loạn. Muốn tách ra, thế nhưng tiểu rùa này ôm nàng thật chặt, căn bản không có đường để nàng giãy dụa. Muốn mở miệng răn dạy một phen nhưng bị Nguyên Họa hôn nồng nhiệt ngăn ở trong miệng, hóa thành một tiếng rên rỉ thật dài.

Thân thể của Từ Tử Kỳ mềm nhũn, giống như một đầm nước.

Nguyên Họa ôm một vưu vật như vậy, tâm tình có thể tưởng tượng được, dâng trào kích động, khó có thể kiềm chế, huyết quản khuếch trương so với bình thường mãnh liệt hơn nhiều, hô hấp cũng trở nên gấp gáp và bất ổn. Trong đầu cũng chỉ có một cái ý nghĩ, ăn kiền mạt tịnh, ăn kiền mạt tịnh đang kêu gọi.

Từ Tử Kỳ đối mặt với ánh mắt đầy tơ máu của Nguyên Họa, sợ run một hồi, không dám từ chối dư thừa gì nữa, mặc nàng giở trò. Thế nhưng một lúc sau, Từ Tử Kỳ liền hối hận, nàng thế nào lại quên mất Nguyên

Họa còn là tân thủ đây chứ, hoàn toàn không có một chút dịu dàng cùng khoái cảm gì để nói.

Đối với một đại mỹ nữ như nàng, động tác thô lỗ vô cùng, quả thực chính là kéo, nhéo, găm, cắn. Khoái cảm, a, một chút cũng không có. Cảm giác đau đớn, ưm, rất mãnh liệt. Từ Tử Kỳ hiện tại đang suy nghĩ chính là một cước đá tên đang cắn bậy trên người nàng xuống đất. Dịu dàng một chút không được sao, thế nào lại thô bạo như vậy a! Nàng đây là cường gian mình, hay là đang làm yêu đây chứ? Nhưng mà tình thế lúc này, Từ Tử Kỳ thực sự không thể liên tưởng đến hai chữ làm yêu tốt đẹp được.

“Nguyên Họa, em làm đau tôi, em đứng lên cho tôi!” Từ Tử Kỳ nổi cơn thịnh nộ rồi, người này tại sao có thể, tại sao có thể ở trên ngực nàng cắn bậy, còn dùng sức như vậy mà cắn, như vậy rất đau có hiểu không?

Nguyên Họa còn đang cố sức suy nghĩ, Từ đại mỹ nữ làm sao có thể vào lúc này kêu dừng chứ, sẽ kìm nén đến mức nội thương, tâm can tỷ phé đều sẽ bị thương a. Hơn nữa mình cũng dựa theo trình tự trong phim mấy hôm trước lên mạng xem mà làm a, không có sai a, nhìn nhân vật nữ chính kia không phải rất hưởng thụ sao? Tuy rằng về mặt chính là thống khổ cùng vui sướng cùng tồn tại, nhưng nhìn rõ ràng cho thấy vui sướng nhiều hơn thống khổ. Thế nào áp dụng trên người Từ Tử Kỳ cũng chỉ còn lại có đau khổ a.

“Ngô. . . Tử Kỳ. . . Em còn chưa. . .” Nguyên Họa ghé vào trên người của Từ Tử Kỳ, tội nghiệp nhìn Từ Tử Kỳ, muốn khiêu nại. Em còn chưa làm xong mà, thật vất vả.

Từ Tử Kỳ đâu còn quan tâm Nguyên Họa ghen hay không ghen a, chân dài ưu nhã đuổi một cái, một cước liền đưa con bạch tuột quần trên người mình đập xuống giường.

Nguyên Họa còn chưa nói hết lời đâu, đã bị đập nằm trên mặt đất, nhe răng trợn mắt nắm chặt nắm tay. Âm thầm thề, sau này không bao giờ bắt chước những trò kịch liệt như trên phim nữa, cái này tốt rồi, thịt chưa kịp ăn, còn bị Từ đại mỹ nữ ghét bỏ đập xuống sàn nhà.

Thế nhưng Nguyên Họa là người nào, không, là rùa gì nha, là con rùa vỏ rất cứng a, chỉ một cú đá như vậy làm sao đuổi được con rùa đây sắc tâm này chứ?

Nguyên Họa đứng dậy, cấp tốc bò lên giường, nịnh nọt ghé vào trên người của Từ Tử Kỳ nói “Tử Kỳ, chúng ta làm lại một lần.”

Từ Tử Kỳ không để ý tới nàng, làm lại một lần, đùa sao, làm lại một, trên người nàng sẽ không còn một khối thịt lành lặn a!

“Tử Kỳ, Tử Kỳ, làm lại một lần đi nha, có được không? Em ghen đến sắp nội thương rồi, Tử Kỳ!” Nguyên Họa nói xong liền hôn lên, kỳ tích là Từ Tử Kỳ không có giãy dụa, trái lại thuận theo phối hợp Nguyên Họa, chỉ là nhìn kỹ thì sẽ phát hiện Kỳ trong mắt của Từ Tử Kỳ lóe lên một tia sáng giảo hoạt.

Đáng tiếc chính là Nguyên Họa đang chìm trong mỹ nhân dịu dàng không có phát hiện a! Còn cười đến đặc biệt sáng lạn giống như hoa nở a. Ôi, lần này, chỉ có thể cầu nguyện. Nguyên Họa, nguyện chúa phù hộ cho nàng đi, A-men!

=====

Chương sau thật nga =.=’ nhưng mà nhẹ nhàng thôi :))

50. Chương 48

Chương 48:

Nụ hôn nồng nhiệt của Nguyên Họa như sóng biển vậy thổi quét toàn thân Từ Tử Kỳ, Từ Tử Kỳ âm thầm buồn bực, Nguyên Họa này làm sao không giống vừa nãy không hề có phương pháp gì, chuyện như lúc nãy, kiếp này Từ Tử Kỳ không bao giờ muốn nếm thử lần thứ hai, nào có người không biết thương hoa tiếc ngọc gặm loạn cắn loạn thế chứ? Cũng chỉ có Nguyên Họa nàng tiểu rùa ngu ngốc mới có thể làm ra chuyện như vậy.

Từ Tử Kỳ thực sự là không biết động tác lúc này của Nguyên Họa là từ trong phim học được, nếu không e là trong lòng muốn giết Nguyên Họa cũng đều có. Học cái gì không tốt, nàng lại cố ý chạy đi học mấy thứ này.

Từ Tử Kỳ có thể cảm thấy thân thể của mình từ từ nóng lên, nhiệt lưu trên người từng đợt lại từng đợt xông thẳng về đại não. Da thịt cùng Nguyên Họa kề sát, nóng bỏng, giống như bị cái gì đó làm cho vỡ ra, khó chịu như vô số con kiến đang gặm nhấm. Uốn người muốn giành được nhiều hơn nữa, đúng, nhiều một chút, nhiều hơn một chút. Đối với thời khắc này, lễ nghi cùng rụt rè chết tiệt gì, Từ Tử Kỳ đều vứt hết tất cả, chỉ còn lại dục vọng nguyên thủy, nàng muốn từ trên người của Nguyên Họa giành được nhiều hơn, dục vọng cần được phóng thích, nuốt chửng toàn bộ lý trí của nàng.

Lúc Nguyên Họa một lần nữa hôn Từ Tử Kỳ, chính là dựa vào bản năng nguyên thủy mà tiến hành, nàng không vội, không nóng nảy, lúc này cần phải từ từ đến. Thế nhưng các bộ phận trên cơ thể lại kêu gọi nàng, có nhiều thứ chính là tự nhiên như thế, căn bản không cần người khác chỉ dạy, tự bản thân sẽ hiểu. Hơn nữa Nguyên Họa vẫn là đã xem không ít phim, tự nhiên là hiểu được làm yêu thì nên tiếp tục làm gì.

Tiếp tục hôn xuống, dời đến cổ, Nguyên Họa thoáng dừng lại một chút, hướng về phía sau tai của Từ Tử Kỳ thổi một ngụm khí ẩm ướt, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai của Từ Tử Kỳ, nhả ra, lại dọc theo đường cong lỗ tai, vươn đầu lưỡi liếm dọc theo từng điểm từng điểm, Từ Tử Kỳ run rẩy, huyết dịch toàn thân đều sôi trào. Nguyên Họa rất nhanh liền biết, lỗ tai là nơi mẫn cảm của Từ Tử Kỳ, lại phun ra vài ngụm khí ẩm ướt mới chậm rãi dời xuống.

Nguyên Họa bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc, nàng biết dáng người của Từ Tử Kỳ rất tốt, thế nhưng không biết, dáng người của Từ Tử Kỳ có thể tốt đến mức độ này. Nhìn hình ảnh gợi sóng trước ngực Từ Tử Kỳ, lại nhìn ngực của mình một chút. Nguyên Họa trong lòng cảm thán, được rồi, cùng vợ của mình so sánh, mình quả thực chính là Thái Bình công chúa. (Thái Bình công chúa ngực lép hả ta?)

Trước ngực Từ Tử Kỳ như sóng trào mãnh liệt, Nguyên Họa kiềm nén không được cúi người xuống, đầu lưỡi lướt khắp hai khối mềm mại trước ngực Từ Tử Kỳ, vươn một tay thưởng thức một khối mềm mại, miệng cũng không dừng lại, khẽ cắn một khối mềm mại khác.

Nhẹ nhàng gặm lấy đóa hồng mai nở rộ trên ngọn núi, há miệng ngất lầy, cổ sức mút vào hương thơm và tư vị trong đó.

“... A...” Từ Tử Kỳ bật ra tiếng rên, nàng nào biết gốc tử này vậy mà lại cắn đỉnh núi của nàng đau chết, đau đến nàng thật muốn đuổi quả đầu đen đang chôn trước ngực mình ra.

Nguyên Họa nghe được tiếng rên của Từ Tử Kỳ, lòng càng kích động, huyết dịch cuộn cuộn đánh úp vào, từng tế bào trong cơ thể cũng đều kêu gào, mình muốn nàng, chính là vưu vật dưới thân này, mình muốn nàng.

Trong tư tưởng hiện giờ của Nguyên Họa, trong đầu cũng chỉ có ý nghĩ muốn Từ Tử Kỳ, vì nàng mà lâm vào trạng thái điên cuồng si mê.

Nguyên Họa như vậy đúng là xa lạ đối với Từ Tử Kỳ, hai mắt Từ Tử Kỳ chứa đầy dục vọng, mê ly nhìn Nguyên Họa đang hành hạ trên người mình, hai mắt Nguyên Họa chứa đầy tơ máu cùng dục vọng mãnh liệt làm Từ Tử Kỳ bất ngờ, vốn tưởng rằng hôm nay bản thân sẽ làm chủ cuộc vui này, thế nhưng nàng tuyệt không nghĩ tới, Nguyên Họa lại biến thành cái dạng này, khí tức bá đạo cường thế từ thân thể nho nhỏ này cuộn cuộn không ngừng phát sinh, hơn nữa còn hơn cả mình. Mà Từ Tử Kỳ chỉ có thể đem việc khí tràng của Nguyên Họa kì quái như vậy đổ cho việc trên giường làm yêu thì tiểu rùa này không sẽ như ngày thường, cũng không suy nghĩ nhiều, thật ra là không dám suy nghĩ nhiều. Sợ rằng mình đoán sẽ là thật, trong tiềm thức Từ Tử Kỳ không muốn Nguyên Họa cùng với người trong tưởng tượng của mình giống nhau. Tình nguyện Nguyên Họa vĩnh viễn chỉ là tên gốc như nàng biết, là Nguyên Họa một lòng một dạ chỉ vì nàng.

Nguyên Họa cũng không cảm thấy được mình trong trạng thái đầy dục vọng mà bộc phát khí tràng xưa nay bản thân ẩn giấu, mà loại khí tràng này cũng là bản thân không muốn cho Từ Tử Kỳ nhìn thấy nhất.

Động tác của Nguyên Họa cũng không có dừng lại, buông bàn tay đang xoa nắn khối mềm mại kia đi xuống tìm kiếm, môi cũng từng chút từng chút dời xuống dưới. Tay lướt qua phiến rừng rậm tối tăm bí ẩn đến thảo nguyên, đã ẩm ướt, Nguyên Họa tự nhiên cũng hiểu rõ sự ẩm ướt này thể hiện cái gì, trong lòng vẫn

cảm thấy có chút vui vẻ, chứng minh Từ Tử Kỳ động tình, hơn nữa còn là động tình đối với mình, lúc biết được việc này ai lại không vui được chứ.

Tay của Nguyên Họa, không tính là dài mảnh, bình thường cũng ngắn như thế, cũng tương đối giống tay con nít, không dài trái lại có chút phì nộn như tay trẻ con. Vì thế lúc Nguyên Họa xem những cuộn phim làm yêu kia luôn luôn oán giận bản thân làm một công quân, ngón tay ngắn như vậy thì sống thế nào đây? Cũng đã nghe nói qua có một số đồng tính lúc làm yêu phải nhờ vào một ít công cụ, thế nhưng trong tiềm thức của Nguyên không mong muốn nơi tư mật của Từ Tử Kỳ bị những thứ dơ bẩn như thế chạm vào.

Bản thân Từ Tử Kỳ bởi vì thân thể khó nhìn đều muốn cong lên, chờ Nguyên Họa đi vào, thế nhưng không biết Nguyên Họa vô tình hay cố ý, cứ ma sát bên trong đùi của Từ Tử Kỳ chậm chạp không chịu vào, chân của Từ Tử Kỳ chỉ bởi vì khó nhìn mà gập lại, mà hai chân có chút tê dại vô lực.

Nguyên Họa trong lúc Từ Tử Kỳ phân tâm liền tiến vào cơ thể của Từ Tử Kỳ, Từ Tử Kỳ kinh hô một tiếng, “A. . .” Nghe không rõ là động tình nhiều hơn hay là bị giật mình nhiều hơn. Nhưng nhìn đến hai gò má đỏ ửng của Từ Tử Kỳ, vẫn cảm thấy chính là yếu tố động tình chiếm đa số.

Nguyên Họa hiển nhiên cũng bị tiếng hét kinh hãi của Từ Tử Kỳ dọa sợ, tay kẹp ở trong cũng không dám động, chỉ có thể thấp giọng hỏi “Tử Kỳ, chị không sao chứ, có phải em làm đau chị hay không a?”

Biểu cảm cùng giọng nói quan tâm nàng của Nguyên Họa khiến cho Từ Tử Kỳ vốn muốn thật tốt giáo huấn nàng một trận lại phải gắng gượng đem lửa giận trong lòng dưới áp chế mà nói “Không có việc gì, tôi không sao.”

Từ Tử Kỳ không biết, thanh âm của mình lúc nào lại run rẩy như thế. Muốn nói em có thể động, lại ngại ngừng nói với Nguyên Họa những lời lộ liễu đó, cũng sợ Nguyên Họa hiểu lầm mình là loại nữ nhân cợt nhả.

Nguyên Họa nghe xong Từ Tử Kỳ nói, tim mới hạ xuống, chậm rãi co rút ngón tay của mình, trong cơ thể của Từ Tử Kỳ chuyển động có chút khó khăn, lại sợ làm đau Từ Tử Kỳ, cho nên động tác vẫn thật cẩn thận, vô cùng thương yêu. Từ Tử Kỳ cũng cảm nhận được động tác dịu dàng của Nguyên Họa, cảm giác hạnh phúc trong lòng chậm rãi tràn đầy toàn bộ cơ thể.

Nghe Từ Tử Kỳ bật ra âm thanh tràn đầy dục vọng, còn có một bộ dáng vẻ ngượng ngùng dục cự hoàn nghênh, thân thể mềm mại mồ hôi đầm đìa cũng khiến cho Nguyên Họa yêu thích không buông tay, càng làm càng ra sức cướp đoạt, căn bản không dừng tay được.

“A. . . A. . . Nguyên Họa, em. . . Ách. . . em ngừng tay!” Từ Tử Kỳ lại một lần nữa bị Nguyên Họa đưa lên đỉnh, mệt mỏi kêu ngừng, nếu còn tiếp tục bị Nguyên Họa lấn qua lấn lại nữa, bản thân ngày mai phải vượt qua ở trên giường này. Nàng thế nào cũng không nghĩ tới thân thể Nguyên Họa nhỏ vậy lại có sức lực cùng thể lực kéo dài như vậy. Quả thật muốn giày vò nàng đến chết. Kế hoạch ban đầu vốn là muốn đè Nguyên Họa kia mà, không ngờ tới sau khi mình bị ăn kiên mạc tịnh, lại còn vô lực phản kháng, cuối cùng chỉ có thể yếu ớt cầu xin tha thứ. Đây thật sự là không hợp với phong cách làm việc của nàng. Thế nhưng tối nay thật là không có khí lực trừng trị con rùa chết tiệt này.

Từ Tử Kỳ ngủ như chết, Nguyên Họa đây là đem nàng lấn qua lấn lại đủ phẩm, muốn người ta không biết bao nhiêu lần, rốt cục làm cho Từ đại mỹ nữ thể chất vốn không xem là tốt ngã xuống. Nguyên Họa vui vẻ rạo rực đi vào WC bưng ra một thau nước ấm, cầm lên một cái khăn lông giúp Từ Tử Kỳ chà lau thân thể đầm đìa mồ hôi sau khi trên giường làm yêu a!

Lau một hồi, đôi tay xấu xa đặt lên hai khối mềm mại, bộ dạng lén la lén lút, làm cho ai thấy cũng đều muốn đánh, nhưng khi nhìn đến bộ dạng vô cùng mệt mỏi của Từ Tử Kỳ, Nguyên Họa khẽ cắn môi, kiềm nén tâm trạng, bộ dáng muốn tìm bắt măn nhìn Từ Tử Kỳ, ai oán a, thật ai oán a! Rõ ràng đều đã ăn được thịt, cũng không biết thể hiện gương mặt như thế cho ai xem.

Bản thân bưng nước chạy vào WC tắm nước lạnh mới bò lên giường. Cảm giác da thịt gần kề khiến cho Nguyên Họa hồi hợp một trận mới mơ mơ màng màng ngủ.

Ngày hôm sau thứ dậy, Nguyên Họa sờ sờ giường, Từ Tử Kỳ đã không còn nằm bên cạnh mình, có chút mất mát. Nghĩ đến ngày hôm nay mình còn phải đi Tiêu thị báo danh a, đi ra khỏi cửa phòng, nhìn thấy bữa sáng trên bàn, hiểu ý cười, thì ra băng sơn đại mỹ nữ cũng không có quên mình a! Thấy trên bàn cơm

kep một tờ giấy, Nguyên Họa cầm lên nhìn một chút, ý cười thản nhiên nhưng lại tràn đầy hạnh phúc theo khóe miệng lan ra.

“Nguyên Họa, bữa sáng trên bàn là tôi tự làm. Sáng sớm thấy em còn chưa dậy, tôi làm trước. Sau khi em thức dậy nhớ ăn rồi đi làm. Tử Kỳ.”

Hạnh phúc là cái gì, hạnh phúc chính là mèo ăn cá, chó ăn thịt, Áo Đặc Man đánh bại tiểu quái thú, Nguyên Họa ăn bữa sáng Từ Tử Kỳ làm. (Nguyên Họa ăn Từ Tử Kỳ mới đúng :v)

Hạnh phúc kỳ thực rất đơn giản, một việc không có gì đặc biệt lại làm cho người cảm thấy vô cùng hạnh phúc, chỉ ít một bữa sáng tình yêu cũng làm cho Nguyên Họa hạnh phúc tròn một ngày đêm.

Tiêu thị ở thành phố A cách Từ thị cũng không xa, chỉ mấy con phố là đến, cho nên cũng có thể nói là cách phòng trọ của Nguyên Họa không xa, vì vậy mà Nguyên Họa cũng không cần lo lắng đường quá xa mà đổi phòng trọ khác gần Tiêu thị. Không có vấn đề này, Nguyên Họa tự nhiên là vui vẻ rất nhiều, mỗi ngày đều có thể cùng Từ Tử Kỳ ngọt ngào cùng một chỗ, cho dù ai cũng cảm thấy vui vẻ nha. Huống chi là Nguyên Họa mới nếm thử tư vị tình yêu cùng với mùi vị ăn thịt đây chứ?

Nguyên Họa ngồi xe buýt đến Tiêu thị, tối hôm qua vận động làm tay phải của nàng vẫn trong trạng thái đau nhức, một chút khí lực cũng không dùng được. Cầm một văn kiện cũng phải cố sức, lại sợ cầm không được, không thể làm gì khác hơn là ôm.

Tiêu Tiểu Dao sáng sớm đã đến Tiêu thị, bình thường trên cơ bản nàng cũng có đến, thế nhưng các nhân viên tò mò chính là, Tiêu tiểu thư của bọn họ, Tiêu phó tổng thể nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng đến công ty sớm vậy, hôm nay chẳng lẽ là nổi gió bắc cực sao, thối đến đầu óc Tiêu đại mỹ nữ hỏng mất rồi?

Tiêu Tiểu Dao đến sớm như vậy, nhưng chỉ là vì một người, đó chính là Nguyên Họa.

Từ hôm qua sau khi Nguyên Họa nói muốn tới công ty của nàng, Tiêu Tiểu Dao liền vô cùng kích động, đến hơn nửa đêm cũng không thể ngủ, trong đầu đều là Nguyên Họa, vừa nhắm mắt chính là bộ dáng của Nguyên Họa, mỗi một nét đều từ trong đầu hiện lên.

Nguyên Họa cuối cùng trước khi muộn một phút đồng hồ chạy tới Tiêu thị, đây đối với Nguyên Họa mà nói đã là rất hiếm thấy, trước nàng ở Từ thị đều phải đánh chuông rồi nàng mới đến công ty, bây giờ có thể mới đến sớm một phút là chuyện khó tin cỡ nào a!

Nguyên Họa thấy Tiêu Tiểu Dao cũng không có biểu hiện ra phản ứng gì quá lớn, dường như đã sớm đoán được Tiêu Tiểu Dao sẽ đến công ty, chào hỏi một tiếng “Tiểu Dao.”

Tiêu Tiểu Dao tiến lên cho Nguyên Họa một cái ôm nhiệt liệt nói “Rất cuộc cũng tới a!” Không đợi Nguyên Họa trả lời, Tiêu Tiểu Dao liền hướng mọi người vẫn còn trong trạng thái kinh dị tuyên bố “Mọi người đứng dậy chào đón tân giám đốc, Nguyên Họa, Nguyên giám đốc.”

Trong một tràn vỗ tay nhiệt liệt, sau khi Nguyên Họa đang hoảng mà nói một ít lời khách sáo, bị Tiêu Tiểu Dao kéo vào một phòng làm việc.

“Nguyên Họa, sau này phòng này sẽ làm phòng làm việc của cậu, phòng mình ở bên cạnh cậu, sau này có chuyện gì cứ tới tìm mình.” Tiêu Tiểu Dao vẫn còn nắm tay của Nguyên Họa nói, không có một chút nào không được tự nhiên.

Nguyên Họa rút tay bị cầm của mình ra có chút ngượng ngùng cười nói “Ừ, mình biết rồi, mình sẽ làm việc thật tốt. Được rồi, cậu cũng đi làm việc đi. Trước tiên mình đọc nguyên tắc của công ty là được.”

Tiêu Tiểu Dao nhìn chằm chằm Nguyên Họa một hồi, mới nói với Nguyên Họa “Mình đi trước, có gì không biết hoặc không hiểu có thể trực tiếp tới hỏi mình.”

Nguyên Họa gật đầu, đưa mắt nhìn Tiêu Tiểu Dao rời đi. Đợi sau khi tiếng bước chân của Tiêu Tiểu Dao dần dần biến mất, Nguyên Họa mới thở dài một tiếng, âm thầm thương tâm, sau khi có chút sa sút hướng phương hướng Tiêu Tiểu Dao rời đi nhẹ giọng nói một tiếng xin lỗi, liền điều chỉnh lại suy nghĩ của mình bắt đầu một ngày sinh hoạt mới.

=====

H rất nhẹ nhàng :))

Bộ này cũng hông có H nào kịch liệt hơn đâu :3

p/s: bạn nào thích H thì đọc truyện Hiểu Bạo ấy :) Mình mới đọc xong bộ Cách giang do xương hậu đình hoa, H é vờ ri que =)) PN thuần H luôn :v

51. Chương 49

Chương 49:

Mấy ngày sinh hoạt kế tiếp, cuộc sống hạnh phúc hoặc vô cùng yên ổn khiến Nguyên Họa cảm giác như là đang nằm mơ, ở trong công ty nàng không cần làm quá nhiều việc, nàng biết đây là do Tiêu Tiểu Dao chiếu cố nàng, không muốn nàng quá mệt nhọc. Mà quay về phòng trọ lại có Từ Tử Kỳ ở cùng, Từ Tử Kỳ cũng không còn vì nàng đến Tiêu thị mà biểu hiện bất mãn nữa, trái lại sẵn sàng tỉ mỉ làm cho Nguyên Họa cảm thấy bất an.

Nhưng là vẫn một việc làm cho Nguyên Họa nhức đầu không thôi, ở Tiêu thị, cùng lúc, Nguyên Họa nhận lấy rất nhiều ý tốt của Tiêu Tiểu Dao, làm nhân viên của công ty, làm sao có thể cự tuyệt đây? Thế nhưng nàng lại phải duy trì khoảng cách hợp lý với Tiêu Tiểu Dao. Điểm ấy khiến cho nàng cảm thấy dị thường khó xử, chỉ là Nguyên Họa có thể nhớ kỹ nhà nàng còn có một Từ đại mỹ nữ ghen ăn ngấy trời. Cho dù khó xử cũng phải nghĩ hết biện pháp xử lý tốt vấn đề này.

Nguyên Họa nhớ rõ, có hôm nàng và Tiêu Tiểu Dao bắt quá chỉ là cùng nhau ăn một bữa tối, thời gian về nhà muộn một chút, trùng hợp ngày đó lại bị Từ Tử Kỳ bắt được, mà buổi tối đó dĩ nhiên là bản thân bị ai phải định cư trên ghế sofa phòng khách. Nguyên Họa bởi vì sợ mình sẽ biến thành khách quen của ghế sofa phòng khách, cho nên mỗi khi Tiêu Tiểu Dao mời nàng đi ăn cơm, nàng luôn luôn dùng các loại lý do từ chối. Nếu như là người khác đã sớm không còn muốn mời nàng ăn cơm nữa, thế nhưng Tiêu Tiểu Dao thực sự là kiên trì không ngừng, kiên trì bền bỉ a, vẫn kiên trì mỗi ngày đều mời ăn cơm, cho dù biết rõ Nguyên Họa sẽ cự tuyệt cũng vẫn mở miệng mời khách. Nói chung chính là hành hạ Nguyên Họa mỗi ngày trước khi đi vào giấc ngủ cũng còn phải suy nghĩ ngày mai nên dùng lý do gì để từ chối lời mời của Tiêu Tiểu Dao?

Cứ như vậy qua hơn một tháng, tình trạng sinh hoạt gió êm sóng lặng vẫn bị đánh vỡ.

Mà người dẫn đến cuộc phong ba này, cũng chính là người gần đây Nguyên Họa chán ghét, đó chính là Lý Đông Hải.

Lý Đông Hải này hơn một tháng không dưới mười lần mời Từ Tử Kỳ ăn cơm hoặc là hẹn hò, thế nhưng cũng bị Từ Tử Kỳ dùng các loại lý do từ chối.

Lý Đông Hải là người làm sao có thể dễ dàng hết hy vọng như vậy, một mặt lấy lòng Từ lão gia tử, mặt khác phải thám tử theo dõi Từ Tử Kỳ.

Hắn làm sao có thể nhìn không ra Từ Tử Kỳ gần đây thay đổi, càng ngày càng trở nên phong tình vạn chủng, thay đổi như vậy chính là biểu hiện của nữ nhân đang yêu. Lý Đông Hải nói như thế nào đi nữa cũng là cao thủ tình trường, cho dù Từ Tử Kỳ che giấu rất tốt, hắn vẫn có thể nhìn ra được. Huống chi Từ Tử Kỳ còn không có tận lực che giấu. Lý Đông Hải nhìn thấy bộ dáng này của Từ Tử Kỳ, nắm tay nắm lại thật chặt, hắn thế nào không biết lúc nào bên cạnh Từ Tử Kỳ xuất hiện một kinh địch như thế chứ? Hắn cũng không chỉ muốn có được Từ Tử Kỳ, Từ thị, đây mới là mục đích cuối cùng của hắn.

Mà dưới tình huống Từ Tử Kỳ và Nguyên Họa không có phòng bị, vừa lúc bị Lý Đông Hải bắt được sơ hở, tuy rằng hai người trước mặt người khác đều vẫn duy trì khoảng cách thích hợp, cũng không làm động tác thân mật gì. Thế nhưng có lúc động tình vẫn phải làm gì đó chẳng hạn như hôn nhau.

Sau khi thám tử tư Lý Đông Hải mời tới báo cho hắn hiện tại Từ Tử Kỳ không phải ở nhà nàng, Lý Đông Hải liền phát giác chuyện này khác thường, càng ra lệnh thám tử tư một ngày đêm 24 tiếng đồng hồ theo sát Từ Tử Kỳ.

Mặc dù lúc nhà những cử chỉ thân mật không có bị chụp được, thế nhưng con người luôn sẽ có lúc sơ sót, huống chi còn là hai người không hề phòng bị.

Có hôm Từ Tử Kỳ và Nguyên Họa cùng nhau ra ngoài ăn cơm, suốt đường đi đều bị chụp ảnh, mà lúc ngồi lên xe của Từ Tử Kỳ, Nguyên Họa một lúc kiềm nén không được mà tiến đến hôn lên đôi môi đỏ tươi xinh đẹp gần trong gang tấc của Từ Tử Kỳ, mà một màn này tự nhiên là không thể tránh được mắt của tên thám tử tư này, rằng rắc một phát đã bị chụp lại.

Những hình ảnh này tự nhiên cũng đều rơi vào tay của Lý Đông Hải, sau khi Lý Đông Hải trả tiền và đuổi tên thám tử tư đi, cắn răng đem ảnh chụp ném trên bàn làm việc, tức giận mắng ra “MD*”, đàn bà thối ! Lại làm đồng tính cho lão tử xem.”

*MD: mẹ nó

Đợi sau khi bình phục lại cơn giận mới âm trầm cười một tiếng, bắt đầu tính toán làm thế nào chia rẽ Từ Tử Kỳ và Nguyên Họa, lại thấu tóm được Từ thị vào tay mình.

Lý Đông Hải thế nhưng chưa bao giờ làm chuyện gì không có lợi cho hắn, hắn cố ý đến lấy lòng Từ lão gia tử, kế hoạch đã sớm làm tốt. Hiện tại không phải là vừa đúng lúc có thể dùng đến sao? Minh không cần ở trước mặt Từ Tử Kỳ làm người xấu, còn có thể giành được hảo cảm của Từ Vạn Hồng, nhất tiễn song điêu thật là phương pháp tốt. Từ Tử Kỳ có yêu hắn hay không cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là hắn cưới được nàng, nàng còn không trở thành nữ nhân của hắn sao? Hơn nữa còn có công ty lớn như Từ thị làm của hồi môn, nói như thế nào cũng là buôn bán không hề lỗ.

Lý Đông Hải mặc dù là một tên ăn chơi trác táng, ăn nhậu, chơi gái, cờ bạc mọi thứ đều tinh thông. Thế nhưng hắn cũng không chỉ là một phú nhị đại không có một chút bản lãnh, hắn vẫn có thủ đoạn, tuy rằng nghĩ tới đều là một ít thủ đoạn dẽ tiện hạ lưu, thế nhưng chỉ cần có thể khiến hắn đạt được mục đích là được, cho nên cần bản cũng không cố kỵ những thủ đoạn dẽ tiện hạ lưu kia.

Lý Đông Hải nói làm liên làm, lái xe mua một ít thuốc bổ để tặng cho Từ Vạn Hồng, để lấy lòng vị Từ lão gia tử này, ngược lại làm ghen chết Lý Đông Hải, những thứ Từ Vạn Hồng thích làm sao hắn có thể thích chứ? Nhưng là vì lấy lòng Từ Vạn Hồng, ngay cả thời gian hắn chơi đùa nữ nhân đều bỏ qua, đặc biệt đi học đánh cờ vây và cờ vua, khắc con dấu linh tinh. Còn phải đi nghe ngóng những thứ người cao tuổi thích, ghê tởm nhất chính là con chó chăn cừu Scotland Từ Vạn Hồng nuôi, mỗi lần nhìn thấy hắn đều phải sửa diên cuồng, khiến cho Lý Đông Hải ba lần bốn lượt muốn hãm thịt con chó này mà ăn. Thế nhưng Từ lão gia tử lại vô cùng thương yêu và coi trọng con chó này, làm cho mỗi lần Lý Đông Hải đi tìm Từ Vạn Hồng, còn phải lấy lòng con chó này, thế nhưng chó này khăng khăng không nhận tình của hắn. Vài lần như vậy, Lý Đông Hải rốt cuộc thăm dò được thói quen của con chó này, đều chờ đến lúc nó ngủ trưa mới đi tìm Từ Vạn Hồng.

Lý Đông Hải cất những ảnh chụp lấy được từ thám tử tư chạy đến Từ trạch, nhìn trạch viên khổng lồ như vậy, liền ảo tưởng trạch viên này sau này sẽ thuộc về Lý Đông Hải hắn, liền lộ một nụ cười u ám đầy gian xảo.

Vừa vào Từ trạch, liền lập tức lấy thuốc bổ mình mua đưa cho Lưu thẩm, Lưu thẩm đối với Lý Đông Hải ấn tượng không tệ, cảm thấy hắn đối với trưởng bối bộ dạng lễ độ còn đặc biệt yêu thương, đương nhiên những thứ này đều là da dẻ do Lý Đông Hải ngây trang.

Lưu thẩm cũng biết Lý Đông Hải có tình ý với Từ Tử Kỳ, bản thân bà cũng đặc biệt vừa ý Lý Đông Hải. Không nói đến phẩm chất của Lý Đông Hải, kỳ thực Lý Đông Hải coi như cũng tuân thủ lịch sự, cao 1m8 mấy, bộ dáng mạnh mẽ.

Lưu thẩm cười tiếp nhận lễ vật của Lý Đông Hải, đương nhiên trong đó còn có một ít lễ vật Lý Đông Hải tặng cho hạ nhân Từ gia. Lưu thẩm nói với Lý Đông Hải “Lý thiếu gia, lão gia ở phía sau viện. Tôi đưa cậu đi.”

Lý Đông Hải đặc biệt lễ phép nói “Vậy làm phiền Lưu thăm.”

Lưu thăm càng ngày càng vừa ý Lý Đông Hải, thực sự là càng xem Lý Đông Hải càng thấy hài lòng. Chỉ kém tự mình lôi kéo Từ Tử Kỳ đem Từ Tử Kỳ giao cho Lý Đông Hải.

Lý Đông Hải theo Lưu thăm cùng đi đến hậu viện, thấy Tiểu Bạch, cũng chính là con chó chăn cừu Scotland kia sau khi nhìn thấy hắn liền sủa ầm lên.

Thế nhưng có Từ lão gia tử bên cạnh trấn an, Tiểu Bạch cũng không có như bình thường xông đến.

Lý Đông Hải thực sự là chịu đủ cuộc sống như thế rồi, thực sự là hận không thể lập tức cưới Từ Tử Kỳ, đem Tiểu Bạch tiêu diệt, mình cũng không cần lại đối với hạ nhân một mực cung kính.

Từ Vạn Hồng nhìn thoáng qua Lý Đông Hải bắt đầu nói “Đông Hải tới rồi a?”

Lý Đông Hải lập tức vô cùng nịnh hót đi đến bên cạnh Từ Vạn Hồng nói “Ông nội, con đến thăm ông. Ông nội gần đây thân thể thế nào?”

Từ Vạn Hồng mỉm cười, trên mặt dần dần hiện lên đường cong ôn hòa, không còn nghiêm túc như trước. Nhìn Lý Đông Hải nói “Cũng là Đông Hải có lòng. Ai. . . Nhìn ta một lão già mục nát.”

Lý Đông Hải liền mượn thế nói đến Từ Tử Kỳ “Ông nội, Từ Kỳ là quá bận rộn việc công ty. Ông nội cũng không thể trách nàng.”

Từ Vạn Hồng ngồi ở trên ghế, nhắm hai mắt có chút thâm trầm nói “Nàng một nữ hài tử không tìm một người kết hôn, mỗi ngày chỉ biết bận rộn những thứ này.”

Lý Đông Hải nhìn thấy thời cơ đã đến, liền mở miệng giả vờ khó khăn nói “Ông nội, có chuyện, con không biết có nên nói cho ông hay không, chính là về Từ Kỳ.”

Từ Vạn Hồng vừa nghe thấy chuyện về Từ Tử Kỳ, hai mắt vừa rồi còn khép hờ lập tức mở ra, sáng ngời có thần nhìn chăm chăm Lý Đông Hải nói “Chuyện gì, Đông Hải con nói đi.” Từ Vạn Hồng dù sao cũng là lão hồ ly, cho dù đáy lòng rất muốn biết chuyện Lý Đông Hải muốn nói, thế nhưng trong giọng vẫn là không nhanh không chậm, hẳn chắc chắn chính là Lý Đông Hải nhất định sẽ đem chuyện này nói ra.

Lý Đông Hải trên mặt giả vờ khổ sở nhìn Từ Vạn Hồng, nhả nhỏ một chút mới lên tiếng nói “Trước đây, một người bạn trước đây của con làm việc ở tòa soạn nói có mấy bức ảnh về cuộc sống sinh hoạt của Từ Kỳ, còn nói là tin tức rất chấn động. Con liền ngựa không ngừng vó chạy đi, đem ảnh chụp mua vừa. Trả một ít phí dán miệng.”

Từ Vạn Hồng nhìn Lý Đông Hải như muốn đem Lý Đông Hải nhìn thấu, Lý Đông Hải sợ hãi thiếu chút nữa không thể kiềm chế liền thừa nhận chính mình thuê thám tử moi ra tin tức của Từ Tử Kỳ.

Từ Vạn Hồng nghe xong Lý Đông Hải nói, hơi kinh hãi, có rất nhiều người để ý đến Từ thị, hẳn tự nhiên biết đến. Thế nhưng Lý Đông Hải nói chuyện này, trước đó mình lại không hề biết gì, việc này về tình về lý đều không thông. Từ Vạn Hồng trong giới truyền thông cũng có nhiều người của hắn, lại thấy ánh mắt của Lý Đông Hải có chút né tránh, đại khái đoán được là chuyện gì xảy ra. Nét mặt liền khôi phục thần thái như trước, thản nhiên nói “Ảnh chụp đâu?”

Trong mắt Lý Đông Hải hiện lên một tia mừng rỡ, đương nhiên cũng bị Từ Vạn Hồng thu hết vào đáy mắt. Đem túi văn kiện chứa ảnh chụp đưa cho Từ Vạn Hồng, Từ Vạn Hồng mở túi văn kiện ra, sau khi nhìn một chút ảnh chụp bên trong, trên mặt cũng không có bao nhiêu biến hóa, chỉ là mở miệng hỏi Lý Đông Hải, “Đông Hải, ngoại trừ những hình này thì còn phim ảnh gì nữa không?”

“Dạ, ông nội, không có. Phim và ảnh đều đã ở chỗ này.” Trong lòng Lý Đông Hải vẫn cảm thấy kinh hãi, biểu hiện của Từ lão gia tử này cũng quá bình tĩnh đi. Quả nhiên gừng càng già càng cay, xem ra mình vẫn phải từ từ.

Sau khi Từ Vạn Hồng và Lý Đông Hải trò chuyện thêm một lúc, liền mượn cớ nói thân thể mình khó chịu, gọi Lưu thăm tiễn khách.

Lý Đông Hải tuy rằng không hài lòng với kết quả như vậy, nhưng mà vẫn nhìn thấu lúc Từ Vạn Hồng nói chuyện phiếm có chút không yên lòng, hiện tại lại vội tiễn mình đi, xem ra là phải đóng cửa xử lý việc nhà. Dù sao cũng sáng tỏ, sau khi rời khỏi Từ trạch liền vội vàng đi tìm thú vui cho mình.

Lý Đông Hải vừa rời khỏi, Từ Vạn Hồng kêu Lưu thẩm gọi điện thoại cho Từ Tử Kỳ nhanh chóng về Từ trạch.

Sau khi Từ Tử Kỳ ở trong công ty nhận được điện thoại của Lưu thẩm, gọi một cú điện thoại cho Nguyên Họa, nói mình buổi tối sẽ không về, kêu tiểu rùa đen nào đó tự lo cơm tối. Trong tiếng kêu bi ai của tiểu rùa đen, Từ Tử Kỳ cúp điện thoại. Ở trong phòng làm việc mỉm cười, cầm lấy túi liền xuống lầu Từ thị lái xe về Từ trạch.

Lúc Từ Tử Kỳ vào cửa Từ trạch liền thấy Từ Vạn Hồng đen mặt trừng mắt nhìn nàng, trong lòng Từ Tử Kỳ kinh ngạc, cả kinh, nàng biết vẻ mặt này của lão gia tử thể hiện có việc gì rất lớn, mà việc lớn này lại có liên quan đến mình.

Bất quá, Từ Tử Kỳ nàng cũng không phải người dễ đối phó, tuy rằng trong lòng có chút thấp thỏm, nhưng nét mặt vẫn không hề khác thường, nhìn Từ Vạn Hồng kêu một tiếng: “Ông nội!”

Từ Vạn Hồng đúng là tức giận, tại sao hắn lại không nhìn ra cháu gái hắn gần đây khác thường chứ, hiện tại vừa nhìn thì thật là nét mặt hồng hào a! Tức giận thở gấp, hắn không để ý đến câu ông nội kia của Từ Tử Kỳ, mà là trực tiếp giơ cây gậy trong tay hung tợn đánh Từ Tử Kỳ một cái.

Nghe được Từ Tử Kỳ kêu đau một tiếng, lại đau lòng nhìn cháu gái mình, thế nhưng vẻ mặt vẫn xanh mét đến khó coi.

=====

Bạn nào k hài lòng văn phong của mình có thể inbox mình send bản Word rồi beta lại đọc :)

52. Chương 50

Chương 50:

Sau khi Từ Tử Kỳ rên khẽ một tiếng thì đứng sững sờ ngay tại chỗ, ông nội của nàng ra tay đánh nàng, từ nhỏ đến lớn cho dù lão gia tử đối xử với nàng nghiêm khắc cỡ nào, ông nội cũng chưa từng ra tay đánh nàng, ngày hôm nay lại đánh nàng.

Tất cả ủy khuất của Từ Tử Kỳ, chẳng biết mình rốt cuộc làm gì để lão gia tử quyết tâm tàn nhẫn mà đánh nàng. Mím môi cùng Từ Vạn Hồng nhìn nhau.

Từ Vạn Hồng giận dữ đem những tấm hình của Lý Đông Hải vứt ra trước mặt của Từ Tử Kỳ, phẫn nộ quát “Con xem việc tốt mà con làm một chút, con muốn đem thể diện của Từ gia vứt sạch con mới chịu ngừng tay phải không a!”

Từ Tử Kỳ ngồi xuống lấy ảnh chụp ra, mắt nhìn chằm chằm mấy bức ảnh, thân thể thoáng chốc cứng đờ. Lập tức mặt lạnh xuống, nhìn Từ Vạn Hồng lạnh lùng nói “Ông phải người theo dõi con?”

Từ Vạn Hồng dường như cũng không ngờ Từ Tử Kỳ sẽ phản ứng như thế, chống gậy, lại muốn đánh Từ Tử Kỳ một trận, Lưu thẩm vội vàng chạy đến, để chắn giữa hai người, khuyên giải nói “Lão gia, ngài đừng tức giận, cẩn thận tức giận hại thân.” Vội vàng xoay người nói với Từ Tử Kỳ “Tiểu thư mau xin lỗi lão gia.”

Từ Tử Kỳ vẫn trừng mắt nhìn Từ Vạn Hồng, mắt một cái cũng không chớp. Bộ dáng tức giận dửng dưng, làm cho khí thế của Từ Vạn Hồng hạ xuống nói “Đây là do Đông Hải làm. Ta mặc kệ con ở bên ngoài chơi đùa như thế nào, thế nhưng nếu tổn hại và uy hiếp đến lợi ích của Từ thị. Ta tuyệt đối sẽ không cho phép.”

Từ Tử Kỳ trào phúng lại kinh ngạc nhìn Từ Vạn Hồng, nàng không phải là không biết địa vị của Từ thị ở trong lòng lão gia tử, chỉ là vào giờ khắc này, lòng của nàng vẫn chưa xót, vẫn đau lòng. Xưa nay nàng

đều biết ở trong mắt của Từ Vạn Hồng bản thân mình vĩnh viễn không sánh bằng Từ thị, nhưng biết cùng với chính tai nghe thấy không giống nhau, sau khi chính tai nghe được, tim giống như mảnh liệt mà vỡ nát, đau đớn, máu chảy đầm đìa.

Từ Vạn Hồng nhìn Từ Tử Kỳ hai mắt dần dần trống rỗng thất thần, biết hành động cùng lời nói của mình làm tổn thương cháu gái mà hắn yêu thương nhất, thế nhưng hắn tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào làm hại đến Từ thị, Từ thị là thành quả hắn cùng vợ cực khổ dốc sức cả đời mới làm ra được, làm sao có thể để người khác phá hoại? Cho dù là cháu gái ruột cũng không được.

Thái độ của Từ Vạn Hồng rất cứng rắn, hiện nay Nguyên Họa không thể động đến, trước không nói đến thể lực gia tộc khổng lồ của Nguyên Họa làm cho hắn kiêng kỵ mà không dám đơn giản động thủ, chủ yếu nhất là hiện tại Nguyên Họa bây giờ là người của Tiêu thị, hắn biết Nguyên Họa đảm nhiệm chức vụ giám đốc ở Tiêu thị, mà hiện tại Tiêu thị cùng Từ thị có quan hệ hợp tác, đương nhiên là không thể đắc tội.

Từ Vạn Hồng đột nhiên cảm thấy có điểm may mắn trước đây Nguyên Họa bị Tiêu thị đoạt đi, nếu không hiện tại Nguyên Họa còn đang làm việc ở Từ thị, với hắn mà nói thật đúng là không biết làm sao xử lý tốt chuyện này. Đuổi việc sao, người này đối với mình còn có tác dụng. Không đuổi sao, lại phải cả ngày lo lắng quan hệ giữa nàng và Từ Tử Kỳ lại bị chụp được.

Hắn cho phép Từ Tử Kỳ vui đùa, thế nhưng giới hạn do hắn nắm chắc được, chuyện như lần này hắn không hy vọng lại xuất hiện lần thứ hai.

Từ Tử Kỳ hiển nhiên không tập trung nghe lời của lão gia tử, nàng để bụng, là thật để bụng. Từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn luôn vì Từ thị hi sinh, thời điểm những đứa nhỏ khác còn đang chơi đùa, nàng phải tiếp nhận hình thức giáo dục đầy đủ mà lão gia tử đặt ra để chuẩn bị cho người thừa kế tương lai của Từ thị.

Có thể nói Từ Tử Kỳ chưa từng có tuổi thơ của chính mình, nếu có cũng chỉ là học tri thức bất tận cùng với thủ đoạn, cũng tạo ra tính tình lạnh lùng hiện nay của nàng.

Từ lão gia tử nói ra ý nghĩ của mình xong liền quay sang nói chuyện kết hôn của Từ Tử Kỳ. Việc này làm Từ Tử Kỳ thật sự nổi điên. Nhìn Từ Vạn Hồng liền nói “Ông nội, hôn nhân đại sự của con không cần ông nhúng tay, ta tự biết xử lý.”

Nàng có thể cho phép lão gia tử quấy rầy cuộc sống của nàng, nhưng mà tuyệt đối không đồng ý lão gia tử nhúng tay vào cuộc đời của nàng, đây là vấn đề nguyên tắc. Từ Tử Kỳ nàng có sinh mệnh, có linh hồn, có tư tưởng cùng với tôn nghiêm của mình, chứ không phải con rối của lão gia tử, trước giờ không phải, sau này lại càng không phải.

Hai người vì chuyện này làm cho rối bời, phương thức kết thúc ngàn lần giống nhau chính là Từ Tử Kỳ mang theo vẻ mặt lãnh đạm rời khỏi Từ trạch. Không khí xung quanh trong lúc đó cũng thấp xuống vài độ.

Từ Tử Kỳ lái xe trong tình trạng càng ngày càng tăng tốc độ, phóng xuất nội tâm bị đè nén. Nàng không có đến phòng trọ của Nguyên Họa, nàng vẫn nhớ cảnh cáo của lão gia tử, cho dù hiện tại biết bối cảnh của Nguyên Họa rất cường đại, nhưng cũng lo lắng bức đến lão gia tử sẽ làm những chuyện tổn thương Nguyên Họa. Ở điểm này Từ Tử Kỳ tin tưởng không hề nghi ngờ, dù sao người kia cũng là ông ruột của mình, e là không ai hiểu rõ lão gia tử hơn bản thân mình.

Từ Tử Kỳ trở lại về nhà, đưa thân thể mệt mỏi thả vào bồn tắm, ở phòng trọ nhỏ nhỏ kia của Nguyên Họa cũng không có bồn tắm lớn cho nàng tắm rửa và thư giãn. Thân thể đặt bên trong bồn tắm, từng chút hạ xuống, nước dần ngập qua đầu, nín thở, qua hồi lâu sau mới trôi lên mặt nước, cả gương mặt tinh xảo ngộp đến mức có chút phiếm hồng, ra khỏi bồn tắm lớn, lau sạch da thịt bóng loáng nhẵn nhụi. Bọc một cái khăn tắm màu trắng, trần trở ra khỏi phòng tắm, vừa đi vừa dùng khăn mặt lau tóc còn đang ướt, ra ban công, gió thổi nhẹ, để khăn mặt trong tay xuống, sợi tóc theo gió nhẹ lay động giữa không trung, cổ ý không lấy tay hất đi sợi tóc che khuất tầm mắt, mặc nó tùy ý phát phơ.

Ánh trăng buồn tẻ bao phủ toàn bộ thành phố rực rỡ, Từ Tử Kỳ hơi ngước đầu, không có tâm tư quan tâm phố xá huyên náo dưới lầu, những đám người bận rộn như bây giờ kia.

Đi vào phòng ngủ, tay cầm điện thoại lơ lửng giữa không trung, từ đầu đến cuối không có để xuống, hoặc là làm một động tác khác. Một mình ngơ ngẩn hồi lâu mới nhấn nút tắt máy, ngã trên giường lớn. Trước

khi chưa có Nguyên Họa, bản thân mình chỉ độc lai độc vãng, cùng cô đơn làm bạn, cũng không cảm thấy mình có bao nhiêu cô độc, hôm nay thể xác và tinh thần đã quen với tiểu rùa đen kia làm bạn, đêm đến không có nàng, không có hương vị của phòng nàng, không có giường ấm áp của nàng, tất cả đều làm Từ Tử Kỳ không quen. Không chống lại được nỗi tương tư xâm lấn. Quanh người cũng cảm thấy lạnh lẽo, vô cùng lạnh lẽo, chăn mền phủ kín cũng không có một chút cảm giác ấm áp, sớm đã quen với thân thể nhỏ nhỏ kia sưởi ấm cho mình. Thói quen thật là đáng sợ, Từ Tử Kỳ cười tự giễu, nhắm chặt hai mắt, ép buộc mình không nên suy nghĩ nữa.

Sau khi Nguyên Họa làm xong việc ở công ty, liền chạy vội về phòng trọ của mình. Không thấy được thân ảnh của Từ Tử Kỳ, trong lòng có chút mất mát, nhưng mà hiểu rõ tình cảnh của Từ Tử Kỳ, dù sao người ta cũng là người thừa kế của công ty lớn như Từ thị, nhất định là không thể giống mình có nhiều thời gian rảnh rỗi để lãng phí như vậy. Buồn thì buồn nhưng Nguyên Họa cũng đang cố gắng theo kịp Từ Tử Kỳ, chuyện cần làm bây giờ là rút ngắn khoảng cách giữa hai người với nhau.

Nguyên Họa cũng không có gọi điện thoại cho Từ Tử Kỳ, hai người dính lấy nhau hơn một tháng, đối với Nguyên Họa mà nói cũng không phải là không thu hoạch được gì, chỉ ít nàng hiểu được tính tình của Từ Tử Kỳ, bề ngoài tuy rằng lạnh như băng, thế nhưng trong lòng đối xử với nàng rất tốt. Mà Từ Tử Kỳ nếu như không gọi điện thoại cho nàng tức là có hai nguyên nhân, một là đang làm việc, lúc này tuyệt đối không thể làm phiền đến Từ Tử Kỳ. Nguyên Họa nhớ rõ lần trước Từ Tử Kỳ đang làm việc, gọi một cú điện thoại cho nàng, Từ Tử Kỳ cũng nghe máy, lúc nghe điện thoại cũng không cảm thấy được có cái gì không đúng, đến lúc Nguyên Họa trở về phòng trọ, Từ Tử Kỳ đã trở về, còn nấu một bàn thức ăn ngon chờ Nguyên Họa, Nguyên Họa thụ sủng nhược kinh* a! Chỉ kém đặc ý đến nhảy nhót, nhìn Từ Tử Kỳ đặc biệt tình cảm nói “Tử Kỳ, hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Thế nào nấu nhiều món ngon như vậy.”

*được cưng nhưng lại vừa mừng vừa lo

Từ Tử Kỳ chỉ nhìn nàng cười nhẹ, làm cho Nguyên Họa nhìn đến u mê, một hồi lâu mới hoàn hồn, cầm lấy đôi đũa gấp thịt kho tàu trước mắt mình, lúc vừa ăn vào, Nguyên Họa thiếu chút nữa phun ra ngoài, oa, làm sao có thể mặn như vậy a! Tử Kỳ bỏ bao nhiêu muối vào đây? Nguyên Họa ở trong lòng oán trách, thế nhưng sau khi nhìn thẳng vào đôi mắt nhu tình như nước của Từ Tử Kỳ thì không dám nói ra khỏi miệng. Từ Tử Kỳ còn không ngừng gấp thức ăn cho nàng, Nguyên Họa làm sao lại không biết xấu hổ mà từ chối ý tốt của vợ yêu đây, nhắm mắt cũng phải giải quyết hết những món này chứ?

Thế nhưng trong lòng ai oán, vô cùng ai oán a! Tại sao nàng không biết hôm nay đã làm gì chọc cho vợ yêu không vui. Luôn luôn duy trì khoảng cách với Tiêu Tiểu Dao mà nha, hơn nữa Từ Tử Kỳ cũng sẽ không chờ đến giờ phút này mới tính sổ chuyện này với nàng, suy trước nghĩ sau vẫn không thể nào nghĩ ra mình chọc gì đến Từ Tử Kỳ. Gương mặt khổ não nhìn Từ Tử Kỳ, cuối cùng đem thức ăn giải quyết xong, Từ đại mỹ nữ mới thản nhiên nói một câu “Sau này lúc tôi đang làm việc, không có chuyện trọng thì không cần gọi điện thoại cho tôi, chuyện như ngày hôm nay, tôi không muốn xảy ra lần thứ hai. Còn có, em dọn dẹp bàn ăn, rửa chén. Em xem, những thứ này đều là em ăn.”

Nguyên Họa khổ sở nhìn một bàn cơm thừa, trong lòng ớn lạnh. Ai có thể nói cho nàng biết đây là tại sao không? Sau khi bản thân phải ăn đồ ăn khó nuốt như vậy còn bị đầy làm cu li.

Sau khi Từ Tử Kỳ dạy dỗ, bạn nhỏ Nguyên Họa rốt cuộc có thể rửa chén. Không còn kị với nhà bếp nữa, thế nhưng Từ đại mỹ nữ vì sinh mạng cùng với dạ dày của bản thân sau này còn có thể hoạt động êm đẹp, vẫn không để Nguyên Họa học nấu cơm.

Nguyên Họa oán hận vì việc này rất nhiều, bản thân mình dễ dàng lắm sao? Chỉ là muốn nấu cho người mình yêu ăn, còn bị vợ yêu chê bai, thực sự quá tổn thương tự tôn. Đối với việc Nguyên Họa oán giận, Từ Tử Kỳ một mực không thèm để ý.

Mà nguyên nhân thứ hai chính là lúc này Từ Tử Kỳ không muốn Nguyên Họa quấy rối nàng, nếu Từ Tử Kỳ không muốn, như vậy Nguyên Họa cũng tự nhiên sẽ không làm phiền Từ Tử Kỳ. Chẳng qua là bản thân sẽ tự khổ sở cùng với suy nghĩ nhiều một chút.

Nguyên Họa chờ đến bảy giờ, vẫn đang không thấy Từ Tử Kỳ về, điện thoại cũng không gọi. Đương nhiên sẽ biết tối nay Từ Tử Kỳ sẽ không tới chỗ của nàng, nàng kích động muốn đi tìm Từ Tử Kỳ, lại không được phép kích động mà làm như vậy.

Cầm điện thoại gọi cho Từ Kiều, nàng và Từ Kiều cũng đã hơn một tháng không có liên lạc. Thậm chí Nguyên Họa cảm thấy từ khi Từ Kiều biết chuyện của nàng và Từ Tử Kỳ thì cố ý hoặc vô ý mà trốn tránh nàng, điều này làm cho Nguyên Họa cảm thấy đau khổ. Có thể nói Từ Kiều chính là người bạn mà Nguyên Họa coi trọng nhất, nàng không muốn cứ như vậy mà mất đi tri kỷ cùng mình lớn lên này.

Điện thoại được kết nối, Nguyên Họa vẫn cảm thấy có chút áp lực, hình như hơn một tháng không có liên hệ, xa lạ cùng với khoảng cách tăng rất nhiều, hai người đều không nói gì, nghe tiếng hít thở trong điện thoại truyền đến. Cuối cùng vẫn là Nguyên Họa mở miệng nói trước “A kiều, buổi tối có rảnh không? Kêu anh Hà với Minh Minh ra chơi một chút, mấy người chúng ta cũng đã lâu không có tụ họp.”

Đợi nửa ngày cũng không thấy Từ Kiều bên kia điện thoại có phản ứng gì, Nguyên Họa thậm chí hoài nghi Từ Kiều đã cúp điện thoại. Đến lúc Nguyên Họa chờ đến không nhận được nữa, Từ Kiều mới thần nhiên nói “Ừ, được. Gặp ở chỗ cũ đi.” Nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại của Nguyên Họa, Nguyên Họa nhìn chằm chằm điện thoại bị Từ Kiều cúp trong tay, còn có thể nghe bên đầu kia truyền đến âm thanh đô đô máy bận, chẳng biết phát ngốc bao lâu, mới cầm điện thoại gọi cho những người khác. Sau khi hẹn gặp ở Bắc Môn mới mặt một cái áo khoát màu xanh lam đi xuống lầu.

Gọi xe chạy đến nhà hàng ở Bắc Môn, chào hỏi mọi người mới ngồi xuống.

Lần thứ hai Nguyên Họa thấy Dương Bồi Nhiên, đã sớm quên mất người ta, còn đặc biệt lễ phép hỏi “Cậu là?”

Người ta lúng túng gãi đầu, cuối cùng Hà Gia Tuấn gõ đầu của Nguyên Họa nói “Nguyên Họa a, trí nhớ của em không được rồi, Bồi Nhiên chính là người lần trước đi cùng anh đến phòng trọ của em a, lúc về người ta còn muốn mời em ăn em nữa.”

Nguyên Họa lập tức đảo mắt cả buổi, rốt cục cũng nhớ ra, ngượng ngùng nhìn Dương Bồi Nhiên nói xin lỗi “Ngại quá, haha, trí nhớ của mình kém vậy đấy, nháy mắt thì quên người khác.”

Nét mặt của Dương Bồi Nhiên không chút kỳ quái nói không sao, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút mất mát.

Lúc Từ Kiều đến, Nguyên Họa đứng dậy nghênh đón nàng, Từ Kiều tránh được cái ôm của Nguyên Họa, thẳng tới cái ghế bên cạnh Minh Minh ngồi xuống, Nguyên Họa vừa nhìn liền muốn ngồi chung một chỗ với Từ Kiều, nhưng Từ Kiều giống như cố ý né tránh Nguyên Họa, trực tiếp nắm Minh Minh chặn giữa hai người, Minh Minh và Hà Gia Tuấn đều cảm thấy hai người có cái gì không đúng, hoang mang nhìn Từ Kiều, Từ Kiều mặt không cảm xúc, cái gì cũng không giải thích. Bất đắc dĩ mọi ánh mắt nghi ngờ đều ném lên đầu Nguyên Họa, Nguyên Họa chỉ có thể nhìn hai người cười ha hả, kêu người phục vụ lại gọi món ăn, xóa bỏ không khí lúng túng lúc này.

53. Chương 51

Chương 51:

Nguyên Họa vẫn muốn tìm cơ hội tiếp cận Từ Kiều để hỏi rõ hiện tại nàng rốt cuộc có suy nghĩ gì, thế nhưng Từ Kiều cũng rõ ràng không cho Nguyên Họa cơ hội này, ngay cả đi WC cũng nắm Minh Minh đi cùng.

Hà Gia Tuấn nhìn Nguyên Họa sầu khổ đầy mặt, ý bảo Dương Bồi Nhiên đến an ủi một chút, cái này rõ ràng là tạo cơ hội cho hai người. Dương Bồi Nhiên nhìn thoáng qua Nguyên Họa, ra hiệu với Hà Gia Tuấn, tìm rung lên, dời đến ghế bên cạnh Nguyên Họa.

“Nguyên Họa.” Dương Bồi Nhiên có chút lúng túng chào hỏi.

“A, Bồi Nhiên.” Nguyên Họa hoàn hồn, quay qua Dương Bồi Nhiên ngượng ngập cười, còn rõ ràng là đáng vẻ mặt tập trung.

Dương Bồi Nhiên mím môi, giống như có lời muốn nói, Nguyên Họa nhìn thấy thì cau mày. Nguyên Họa xác định thời khắc này trong lòng nàng rất bất an, nàng ngu ngốc đến vậy, cũng nhìn ra được Dương Bồi Nhiên có ý với nàng. Nếu như là trước đây chưa gặp Từ Tử Kỳ, nàng ngược lại có thể suy nghĩ một chút đến vị Dương tiên sinh có chút ngại ngùng, thế nhưng trong tim nàng hiện tại chỉ có Từ Tử Kỳ, không có rãnh rỗi để ý đến những tình cảm này. Thừa dịp Dương Bồi Nhiên còn chưa nói ra miệng, Nguyên Họa vội vàng nói “Mình đi WC một chút, các cậu ăn trước đi.” Liền đứng dậy chạy nhanh về WC.

Dương Bồi Nhiên nhìn bóng lưng dần xa của Nguyên Họa, mắt mấp mấp cười cười. Nhìn Hà Gia Tuấn nói rằng “Gia Tuấn, mình nghĩ hay là thôi đi. Cậu xem Nguyên Họa không có ý gì với mình cả.”

Hà Gia Tuấn lắc đầu, cũng không nói thêm gì nữa, nói thật hẳn rất coi trọng người anh em tốt này, không nói đến hẳn rất có trách nhiệm, làm việc ở đồn cảnh sát cũng rất tích cực, bề ngoài tuy rằng ngại ngùng ít nói một chút, thế nhưng đối xử với mọi người rất tốt, hơn nữa quan trọng nhất là hẳn rất nghiêm túc đối với tình cảm, cũng rất thật lòng. Cho nên khi hẳn biết Dương Bồi Nhiên thích Nguyên Họa, liền muốn tác hợp bọn họ.

Thế nhưng thế sự khó lường a, nam nhân tốt như vậy, Nguyên Họa người ta một mực không thích.

Nguyên Họa đi tới cửa WC nhìn thấy Minh Minh, liền kêu Minh Minh đi trước. Minh Minh tự nhiên cũng nhìn thấu giữa Nguyên Họa và Từ Kiều có xuất hiện vấn đề gì đó, cũng biết có một số việc nhất định hai người phải đối mặt giải quyết cho xong thì liền ném cho Nguyên Họa một ánh mắt cổ vũ, ra khỏi WC.

Đêm nay Từ Kiều uống không ít, tuy rằng không có say, thế nhưng cước bộ rõ ràng có chút loạng choạng. Nguyên Họa thấy Từ Kiều nôn xong ra khỏi WC, vội vàng tiến lên đỡ lấy quan tâm hỏi “A Kiều, mày không sao chứ?”

Lúc Từ Kiều nghe được thanh âm của Nguyên Họa thì thân thể nho nhỏ run lên một cái, Nguyên Họa đang đỡ nàng liền nhận ra. Tâm trạng của Nguyên Họa buồn bã, tay đỡ Từ Kiều có chút run, chẳng lẽ thật sự để ý sao? Nguyên Họa nghĩ như vậy, tim không ức chế được mà đau đớn. Bạn tốt nhất của nàng ghét bỏ nàng, bởi vì tính hướng của nàng mà ghét bỏ nàng.

Từ Kiều không có cảm giác được Nguyên Họa dị thường, chỉ là vội vàng thoát khỏi cái ôm của người quấy đến nàng tinh thần không yên. Tránh khỏi Nguyên Họa, một mình choạng choạng chạy ra ngoài.

Còn lại một mình Nguyên Họa ở trong WC nhìn hai tay của mình đau lòng khóc lên, hai người cũng không biết đối phương đang suy nghĩ cái gì, không ngừng hiểu lầm đối phương mà tạo thành tổn thương không thể bù đắp.

Ở trong mắt của Nguyên Họa, Từ Kiều đối với nàng mà nói có bao nhiêu quan trọng, chỉ có bản thân nàng biết biết, nàng không sẽ vì Từ Kiều mà từ bỏ Từ Tử Kỳ, nhưng mà rất để ý cái nhìn của Từ Kiều đối với quan hệ giữa mình và Từ Tử Kỳ. Đi tới trước bồn rửa tay, hắt nước lạnh vài cái lên mặt mới rời khỏi WC.

Lúc Nguyên Họa trở lại chỗ ngồi của mình thì cũng không có chút hứng thú nào. Mọi người trò chuyện một chút đều tự đi về nhà, Nguyên Họa không yên lòng Từ Kiều đã có chút say, muốn đưa nàng trở về. Thế nhưng Từ Kiều ngược lại vẫn ôm cánh tay của Minh Minh không chịu buông ra, cuối cùng đành phải để Minh Minh đưa nàng về nhà.

Sau khi Nguyên Họa trở lại phòng trọ đã là 11 giờ đêm, ngay cả tắm cũng không tắm liền trực tiếp nằm trên giường, nghe được hương khí đặc trưng của Từ Tử Kỳ còn lưu trên giường, nhìn đồng hồ màu bạc treo trên tường, trong không biết là tư vị gì. Nghĩ đến thái độ hôm nay của Từ Kiều đối với mình thì vô cùng khó chịu. Yết hầu giống như bị bóp chặt, không thể hô hấp. Trong lòng lại cảm thấy chua xót. Trong đầu luôn quanh quẩn chính là ý nghĩ: chẳng lẽ tính hướng của mình khiến người khác khó chấp nhận như thế? Ngay cả bạn thân từ nhỏ đến lớn của mình cũng không chấp nhận được, thái độ của ba mẹ mình có phải cũng như vậy không? Nghĩ tới những thứ này, trái tim Nguyên Họa liền co rút, vốn tưởng rằng Từ Kiều sẽ bên cạnh nàng ủng hộ nàng, nhưng bây giờ ngay cả Từ Kiều cũng để ý như vậy, lòng tin của Nguyên Họa bị đả kích kịch liệt. Do đó dẫn đến bản thân nàng càng ngày càng không có tự tin thuyết phục Nguyên ba Nguyên mẹ.

Nguyên Họa nghiêng đầu suy nghĩ rất nhiều loại khả năng, thậm chí nghĩ tới nếu như Nguyên ba Nguyên mẹ kiên quyết không đồng ý chuyện của nàng và Từ Tử Kỳ, rồi cùng người nhà cắt đứt, thế nhưng Nguyên

Họa vẫn không nỡ tổn thương những người thân nhất của mình. Lắc đầu, đắp chăn, không để cho mình suy nghĩ nữa, ngủ sớm tốt hơn.

Không biết có phải do Từ Tử Kỳ không ở bên cạnh không, Nguyên Họa luôn cảm thấy trong phòng cùng với trong lòng đều trống rỗng. Mà cả đêm hôm qua, Nguyên Họa ngủ được cũng không được tốt, trời vừa sáng đã thức dậy, một chút buồn ngủ cũng không còn.

Đi tới WC, đánh răng rửa mặt, sau khi làm vệ sinh xong, mặc một bộ quần áo công sở chỉnh tề, cầm lấy túi đi xuống lầu.

Vừa chen chút trên xe buýt, lúc này là giờ cao điểm đi làm, người tự nhiên cũng rất nhiều. Lúc Nguyên Họa lên xe, trên xe không còn một chỗ trống, chỉ có thể cùng đoàn người đứng giữa xe. Nguyên Họa bị chen lấn có chút không dễ chịu, cả người đều đổ mồ hôi, mà tối hôm qua lại không có tắm, trên người dính dính, rất khó chịu.

Nguyên Họa lấy bao khăn giấy trong túi ra, mở bao lấy một tờ lau mồ hôi. Đột nhiên xe dừng lại, Nguyên Họa không có tay đỡ, lại bị quán tính của xe làm thân thể bỗng mất trọng tâm, suýt nữa thì té ngã, cũng may bị người chen ở giữa, nhiều người vây nên không ngã chống vó. Thế nhưng cũng bởi vì như thế một hồi dễ cho Nguyên Họa thấy một tên trộm đang dùng một cây dao nhỏ cắt nhất túi xách của một cô gái dễ trộm đồ, Nguyên Họa vốn có không phải người thích xen vào chuyện của người khác, thế nhưng cũng không phải người vì lợi ích riêng của mình mà bỏ mặc người khác, nàng vẫn là người rất có tinh thần Lôi Phong*, thế nhưng tinh thần Lôi Phong của Nguyên Họa cũng tùy theo từng người, nếu như hôm nay người này không phải là một cô gái, hoặc là người Nguyên Họa không thích, như vậy nàng tuyệt đối sẽ mở một mắt nhắm một mắt thả tên trộm kia. Chẳng qua là hôm nay nàng xem cô gái này rất thuận mắt, cho nên một màn thấy việc nghĩa hăng hái làm liền xuất hiện trên xe buýt.

*Lôi Phong: được miêu tả như một công dân kiểu mẫu và quần chúng nhân dân được cổ vũ học theo lòng vị tha, khiêm tốn, và hết đời hiến dâng của Lôi Phong (wiki)

“Um, xin hỏi ngài đang làm gì?” Nguyên Họa tiến lên kéo cô gái lại gần mình một chút, nhìn tên trộm sắp trộm được tới tay giả vờ lễ độ hỏi.

Chẳng qua là hiện tại tên trộm kia không cảm thấy giọng của Nguyên Họa có bao nhiêu lễ phép, nhìn con ngỗng mập sắp bắt được lại chạy mất, cho dù là tên trộm nào cũng sẽ không cam lòng nha, phần nộ trùng mắt nhìn Nguyên Họa, thấp giọng cảnh cáo “Em gái, anh khuyên cô em không nên xen vào việc của người khác.” Còn cố ý hoặc vô ý làm lóe sáng dụng cụ gây án đang cầm trong tay.

Nguyên Họa không sợ sao, vậy nhất định là gạt người. Ngược lại nội tâm nàng hiện tại thấp thỏm bất an, ai kêu mình thích xen vào chuyện của người khác chứ? Giúp người là phải giúp đến cùng nha, mà nhìn cô gái này rõ ràng còn là một chút cũng chưa nhận ra mình bị kẻ cắp theo dõi. Bất đắc dĩ lắc đầu nói “Đây là đang trên xe buýt, ông anh cũng không nên quá làm càn.” Lúc nói câu này, trời biết lòng của Nguyên Họa có bao nhiêu không chắc chắn, còn có chính là cỡ nào sợ và khủng hoảng. Nguyên Họa thật là chưa từng cùng kẻ cướp đối đầu, nàng làm sao biết hiện tại ăn trộm lại có lá gan lớn như vậy chứ? Ở trên xe buýt dám công khai uy hiếp người khác, lúc này còn tưởng rằng mình cảnh cáo tên trộm này trước thì tên trộm này sẽ không dám làm bậy ở trước mặt mọi người, nhưng mà hình như hiện tại tình thế có chút đảo ngược, tại sao mình lại bị uy hiếp ngược lại chứ? Nếu như sớm biết sẽ như vậy, cho dù Nguyên Họa nhìn cô gái này có vừa mắt thế nào cũng sẽ không ra thể hiện cái gì. Hiện tại hối hận đến xanh ruột.

Tên trộm đương nhiên cũng có chút cố kỵ, ở trước mắt công chúng, mặc dù hiện tại mọi người đối với những việc như thế này đều rất lạnh lùng, trên cơ bản cũng sẽ không có người lại đứng ra giúp đỡ hai con nhóc này, hơn nữa trên xe còn có đồng bọn của hắn, nhưng mà vẫn sợ làm lớn chuyện. Sau khi nháy mắt ra hiệu đồng bọn, hai người bọn họ áp sát Nguyên Họa cùng cô gái kia.

Trong lúc Nguyên Họa thấy hai tên trộm cùng nhau hành động, tim cũng treo lên cổ họng, rốt cuộc cô gái bên cạnh cũng phát hiện sự tình không được bình thường, nhìn hai người vô cùng hung ác đến gần mình, siết chặt góc áo của Nguyên Họa, Nguyên Họa ai oán nhìn thoáng qua cô gái so với mình còn cao hơn, đây rốt cuộc là tình huống gì, người còn cao hơn mình lại trốn sau lưng mình, mà hai tên cướp kia lại trắng trợn càng ngày càng đến gần các nàng, nhìn tình huống này nhất định là đi về phía mình. Hiện tại trong lòng Nguyên Họa thật sự muốn chết, ở trong lòng liên tục oán giận bản thân, rãnh rỗi làm chuyện vô ích làm chi?

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, cửa xe vừa vặn mở ra, Nguyên Họa nắm tay của cô gái kia liền hướng cửa xe chen ra, thần linh a, mau cho ta xuống đi. Lúc này trong lòng Nguyên Họa cũng chỉ chờ có thế, mau mau cho nàng xuống xe, hai người nhìn thấy Nguyên Họa liều mạng chen ra cửa xe, tên trộm gần Nguyên Họa nhất cũng chen thân về phía trước, nắm cánh tay của Nguyên Họa, Nguyên Họa ra sức né tránh, quát to một tiếng “Buông tay, ta muốn xuống xe!” Thu hút sự chú ý của nhiều người, mà tên cướp bị Nguyên Họa hô to như thế, hơn nữa người trên xe đều chú ý hai người bọn họ, cũng có chút khiếp đảm, sững sờ buông tay đang nắm tay của Nguyên Họa.

Sau khi Nguyên Họa xuống xe mới thở ra một hơi thật dài, vừa định quay qua nói tạm biệt với cô gái kia. Đã bị tiếng hét của cô gái kia làm cho giật mình. “A!”

Nguyên Họa vội vàng nhìn chiếc xe buýt kia, thấy xe không có dừng lại, hai tên cướp kia cũng không xuống xe mới vỗ ngực không vui nói “Cũng không có đuổi theo, cô kêu cái gì mà kêu a? Hừ tôi giật mình.”

Cô gái chỉ vào cánh tay của Nguyên Họa hoảng sợ nói “Tay cô bị thương, máu chảy kia. Cô không cảm thấy đau sao?”

Lúc này Nguyên Họa mới theo ánh mắt của cô gái kia nhìn lên người mình, chỉ vừa nhìn một chút, Nguyên Họa thấy tây trang màu đen chỗ cánh tay bị cắt ra, máu chảy không ngừng thì lập tức hét lớn “Oa, chảy máu. Đau quá đau quá! Đau chết mất.” (lại mất hình tượng r =))

Thì ra lúc này ở trên xe, tên cướp nắm tay của Nguyên Họa cũng đã sớm cầm công cụ gây án, mà lúc này Nguyên Họa giãy dụa với kêu lớn làm hấn tâm hoảng ý loạn, quên mất trên tay mình còn cầm dao, liền cắt lên cánh tay của Nguyên Họa. Mà Nguyên Họa còn đang giãy dụa cũng không cảm giác được mình bị người ta dùng dao làm cho bị thương, chẳng qua là lúc đó cảm thấy trên cánh tay hình như có chút mát. Cũng không để ý nhiều, lại bởi vì khẩn trương muốn thoát thân làm cho nàng không cảm thấy được đau đớn. Mới dẫn đến việc lúc Nguyên Họa xuống xe cũng không phát hiện sự thật là mình bị thương.

Để lại cô gái đen mặt hóa ngọc một bên, nhìn Nguyên Họa không ngừng thay đổi sắc mặt kêu la. Lúc này, cô gái vô cùng xác định việc nàng muốn làm bây giờ là đánh ngất cái người nhỏ con lúc này còn vô cùng anh dũng trước mặt mình này.

Nguyên Họa còn đang tự la hét, đã bị cô gái lôi đi. Một bên bị lôi đi một bên vừa la hét “Ta nhất định phải báo thù, tay của ta a? Có thể tàn phế hay không, chảy thật là nhiều máu, cô nói có thể để lại sẹo hay không a, như vậy sẽ thật xấu! Làm sao bây giờ a? Mẹ tôi nói, trên người nữ nhân để lại sẹo sẽ không tốt...”

Nếu như có thể, hiện tại chuyện cô gái này muốn làm nhất là lấy băng dán dán lại cái miệng liên tục la hét bên cạnh nàng, thật sự là quá ảm ỉ.

54. Chương 52

Chương 52:

Cô gái kia đưa Nguyên Họa đến bệnh viện, vừa xếp hàng đăng ký, vừa cùng Nguyên Họa băng bó, còn phải giúp nàng xếp hàng lấy thuốc. Mà dọc theo đường đi Nguyên Họa vẫn cứ nói lời nhảm, nếu không phải cô gái kia có định lực tốt, đã sớm cầm giày lên, tặng cho nàng cái đống giày. (đạp vào đầu chứ ko phải cho không đầu. Hahaha)

Về phần Nguyên Họa đã sớm quên mất chuyện mình phải đi làm, hiện tại nàng quan tâm nhất chính là tay của mình, vết thương kia tuy rằng không dài, nhưng mà lại rất sâu, lúc khử trùng mới biết đau cỡ nào a! Đau như kim đâm xát muối a, Nguyên Họa cũng rất nghi ngờ có phải đi y tá cố ý chỉnh nàng hay không.

“Hic, di, di nhẹ chút a, đau quá!” Nguyên Họa hét lớn, trời biết nàng là người sợ đau bao nhiêu! Di y tá này cũng không dịu dàng một chút chứ, thông phải đều nói y tá dịu dàng nhất sao? Dịu dàng vân vân gì đó đều là gạt người.

Một tiếng di của Nguyên Họa, làm cho vị y tá mới hơn 30 tuổi này vô cùng tức giận, lần này lực độ trên tay không nặng một chút thì sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân. Cho cô kêu bậy, di cũng dám kêu, hừ, đau chết cô tốt nhất. Lực độ trên tay của y tá càng ngày càng tăng, Nguyên Họa đau đến nhe răng trợn mắt kêu la.

Mà cô gái kia đứng bên cạnh, hiện tại miễn bàn có bao nhiêu hối hận cùng Nguyên Họa đến bệnh viện. Không nói một gần chết, còn phải nghe nàng không ngừng không nghỉ nói chuyện linh tinh cùng với tổ cáo, quả thực chính là xem nàng thành một cái thùng rác lớn, không ngừng trút hết vào mình. Nếu như cho nàng một lựa chọn, nàng tình nguyện đồ đạc của mình bị trộm, cũng không cần Nguyên Họa giả bộ làm anh hùng. Gặp phải Nguyên Họa, so với gặp phải một đám cướp còn kém xa. Những người đó chỉ ít trộm đồ xong liền đi, đâu có giống Nguyên Họa a, giống như bác gái thời kì mãn kinh, thao thao bất tuyệt.

Cuối cùng cũng đem tổ tông sống này hầu hạ xong, cô gái kia và Nguyên Họa ra khỏi bệnh viện. Nguyên Họa không chớp mắt nhìn cánh tay bị băng bó của mình, bủn xỉn ai oán, rất giống đứa nhỏ bị mẹ vứt bỏ.

“Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về.” Cô gái quay qua nói với Nguyên Họa còn đang nhìn chăm chăm cánh tay của mình.

Nguyên Họa ngẩng đầu nhìn lại Cô gái vừa định nói, điện thoại di động liền vang lên. Vừa nhìn chính là Tiêu Tiểu Dao gọi tới, thầm kêu một tiếng không xong, lập tức nghe.

“Alo, Tiêu Dao.”

“ . . . ”

“Mình bị thương, vẫn còn đang trên đường.”

“ . . . ”

“Không có việc gì, không có việc gì, cậu không cần đến.”

“ . . . ”

“Được rồi, mình ở trong McDonald gần bệnh viện nhân dân chờ cậu.”

“ . . . ”

“Ừ, tạm biệt.”

Nguyên Họa để điện thoại xuống, nhìn cô gái bên cạnh nói “Bạn tới đón, không sao rồi. Cô có việc gì thì đi trước đi.”

Cô gái liếc mắt nhìn Nguyên Họa, vẫn không yên lòng nói “Dù sao tôi cũng không có việc gì làm, cô cũng vì tôi mới bị thương. Tôi cùng cô đợi bạn cô đến đi.”

Nguyên Họa cũng không từ chối, một người sẽ rất nhàm chán, Vì vậy hai người cùng đi đến McDonald mua một ít thức ăn, chờ Tiêu Tiểu Dao tới.

Từ lúc hai người nói chuyện, Nguyên Họa biết được, cô gái này tên là Hồ San San, học ở đại học tốt nhất thành phố A, sinh viên giỏi của đại học Vạn Đỉnh. Hiện nay vẫn là nghiên cứu sinh.

Nguyên Họa đối với Hồ San San ấn tượng không sai, bộ dáng của Hồ San San rất thanh tú, cử chỉ ăn nói đều rất có quy tắc, quả thực chính là điển hình của thực nữ.

Hồ San San trời sinh là loại người an tĩnh, cho nên trong toàn bộ quá trình nói chuyện, chủ lực đương nhiên chính là Nguyên Họa của chúng ta.

Cái miệng nhỏ nhắn kia cơ bản không có tồn tại, vẫn im lặng, Hồ San San cũng chỉ là thỉnh thoảng chen vào nói mấy câu. Cứ như vậy vẫn để Nguyên Họa nói, Nguyên Họa cũng không phiền hà, không hiểu vì sao muốn thân thiết với Hồ San San, chậm rãi mà nói.

Đợi cho Nguyên Họa nói đến miệng khô lưỡi khô thì Tiêu Tiểu Dao đã tìm tới, nắm tay của Nguyên Họa lên liền tỉ mỉ kiểm tra một lần, thấy người không có việc gì, mới bỏ xuống căng thẳng lúc này. Trời biết, lúc nàng nghe được Nguyên Họa bị thương, có bao nhiêu lo lắng tên tiểu tử này đâu? Hận không thể chấp cánh bay đến bên cạnh nàng. Liên tiếp vượt mấy cái đèn đỏ, mới trong thời gian ngắn như vậy chạy đến đây.

Nguyên Họa có chút lúng túng thu tay về, giới thiệu với Hồ San San “Vị này chính là bạn tốt kiêm luôn cấp trên của tôi, Tiêu Tiểu Dao, Tiêu tiểu thư.”

Từ lúc Hồ San San thấy Tiêu Tiểu Dao vào cửa nắm tay của Nguyên Họa, liền dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn mỹ nữ vừa chạy như bay đến này. Nàng bị khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Tiểu Dao làm chấn động, cũng không phải chưa gặp qua nữ nhân nào xinh đẹp hơn nàng, chẳng qua là nữ nhân này đẹp từ trong tỏa ra bên ngoài, căn bản không cần bất kì trang sức nào.

Mà lúc phát hiện Tiêu Tiểu Dao quan tâm Nguyên Họa như vậy, vẫn trong trạng thái kinh ngạc giật mình tỉnh lại, cười nhẹ. Nàng nhìn ra được nữ nhân này thích tên. Mà tên lùn này căn bản không có hứng thú với nàng, cố ý hoặc vô ý tránh né hành động thân mật của vị mỹ nữ này. Những thứ này đều rơi vào mắt Hồ San San, nàng cũng không biểu hiện ra phản ứng gì lớn, chỉ nhìn Tiêu Tiểu Dao cười nhẹ.

Lúc này Tiêu Tiểu Dao mới phát hiện bên cạnh còn có một nữ tử toàn thân đều bao phủ phong thái của người trí thức, nhìn ánh mắt của nữ tử này luôn cảm thấy sắc bén. Giống như muốn nhìn thấu nàng, Tiêu Tiểu Dao có chút không được tự nhiên tránh đi ánh mắt cùng ý cười của nàng. Ngược lại nói với Nguyên Họa “Nguyên Họa, mình đưa cậu về nha. Miễn cho chú và dì lo lắng.”

Nguyên Họa cúi đầu suy nghĩ một hồi, vẫn gật đầu đáp ứng. Nàng không biết đêm nay Từ Tử Kỳ có về phòng trọ của nàng hay không, hơn nữa cho tới bây giờ mình cũng không nhận được một tin nhắn hay một cú điện thoại nào của nàng. Cũng không muốn cho Từ Tử Kỳ biết mình chuyện bị thương, sau khi suy nghĩ vẫn quyết định về nhà trước.

Nguyên Họa nhìn Hồ San San nói “San San, ngày hôm nay cảm ơn cậu!”

Hồ San San cười nói “Phải là tôi cảm ơn cậu mới đúng, cậu mau về nhà đi. Sau khi về nhà thì nghỉ ngơi thật tốt.”

Lúc Nguyên Họa gật đầu thì nghĩ tới điều gì quay qua nói với Hồ San San “San San, đưa điện thoại cậu cho tôi mượn một chút.”

Hồ San San có chút buồn bực nhìn Nguyên Họa, vẫn là đem điện thoại của mình đưa cho Nguyên Họa. Nguyên Họa ấn vào số của mình, nghe được tiếng chuông mới thoả mãn cười nói “Được rồi, đó là số của tôi. Có việc gì cũng có thể gọi cho tôi.”

Hành động của hai người kia làm Tiêu Tiểu Dao thấy rất uất ức, nàng thế nào không thấy Nguyên Họa nhiệt tình với nàng như vậy? Lại không thể biểu hiện ghen tuông của mình, chỉ có thể thản nhiên nói với Nguyên Họa “Nguyên Họa, chúng ta đi thôi.”

Nguyên Họa nhìn thoáng qua Tiêu Tiểu Dao, nói với Hồ San San “Tôi đi trước, cậu trên đường cẩn thận.”

Hồ San San gật đầu với nàng, cũng không nói gì nữa, mà là chuyển hướng nhìn Tiêu Tiểu Dao, Tiêu Tiểu Dao tránh được ánh mắt của nàng, cùng Nguyên Họa ra khỏi McDonald. Hồ San San nhìn bóng lưng của Tiêu Tiểu Dao, đột nhiên toát ra một nụ cười xinh đẹp vô cùng quý dị.

Mà Tiêu Tiểu Dao đang đi trên đường lại rung mình một cái, bỗng nhiên nghĩ tới Hồ San San, càng nghĩ quanh thân càng thêm lạnh. Đây là lần đầu tiên có người làm cho Tiêu Tiểu Dao cảm thấy quý dị như vậy. Tiêu Tiểu Dao thậm chí chẳng biết tại sao, một nữ tử nhìn có vẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện, điềm tĩnh yên bình lại làm cho nàng có cảm giác như vậy, nàng thà tin tưởng tất cả đều là ảo giác.

Bộ dáng của Tiêu Tiểu Dao không yên lòng, Nguyên Họa đương nhiên cảm thấy được, cũng không quấy rầy nàng. Sau khi tự thắt dây an toàn liền nhắm hai mắt lại, tối hôm qua nàng vốn ngủ không ngon, sáng sớm lại sợ chuyện không đâu như thế, đã sớm mệt mỏi bỏ hơi tai. Nhắm mắt lại lát đã cùng Chu công hẹn hò*.

*ngủ

Chờ Tiêu Tiểu Dao thoát khỏi suy nghĩ của mình, Nguyên Họa bên cạnh đã sớm ngủ như chết. Tiêu Tiểu Dao áo nã thở dài một hơi, nàng làm sao không cảm giác được Nguyên Họa thời thời khắc khắc đều vẫn duy trì một khoảng cách với nàng chứ? Chẳng qua là nàng vẫn tin chắc, Tiêu Tiểu Dao nàng muốn thứ gì, thì nhất định có thể có được. Hết lần này tới lần khác Nguyên Họa không nhận tình cảm của nàng, điều này làm cho lòng tin của nàng từ trước đến nay bị đả kích mãnh liệt.

Tiêu Tiểu Dao thích Nguyên Họa, từ lúc học tiểu học đã thích, thích như vậy kéo dài đến hiện tại, cũng dần dần thay đổi. Nàng biết mình đối với Nguyên Họa không chỉ có thích, còn chứa mãnh liệt ý muốn sở hữu

nàng, mà nàng cũng biết Từ Tử Kỳ kia là chính tình địch lớn nhất.

Nàng thậm chí có thể nhìn ra được Nguyên Họa và Từ Tử Kỳ trong lúc đó có quan hệ không bình thường, tuy rằng vẫn chưa biết chuyện hai người họ đã quen nhau.

Tâm tư của Tiêu Tiểu Dao có chút hỗn loạn, đem xe lái đến dưới lầu nhà Nguyên Họa. Mới dụi dằm gọi Nguyên Họa, “Nguyên Họa, đến nhà, mau đây.”

Nguyên Họa còn mơ ngủ, nào còn nhớ mình là ở trong xe của Tiêu Tiểu Dao, còn bủ môi, lẩm bẩm “Từ Kỳ, chị đừng ồn, cho em ngủ trước đã. Còn làm phiền em sẽ ăn chị.”

Sau khi Tiêu Tiểu Dao nghe được Nguyên Họa nói, thân thể cứng đờ, nửa ngày mới hoàn hồn, mờ mịt nhìn Nguyên Họa, chẳng biết có cảm tưởng gì. Ý tứ trong lời nói của Nguyên Họa rất rõ ràng, Tiêu Tiểu Dao dù ngu ngốc cỡ nào cũng hiểu những lời này là có ý gì. Hơn nữa đang ngủ lại nói như vậy, chứng minh cái gì, ai lại không hiểu chứ?

Nguyên Họa đang ngủ, không cảm giác được người bên cạnh quấy rầy nữa, chân mày hơi nhíu lại. Nàng biết bình thường Từ Tử Kỳ không kêu được nàng rời giường chính là tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Thế nhưng trong nháy mắt hình như nhớ lại cái gì, đột nhiên mở mắt ra, quay đầu nhìn thấy đôi mắt mờ mịt cùng mắt mác của Tiêu Tiểu Dao.

“Tiểu Dao. . . Minh. . .” Nguyên Họa ý thức được nhất định là lúc mình ngủ đã nói lời gì không nên nói, hơn nữa dường như mình còn có một chút ấn tượng.

Tiêu Tiểu Dao muốn hỏi Nguyên Họa, thế nhưng làm sao hỏi được, biết đáp án kia càng không phải làm người đau đớn hơn sao? Còn không bằng như hiện tại giả vờ không biết là tốt nhất.

Nguyên Họa đột nhiên cảm thấy để Tiêu Tiểu Dao biết mình quan hệ giữa mình và Từ Tử Kỳ cũng không có gì không tốt, chỉ ít không cần mỗi ngày đều phải nói dối dùng các loại lý do từ chối ý tốt của Tiêu Tiểu Dao. Sau khi Nguyên Họa nghĩ thông suốt điểm này, mở miệng liền muốn đem chuyện này nói rõ ràng.

Tiêu Tiểu Dao thấy bộ dạng của Nguyên Họa hình như quyết định muốn tuyên bố chuyện quan trọng gì, lập tức nói “Nguyên Họa, đến rồi, chúng ta mau lên đi. Lúc này mình đã nói với dì rồi, hiện tại chắc dì còn đang chờ ở nhà. Đừng để dì đợi lâu.” Nói xong mặc kệ Nguyên Họa, liền trực tiếp mở cửa xe đi ra.

Nguyên Họa bất đắc dĩ lắc đầu, vẫn mở cửa xe ra ngoài, yên lặng đi theo phía sau Tiêu Tiểu Dao, muốn nói lại thôi, mỗi khi đến lúc muốn đem lời nói ra khỏi miệng, Tiêu Tiểu Dao luôn luôn chuyển đề tài. Nên những lời nàng muốn nói cũng không thể nói ra.

=====

Lúc giới thiệu couple edit nhằm tên Couple phụ. Hồ San San mới đúng nhé ^^!

55. Chương 53

Chương 53:

Lúc Nguyên Họa về đến nhà, Nguyên ba cùng Nguyên mẹ đều ở nhà. Từ sau khi nghe Tiêu Tiểu Dao nói Nguyên Họa bị thương, Nhị lão vô cùng lo lắng cho con gái bảo bối của họ, ngay cả đi làm cũng không đi, vẫn ở trong nhà chờ.

Nhìn thấy Nguyên Họa, kiểm tra từ trên xuống dưới rồi một lần mới yên lòng.

Nguyên mẹ rất tức giận dạy dỗ Nguyên Họa “Nguyên Họa, tại sao con không xem lại mình được bao nhiêu cân lượng a, nhỏ con như vậy, cũng dám quản việc không đâu, lần này cũng may là gặp may mắn, nếu không thì không biết có còn mạng trở về hay không đây?”

Nếu Tiêu Tiểu Dao không có ở đây, Nguyên Họa tuyệt đối tin tưởng Tây thái hậu nhà nàng sẽ nắm chặt lỗ tai của nàng mà giáo huấn, được một lần học tốt theo chú Lô Phong, lại bị mẹ mắng thành cái dạng này? Khi còn bé, không phải thầy cô cùng Nguyên ba Nguyên mẹ đều dạy nàng lấy việc giúp người làm niềm vui sao? Hôm nay nàng giúp người khác tại sao lại bị mắng thành cái dạng này? Đối với việc này, Nguyên Họa rất ức chế.

Nguyên Họa im lặng không vui chịu kiếp bị Nguyên mẹ răn dạy, nhưng mà trong lòng rất không cam lòng, giúp người còn bị mắng, thế sự này thật làm cho người ta đau lòng. Tuy rằng vốn biết mẹ mình lo lắng cho mình, cũng không phải không đồng ý mình trợ đỡ người khác, nhưng mà vẫn phải chú ý đến an toàn của bản thân, không cần liều mạng xông lên cứu người. Thế nhưng hiện tại bị giáo huấn, trong lòng khó tránh khỏi vẫn còn có chút khó chịu.

Sau khi giáo huấn Nguyên Họa xong, Nguyên ba Nguyên mẹ quay qua Tiêu Tiểu Dao với thái độ gọi khác hẳn a, Nguyên Họa cũng không khỏi ăn giấm chua của Tiêu Tiểu Dao. Đây rốt cuộc ai mới là con gái ruột của Nguyên ba Nguyên mẹ a! Trong lòng Nguyên Họa ai oán nghĩ. Một mình đi về phòng ngủ của mình, ở đây nhìn Nguyên mẹ đối xử tốt với Tiêu Tiểu Dao đều cảm thấy chói mắt. Bị thương là nàng, Nguyên Họa nàng mới là người bị hại, là con gái ruột của bọn họ, tại sao người ta không quan tâm đến nàng chứ?

Tiêu Tiểu Dao nhìn thấy Nguyên Họa một mình chạy về phòng ngủ, còn một bộ dáng oan ức khi nhìn về phía bọn họ, suýt chút nữa không chịu nổi đáng về đó của Nguyên Họa mà cười ra tiếng.

Nguyên Họa lấy điện thoại di động ra, Từ Tử Kỳ vẫn không có gọi điện thoại hoặc nhắn tin cho nàng, trong lòng có chút mất mát, úp sấp ở trên giường, ôm gối không biết đang suy nghĩ gì, trong lòng rầu rĩ khó chịu. Xoay người, thấy Tiêu Tiểu Dao đang dựa vào cửa phòng màu xám trắng, tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm nàng xem, mặt lập tức đỏ lên, ngồi thẳng dậy, nhìn Tiêu Tiểu Dao nói “Tiểu Dao, mình không sao, cậu về công ty trước đi.”

Tiêu Tiểu Dao tiểu sưng sốt một chút, nàng làm sao cũng không ngờ tới Nguyên Họa lại trực tiếp hạ lệnh trục khách như vậy. Có chút thất vọng nhìn Nguyên Họa, Nguyên Họa né tránh ánh mắt của Tiêu Tiểu Dao, sợ khi nhẹ dạ sẽ kêu nàng ở lại.

Tiêu Tiểu Dao nhàn nhạt đáp một tiếng, “Ừ, được, vậy mình về trước.” Xoay người ra khỏi phòng ngủ của Nguyên Họa, nói từ biệt với Nguyên ba Nguyên mẹ, Nhị lão thì lại vẫn muốn giữ Tiêu Tiểu Dao lại ăn cơm trưa xong hãy đi, Tiêu Tiểu Dao liếc nhìn phòng của Nguyên Họa, thấy Nguyên Họa vẫn không đi ra, cũng không còn hứng thú, nói mình còn có một cuộc họp quan trọng cần tham gia thì đi mất.

Nguyên ba Nguyên mẹ tiễn người đến cửa lại trở về. Liếc mắt nhìn cửa phòng khép hờ của Nguyên Họa, thở dài một hơi. Vừa nãy trước lúc Tiêu Tiểu Dao, bọn họ cũng không phải không thấy. Hơn nữa sau khi từ phòng của Nguyên Họa đi ra, Tiêu Tiểu Dao mới kiên trì muốn về. Suy trước nghĩ sau cũng biết là vì cái gì rồi a? Ở trong lòng âm thầm oán trách con gái của mình thật là sống trong phúc lại không biết phúc a, Tiêu đại tiểu thư đối xử tốt với nàng như vậy, nàng làm sao lại không biết cảm kích đây? Ở trong mắt Nguyên ba Nguyên mẹ, Tiêu Tiểu Dao chính là một đứa nhỏ tốt, Nguyên Họa của bọn họ có thể quen biết bạn tốt như vậy cũng không biết là phúc tu mấy đời. Đứa nhỏ này thực sự là không biết quý trọng, người có bối cảnh có tiền tài quyền thế như Tiêu Tiểu Dao, người khác nịnh bợ cũng không kịp, cũng chỉ có con gái nhà bọn họ mới có thể đuổi người ta về.

Buổi trưa, Nguyên Họa tùy ý ăn vài miếng cơm, không có khẩu vị, để bát đĩa xuống trở lại phòng ngủ của mình. Buổi chiều Nguyên ba Nguyên mẹ còn phải đến cơ quan làm, trong nhà lại chỉ còn lại một mình Nguyên Họa. Tiêu Tiểu Dao cho Nguyên Họa nghỉ bệnh một tuần, Nguyên Họa cũng không từ chối, kỳ thực vết thương của nàng nhiều nhất cũng chỉ cần hai ba ngày là có thể đi làm lại, thế nhưng không biết tại sao, đột nhiên nàng cảm thấy không còn hứng thú đi làm.

Nguyên Họa cảm thấy Từ Tử Kỳ né tránh nàng, bắt đầu từ hôm qua không cho nàng một chút tin tức. Nguyên Họa cầm điện thoại di động, tìm số của Từ Tử Kỳ, cũng không có ấn nút gọi, vứt điện thoại trên giường, đi tới cửa sổ, mở cửa sổ ra, có chút gió nhẹ thổi tới, đã vào thu, thế nhưng nhiệt độ vẫn còn có chút cao, thân thể có chút khô nóng. Đi tới WC muốn tắm một chút mới phát hiện cánh tay của chính mình còn bị băng bó, có chút tức giận, nhưng vẫn đi trở về phòng ngủ của mình. Mặc thêm một cái áo khoát mỏng màu xanh da trời thì đi xuống lầu. Trong hành lang rất yên tĩnh, Nguyên Họa không chạy trên hành lang

như ngày thường, mà là đi từ từ, tâm tư không biết bay tới nơi nào, hai mắt có chút vô thần nhìn về phía trước.

Nguyên Hòa đi tới trung tâm tiểu khu, nhìn nam nữ già trẻ đều đang vui vẻ nô đùa, mà mình lại là người duy nhất khác so với bọn họ. Một bé trai đá quả bóng vào chân Nguyên Hòa, Nguyên Hòa vừa nhìn quả bóng trên chân vừa nhìn bé trai kia, nhẹ nhàng đá quả bóng trở lại. Không chế lực đạo vừa phải, quả bóng vừa vọt đến cách nửa mét trước mặt đứa bé, Nguyên Hòa cười sáng lạn với đứa bé rồi xoay người đi tiếp.

Nguyên Hòa ra khỏi cửa tiểu khu, đón một chiếc taxi trên đường đi đến cao ốc Từ thị, có đôi khi mình phải chủ động một chút mới đúng? Nguyên Hòa ở trên xe suy nghĩ rất nhiều, mỗi khi đều là mình nghe theo sắp xếp của Từ Tử Kỳ, thật giống như con rối của Từ Tử Kỳ, tuy rằng có thể xác định mình thật sự yêu Từ Tử Kỳ, nàng cũng có thể cảm giác được Từ Tử Kỳ yêu mình, chẳng qua là cách yêu như vậy thật là làm cho người ta bất an. Quyền chủ động chưa bao giờ thuộc về Nguyên Hòa, đối với Từ Tử Kỳ, Nguyên Hòa cũng thật sự dụng tâm yêu . Mỗi lần thấy Từ Tử Kỳ vì Từ thị bận bịu đến đau đầu hoa mắt thì rất đau lòng, nhưng mà nàng lại rất hiểu Từ Tử Kỳ , Từ thị, Từ Tử Kỳ không thể bỏ mặc , đó là mục tiêu nỗ lực từ nhỏ của nàng, Nguyên Hòa rất không hiểu được vì sao Từ Tử Kỳ phải chịu đựng khổ sở như vậy, chỉ là vì Từ thị, quyền thế lẽ nào thật sự lại quan trọng như vậy sao?

Có lúc, Nguyên Hòa rất muốn hỏi trong lòng Từ Tử Kỳ rốt cuộc là Từ thị quan trọng hay mình quan trọng, thế nhưng trước giờ Nguyên Hòa cũng không dám đi hỏi Từ Tử Kỳ. Nếu như Từ Tử Kỳ lựa chọn đáp án thứ nhất, Nguyên Hòa không biết mình có thể tiếp nhận hay không.

Nguyên Hòa chạy tới Từ thị đúng thời điểm tan tầm, nàng cũng không có nóng lòng ra ngoài, mà là lấy ra một tờ tiền màu đỏ đưa cho bác tài xế nói “Bác dừng xe ở đây một chút, số tiền này coi như bồi thường tổn thất nha.”

Bác tài xế cầu còn không được đây, không cần chạy xe, lại không cần lãng phí tiền xăng dầu, ở đây chờ cũng có tiền, cho ông chuyện tốt như thế có thể không vui vẻ sao ? Vội vàng nhận tờ tiền trong tay Nguyên Hòa, trong lòng còn thầm than, đứa nhỏ bây giờ cũng thật có tiền, tùy tiện đem cho cũng là tờ màu đỏ.

Màu đỏ là 100 NDT ~ 350k Đ

Nguyên Hòa đợi ở trên xe khoảng nửa giờ sau, thấy người trong Từ thị tan tầm đã gần hết mới đi vào Từ thị. Thăng đến văn phòng của Từ Tử Kỳ, văn phòng của Từ Tử Kỳ không còn là văn phòng giám đốc cũ nữa, mà là đổi đến một phòng riêng ở tầng trệt.

Nguyên Hòa không có gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa phòng tổng giám đốc ra, thấy Từ Tử Kỳ đang chống cằm, cau mày tự hỏi gì đó. Nguyên Hòa bị ánh mắt chuyên chú như vậy của Từ Tử Kỳ câu hồn, sau một lúc mới hoàn hồn, Từ Tử Kỳ đang nhìn chăm chăm nàng. Bị Từ Tử Kỳ nhìn như thế, tim Nguyên Hòa mãnh liệt run lên một cái, lên tiếng nói “Hôm nay em không có việc gì làm, tới thăm chị.”

Từ Tử Kỳ nghe Nguyên Hòa nói, lông mày nhíu chặt, trầm mặc không nói.

Từ Tử Kỳ như vậy khiến Nguyên Hòa có chút bất an, đi tới trước mặt Từ Tử Kỳ, tay đặt lên chân mày của nàng, muốn giúp nàng xoa lên chân mày đang nhíu chặt.

Từ Tử Kỳ dựa người vào Nguyên Hòa đứng phía sau, hưởng thụ sự dịu dàng dành riêng cho mình.

Thanh âm nhàn nhạt của Nguyên Hòa từ phía sau bay tới hỏi “Tử Kỳ, sao tối hôm qua chị không về, cho tới bây giờ cũng không gọi điện thoại cho em?” Ngữ khí nghe không ra vui buồn, thế nhưng Từ Tử Kỳ vẫn biết, tiểu rùa đen này sợ là lại muốn giận dỗi rồi.

Từ Tử Kỳ không hề trả lời vấn đề của Nguyên Hòa, vẫn hưởng thụ bàn tay của Nguyên Hòa bắt đầu giúp nàng xoa huyết thái dương, không phải là không muốn nói cho Nguyên Hòa biết nguyên nhân, chẳng qua là dù nói cho Nguyên Hòa cũng không có tác dụng. Lại lo lắng Nguyên Hòa kích động sẽ chạy đi nói lý cùng lão gia tử. Hơn nữa thái độ của lão gia tử rất cường ngạnh, gần đây nàng vẫn cùng Nguyên Hòa duy trì chút khoảng cách. Chẳng qua là lo lắng Nguyên Hòa sẽ bị tổn thương, chẳng qua là nàng không muốn nhìn thấy Nguyên Hòa bị tổn thương.

Nguyên Hòa có chút bất mãn Từ Tử Kỳ không trả lời vấn đề của nàng, tay rời khỏi trán của Từ Tử Kỳ, khom mặt xuống nói “Tử Kỳ.”

Hai mắt Từ Tử Kỳ khép hờ, né đầu qua chỗ khác, ngữ khí có chút lạnh lùng nói “Nguyên Họa, em chú ý thân phận của em.”

Nguyên Họa nghe xong Từ Tử Kỳ, hơi ngẩn người. Đứng hình, lui qua một bên đi, có chút bi thương nói “Chị thật sự không muốn nói cho em biết sao? Em chỉ muốn giúp chị chia sẻ một chút, như vậy cũng không được sao?” Nguyên Họa chân thành nói, ngữ khí vẫn cam chịu.

Sắc mặt Từ Tử Kỳ có chút thay đổi, thẳng tắp nhìn Nguyên Họa, miệng khẽ mở nói “Ông nội, hẳn biết chuyện của hai chúng ta rồi.”

Nguyên Họa nghe xong chỉ là kinh ngạc nhìn Từ Tử Kỳ, cấp tốc nắm tay của Từ Tử Kỳ, rất lo lắng hỏi “Ông ấy có làm gì chị hay không?” Từ Tử Kỳ nghe giọng nói quan tâm cùng lo lắng không kìm nén được của Nguyên Họa, trong lòng có chút vui vẻ, lắc lắc đầu với Nguyên Họa, suy tư một hồi mới lên tiếng “Gần đây chúng ta ít gặp mặt sẽ tốt hơn, tôi lo ông nội sẽ gây bất lợi với em.”

Nguyên Họa không hề nói gì, ôm lấy Từ Tử Kỳ đang ngồi trên ghế, có chút đau lòng nữ nhân chuyện gì cũng suy nghĩ cho nàng. Trong lòng quyết định, mình phải thay đổi để bảo vệ nàng. Dường như nghĩ tới điều gì, nghi ngờ hỏi “Ông nội, ạch. . . Chính là Từ chủ tịch, làm sao ông ấy biết chuyện của em và chị . Chúng ta cũng không có làm chuyện quá đáng gì trước mặt người ngoài a!” Đối với điểm ấy Nguyên Họa vẫn là rất nghi hoặc , nàng cùng Từ Tử Kỳ bình thường ở bên ngoài đều cố ý duy trì một khoảng cách , kiên quyết không làm hành vi quá thân mật. Tuy rằng cũng có mấy lần không kìm lòng được làm chút chuyện, nhưng mọi thời khắc đều vẫn duy trì cảnh giác . Nếu người nào không cố ý tuyệt đối sẽ không thể nhìn thấu quan hệ giữa nàng và Từ Tử Kỳ.

Lúc này Từ Tử Kỳ mới tỉ mỉ nói là Lý Đông Hải đem ảnh đưa cho ông nội , tuy rằng ông nội nói những bức hình kia là do bạn của Lý Đông Hải ở tòa soạn bán cho hắn, thế nhưng căn bản Lý Đông Hải không cần phải đem những bức ảnh đưa cho ông nội nàng, đưa cho nàng thì mới xem là hợp tình hợp lý đi. Liên hệ trước sau, Từ Tử Kỳ cũng tự nhiên đoán được quỷ kế của Lý Đông Hải .

Nàng nói phân tích của mình cho Nguyên Họa, Nguyên Họa nắm chặt tay giấu trong ống tay áo. Nàng vốn là không ưa Lý Đông Hải, hết lần này tới lần khác muốn chuốc say Từ Tử Kỳ làm những hành vi gậy rối kia, vốn là mình còn chưa muốn tìm hắn tính sổ, hiện tại hắn lại đưa đầu vào họng súng của nàng thì đừng trách Nguyên Họa lòng dạ độc ác.

Nguyên Họa cắn môi suy nghĩ kế hoạch lật đổ Lý Đông Hải, nhất định phải loại trừ tên gieo họa cho người khác này. Nguyên Họa chưa bao giờ là người hiền lành gì, trước vẫn vẫn tuân theo nguyên tắc đối nhân xử thế, chính là người không xâm phạm ta, ta không phạm người. Nếu người phạm ta, tất nhiên ta cũng phải ăn miếng trả miếng. Thế nhưng đối với người như Lý Đông Hải, ăn miếng trả miếng cũng quá có lợi cho hắn. Còn đang suy nghĩ có nên nhử cò tận gốc không đây!

Nguyên Họa vừa nghĩ tới Lý Đông Hải tìm người theo dõi nàng cùng Từ Tử Kỳ, liền tức giận đến nghiến răng, hiện tại hận không thể đánh chết Lý Đông Hải.

Từ Tử Kỳ không biết Nguyên Họa đang suy tính cái gì, trong lòng tuy rằng tức giận Lý Đông Hải sau lưng làm những trò mờ ám này. Thế nhưng hiện tại Từ thị cùng Lý thị có quan hệ hợp tác, cũng không thể vì ân oán cá nhân mà gây thù, việc này bất lợi cho. Dù sao hợp đồng hợp tác năm nay với Tiêu, Lý thị là hợp đồng hợp tác lớn nhất của Từ thị, không cho phép xuất hiện một điểm sai lầm. Chờ kết thúc việc hợp tác này, Từ Tử Kỳ nàng là người đầu tiên không bỏ qua cho Lý Đông Hải.

Lý Đông Hải bị hai nữ nhân ghi hận, e là không thể trải qua ngày tháng yên bình được rồi.

Nguyên Họa một mình ra khỏi Từ thị, nàng hiểu bản khoản của Từ Tử Kỳ, cũng không làm khó nàng, hơn nữa bây giờ mình còn có chuyện gấp gáp phải làm, chuyện cùng Từ Tử Kỳ tạm thời để đó đi.

Nàng bắt xe cũng không phải trở về phòng trọ mà là đi đến nơi khác. Trước lúc lên xe còn nhìn cao ốc Từ thị nở nụ cười quỷ dị, nụ cười này tuyệt đối làm người ta sợ hãi, bác tài xế bên cạnh cũng không nhìn được mà run lên.

56. Chương 54

Chương 54:

Nơi Nguyên Họa đón xe đi đến chính là đại bản doanh của gia tộc Nguyên thị, bên trong một tòa nhà cũ ở ngoại ô thành phố, nhìn bề ngoài thì người ta tuyệt đối sẽ không nghĩ nơi này chính là nơi ở của ủy viên lập ủy tiền nhiệm của Quốc Vụ Viện năm đó quất tháo quan trường Nguyên Hữu Quốc. Chỉ là một tòa nhà cổ rất lâu đời, cổ xưa và đơn giản không đáng nói, không có một chút trang trí xa xỉ nào, nhìn bề ngoài cảm thấy chẳng qua là tòa nhà cổ này là loại để người nhà dùng để dưỡng lão.

Nguyên Hữu Quốc là ông nội của Nguyên Họa, đại đương gia chân chính của gia tộc Nguyên thị.

Từ nhỏ Nguyên Họa đã được người ông này vô cùng yêu thương, Nguyên Hữu Quốc yêu thương Nguyên Họa không chỉ bởi vì Nguyên Họa là cháu gái ruột của ông, nguyên nhân lớn nhất chính là Nguyên Họa có gien di truyền tối ưu nhất của Nguyên gia. Có thể nói Nguyên Họa là do Nguyên Hữu Quốc nhìn từ nhỏ đến lớn, cũng có hơn phân nửa thời gian là do Nguyên Hữu Quốc tự mình dạy dỗ, Nguyên Họa là hạng người gì, Nguyên Hữu Quốc ông biết rõ nhất. Đáng tiếc cháu gái ông từ nhỏ không thích làm tiêu điểm của mọi người, không thích tranh quyền đoạt thế, cũng thích minh tranh ám đấu. Mà ông lại rất thương yêu cháu gái là nàng vì vậy cũng tùy ý nàng đi.

Nguyên Họa xuống xe, trả tiền cho tài xế, ngay cả tiền lẻ cũng không lấy đã vội vàng chạy vào nhà. Một phút cũng không bỏ lỡ, Nguyên Họa không biết tại sao mình lại gấp như vậy, chỉ là muốn mau chóng giải quyết xong chuyện này. Tuy rằng nàng biết rõ chuyện này rất khó giải quyết, gấp cũng không được. Thế nhưng trong lòng cấp thiết muốn tìm Nguyên Hữu Quốc giải quyết chuyện này.

“Ông nội.” Nguyên Họa còn chưa vào cửa đã hướng trong nhà kêu lớn. Kỳ quái chính là, trong gia tộc Nguyên thị cũng chỉ có một mình Nguyên Họa thân thiết với vị lão gia tử này như vậy, mà những anh chị em cùng tuổi khác của Nguyên Họa tránh Nguyên lão gia tử còn không kịp. Sợ mình làm sai chuyện gì sẽ bị trách phạt.

Cho nên ở Nguyên gia, Nguyên Họa cũng là đứa nhỏ thân nhất với Nguyên lão gia tử nhất. Tuy rằng nàng cũng không còn nhỏ, thế nhưng vẫn rất thân thiết với Nguyên lão gia tử như khi còn bé, điểm ấy cũng là nguyên nhân Nguyên lão gia tử yêu thương Nguyên Họa như vậy.

Lúc Nguyên Hữu Quốc nghe được tiếng gọi của Nguyên Họa, khóe miệng hơi gợn lên, vẫn nói với Nguyên Họa đang chạy vào nhà “Cũng đã lớn như vậy, vẫn còn chíp bông táo táo như thế, sau này ai dám yêu con nga!”

Nguyên Họa nghe xong liền đi đến ôm lấy Tô Ái Cẩm, cũng chính là bà nội của Nguyên Họa nói “Bà nội, người xem ông nội luôn nói con không ai yêu, con làm sao mà không ai yêu chứ?” Trong lòng còn đang âm thầm đắc ý, Từ Từ Kỳ đã sớm yêu nàng nha. Chẳng qua là hiện tại không thể nói cho Nguyên lão gia tử nghe, nếu không, sự tình sẽ càng rối hơn cũng không chừng. Nguyên Họa hiểu rõ, tuy rằng Nguyên lão gia tử thương nàng, nhưng cũng chưa chắc sẽ ủng hộ lựa chọn như vậy của nàng, dù sao chuyện giữa nàng và Từ Từ Kỳ trong mắt của thế hệ trước vẫn là làm trái luân lý đạo đức. Nàng thật sự không nắm chắc có thể thuyết phục Nguyên lão gia tử đứng bên phía nàng và Từ Từ Kỳ, vạn nhất, Nguyên lão gia tử cũng phản đối, vậy thật sự là hai mặt thù địch rồi.

Nguyên Hữu Quốc nhìn tiểu tử Nguyên Họa nhí nha nhí nhảnh kia, trong lòng thật sự càng thương yêu, mỗi lần bị ông chế nhạo, nàng chỉ biết lấy bà nội ra chắn, mà Nguyên Hữu Quốc ông lại nổi tiếng sợ vợ. Kỳ thực cũng không thể nói sợ nha, phải nói là yêu mới đúng. Dựa vào quyền thế của Nguyên Hữu Quốc ông thì sợ cái gì chứ, nếu sợ, đã sớm không có được vị trí như ngày hôm nay.

Tô Ái Cẩm từ ái vuốt đầu của Nguyên Họa quay qua Nguyên Hữu Quốc gắt giọng ” Nguyên Họa nhà chúng ta rất ưu tú đấy, chỉ có nàng được chọn người khác.”

Nguyên Họa nghe xong quay qua nhìn Nguyên Hữu Quốc thè lưỡi, nhướn nhướn mày.

Nguyên Hữu Quốc nhìn cháu gái bảo bối này của mình, thật sự là tức giận cũng không thể phát a! Chỉ có thể quay qua Tô Ái Cẩm nói “Bà nó, cũng chỉ có bà nuông chiều nàng như vậy.”

Tô Ái Cầm tức giận trừng Nguyễn Hữu Quốc nói “Tôi chiều cháu gái của tôi không được a!”

Nguyễn Hữu Quốc nheo mắt, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng không nói. Đã biết rõ tính tình của vợ mình. Đối với người khác đều nói lý lẽ, hoàn toàn là một người thích giảng đạo lý, mà ở trước mặt của ông thì tuyệt đối là một phụ nhân* ngang ngược.

*phụ nữ có chồng

“Ông nội, hôm nay con tìm ông có việc nha” Nguyễn Hòa không đùa như vậy nữa, vẫn còn nhớ đến mục đích lần này mình đến đây.

Nguyễn Hữu Quốc nhướng mày nhìn Nguyễn Hòa, sớm biết tên bạch nhãn lang* này không phải cố ý đến thăm mình.

*tên vô lương tâm

“Ừ, chuyện gì, gây ra chuyện gì lại muốn ông nội của con đi giải quyết đây.” Nguyễn Hữu Quốc dùng ngữ khí đặc biệt chế nhạo nói với Nguyễn Hòa. Nói thật ra, mỗi lần Nguyễn Hòa gây ra phiền toái gì đều đúng là do Nguyễn lão gia tử ra tay giải quyết. Ví dụ như thi không tốt, trong trường học làm chuyện gì xấu, đều là Nguyễn lão gia tử dùng một cú điện thoại giải quyết.

Sở dĩ Nguyễn Hòa không tìm Nguyễn ba Nguyễn mẹ giải quyết, một mặt là do khi đó công việc của Nguyễn ba Nguyễn mẹ thật sự là quá bận rộn, vội vàng lên chức, họp, đi công tác, Nguyễn Hòa muốn gặp bọn họ cũng là chuyện khó, đâu còn có thời gian giúp nàng giải quyết những chuyện phiền toái này chứ? Mặt khác chính là do trong nội tâm đứa nhỏ sợ, sợ bị ba mẹ mắng, Nguyễn Hòa đương nhiên cũng sợ. Cho nên mỗi lần xảy ra chuyện gì đều là tìm Nguyễn lão gia tử giúp nàng giải quyết, mà Nguyễn lão gia tử cũng sẽ không bởi vì những chuyện nhỏ nhặt này mà giáo huấn nàng.

Ở trong mắt của Nguyễn Hòa, ông nội mới là người thân cận nhất của nàng.

“Ông nội, con muốn ông giúp con điều tra một người, được không?” Nguyễn Hòa có chút mất tự nhiên hỏi. Trước đây tìm Nguyễn lão gia tử giải quyết đều là chuyện trong trường học, mà bây giờ muốn Nguyễn lão gia tử giải quyết vấn đề nàng gặp ngoài xã hội, lại còn là ân oán cá nhân. Có chút lo lắng Nguyễn lão gia tử tra ra chuyện giữa nàng và Từ Tử Kỳ.

Nguyễn Hữu Quốc cũng sửng sốt, điều tra người? Cháu gái của ông chưa bao giờ nhờ ông làm những chuyện như vậy, trầm tư một chút. Hỏi “Người nào?”

Nguyễn Hữu Quốc tin tưởng nếu thật sự không có việc gấp, Nguyễn Hòa sẽ không tìm ông giúp, cháu gái của ông vô cùng cứng đầu, trừ phi là sự việc trọng đại mà chính nàng thực sự không có biện pháp giải quyết tốt, mới có thể cúi đầu tới tìm ông hỗ trợ.

Nguyễn Hòa liếc mắt nhìn Nguyễn Hữu Quốc, thấy sắc mặt của Nguyễn lão gia tử vẫn bình thường mới âm thầm thở dài một hơi nói “Lý thiếu của Lý thị. Lý Đông Hải?”

Nguyễn Hữu Quốc nâng chung trà, nhấp một hớp nhỏ, không nói gì, Nguyễn Hòa nhìn có chút khẩn trương. Nhìn Nguyễn Hữu Quốc một chút, lại nhìn Tô Ái Cầm, Tô Ái Cầm chỉ từ ái cười với Nguyễn Hòa, ý bảo Nguyễn Hòa an tâm, chờ ông nội của nàng trả lời.

Mà nhất cử nhất động của Nguyễn Hòa tự nhiên là rơi vào trong mắt của Nguyễn Hữu Quốc, Nguyễn Hữu Quốc âm thầm buồn bực, tuy rằng tuổi Nguyễn Hòa không lớn lắm, thế nhưng cũng chưa từng thấy nàng vì một việc mà biểu hiện bị động như vậy, có thể nói là hoảng loạn. Cháu gái của ông có thể nói là đạt tới trình độ vui buồn không hiện ra mặt, biểu hiện hôm nay có điểm dị thường.

Nguyễn Hòa đương nhiên là không biết hiện tại Nguyễn lão gia tử đang quan sát nàng, biểu hiện của nàng càng dễ tâm, chân tay càng luống cuống, càng làm Nguyễn lão gia tử cảm thấy quái dị.

Qua một lúc, Nguyễn Hòa cũng cảm thấy mình có chút muốn chạy ra khỏi ngôi nhà này, Nguyễn Hữu Quốc mới chậm rãi nói “Nguyễn Hòa, con muốn ông nội điều tra Lý Đông Hải làm cái gì?” Mà ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chằm chằm Nguyễn Hòa, không bỏ qua một chi tiết nào.

Nguyên Họa bị ánh mắt của Nguyên Hữu Quốc nhìn như thế có chút chột dạ, né tránh ánh mắt của Nguyên Hữu Quốc nói “Không phải hiện tại con đang làm việc ở Tiêu thị sao? có một dự án hợp tác cùng Lý thị, cũng không quá yên tâm, mới tìm ông nội giúp con tra tư liệu của Lý thị và Lý Đông Hải.” Lý do này là lúc Nguyên Họa trên xe taxi nghĩ ra, tuy rằng không tính là lý do tốt, nhưng cũng coi như không có điểm gì đáng ngờ.

Đương nhiên Nguyên Hữu Quốc biết, đây là lý do Nguyên Họa bịa ra, nhưng không vạch trần, chỉ gật đầu một cái nói “Được rồi, ông nội tìm người đi điều tra một chút việc này. Có tin tức sẽ liên lạc cho con!”

Nguyên Họa nhảy lên, chạy tới bên cạnh Nguyên Hữu Quốc, nâng gương mặt của Nguyên lão gia tử lên dón sức hôn một cái, lại chạy về bên cạnh Tô Ái Cẩm lập lại động tác này.

Nguyên Hữu Quốc vô cùng ghét bỏ lau nước bọt trên mặt nói “Nguyên Họa, lần sau lau miệng khô ráo rồi hãy hôn.”

Nguyên Họa bĩu môi làm nũng với Tô Ái Cẩm “Bà nội, ngài xem ông nội kia, ông lại ghét bỏ ta.”

Tô Ái Cẩm âu yếm kéo tay của Nguyên Họa quay qua trừng Nguyên Hữu Quốc một cái, lại quay về nói với Nguyên Họa “Buổi tối có ở lại ăn cơm với bà nội không? Bà nội làm sườn xào chua ngọt cho con.”

Nguyên Họa vừa nghe đến sườn xào chua ngọt, mắt đều phát sáng. Vội vàng gật đầu, giống như rất sợ một phút sau Tô Ái Cẩm sẽ đổi ý vậy.

Hai vị lão nhân trong nhà thấy bộ dáng này của Nguyên Họa, cười đến bật ngửa, cháu gái của ông thật dễ dàng bị mỹ thực mua chuộc.

Nguyên Họa buồn bực nhìn hai lão nhân trong nhà cười ầm lên, không phải biểu cảm của mình chỉ nóng lòng một chút thôi sao? Hai vị lão nhân có cần phải cười thành cái dạng này không? Bất quá vừa nghĩ tới sườn xào chua ngọt chính tay bà nội làm, mùi vị đó rất tuyệt vời, bị cười nhạo cũng đáng. Không biết lúc nào có thể mang Từ Tử Kỳ đến ăn sườn xào chua ngọt do bà nội nài làm nữa, hơn nữa Từ Tử Kỳ nhất định cũng sẽ thích sườn xào chua ngọt do bà nội nài làm.

Sau khi Nguyên Họa ở chỗ nhị lão ăn xong bữa cơm, vốn dự định trở lại phòng trọ của mình, thế nhưng vừa nghĩ tới Từ Tử Kỳ có thể sẽ không về, trong lòng có chút mất mát. Cũng không còn hứng thú trở về. Mà thật lâu rồi mình lại không có ngủ lại chỗ ông nội bà nội, Tô Ái Cẩm kêu Nguyên Họa ở lại, Nguyên Họa cũng không từ chối. Sau khi cùng Tô Ái Cẩm trải giường xong liền nằm xuống, hai mắt nhắm chặt. Cũng không biết là do quá mệt mỏi, hay là do áp lực gần đây ép nàng có chút không thở nổi, vừa thả lỏng thân thể đã nặng nề ngủ như chết.

Nguyên Hữu Quốc lặng lẽ mở cửa phòng của Nguyên Họa, nhìn vào phòng trong kêu lên “Nguyên Họa, ngủ chưa?” Thấy Nguyên Họa không có phản ứng mới đóng cánh cửa phòng bằng gỗ lại, lui ra ngoài. Nhìn Tô Ái Cẩm nói “Bà nó, chuyện lần này, chỉ sợ không phải như đứa nhỏ Nguyên Họa kia nói đơn giản như vậy nha.”

Tô Ái Cẩm gật đầu, nhưng cũng không phát biểu ý kiến của mình. Bà biết bản thân Nguyên Hữu Quốc cũng đã nghĩ ra đối sách, chẳng qua là muốn cùng bà thương lượng chuyện này một chút, cũng không phải hỏi ý kiến của bà.

Nguyên Hữu Quốc nhìn về phía trước, hút thuốc, cảm giác khói bay lượn lờ, có chút không chân thật. Cẩm lấy điện thoại bên cạnh, gọi một cú điện thoại. Nói với người bên kia điện thoại “Cậu đi điều tra công ty Lý thị và Lý thị Lý Đông Hải, ta muốn tất cả tư liệu. Còn nữa, gọi người giúp ta theo dõi cháu gái ta, Nguyên Họa. Có chuyện gì thì phải kịp thời báo cho ta.” Sau khi phân phó xong mới dập tắt điếu thuốc trong tay, thở dài một hơi.

Nguyên Họa là người thừa kế do Nguyên Hữu Quốc ông chỉ định, việc này trong gia tộc Nguyên thị cũng không tính là bí mật gì, ông cũng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào ảnh hưởng đến kế hoạch của ông, hoặc là làm hại đến Nguyên Họa.

Nguyên Hữu Quốc nghĩ sâu xa một hồi, ánh mắt dần dần trở nên sâu xa, chẳng biết qua bao lâu mới nói với Tô Ái Cẩm “Bà nó, ngủ đi.” Tô Ái Cẩm cũng không nói gì, chỉ là nhìn Nguyên Hữu Quốc nói “Hữu Quốc,

làm như vậy có đúng không, căn bản đứa nhỏ Nguyên Họa này cũng không thích những thứ như quyền thế hay gì gì đó.”

Nguyên Hữu Quốc cũng không nói gì, làm sao ông có thể không biết chứ? Cho nên mấy năm nay ông mới để mặc cho Nguyên Họa sống tự do thoải mái coi như là bồi thường, mà tương lai Nguyên Họa vẫn phải kế tục gánh nặng của Nguyên thị. Nguyên Họa là người thừa kế ông xem trọng nhất, điểm ấy tuyệt đối sẽ không bởi vì ông thương yêu nàng mà thay đổi.

Tô Ái Cầm nhìn chăm chăm Nguyên Hữu Quốc, yếu ớt thở dài một hơi nói “Hy vọng tương lai đứa nhỏ kia sẽ không vì vậy oán hận chúng ta đi.”

Nguyên Hữu Quốc nằm xuống giường, hai mắt nhắm nghiền không nói nữa. Tô Ái Cầm đứng dậy tắt đèn, trong phòng tối sầm, Nguyên Hữu Quốc mới mở hai mắt ra, nhìn chăm chăm một mảnh đen tối. Âm thầm nghĩ, hy vọng tương lai đứa nhỏ kia đừng trách ông thì tốt rồi!

57. Chương 55

Chương 55:

Sau khi Nguyên Họa thức dậy, tắm rửa một chút, sau khi ăn xong bữa sáng do Tô Ái Cầm chuẩn bị cho nàng thì chào từ biệt, đi về nhà.

Về đến nhà, lại chỉ có một mình nàng, Nguyên Họa đẩy cửa phòng ngủ của mình, mở máy tính, tùy ý xem một chút. Muốn chơi trò chơi một tí lại không tìm được trò nào hay. Ảnh QQ đột nhiên chớp tắt, nàng chuyển chuột đến ảnh, mở ra khung chat, là tin nhắn của Minh Minh gửi tới.

“Nguyên Họa, rốt cuộc cậu và A Kiều làm sao vậy?” Từ sau ngày hôm đó đưa Từ Kiều về nhà thì vẫn cảm thấy hai người kia không bình thường. Thế nhưng hai người này một mực không chịu nói cái gì.

Nguyên Họa nhìn câu hỏi Minh Minh gửi tới, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn chọn nói thật. Nàng và Từ Tử Kỳ cũng không thể không công khai? Tại sao phải trốn trốn tránh tránh chứ?

“Minh Minh, mình thích một nữ nhân.”

Lúc Minh Minh thấy câu này, ngây ngẩn một chút. Lại nhắn một tin qua: “Cậu thích Từ Kiều?” Tuy rằng cảm thấy hai người kia rất dính nhau, thế nhưng nhìn không ra Nguyên Họa thích Từ Kiều a! Ngược lại Từ Kiều thích Nguyên Họa thì có thể, dù sao ai nấy cũng đều thấy được nàng rất quan tâm Nguyên Họa, mức độ quan tâm trong mắt của chị em tốt như nàng cũng cảm thấy có hơi quá.

Lúc Nguyên Họa thấy Minh Minh nhắn qua, cũng ngơ ngẩn một chút, nàng thích Từ Kiều? Cái này nàng chưa từng nghĩ tới, nhất thời cảm thấy buồn cười. Lại đột nhiên nhớ tới Từ Kiều đối xử với mình rất tốt, tuy rằng Từ Kiều luôn khi dễ nàng, thế nhưng đối xử với nàng tốt không ai sánh bằng.

Mà bây giờ quen với Từ Tử Kỳ, biết được cảm giác giữa nữ nữ với nhau, bình thường cũng không cảm thấy không đúng. Đến khi Nguyên Họa nhớ lại Từ Kiều đối xử với nàng rất tốt thì liền đoán ra, có phải Từ Kiều thích mình hay không đây? Ý nghĩ như vậy làm Nguyên Họa choáng váng. Từ trước đến giờ nàng chỉ xem Từ Kiều như chị em tốt, ngoài ra cũng không có tình cảm gì khác.

Rất lâu Nguyên Họa cũng không trả lời tin nhắn của Minh Minh, Minh Minh cho rằng Nguyên Họa thích Từ Kiều thật, hơi bị kinh hãi. Không ngừng nhắn tin cho Nguyên Họa, thế nhưng mãi cũng không thấy Nguyên Họa trả lời, còn tưởng rằng Nguyên Họa đã xảy ra chuyện, trong lòng vô cùng lo lắng.

Một mình Nguyên Họa đắm chìm trong suy nghĩ hồi lâu của mình, cũng không nghĩ ra cách giải quyết nào tốt, đây là lần đầu tiên nàng xử lý chuyện như vậy, hơn nữa còn là chị em tốt của mình, những lời tàn nhẫn nhất định không nói được. Nếu như nói không đủ tàn nhẫn, lại sợ Từ Kiều hiểu lầm. Việc này thật là hải đảo. Giơ tay lên gõ gõ đầu, mới phát hiện Minh Minh gửi đến một đoạn lớn tin nhắn.

Trả lời một câu: “Mình không sao, không phải mình thích A Kiều. Người mình thích là Từ Tử Kỳ.”

Minh Minh không quá quen thuộc Từ Tử Kỳ, chỉ biết bằng sơn mỹ nữ kia là cấp trên của Nguyên Họa, hơn nữa lúc trước Nguyên Họa còn luôn than vãn với nàng vị mỹ nữ cấp trên này xấu xa cỡ nào. Bây giờ lại thích người ta, quả nhiên là gian tình ở khắp mọi nơi a!

Hai người trò chuyện một hồi, Nguyên Họa vội vàng rời mạng, muốn đi tắm rồi đi tìm Từ Kiều, đột nhiên nhớ đến mình bị thương thì đành thôi.

Xuống lầu, ra đường, bắt một chiếc xe đi đến phòng trọ của Từ Kiều.

Ấn chuông cả buổi cũng không thấy ai ra mở cửa, Nguyên Họa mới lấy điện thoại ra gọi cho Từ Kiều. Reo cả buổi rốt cuộc có người nhấc máy.

Nhưng mà điện thoại có người nghe, ngược lại Nguyên Họa không biết nên nói gì.

Hai người cảm nhận tiếng hít thở lúc nặng lúc nhẹ của đối phương, cũng không có mở miệng nói chuyện.

Hiện tại Từ Kiều đang ở thành phố khác, nhận được điện thoại của Nguyên Họa thì trong lòng có chút kinh ngạc và mừng rỡ. Do dự nửa ngày mới tiếp điện thoại, cũng không biết nên nói gì, lại phát hiện đối phương cũng im lặng.

Từ Kiều cầm điện thoại đành mở miệng nói trước: “Nguyên Họa, có chuyện gì sao?”

Lúc Nguyên Họa nghe được thanh âm của Từ Kiều lúc mới hoảng hốt. Nói vào điện thoại: “A Kiều, mày đang ở đâu a? Tao ở cửa phòng trọ của mày.”

Từ Kiều nghe xong thì rất vui vẻ, nhưng chỉ thản nhiên nói vào điện thoại: “Hiện tại tao đang đi công tác ở nơi khác, ngày kia mới về thành phố A.”

“Nha, vậy ngày kia chúng ta hẹn thời gian gặp mặt đi, tao có chuyện muốn nói với mày.” Lúc Nguyên Họa nói lời này, trong lòng có chút căng thẳng, tuy rằng chẳng biết cảm giác căng thẳng này từ đâu ra.

“Ừ, được. Cứ vậy đi, tao đi làm việc.” Từ Kiều cũng nghe ra trong giọng nói của Nguyên Họa có phần căng thẳng, mà mình cũng bị Nguyên Họa làm cho căng thẳng theo. Đồng thời chẳng biết tại sao cảm thấy chuyện Nguyên Họa muốn nói lần này có thể sẽ là ranh giới của hai người. Nói tốt còn có thể tiếp tục bàn bạn, nói không tốt thì ngược lại trở thành người dưng.

“Ừ, tạm biệt. Mày ở ngoài nên cẩn thận một chút.” Trước khi cúp, Nguyên Họa còn không quên dặn dò.

Từ Kiều nghe Nguyên Họa dặn, khóe miệng có chút cong lên. Cũng không nói gì nữa mà trực tiếp cúp điện thoại.

Từ Kiều không phải người thích dính hay dây dưa với người khác, nàng biết ngoài tình cảm chị em tốt, Nguyên Họa cũng không có tình cảm gì khác với mình, chỉ là do mình yêu thầm nàng một thời gian dài. Nàng nghĩ rằng đời này nhất định sẽ tìm một người đàn ông, kết hôn sống con, tiếp tục cuộc sống theo khuôn phép như những nữ nhân khác, mới trì hoãn không dám bày tỏ lòng mình. Lúc biết người Nguyên Họa thích là Từ Tử Kỳ, trong lòng của mình vô cùng khó chịu, cho nên mới trút giận lên người của Nguyên Họa, mà đêm đó uống rất nhiều rượu, lại thấy bộ dáng âm thầm đau khổ của Nguyên Họa âm, vô cùng đau lòng. Lần này đi ra ngoài công tác cũng là do chủ động xin cấp trên, sau khi tâm trạng tĩnh lặng hơn, rất nhiều chuyện tự nhiên cũng nghĩ thông suốt.

Từ Kiều là người lý trí, sau khi nàng nghĩ thông, cũng không tiếp tục rối rắm vấn đề này nữa. Nếu Nguyên Họa có thể có hạnh phúc, tại sao mình lại không chúc phúc cho nàng chứ? Hạnh phúc của nàng mới là thứ mình chân chính muốn thấy không phải sao? Chậm rãi xua tan tâm trạng không vui cùng không bằng. Vì vậy mà hôm nay sau khi do dự cả buổi vẫn quyết định nhận điện thoại của Nguyên Họa, có một số việc nhất định phải nói rõ ràng.

Nguyên Họa cầm điện thoại bị Từ Kiều cúp, lại không có nửa điểm cảm giác mất mát. Trong giọng nói của Từ Kiều, nàng có thể cảm giác được Từ Kiều đã thông suốt, thậm chí quyết định nên xử lý chuyện này như thế nào cho tốt. Nguyên Họa có thể cảm thấy được quyết định này sẽ khiến mọi người hài lòng. Tự nhiên cũng không còn cảm xúc phiền muộn như trước nữa.

Huýt sáo đi khỏi phòng trọ của Từ Kiều, đi dạo xung quanh, đột nhiên thấy một cặp đôi đi vào một khách sạn trước mặt, Nguyên Họa dùng ánh mắt hâm mộ, chúc phúc nhìn hai người đó. Bỗng nhiên nhớ đến việc gì, nhấc chân chạy lên đường dành riêng cho người đi bộ.

Chạy đến thở hổn hển, dừng lại trước một cửa hàng trang sức. Trên mặt chậm rãi hiện lên một nụ cười đầy chân thành bước vào cửa hàng trang sức.

Đây là cửa hàng trang sức khá nổi tiếng ở thành phố A, rất nhiều cặp đôi đến đây mua nhẫn kết hôn. Nguyên Họa đến đây đương nhiên cũng là vì chọn một cặp nhẫn cho mình và Từ Tử Kỳ, tuy rằng hai người không thể tiến hành hôn lễ ở trong nước như những cặp đôi bình thường, được tất cả mọi người chúc phúc, thế nhưng nhẫn vẫn có thể đeo. Nàng và Từ Tử Kỳ cũng chưa có tin vật đính ước cơ mà? Cái này coi như là tin vật đính ước của hai người họ. Nguyên Họa nàng muốn nắm chặt Từ Tử Kỳ, không cho nàng có cơ hội rời khỏi mình, cả đời này cũng chỉ có thể cùng một chỗ với Nguyên Họa nàng, nương tựa lẫn nhau.

Thái độ phục vụ trong cửa hàng rất tốt, từ khi Nguyên Họa vừa vào, nhân viên bán hàng đã bước ra nghênh đón nói: “Tiểu thư, ngài muốn mua loại trang sức gì? Có thể tùy ý xem, mọi thứ trong tiệm của chúng tôi đều có chất lượng rất tốt.”

Nguyên Họa cười sáng lạn nhìn nhân viên nói: “Tôi muốn mua nhẫn, nhẫn đôi.”

Nhân viên liền dẫn Nguyên Họa đi vào vị trí bên trong nói: “Nơi này là khu nhẫn đôi, người yêu hay chị em đều có.”

Nguyên Họa cúi đầu, nhìn một hồi, mới nói với nhân viên bán hàng: “Có thể đặt làm riêng nhẫn đôi không?”

Nhân viên bán hàng rất nhiệt tình nói: “Có thể.”

Nguyên Họa chỉ vào một đôi nhẫn trong tủ kính nói: “Tôi muốn kiểu dáng như vậy, nhưng làm giúp tôi một đôi nhẫn nữ.”

Nhân viên bán hàng nhìn Nguyên Họa một chút mới lên tiếng: “Được.” Kỳ thực cặp đôi les đến mua nhẫn đôi cũng không ít, cho nên nhân viên bán hàng cũng không cảm thấy kinh ngạc. Chỉ là nhìn bộ dáng nhỏ nhỏ của Nguyên, vẫn còn nghi ngờ tính nhìn lại một chút. Lại bị khí tràng mạnh mẽ tỏa ra trên người đối phương trấn áp. Cuống quýt dời đi ánh mắt nhìn lên của mình.

Nguyên Họa cũng không phải cố ý phát ra khí tràng của mình, chẳng qua là không thích người khác dùng ánh mắt dò xét nhìn mình, cho nên khí tràng trên người cũng theo đó mà phát ra.

“Sớm nhất là khi nào có thể lấy?” Nguyên Họa thu hồi khí tràng của mình, khách khí hỏi.

Nhân viên đưa ra một hóa đơn cung kính nói với Nguyên Họa nói: “Mời ngài đến quầy tiếp tân thanh toán tiền đặt cọc, thứ sáu tuần sau là có thể lấy.”

Sau khi Nguyên Họa gật đầu nói được liền cầm hóa đơn đến quầy tiếp tân, sau khi thanh toán tiền đặt cọc mới ra khỏi cửa hàng trang sức.

Ngồi xe buýt về đến nhà đã là hai giờ chiều. Máy tính trước khi ra ngoài cũng quên tắt, Vì vậy đi đến tắt máy tính, đến phòng bếp tìm được mì gói, mở ra sau đó đổ nước sôi vào, ăn được vài đũa cũng không còn muốn ăn nữa. Đến WC, cởi bỏ quần áo, sau khi dùng khăn mặt lau người mấy cái rồi thay một bộ đồ mặc ở nhà mới về phòng ngủ.

Kể từ lúc Từ Tử Kỳ nói rõ ràng tình huống hiện tại với Nguyên Họa, cũng là một ngày không có liên lạc với nàng, trong lòng rất nhớ tiểu rùa đen kia, nhưng cũng hiểu được hiện tại không phải lúc nói chuyện yêu đương, vì hạnh phúc tương lai của hai người, hiện tại cũng chỉ có thể chịu đựng nỗi khổ tương tự.

Mấy ngày tiếp theo, nàng làm việc cũng không thích thú cho lắm. Văn kiện cũng nhìn không vừa mắt, muốn chuyên tâm làm việc, trong đầu lại đều là hình dáng của Nguyên Họa. Ngay cả Từ Mẫn cũng cảm thấy được mấy ngày nay Từ Tử Kỳ không hề trong trạng thái làm việc, có đôi khi một mình cầm bút máy trong tay, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước, căn bản tâm tư không nghĩ về công việc.

Từ Mẫn uống cà phê đã lạnh phân nửa, đầu tiên nghĩ đến chính là Nguyên Họa. Cũng chỉ có Nguyên Họa mới có thể làm cho Từ đại tổng tài của bọn họ trở nên mất tập trung như vậy. Nhưng mà không phải quan

hệ giữa bọn họ rõ ràng còn đang rất tốt sao? Tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy, thậm chí còn nghiêm trọng hơn lần trước. Lần trước, ít nhất Từ Tử Kỳ còn có thể chăm chỉ làm việc, làm việc không phân biệt ngày đêm, mà lần này, tuy rằng cũng tập trung vào công việc, thế nhưng hiệu suất cực kỳ thấp, rất nhiều văn kiện đều phê sai. Nếu không phải nàng phát hiện đúng lúc, không biết công ty sẽ tổn thất bao nhiêu.

Từ Tử Kỳ ngồi trên ghế làm việc, rõ ràng rất muốn tập trung sức lực để làm việc. Thế nhưng không làm nổi, cầm điện thoại do dự có nên gọi cho Nguyên Họa hay không.

Nhìn đồng hồ trong tay, nghĩ Nguyên Họa chắc cũng đã đến giờ tan sở, tìm được dây số của Nguyên Họa thì gọi ngay. Tuy rằng không thể gặp mặt, thế nhưng có thể nghe được thanh âm của đối phương, vậy cũng có thể an tâm hơn, hơn nữa hiện tại nàng rất muốn nghe thanh âm của tiểu rùa đen kia.

Thế nhưng điện thoại reo nửa ngày cũng không thấy đối phương nghe máy, Từ Tử Kỳ gọi, Nguyên Họa lại không nghe. Trong lòng của nàng có chút không dễ chịu nghĩ đến có phải Nguyên Họa đang ở chỗ của Tiểu Tiểu Dao mới không nghe điện thoại của mình hay không? Ý nghĩ như vậy làm trong lòng của Từ Tử Kỳ cảm thấy chua xót, tức giận đến sắp nổ phổi. Để điện thoại xuống, trong mắt phát ra tín hiệu nguy hiểm.

Nữ nhân khi yêu hay suy nghĩ lung tung, hơn nữa còn thích tự dằn vặt mình. Ngoại trừ tính khí lạnh lùng của Từ đại mỹ nữ, những đặc tính của nữ nhân khác nàng đều có hết, như thế mới không lạc hậu.

58. Chương 56

Chương 56:

Từ Tử Kỳ đạp giày cao gót, mang theo túi xách, ưu nhã bước ra khỏi Từ thị, lái xe trực tiếp chạy đến phòng trọ của Nguyên Họa.

Sau khi đến nơi, đợi nửa ngày cũng không thấy Nguyên Họa trở về, cũng không nhận được điện thoại hay tin nhắn của Nguyên Họa. Nhìn đồng hồ trên tường hơn mười giờ, bất an trong lòng từ từ khuếch đại, càng nghĩ càng khẳng định suy đoán của mình, chắc rằng, hung tợn đạp giày cao gót rời khỏi phòng của Nguyên Họa.

Kỳ thực chuyện xảy ra như vậy cũng không thể trách Nguyên Họa, lúc nàng ngủ, cố ý chỉnh điện thoại về chế độ yên lặng, đương nhiên là không thể nghe thấy Từ Tử Kỳ gọi cho nàng. Mà đợi đến lúc Nguyên Họa tỉnh lại, điện thoại lại đúng lúc hết pin mà tắt nguồn nên phải cầm đi sạc.

Đương nhiên Nguyên Họa cũng không biết được mình vô tình đã bị Từ Tử Kỳ định một tội danh.

Sau khi được Nguyên mẹ kêu xuống ăn cơm, lại buồn ngủ không chịu nổi, chạy vào phòng tiếp tục ngủ. Hơn nửa ngủ một giấc đến tận sáng hôm sau, sau khi thức dậy phải đi đánh răng rửa mặt, thay quần áo. Mới chậm rãi xem điện thoại của nàng, thấy pin điện thoại đã đầy, khởi động máy xem, có ba cuộc gọi nhỡ, trong lòng cũng không để ý, nhưng vẫn xem của ai, sau khi nhìn liền choáng váng, tất cả đều là Từ Tử Kỳ gọi tới, hơn nữa thời gian còn chiều hôm qua. Nghĩ thâm, lần này ngẫm củ tỏi rồi.

Vội vàng gọi lại thì bị cắt đứt. Mặt của Nguyên Họa nhẵn thành một đồng, gọi tiếp lần nữa lại bị cắt. Gọi tiếp nhiều lần cũng là kết quả đó. Nguyên Họa nhìn điện thoại, hận không thể ném nó đi, cũng không thể trách cái điện thoại được, ai kêu nàng ngủ lại chỉnh về chế độ yên lặng chứ, thế nhưng đầu sỏ gây ra vẫn là điện thoại, ai kêu nó hết pin lúc nào không hết lại chọn lúc đó mà hết chứ?

Tùy tiện ăn sáng một chút liền đón xe chạy đến Từ thị, giữa đường lại nghĩ tới lời dặn lần trước của Từ Tử Kỳ, bắt đầu dĩ, chỉ có thể kêu tài xế chạy đến phòng trọ của nàng, ở trên đường nhắn vài tin cho Từ Tử Kỳ, giải thích chuyện hôm qua.

Từ Tử Kỳ vừa đến công ty thì nhận được điện thoại của Nguyên Họa, thế nhưng vừa nghĩ tới chuyện hôm qua, cơn tức liền xông lên não, Nguyên Họa chết tiệt dám không nghe điện thoại của nàng, cả đêm cũng không về phòng trọ ngủ. Nghĩ tới những việc này, Từ Tử Kỳ liền trực tiếp từ chối điện thoại của Nguyên Họa, đúng là nàng ghen, tức, thì sao? Nàng giống như sợ rằng tiểu rùa đen EQ cực thấp kia không nhận ra nàng không vui vậy?

Thế nhưng gọi được mấy lần, tiểu rùa đen kia lại không gọi nữa. Đang lúc Từ Tử Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi muốn lột da tróc thịt tiểu rùa kia thì nhận được tin nhắn của Nguyên Họa. Từ Tử Kỳ mở điện thoại, liên tiếp nhận được tin nhắn, sau khi nhìn nội dung tin nhắn, cơn tức của Từ Tử Kỳ mới dần dần lắng xuống. Nhìn tin nhắn Nguyên Họa gửi đến, cười nhẹ ra tiếng, lúc Tư Mẫn đi vào phòng tổng tài x, chỉ thấy Từ Tử Kỳ đang nhìn chăm chăm màn hình điện thoại cười ngây ngô, nụ cười kia thật sự chói mắt a! Ho nhẹ một tiếng nói “Từ tổng, đây là của hội nghị hôm nay.” Nói xong thì hai tay đưa bản kế hoạch cho Từ Tử Kỳ.

Dường như Từ Tử Kỳ cũng ý thức được sự thất thố của mình, bỏ điện thoại vào ngăn kéo, ngồi thẳng lên tiếp nhận bản kế hoạch, nói với Tư Mẫn: “Cô sắp xếp dời lại đi, chút nữa đi Tiêu thị một chuyến.”

Tư Mẫn âm thầm buồn bực, kế hoạch đi Tiêu thị không phải của hôm nay a, nếu như hôm nay đi, thời gian sẽ rất kín, có chút hội nghị lại phải dời đến ngày mai, thực sự là không biết Từ tổng của bọn họ nghĩ gì? Chủ yếu là hôm nay còn có mấy hội nghị quan trọng nữa, Từ Tử Kỳ khi nào thì trở nên không phân rõ nặng nhẹ như thế chứ?

Chủ yếu là Từ Tử Kỳ vẫn không an tâm tiểu rùa đen kia, đến Tiêu thị cũng là muốn thuận tiện nhìn tiểu rùa kia một chút. Hiện tại đặc biệt muốn gặp tiểu rùa kia, cho nên mới kêu Tư Mẫn sắp xếp như vậy, tuy rằng cũng hiểu được có chút không ổn, nhưng mà tâm trạng muốn Nguyên Họa vẫn thẳng thắn.

Nguyên Họa cũng không có nói việc mình bị thương được nghỉ phép cho Từ Tử Kỳ, cũng không biết, hôm nay Từ Tử Kỳ sẽ đến công ty của nàng. Lúc này Nguyên Họa sắp chết chắc rồi, không biết lúc Từ đại mỹ nữ biết Nguyên Họa bị thương, còn giấu diếm không khai báo hội thì sẽ có kết cục gì, hy vọng không cần quá thê thảm thì tốt, tốt nhất không cần ngủ trên sofa, nếu không thì thật bi ai. Cái loại cảm giác nhìn thịt ngon nhưng không thể ăn vô cùng khó chịu cùng chua xót.

Nguyên Họa trở lại phòng trọ, vẫn không nhận được tin nhắn của Từ Tử Kỳ, ngược lại cũng không nóng lòng. Lúc này Từ Tử Kỳ còn là trong thời gian làm việc, đương nhiên là không có nhiều thời gian để ý tới nàng một người rảnh rỗi như nàng.

Ngày hôm nay còn phải đi bệnh viện đổi thuốc, thế nhưng chỉ có một mình nàng, Nguyên Họa suy trước nghĩ sau, quyết định hẹn Hồ San San ra. Không hiểu vì sao, Nguyên Họa luôn cảm thấy Hồ San San này có một cảm giác mơ hồ quen thuộc, hơn nữa lại có loại khí tức đồng dạng với mình, tuy rằng không biết loại khí tức này là gì, thế nhưng chính là loại tâm linh tương thông, lại không giống với cảm giác của người yêu, giống như tri kỷ, giống như khí tức của đồng loại. Nguyên Họa nghĩ tới đây liền lấy điện thoại ra gọi vào số Hồ San San, cũng may lần trước có lưu số của nàng, nếu không có thể sẽ bỏ lỡ một người tri kỷ.

Bấm số, có chút vội vã nói với Hồ San San: “San San, là tôi, Nguyên Họa.”

Hồ San San chỉ nhàn nhạt trả lời: “Làm sao vậy, tìm tôi có việc gì sao?”

Thái độ như vậy làm cho Nguyên Họa cảm thấy có chút mất mát, cũng không biết nên nói gì tiếp. Cũng không biết có nên nói cho đối phương tôi muốn gọi cậu đi đổi thuốc với tôi hay không. Nói như vậy có vẻ hơi đường đột, chủ yếu là bởi vì nghe được ngữ khí lúc này của Hồ San San, Nguyên Họa mới phát giác nói như vậy hơi đường đột, nếu như người ta nói chuyện nhiệt tình một chút, nàng tuyệt đối sẽ không loại ý nghĩ gì này.

Kỳ thực cũng không thể trách Hồ San San, trời sinh nàng là như vậy, giọng nói không có một chút gợn sóng, vĩnh viễn đều đậm đặc như thế, lần trước Nguyên Họa bị thương, thấy tên ngố kia không cảm thấy đau nên mới không biết sợ, còn tưởng rằng trên dao có tấm gì đó mới dẫn đến Nguyên Họa không thấy đau đớn chứ? Mà được tính của loại thuốc này nàng đã từng ném thử, mà phản ứng sau đó của Nguyên Họa, thiếu chút nữa làm nàng tức chết.

Cả buổi Hồ San San cũng không nghe được Nguyên Họa trả lời, nhìn điện thoại một chút, vẫn còn duy trì liên lạc nha. Lại đưa về bên tai nói: “Nguyên Họa, có chuyện gì sao?”

Nguyên Họa lúc này mới áp úng biểu lộ ý đồ của mình, giống như rất sợ Hồ San San người ta sẽ cự tuyệt.

Hồ San San nghe được giọng nói của Nguyên Họa, vừa tức giận vừa buồn cười, không phải giọng nói của mình chỉ lạnh lùng một chút thôi sao? Lại đem đứa nhỏ này dọa thành như vậy, không nói hai lời liền hỏi Nguyên Họa ở đâu, bản thân đi đón nàng cùng đến bệnh viện.

Nguyên Họa cúp điện thoại, trong lòng dắc ý không chịu nổi, vốn tưởng rằng Hồ San San sẽ không đi cùng mình chứ? Không nghĩ tới, Hồ San San này ngược lại rất nghĩa khí, ở trong phòng trọ của mình xem tivi chờ Hồ San San đến, một tay ôm một gói khoai chiên vị dưa leo (vị gì kì vậy??), tay kia không ngừng bóc đưa vào miệng, âm thanh nhóp nhép cùng với tiếng quảng cáo trên TV quanh quẩn trong cả phòng khách, duỗi tay, lấy điện thoại ra nhìn một chút, nửa tiếng rồi. Hồ San San vẫn chưa tới, đang lúc Nguyên Họa sắp không chờ được nữa, muốn gọi điện thoại hỏi, tiếng chuông ngoài cửa đã vang lên. Nguyên Họa cực kỳ hưng phấn từ trên sôpha nhảy lên, mang dép, chạy ra cửa, mở cửa cho người ta.

Cửa vừa mở ra, Nguyên Họa sửng sốt, cũng choáng váng. Người tới không phải là Hồ San San, mà là một mặt lãnh đạm, Từ Tử Kỳ.

Nói đến lúc Từ Tử Kỳ đến Tiêu thị, chỉ mặt gọi tên muốn gặp Tổng giám đốc công ty họ, cũng chính là Nguyên Họa. Thế nhưng lại được cho biết Nguyên Họa bị thương xin nghỉ phép ở nhà, vừa lo lắng vừa tức giận. Trong lòng vô cùng gấp gáp, lại phải làm cho xong công việc, họp hội nghị ở Tiêu thị, Từ Tử Kỳ không biết những người kia nói những thứ gì, toàn bộ quá trình hội nghị, tìm Từ Tử Kỳ như bị treo giữa không trung, hoàn toàn không trong trạng thái họp hành gì, ngơ ngác ngác ngác. Tuy rằng biết Nguyên Họa bị thương kỳ thực cũng không quá nghiêm trọng, nhưng vẫn cảm thấy sợ, tâm trạng sợ hãi bao phủ khắp cơ thể Từ Tử Kỳ.

Cho nên lúc vừa kết thúc hội nghị ở Tiêu thị, kêu Tư Mẫn dời những hội nghị khác, tất cả đều dời lại. Ngựa không ngừng vó chạy đến phòng trọ của Nguyên Họa, chìa khóa để quên trong túi xách, túi xách lại để trên xe, lúc này mới ấn chuông cửa. Thế nhưng làm Từ Tử Kỳ tức giận chính là lúc thấy Nguyên Họa tới mở cửa, trong miệng không biết còn ăn cái gì, sau khi thấy mình thì vẻ mặt rất kinh ngạc, cũng đoán được nhất định là Nguyên Họa đang chờ người nào, nhưng người kia chắc chắn không phải là mình.

Từ Tử Kỳ không nhanh không chậm thả nhấc chân ưu nhã đi vào phòng, không để ý tới Nguyên Họa đứng ngẩn ngơ tại chỗ, đi tới sô pha ngồi xuống, cầm lấy bao khoai tây bị Nguyên Họa giải quyết một nửa mà ăn, lúc ăn còn có chút nghiêng răng nghiêng lợi. Làm cho thân thể nhỏ nhỏ của Nguyên Họa đứng lạng ở cửa run lên, hiện tại, thật lạnh a.

Đóng cửa lại, vội chạy đến bên cạnh Từ Tử Kỳ ngồi xuống, vô cùng nịnh nọt nói “Tử Kỳ, sao hôm nay chị có thời gian đến a?”

Từ Tử Kỳ liếc mắt nhìn Nguyên Họa, sau đó quay mặt nhìn chằm chằm TV, ăn khoai tây, không để ý tới Nguyên Họa nữa.

Nguyên Họa đưa tay sờ sờ mũi, âm thầm buồn bực, mình dắc tội Từ đại mỹ nữ khi nào nhỉ? Dùng hết trí nhớ suy nghĩ một lát, cũng không thể nhớ được mình Từ Tử Kỳ bao giờ a, mấy ngày nay cũng không có tiếp xúc với Từ Tử Kỳ, làm sao có cơ hội chọc nàng chứ? Thế nhưng, Từ Tử Kỳ công khai biểu hiện bản thân không vui, nếu là vì chuyện hôm qua, nàng cũng đã giải thích rồi. Từ Tử Kỳ cũng không phải người hẹp hòi như vậy, nàng hiểu rõ. Thật sự là thế nào cũng nghĩ không ra mình chọc Từ đại mỹ nữ không vui ở chỗ nào.

Nhìn kỹ Từ Tử Kỳ một chút, còn mặc quần áo công sở, nhìn lại đồng hồ, thời gian còn sớm, lúc này hẳn là Từ Tử Kỳ chưa tan sở, tại sao lại đến chỗ nàng chứ? Hơn nữa không phải Từ Tử Kỳ nói gần đây hai người không nên gặp mặt sao? Vì sao lại trắng trợn đến phòng trọ của nàng đây? Nhìn lại dáng vẻ rất bình tĩnh của Từ Tử Kỳ, còn có hứng thú ngồi xem tivi, Nguyên Họa biết rõ Từ Tử Kỳ là người rất quý trọng thời gian, căn bản sẽ không lãng phí thời gian để xem phim truyền hình vớ vẩn như vậy, căn bản nàng cũng không thích xem TV a.

Đây là điềm báo sắp có bão, trong đầu Nguyên Họa phân tích vô cùng mạch lạc.

Nghĩ tới đây, thân thể lại bắt đầu run, Từ Tử Kỳ đang dùng cách thức chiến tranh lạnh, nàng không cùng người cãi nhau, trực tiếp công phá phòng tuyến trong lòng người, cho người tự thừa nhận sai lầm của mình. Nếu như người không nghĩ ra mình sai ở đâu, ngại quá, cũng chỉ có thể kéo dài chiến tranh lạnh.

Nguyên Họa cúi đầu, suy nghĩ đến da đầu tê dại, vẫn không nghĩ ra mình sai ở đâu a? Thiếu chút nữa có thể phát điên, nhìn lại Từ Tử Kỳ vẫn chăm chú nhìn chằm chằm TV, liếc cũng không liếc nàng một cái, tội nghiệp nhìn Từ Tử Kỳ, vẫn là không hữu dụng, Nguyên Họa rất bi ai, thiếu chút nữa liền chạy đến quầy giới

ôm lấy đùi của Từ Tử Kỳ hỏi rốt cuộc mình sai ở đâu đây? Thế nhưng cuối cùng vẫn không có can đảm đó a! Vô cùng vô cùng nịnh nọt nhìn Từ Tử Kỳ, còn không quên liếc mắt đưa tình. Thế nhưng một ánh mắt Từ Tử Kỳ cũng không cho Nguyên Họa, trong lòng Nguyên Họa đều rét lạnh.

Ta đây gặp phải ác nghiệt gì a, Nguyên Họa im lặng hỏi “Trần nhà”, trời xanh hỏi không tới, trần nhà, chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy.

Từ Tử Kỳ thấy bộ dáng hiện tại của Nguyên Họa, thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, người này liếc mắt đưa tình thật sự khiến cho người ta không dám khen tặng, làm sao lại giống trọn mắt như vậy chứ? Ai. . . nếu như Nguyên Họa biết mình toàn lực liếc mắt đưa tình ở trong mắt của Từ đại mỹ nữ là trọn mắt, đại khái sẽ không vượt qua được mà chết. Thật sự là rất đả kích, rất nhục nhã.

Trong lúc Nguyên Họa còn đang rối rắm, chuông cửa lại vang lên lần nữa, lúc này Từ Tử Kỳ mới ngẩng đầu lên nhìn cửa, lại cười như không cười nhìn chằm chằm Nguyên Họa, tiếp tục quay mặt ăn khoai tây của mình. Nguyên Họa lau mồ hôi lạnh, lần này không sai, nhất định là Hồ San San, vậy phải làm sao bây giờ đây? Nhất định sẽ khiến Từ Tử Kỳ hiểu lầm. Nàng rất rối rắm, rất rối rắm chậm rãi đi ra mở cửa cho Hồ San San, ngược lại ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm bóng lưng của Từ Tử Kỳ.

59. Chương 57

Chương 57:

Về mặt Nguyên Họa vô cùng cứng nhắc mở cửa cho Hồ San San, sau đó đau khổ cười nói: “San San, cậu đến rồi a!”

Hồ San San cảm thấy hôm nay Nguyên Họa rất kỳ quái, bộ dạng sao lại u oán như thế, hơn nữa hình như chuyện này có liên quan đến mình, thế nhưng cũng không thêm quan tâm Nguyên Họa, ngày nào đó nàng cũng có vẻ thần kinh như vậy nha, sự việc Kiến nghĩa dừng vì* lần trước như còn rõ mồn một trong mắt đây! Nếu như Nguyên Họa không kỳ quái, trên đời cũng rất khó tìm ra người nào kỳ quái. Đi vào phòng, mới phát hiện còn có một nữ nhân ngồi trong phòng khách của Nguyên Họa, nhìn từ sau lưng, chắc chắn là một mỹ nữ. Liếc mắt nhìn Nguyên Họa, ý muốn nói là, tại sao lại tới thêm một đại mỹ nữ đây a?

*thấy việc nghĩa hăng hái làm

Nguyên Họa khổ sở nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, ừ ừ cúi đầu đi tới bên cạnh Từ Tử Kỳ giới thiệu với Hồ San San “Àch...Vị này chính là Từ thị Từ Tử Kỳ, là...Àch...”

Từ Tử Kỳ đứng lên xoay người nói tiếp với Hồ San San: “Là bạn gái của nàng.” Từ Tử Kỳ lạnh lẽo đánh giá Hồ San San, trong lòng tỉ mỉ suy nghĩ một phen.

Nguyên Họa nghe Từ Tử Kỳ nói xong, hơi sững sờ, sau đó nhe răng trọn mắt cười.

Hồ San San vẫn mang khuôn mặt mỉm cười, chẳng qua là trong lòng bị khuôn mặt xinh đẹp của Từ Tử Kỳ làm cho kinh diễm, thực sự không biết Nguyên Họa này kiếp trước tích bao nhiêu phúc, kiếp này lại có thể dụ dỗ được bạn gái mỹ nữ xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn không chỉ một, Tiêu Tiểu Dao lần trước chắc cũng thích nàng đi. Nghĩ đến Tiêu Tiểu Dao, khóe miệng Hồ San San hơi cong lên một chút, nếu như không nhìn kỹ thì thật sự không nhìn ra khuôn mặt của Hồ San San hiện tại là đang cười.

Thế nhưng Từ Tử Kỳ thấy được, ở trong lòng âm thầm buồn bực, cũng không biết Hồ San San nghĩ tới điều gì mà lại cười, nhưng nàng có thể khẳng định nụ cười này nhất định có liên quan đến nàng và Nguyên Họa.

Nguyên Họa thấy không khí có chút quái dị, hai mỹ nữ đứng nhưng không nói lời nào, chỉ lạnh lẽo nhìn đối phương. Cẩn thận nhìn Hồ San San nói: “San San, cậu vừa đến, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi. Muốn uống gì không, tôi đi lấy cho cậu!” Nói chuyện lại thở nhẹ ra một hơi, lại lén lút nhìn Từ Tử Kỳ, phát hiện sắc mặt của Từ Tử Kỳ không có gì thay đổi, mới yên lòng, nhìn về phía Hồ San San.

Trong lòng Hồ San San vô cùng khinh bỉ tên Nguyên Họa nhát gan này, thật là. Tại sao ở bên cạnh Từ Tử Kỳ, khí tràng lại hoàn toàn khác hẳn chứ? Giả bộ, tuyệt đối là giả bộ. Chính là một con sói đội lột cừu. Tiêu biểu cho phần trư ăn lão hổ*, thế nhưng tình huống trước mắt hình như là Nguyên Họa bị ăn rất thảm. Hồ San San nhìn bộ dáng nịnh nọt kia của Nguyên, trên trán tràn đầy hắc tuyến nói “Một ly nước là được.”

*giả heo ăn hổ :))

Sau khi Nguyên Họa nghe xong, đặc biệt ân cần quay qua Từ Tử Kỳ nói: “Tử Kỳ, chị muốn uống gì không?”

Từ Tử Kỳ quay mặt qua thản nhiên nói: “Tôi cũng một ly nước là được.”

“Được. Hai người chờ một chút ha.” Liền chạy đến máy nước uống, cầm hai cái ly, rót bảy phần nước đưa cho hai vị mỹ nữ.

“Nguyên Họa, chúng ta cần phải đi rồi.” Hồ San San uống vài hớp nhỏ thì để ly xuống nói với Nguyên Họa.

Lúc này Nguyên Họa mới nhớ tới mục đích mình kêu Hồ San San đến đây, thế nhưng Từ đại mỹ nữ còn ở chỗ này nha, nháy mắt với Hồ San San, mắt chớp chớp liên tục. Vô cùng hy vọng lúc này Hồ San San có thể hiểu rõ ý của nàng a! Thế nhưng Hồ San San lại không hiểu như vậy, nhìn mắt của Nguyên Họa chớp chớp liên tục, còn tưởng rằng có gì rơi vào mắt nàng vội hỏi: “Nguyên Họa, trong mắt mắt cậu có gì sao? Làm gì lại luôn chớp a, lại đây, tôi thổi giúp cậu.”

Trong lòng Nguyên Họa kêu rên a, làm gì có thứ gì trong mắt tôi a, tôi đây là ám chỉ cho cậu, chính là ám chỉ a! Hồ đại tiểu thư của tôi nga! Nét mặt vẫn miên cưỡng cười nói: “Không có việc gì, không có gì trong mắt, chỉ là có chút khó chịu.”

Từ Tử Kỳ nhìn bộ dáng của Nguyên Họa thì biết tên này đang suy nghĩ cái gì, tình huống như vậy còn muốn gạt mình việc nàng bị thương, xem ra ngày thường mình đối xử với tiểu rùa này tốt quá, mới dẫn đến việc nàng to gan làm bậy như vậy, ngay cả chuyện trọng đại như vậy cũng dám gạt nàng. Hừ, nên dùng chút thủ đoạn đối phó tiểu rùa chậm chạp này.

“Đi thôi, đợi nữa thì bệnh viện rất đông.” Hồ San San đứng dậy, nói với Nguyên Họa.

Khuôn mặt của Nguyên Họa trong nháy mắt sụp đổ, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Từ Tử Kỳ, có chút mất tự nhiên cười khan nói: “Tử Kỳ, ha ha...”

Về mặt của Hồ San San không giải thích được nhìn Nguyên Họa, tên Nguyên Họa này bị gì vậy a! Tại sao cảm thấy giống như trời sập vậy, không phải là đi băng bó lại vết thương sao? Hơn nữa không phải nàng gọi mình đến đi bệnh viện sao, nhưng mà bây giờ là tình hình gì đây?

Nguyên Họa nào còn quan tâm đến suy nghĩ của Hồ San San a, chỉ tội nghiệp nhìn Từ Tử Kỳ, Từ Tử Kỳ nhìn nàng cười nhạt, một nụ cười vô cùng duyên dáng, chẳng qua là trong mắt của Nguyên Họa thì nụ cười này khiến người ta vô cùng sợ hãi.

“Nguyên Họa, em đi bệnh viện làm gì nha?” Từ Tử Kỳ giả bộ ngây thơ hỏi.

Nguyên Họa ngượng ngùng cười nói: “Không làm gì, theo San San đi gặp bác sĩ thôi.”

Đến lượt Hồ San San không hiểu ra sao, hơn nữa có chút cảm giác rơi vào sương mù, tại sao trở thành mình đi bác sĩ?

Nhưng mà nghĩ đến, có thể là Nguyên Họa chưa nói việc mình bị thương cho Từ Tử Kỳ đi. Buồn cười nhìn tên Nguyên Họa nhát gan lại sợ vợ này.

Nguyên Họa liếc mắt nháy mắt với Hồ San San, thế nhưng Hồ San San vẫn không nhúc nhích, cứ như vậy đứng ở một bên xem kịch vui, vô cùng bình tĩnh.

Nguyên Họa cảm thấy thật sự muốn chết, Từ Tử Kỳ nhìn chăm chăm nàng không tha, Hồ San San lại không chịu giúp nàng che giấu, nàng đây là đắc tội với ai a? Lau mồ hôi trên mặt mình, lại một lần nữa mở miệng nói “Tử Kỳ, là thật. Cơ thể của San San không thoải mái, em theo nàng đi bệnh viện xem một chút có phải bị bệnh hay không.” Thanh âm có chút chột dạ, hơn nữa nghe những câu nói này lại có cảm giác giấu đầu lòi đuôi.

Từ Tử Kỳ bình tĩnh nhìn Nguyên Họa một lát, mới nhàn nhạt mở miệng nói “Nguyên Họa, em còn muốn gạt tôi sao, tôi muốn nghe lời thật.” Giọng nói đúng là nhàn nhạt, thế nhưng lại gây áp lực vô hình ép Nguyên Họa có chút không thở nổi. Nuốt nước miếng, khổ sở nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn nói “Là em bị thương, kêu San San cùng đi bệnh viện băng bó lại.” Nói xong còn dùng khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt

nhìn Từ Tử Kỳ, biểu tình kia giống như đang nói, em biết sai rồi, chị đại nhân đại lượng tha thứ cho em lần này đi, lần sau em không dám nữa!

Từ Tử Kỳ không để ý đến Nguyên Họa, mà là quay đầu nhìn Hồ San San mỉm cười nói: “San San đúng không? Hôm nay làm phiền cô, tôi sẽ dẫn Nguyên Họa nàng đi bệnh viện. Không cần lại làm phiền cô.”

Hồ San San cũng cười đáp lại nói: “Ừ, không có việc gì. Nếu như không có gì nữa, tôi muốn đi trước, trong trường tôi còn có chút việc. Nguyên Họa, tôi đi trước nga! Tạm biệt.” Nói xong liền phát tay với Nguyên Họa và Từ Tử Kỳ, đi về phía cửa.

“Ừ, được. Tạm biệt.” Từ Tử Kỳ lên tiếng trả lời.

“San San...” Nguyên Họa chưa từ bỏ ý định muốn giữ Hồ San San lại, nàng biết Từ Tử Kỳ nhất định đang tức giận, hiện tại bỏ hai nàng ở chỗ này, Nguyên Họa tin tưởng mình tuyệt đối sẽ bị khí lạnh từ người Từ Tử Kỳ bức điên. Thế nhưng bị một cái ánh mắt của Từ Tử Kỳ, nuốt xuống những lời muốn nói, tội nghiệp nhìn Hồ San San, chỉ kém hai mắt đắm lệ quỳ xuống xin người ta đừng vứt bỏ nàng.

Nội tâm Hồ San San rất đồng tình với Nguyên Họa, người nhất gan được như Nguyên Họa cũng rất hiếm thấy, cũng coi như trên phương diện này Nguyên Họa là nhân tài kiệt xuất. Nhưng mà đồng tình thì đồng tình, nhưng mà phải nhìn rõ cục diện hiện tại, nàng rất xác định lúc này nàng không nên ở lại chỗ của Nguyên Họa. Nhìn ánh mắt đầy hy vọng của Nguyên Họa, quyết tâm nói “Nguyên Họa, bạn gái cậu ở chỗ này, tôi an tâm rồi. Trong trường học tôi còn có việc phải làm, lần sau gặp lại nha, bye bye ha.” Nói xong, không nhìn Nguyên Họa nữa, trực tiếp lách người. Nàng tương đối rõ ràng thủ đoạn giả vờ đáng thương của Nguyên Họa, lỡ như mình sơ ý một chút bị Nguyên Họa kích thích thiện tâm thì không tốt, mau chóng rời đi thì tốt hơn.

Nguyên Họa cứ như vậy trở mặt nhìn bóng lưng đi xa của Hồ San San, nghe được âm thanh đóng cửa, mới bất đắc dĩ quay lại nói với Từ Tử Kỳ nói: “Tử Kỳ, ách... Chuyện không phải như chị nghĩ, em... chuyện là...là...Chị nghe em giải thích.” Nói xong lập tức chạy đến bên cạnh Từ Tử Kỳ tiếp tục nói: “Chính là hôm qua, trên xe buýt em hỗ trợ bắt cướp, không cẩn thận bị cắt trúng, công việc của chị bận rộn như vậy, không muốn khiến chị phân tâm, em mới không nói cho chị biết! Chị đừng giận có được hay không?”

Từ Tử Kỳ đương nhiên biết Nguyên Họa là vì muốn tốt cho nàng, thế nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng lại gạt mình, không chịu tự nói với mình. Lúc bản thân nghe được tin nàng bị thương, tim cũng bị treo lên, nàng có biết lúc đó mình lo lắng và sợ hãi như thế nào sao? Nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì mình làm sao bây giờ? Thực sự Từ Tử Kỳ không có cách nào tưởng tượng nếu Nguyên Họa thật sự xảy ra chuyện thì mình phải làm sao?

Nguyên Họa thấy gương mặt lạnh lùng của Từ Tử Kỳ vẫn không để ý tới nàng, cơ thể thậm chí run nhẹ, ôm chặt nàng nói: “Tử Kỳ, em đáp ứng chị, sau này em không làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa. Nếu xảy ra chuyện gì, em sẽ nói cho chị biết đầu tiên, chị đừng như vậy có được không? Không phải em không có việc gì sao?”

Từ Tử Kỳ không nói gì, thế nhưng hai tay đã ôm lại Nguyên Họa, lực độ dần dần tăng lên, muốn hấp thu một ít khí tức cùng độ ẩm thuộc về Nguyên Họa. Như vậy sẽ làm lòng của nàng dần dần an ổn lại.

Mặt của Nguyên Họa đều nhăn lại với nhau, Từ Tử Kỳ ôm nàng, vừa vận dụng phải vết thương của nàng, thế nhưng Nguyên Họa lại không dám mở miệng kêu đau, chỉ có thể liều mạng nhịn lại đau đớn, an ủi Từ Tử Kỳ.

Sau khi Từ Tử Kỳ chôn ở trong Nguyên Họa được một lúc mới buông Nguyên Họa ra, lạnh mặt nói “Sau này không cho phép em lừa tôi bất cứ chuyện gì.”

Nguyên Họa mạnh mẽ gạt đầu như giả vờ nói: “Em không dám, cũng không dám nữa.”

Lúc này Từ Tử Kỳ mới hài lòng xoa đầu Nguyên Họa nói “Bị thương chỗ nào a, cho tôi xem.”

Nguyên Họa dè dặt tay áo nói: “Vết thương đâu có gì đáng nhìn, chúng ta mau đi bệnh viện đi, chờ nữa thì phải xếp hạng rất lâu. Sắp đến giờ cao điểm.”

Từ Tử Kỳ liếc mắt nhìn Nguyên Họa, còn tưởng Nguyên Họa sợ làm trễ nải thời gian của nàng, cười nhạt một cái nói: “Không có việc gì, ngày hôm nay tôi không đến công ty, có thể chờ với em. Em mau cho tôi nhìn một chút, xem có nghiêm trọng hay không.”

Nguyên Họa ngồi xa ra một chút, không được tự nhiên nói: “Thực sự không có việc gì, chỉ bị dao cắt một đường nhỏ, chúng ta nên đi bệnh viện trước đi nha. Em không muốn bị nhiều người nhìn.”

Lúc này Từ Tử Kỳ mới bỏ qua dự định nhìn vết thương của Nguyên Họa nói: “Ừ, được rồi. Chúng ta đi thôi.”

Lúc Nguyên Họa đi theo sau Từ Tử Kỳ mới hơi thở ra một hơi, mới vừa rồi được Từ Tử Kỳ ôm như thế, có chút cảm giác được vết thương lại chảy máu, để Từ Tử Kỳ không tự trách, đành phải dùng mọi cách ngăn Từ Tử Kỳ coi vết thương của nàng.

=====

Dạo này nóng nực lười quá xá ==”

Ước gì có cái điều hòa :((((

60. Chương 58

Chương 58:

Từ Tử Kỳ lái xe đưa Nguyên Họa đến bệnh viện, giúp Nguyên Họa lấy số, Từ đại mỹ nữ vừa ra tay, những nam nhân bên cạnh đều “khiêm nhường” rút lui, ai nấy nhìn thấy cũng đều đỏ mắt, ngay cả y tá cũng chỉ có thể thở dài thầm nói “Thời đại bây giờ vẫn là mỹ nữ được yêu thích a!” Cả đám người chỉ có mắt của Nguyên Họa là đỏ lên, nhìn chằm chằm Từ Tử Kỳ, chỉ lo sợ ý một chút, Từ Tử Kỳ sẽ bị mấy tên trư bát giới kia chiếm tiện nghi.

Nguyên Họa đột nhiên có chút hối hận khi đến bệnh viện cùng Từ Tử Kỳ, Từ Tử Kỳ như báu vật vậy, người nào nhìn mà không đỏ mắt đây? Trong lòng thầm mắng bản thân ngàn vạn lần, tại sao mình cứ ngốc như vậy đây, còn đem báu vật đến nơi có nhiều người như vậy.

Đương nhiên Từ Tử Kỳ cũng không thích chen lấn ở nơi nhiều người, xưa nay mỗi lần nàng sinh bệnh đều ở phòng bệnh đặc biệt, hoặc là mời bác sĩ riêng đến nhà khám, không có việc gì lớn thì chỉ cần uống thuốc. Đầu cần đăng ký như vậy, tất cả đều có người giúp nàng sắp xếp, đây cũng là lần đầu tiên nàng đến bệnh viện xếp hàng đăng ký. Lần này rốt cuộc hiểu rõ vì sao trên ti vi nói hiện giờ chạy chữa khó khăn, hiện tại còn chưa phải giờ cao điểm, vậy mà người lại đông như vậy, nếu như đến giờ cao điểm, không chừng người người phải xếp hàng ra đến đường lớn.

Thật vất vả giúp Nguyên Họa lấy số xong, dẫn người lên lầu, trước tiên cho bác sĩ xem xét, lại phải đến chỗ y tá để băng bó lại.

Sau khi bác sĩ xem xong, Nguyên Họa vẫn nhớ không chịu đi băng bó, nàng vô cùng sợ dì y tá kia, lần trước băng bó suýt chút nữa muốn cái mạng già của nàng nha. Hiện tại trong lòng cũng còn oán giận, thiên sứ áo trắng* thời buổi này đúng là không dịu dàng gì.

*y tá = thiên sứ áo trắng

Bị Từ Tử Kỳ trừng mắt một cái, ngược lại ngoan ngoãn đi theo Từ Tử Kỳ băng bó vết thương .

Vẫn còn may không phải là vị y tá lần trước , đáy lòng Nguyên Họa cực kỳ vui mừng. Từ Tử Kỳ nhìn dáng vẻ của Nguyên Họa vui vẻ như vậy, tiến đến bên tai Nguyên Họa, thổi một hơi ướm át, mang theo nồng đậm cảm dỗ nói: “Nguyên Họa, đang suy nghĩ gì đấy? Vui vẻ như thế.”

Nguyên Họa mãnh liệt nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Từ Tử Kỳ, người đang giả vờ không biết gì. Đến nửa ngày mới ấp úng nói: “Không có gì, không có gì. . .” Thanh âm đột nhiên trở nên hơi trầm thấp.

Từ Tử Kỳ đáp lại Nguyên Họa bằng một nụ cười quyến rũ, dựa sát vào bên tai của Nguyên Họa, khẽ cắn vành tai của nàng nói: “Thật không có gì sao?”

Cơ thể Nguyên Họa giật mình một cái, thở ra một hơi dài, có chút không tự nhiên nói: “Thật không có gì” Nếu có cái gì cũng là do chị bức ra. Câu nói này tự nhiên là không nói ra miệng, làm sao nàng lại quên mất Từ Tử Kỳ là nữ nhân có thù tất báo, mình gạt nàng chuyện lớn như vậy, còn tưởng rằng sẽ dễ dàng buông tha cho mình chứ? Thì ra chỉ là do mình mơ tưởng hảo huyền thôi. Hiện giờ không phải là trả thù trắng trợn sao? Nàng không tin Từ Tử Kỳ lại ở bệnh viện mà ái muội với nàng như vậy, đây chính là thủ đoạn trả thù của nàng, tuyệt đối là như vậy.

Kỳ thực Nguyên Họa đoán không sai, đúng là Từ Tử Kỳ đang trả thù nàng. Đùa sao, làm sao nàng có thể dễ dàng bỏ qua cho tiểu rùa đen đáng ghét này như vậy? Nàng là người dễ bắt nạt như vậy sao? Thiệt là! Không cho tiểu rùa đen này một bài học, tiểu rùa này sẽ không nhớ lâu, điểm này nàng không hề nghi ngờ.

Nguyên Họa méo miệng, rất không vui vẻ, thân thể lại là khô nóng vô cùng, toàn thân từ trên xuống dưới đều là lửa, dục vọng mãnh liệt sắp phun trào. Nguyên Họa cảm thấy thân thể của mình sắp không chịu nổi kích thích như vậy. Đã lâu không ăn thịt, thật sự đã lâu rồi, ở trong lòng Nguyên Họa dùng ngón tay tính toán, đúng là mấy ngày rồi không có ăn thịt, cũng sắp quên mùi vị của thịt ra làm sao rồi.

Nhưng khi nhìn lại tình huống hiện tại, đừng nói đến ăn thịt, thịt cũng chưa kịp ăn đã bị người ta đập cho một cước rồi.

Từ Tử Kỳ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ của Nguyên Họa, lại nói: “Nguyên Họa, tối nay tôi ngủ chỗ em nha, em bị thương ở một mình không tiện.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Họa nhăn lại cùng một chỗ, một cái bánh bao thịt hiện ra. Nhìn Từ Tử Kỳ, gật gật đầu, vô cùng bất đắc dĩ nói “Kia...được rồi.” Nàng biết việc Từ Tử Kỳ quyết định, căn bản là không thay đổi được, nàng cần gì phải đấu tranh chứ? Tối nay cứ để nàng dục vọng bạo phát ới máu mà chết đi.

Từ Tử Kỳ xem dáng vẻ của Nguyên Họa, trong lòng cười vang, trên mặt vẫn duy trì thái độ bình thường, cười nhạt. Nguyên Họa nhìn người đang cười đến người vật vô hại kia, thật muốn đâm đầu chết đi cho rồi.

Y tá đi tới trước mặt của Nguyên Họa, kêu Nguyên Họa vươn tay ra, Nguyên Họa nhớ lại vết thương còn chảy máu. Vội vàng nói với Từ Tử Kỳ: “Tử Kỳ, em muốn uống chút gì đó, khát quá, chị đi mua gì về uống đi.”

Từ Tử Kỳ cũng không nghĩ gì nhiều, nhìn Nguyên Họa một chút, sau đó thì đi mua thức uống cho Nguyên Họa.

Y tá bên cạnh ngược lại rất buồn bực, tại sao vị mỹ nữ này đối xử với đứa nhóc này tốt như vậy đây, nói muốn uống liền đi mua cho nàng. Nếu nói là chị em, không giống, có chị em nào khác biệt nhau như vậy, trước tiên không nói đến bề ngoài, chỉ cần nhìn chiều cao cũng biết không thể nào cùng một gien di truyền a!

Nguyên Họa vui rạo rức nhìn bóng lưng đi xa của Từ Tử Kỳ mới nói với y tá: “Chị y tá, mau giúp em băng bó vết thương được không?” Nói xong thì cuộn tay áo lên, trên đây băng cũng đã thấm đỏ máu.

Y tá nhìn cánh tay Nguyên Họa một chút lại ngẩng đầu nhìn Nguyên Họa, sau đó đột nhiên nghiêm túc trách mắng: “Em làm sao thế? Tại sao không chịu chú ý chứ, vết thương này còn chưa kết vảy, không chịu nổi em gãi vò nó như vậy a, em xem em kia, toàn là máu. Có muốn cánh tay này hay không a!”

Nguyên Họa thật đáng thương, thậm chí thương nhìn y tá, lại còn nước mắt lưng tròng, không phải nàng cố ý, không thể trách nàng. Lúc đó tâm tình của Từ đại mỹ nữ kích động như vậy, chỉ có thể hi sinh bản thân, hoàn thành tập thể. Vợ so với tay quan trọng hơn! Trong lòng Nguyên Họa giải thích. Câu nói như thế này đương nhiên là không thể nói ra miệng.

Y tá nhìn dáng vẻ ấy của Nguyên Họa, tất nhiên bản năng người mẹ sẽ bộc phát, còn muốn trách cứ, nhưng lại không thể nói ra miệng, thở dài một hơi, giúp Nguyên Họa tháo băng xuống, thoa thuốc xong lại thay băng mới, sau khi làm xong mới dặn dò: “Sau này em cẩn thận một chút. Đừng để như lần này nữa.” Nguyên Họa mạnh mẽ gạt đầu, thấy Từ Tử Kỳ còn chưa trở lại mới yên lòng.

Y tá bưng khay ra cửa, vừa vặn gặp phải Từ Tử Kỳ vừa mua xong đồ uống trở về, cũng không quá tin tưởng sinh vật nho nhỏ kia có thể chăm sóc tốt bản thân, liền ngăn cản Từ Tử Kỳ dặn dò: “Vị tiểu thư này, vị Nguyên tiểu thư lúc này là bạn của cô sao?”

Từ Tử Kỳ ngừng lại, nhìn kỹ lại, đây không phải là y tá băng vết thương cho Nguyên Hòa sao, gật đầu một cái nói “Đúng vậy, xin hỏi có chuyện gì không?”

“Nha, là như vậy, vết thương của bạn cô có chút sâu, mấy ngày này tốt nhất đừng làm việc gì nặng, còn nữa, đừng để cho người khác đụng phải vết thương của nàng, lúc này tôi băng bó giúp nàng, vết thương của nàng chảy ra rất nhiều máu.” Y tá suy nghĩ sâu xa nói, bởi vì bản năng người mẹ quá độ nên mới can thiệp Từ Tử Kỳ như vậy. Nếu như người khác, nàng đã sớm không thèm để ý, bản thân vô cùng bận rộn, đâu còn tâm tư để ý người khác a! Muốn bệnh mau khỏi thì tự mình chú ý một chút.

Sắc mặt của Từ Tử Kỳ có chút khó coi hỏi: “Chuyện là, tôi muốn hỏi, nàng bị thương chỗ nào?”

Y tá buồn bực nhìn Từ Tử Kỳ. Không phải vị mỹ nữ này đối xử với tên nhóc kia rất tốt sao, tại sao nàng bị thương nơi nào cũng không biết? Nhưng đây cũng không phải là vấn đề nàng nên quan tâm, vẫn trả lời: “Trên tay phải.” Còn dùng tay chỉ lên vị trí vết thương một chút.

Sắc mặt của Từ Tử Kỳ đột nhiên trở nên trắng bệch, vội vàng nói một tiếng cảm ơn liền đi vào phòng bệnh. Nhìn thấy Nguyên Hòa đang buồn chán ngồi trên giường, cúi đầu nhìn hai chân. Trong lòng cảm động muốn đi đến ôm lấy tiểu rùa luôn suy nghĩ cho nàng kia.

Từ Tử Kỳ vừa vào phòng, Nguyên Hòa cũng cảm giác được một hơi thở quen thuộc phả vào mặt, ngẩng đầu lên đối mặt Từ Tử Kỳ kêu lên: “Tử Kỳ, chị về rồi. Mua gì ngon cho em uống vậy nha!” Nói xong liền nhảy xuống giường, chạy nhanh về phía Từ Tử Kỳ. (giống bé ngoan chờ mẹ đi chợ về quá. LOL =)))

Từ Tử Kỳ nhìn Nguyên Hòa, cũng không nhúc nhích, chỉ là nhìn như thế. Đến lúc Nguyên Hòa ổn định đứng bên cạnh nàng, nàng mới gờ tui lên cười nói: “Sữa Canxi AD”

Nguyên Hòa phốc một tiếng bật cười, nàng rất thích sữa này, thế nhưng để một mỹ nữ như Từ Tử Kỳ đi mua sữa canxi AD, cảm thấy có chút quái quái.

“Tử Kỳ, tốt rồi. Em băng bó xong rồi, chúng ta về đi.” Nói xong thì lấy một hộp sữa trên tay Từ Tử Kỳ, cầm ống hút, uống mấy ngụm lại đưa đến trước mặt Từ Tử Kỳ nói: “Tử Kỳ, có muốn uống hay không, uống rất ngon.”

Từ Tử Kỳ nhẹ nhàng gõ trán của Nguyên Hòa, giọng “Tên ngốc.” Thế nhưng lần này Từ Tử Kỳ không giống như lúc trước từ chối ý tốt của Nguyên Hòa, mà là nhận lấy hộp sữa trong tay của Nguyên Hòa, ưu nhã uống. Một đám người cùng với gia đình ở xung quanh phòng bệnh nhìn thấy đều choáng váng, thì ra mỹ nữ uống sữa canxi cũng vô cùng xinh đẹp.

Nguyên Hòa cười đến vô cùng sáng lạn, lại lấy ra một hộp sữa uống tiếp.

Hai người cùng đi ra khỏi bệnh viện, Từ Tử Kỳ có chút không dễ chịu nói với Nguyên Hòa: “Nguyên Hòa, sữa canxi uống rất ngon.”

Nguyên Hòa nắm tay của Từ Tử Kỳ nói: “Thứ em thích có thể đỡ sao, nhất định đều là thứ tốt a!”

Nhìn dáng vẻ hả hê của Nguyên Hòa, Từ Tử Kỳ cũng không nói nữa. Nàng sớm biết tiểu rùa không thể khen, nhìn xem, mới khen ngợi một câu thôi đã kiêu ngạo như vậy.

Nguyên Hòa lên xe của Từ Tử Kỳ, Từ Tử Kỳ cố ý thả chậm tốc độ xe, nàng thấy Nguyên Hòa có chút mệt mỏi, đúng như dự đoán, xe mới chạy một hồi, Nguyên Hòa đã nặng nề ngủ. Từ Tử Kỳ dừng xe ở ven đường, cởi bỏ áo khoác của mình phủ thêm cho Nguyên Hòa, lại hôn lên trán của Nguyên Hòa một cái mới chậm rãi lái xe.

Đường như trong mơ Nguyên Hòa có thể cảm nhận được thời khắc ấm áp này, khóe miệng hơi cong lên.

Sau khi đến phòng trọ của Nguyên Hòa, Từ Tử Kỳ cũng không lập tức đánh thức Nguyên Hòa, mà là vẫn ngồi trên xe nhìn về mặt đang ngủ của Nguyên Hòa, thật sự nàng rất ít nhìn chăm chăm Nguyên Hòa như vậy, hiện tại mới phát hiện kỳ thực tiểu rùa này rất xinh đẹp, lông mi thật dài, mũi thẳng đứng, còn

có miệng anh đào nhỏ nhắn, xem toàn thể vẫn có chút nhan sắc , chỉ là hơi nhỏ con một chút, như vậy mới đáng yêu.

Giống như Nguyên Họa cảm thấy có người nhìn chăm chăm nàng, thế nhưng nàng cũng không phiền chán ánh mắt dò xét của người này, còn rất yêu thích. Buồn bực tại sao mình lại có cảm giác như vậy, nhúu mày, sau đó giống như nghĩ thông suốt cái gì, lông mày dần dần giãn ra, ngay cả khóe miệng cũng cong lên, biên độ ngày càng lớn dần.

Cả buổi mới tỉnh dậy, vuốt mắt còn buồn ngủ nhìn Từ Tử Kỳ, nhìn lại áo trên người mình, cười đưa lại áo cho Từ Tử Kỳ nói: “Tử Kỳ, em ngủ bao lâu rồi?”

Từ Tử Kỳ cười nhẹ nói: “Không bao lâu. Tỉnh rồi thì lên lầu thôi.”

Nguyên Họa gật gật đầu, có chút cảm giác chưa tỉnh ngủ, ý thức vẫn có chút mơ hồ, Từ Tử Kỳ nói cái gì chính là cái đó. Xuống xe, theo Từ Tử Kỳ cùng về phòng trọ của mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chieu-cao-tinh-cai-gi-day-nga-van-tue>